

Eeuwig Viking

Eeuwig VIKING

100 jaar burgerroeivereniging in Utrecht

Eeuwig Viking

Eeuwboek van de Utrechtse Roeivereniging Viking

Redactie

Frim Appeldoorn (EA)
Christiaan Hupkes (CH)
Chris van Winden (CvW)

Medewerkers

Bert Appeldoorn (BA)
Hein van Drogenbroek (HvD)

Bijdragen

Carolien Appeldoorn-de Lange (CA)
Kati Appeldoorn-Homoki (scannen)
Sissy van Dun (naamstickers schrijven)
Peter Knappstein (PKn)
Pieter Kwantes (PK)
Willem Jan Merkies †
Ward de Moor (WdM)
Miranda Rovers (MR)
Cor Scheffers (CS)
Hanneke Schreiber (HS)
Rik Vos (RV)
en degenen die hielpen met de correctie

Het was vooral van de beginperiode onmogelijk om precies te achterhalen wie welke aangeleverde foto gemaakt had. Daarom hebben we nergens apart de naam van de fotograaf vermeld. Wij danken iedereen hartelijk voor de medewerking. Daar waar wij eventueel foto's hebben geplaatst waarvoor auteursrechten gelden verzoeken wij de betreffende fotografen zich te richten tot de uitgever voor een passende regeling.

Gehele of gedeeltelijke overname van artikelen is toegestaan, mits de bron vermeld wordt.

Ondanks al de aan de samenstelling van de tekst bestede zorg, kan de redactie geen aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze uitgave zou kunnen voorkomen.

De omslagfoto is op zaterdag 24 juni 2006 gemaakt door Gertjan Miedema bij de vlootschouw. Het is een knap bewerkte samenstelling van meerdere foto's.

Sponsorwerving

Jef Halkes

Grafische vormgeving

Petra Gerritsen & Bertil Merkus

Druk

Grafifors BV, Amersfoort

Uitgever

URV Viking
Verlengde Hooggravenseweg 13
3525 BB Utrecht
www.urvviking.nl

Oplage

750

Dit boek is in de boekhandel verkrijgbaar onder nummer ISBN 90-9019508-4

※ Speciale dank aan
Ellen van Dun en
Kati Appeldoorn-Homoki
voor het welwillend
langdurig afstaan van hun
partner.

Inhoud

Voorwoord · 6

Oprichting van de “Utrechtsche Roei- en Zeilvereeniging Viking” · 8

Het roeiwater · 12

In Utrecht stond een loods: 1907-1921 · 15

De jaren 1907-1916: Sturm- und Drangjaren · 17
Erelid van F. van Loenen Martinet · 18
Voorzitter P. Damsté · 21
Bootsman Hendrik Oorlog · 22

De jaren '20: een periode van bloei · 24

De nieuwe loods 1921-1978 · 28
Bootsman Jan Nagtegaal · 30
Erelid J. van der Bilt · 32

De jaren 1930-1939 · 34
Erelid D. Spanjaard · 36
Voorzitter J. Robertson · 37

Viking in de Tweede Wereldoorlog · 38

Vikingliederen · 43

Clubblad en andere communicatie · 47

De jaren 1945-1958 · 52
Bootsman/botenbouwer Jacob Slegtenhorst · 54
Bootsman Albert Nagtegaal · 58
Voorzitter J. Planjer · 61
Ereleden G. Cole en J. Cole-Bertoen · 62

Roeikleding · 64

Jaren 1959-1968: Een roerige tijd · 67
Voorzitter Boelo ten Have · 70
Erelid Corrie Krietemeyer · 74

Jaren 1969-1978: Door een diep dal naar de nieuwe loods · 77

Voorzitter Bote Bruinsma · 78
Erelid Rikus van de Ruit · 80
Erelid Charles van der Schoot · 83
Erelid Boy Slaterus · 85
Voorzitter Paul Schuckink Kool · 86
Erelid Siem Muuse · 90

De Grote Oversteek · 93
Bootsman René Mijnders · 94
Bootsman Chris van Winden · 95

De Driewerf: vanaf 1978 · 97
Voorzitter Ron Meyer · 98

Jaren 1979-1988: Meer leden en bloei van het wedstrijdroeien · 101
Voorzitter Pieter Kwantes · 102
Erelid Jo van 't Zet · 110
Toproeister Marieke van Drogenbroek · 112
Voorzitter Bert Appeldoorn · 114

Hoe Viking Oostenrijk onveilig maakte · 117

Jaren 1989-1996: Naar (te) veel leden en verhuizing binnen de grotere loods · 120
Voorzitter Rik Vos · 124
Erelid Hein van Drogenbroek · 128
Erelid Els Kruitwagen · 130

Jaren 1997-2006: Viking naar en in de 21ste eeuw · 134
Erelid Tessa Appeldoorn · 138
Voorzitter Carel Reuser · 142

Beginnersinstructie rondom de millenniumwisseling · 150

Instructie- en examensysteem · 152

Juniorenwedstrijdroeien en iets meer · 154

Juniorenachten · 159

Vaardigheids-proeven · 161

Toerroeien · 163

Oude veteranen · 165

Vikings Jonge Veteranen · 169

Damesveteranen, ruim 30 jaar jong op Viking · 173

Clubachten · 177

Marathonroeien, avontuur op het water · 178

De Nachtwedstrijd van Willem III · 186

Vlootschouw · 188

Vikings in de huwelijksboot · 190

Sponsors · 192

Bijlagen · 195
Nationale Kampioenen · 196
Uitzendingen · 198
Viking Wisselbikers · 200
Besturen van Viking · 202
De mythische proportie · 215
Boten · 216
Ledenaantallen · 223
Contributie · 224
100 euro club · 225
Voor-intekenaars Eeuwboek · 226
Nawoord van de makers · 228

Voorwoord

Viking is 100 jaar en dat is een memorabele leeftijd. We hebben er met zijn allen dit jaar dan ook een mooi feest van gemaakt: met de grote Nieuwjaarsreceptie, een jeugdtrainingskamp in Gent, de vlootschouw met reünie voor (oud-) leden, een symposium, bedrijfsroeien en uiteraard veel feesten. De 'gewone' Vikingactiviteiten zoals de Hart van Holland tocht en de toertochten hadden ook een eeuwfeesttintje.

*Het bestuur anno 2006 bij de vlootschouw.
V.l.n.r. penningmeester Simon Knappstein, commissaris nieuwe leden Marielle Frumau, commissaris jeugd en projecten Janneke Voltman, secretaris Katja Moison, voorzitter Miranda Rovers.*

In dit boek kijken we vooral terug. De geschiedenis van onze vereniging komt in woorden en beelden langzaam tot leven. Het is mooi om te zien hoe Viking zich heeft aangepast aan de maatschappelijke ontwikkelingen in de afgelopen eeuw maar toch ook gewoon een vereniging van roei-enthousiastelingen is gebleven.

100 jaar word je als vereniging niet zo maar. Zoals uit dit eeuwboek blijkt heeft Viking in de afgelopen eeuw z'n ups en downs gehad. In ledentallen, in sfeer

binnen de vereniging, in successen bij het wedstrijdroeien. Anno 2006 staan we er goed voor. We hebben veel leden en we hebben veel actieve leden die zich inzetten voor de vereniging. We hebben veel jeugdliden met een mooie roeitoekomst én we hebben senioren/veteranen, die nog steeds prima prestaties neerzetten tijdens wedstrijden én actief deelnemen aan toertochten. We hebben een groot botenhuis en we beschikken over de mooiste vloot van Nederland.

Wat kun je als 100 jaar oude vereniging nog meer wensen? Ik kan nog wel wat dingen bedenken: een (groter) botenhuis dat ook op langere termijn de tand des tijds kan doorstaan, een goed bevaarbaar en veilig kanaal, een roeibaan voor de wedstrijdroeiers, voldoende vrijwilligers voor onze activiteiten zonder eindeloos te moeten bellen en 'ronselen', en nog meer successen voor onze wedstrijdroeiers en behoud van het plezier van onze toerroeiers. Genoeg te doen dus in de komende 100 jaar!

Aan het begin van dit jaar had ik niet kunnen vermoeden dat ik nu, najaar 2006, als voorzitter van Viking dit voorwoord zou schrijven. Om mij heen waren toen al veel mensen druk bezig met de voorbereidingen van alle eeuwfeest-activiteiten. Toen ik voorzitter werd realiseerde ik me pas echt wat er allemaal bij zo'n eeuwfeest komt kijken. Sommige dingen gingen niet van een leien dakje. Maar wat voor alle eeuwfeest-activiteiten in dit jaar geldt, geldt ook voor dit boek: het resultaat mag er absoluut zijn! Ik ben er erg trots op dat we als vereniging van, voor en door vrijwilligers zo'n prachtig eeuwfeest en eeuwboek tot stand hebben weten te brengen. Ik wens u veel leesplezier!

Miranda Rovers
voorzitter bestuur U.R.V. Viking

Voorzitters

1906 – 1930	prof. dr. P.H. Damsté
1930 – 1945	J. Robertson
1945 – 1959	ir. J.I. Planjer
1959 – 1968	mr. B.L. ten Have
1968 – 1973	B.G. Bruinsma
1973 – 1978	P. Schuckink Kool
1978 – 1979	jhr. R.A. Meyer
1979 – 1989	P. Kwantes
1989 – 1993	H.H. Appeldoorn
1993 – 1997	H. Vos
1997 – 2005	P. Kwantes
2005 – 2006	C.A. Reuser
2006 –	mw. M.M.A. Rovers

Ereleden

1908 – 1947	F.P.G. van Loenen Martinet
1930 – 1943	prof. dr. P.H. Damsté
1930 – 1962	dr. J. van der Bilt
1936 – 1944	D. Spanjaard
1956 – 1965	mw. J.M.H. Cole-Bertoen
1956 – 1979	G.J. Cole
1959 – 1966	ir. J.I. Planjer
1966 –	mej. mr. C.A. Krietemeyer
1968 – 1994	mr. B.L. ten Have
1970 – 1988	drs. Ch.F. van der Schoot
1970 –	drs. H. van de Ruit
1971 – 2005	W.J. Slaterus
1975 –	S. Muuse
1984 –	mw. J.C. van 't Zet-Middag
1996 –	H.N.J. van Drogenbroek
1996 –	mw. E.C.J. Kruitwagen
2000 –	mw. T. Zwolle-Appeldoorn
2005 –	P. Kwantes

UTRECHT, 19 Juli 1906.

L. S.

Het zal een ieder bevreemden, dat er in onze stad, welke ten opzichte van de watersport zoo gunstig gelegen is, tot nu toe, in tegenstelling met vele, zoowel binnenlandsche als buitenlandsche plaatsen, geen roeivereniging voor particulieren bestaat.

Het is daarom, dat eenige heeren deze maand in het Utrechtsch Dagblad eene advertentie plaatsten, om tot het doel te geraken de beoefenaars van de watersport bij elkander te brengen, ten einde met gezamenlijke krachten eene „UTRECHTSCH E WATERSPORT-VEREENIGING” te kunnen oprichten.

De verwachtingen dezer Heeren zijn glansrijk overtroffen en er werden zeer vele blijken van instemming ontvangen.

Op verzoek van deze heeren hebben wij ons bereid verklaard een voorloopig comité te vormen.

Daar wij tot ons leedwezen Uwen naam niet aantreffen onder degenen, die ons hunne medewerking hebben toegezegd, nemen wij de vrijheid U door deze circulaire nog eens persoonlijk op ons plan te wijzen.

Wij stellen ons voor op DONDERDAG a.s., 26 Juli, ten 8½ uur n.m. bij Fisslthaler, O. Gracht, een vergadering te beleggen, om tot definitieve oprichting eener Watersportvereniging te komen, en wij zullen Uwe tegenwoordigheid zeer op prijs stellen, waarvan wij op inliggende kaart gaarne Uw bericht tegemoet zien.

Het voorloopig Comité:

Prof. P. H. DAMSTÉ.

A. A. Th. SEDEE.

D. SPANJAARD.

M. A. C. ANDRAU.

T. P. G. VAN LOENEN MARTINET.

H. A. M. VAN HOFFEN.

Oprichting van de

Het initiatief tot de oprichting van Viking is uitgegaan van de heren D. Spanjaard en A.A.Th. Sedee, die door de plaatsing van een advertentie in het Utrechtsch Dagblad contact zochten met geïnteresseerden in de roeisport. Dit leidde tot besprekingen met de heren Prof. P.H. Damsté, M.A.C. Andrau, F.P.G. van Loenen Martinet, H.A.M. van Hoffen als "voorloopig committee", die vervolgens een oprichtingsvergadering voor een Utrechtse Roei- en Zeilvereniging bijeenriepen op 27 juli 1906 om 20.30 uur in café Fisslthaler aan de Oude Gracht.

De 20 aanwezigen waren:

M.A.C. Andrau, H.A.M. van Hoffen, G.C.C.J. van Lynden, L. Loeb, J. Spanjaard, L. Rutten, V.L. Gerlach, H. Spanjaard, J. Ruys, C. Hefting, J.G. Meurs, J. van der Bilt, H. Stöpler, J.N. van der Ploeg, A. Kylstra, Dr.N.K.H. Kranenburg, P.H. Damsté, A.A.Th. Sedee, F.P.G. van Loenen Martinet, D. Spanjaard.

Prof. Damsté leidde de vergadering en concludeerde uit de opkomst dat er inderdaad behoefte bestond aan een Roei- en Zeilvereniging. Zijn voorstel om een burger Roei- en Zeilvereniging op te richten met als hoofddoel het beoefenen van de roeisport, werd met algemeen applaus aangenomen.

De aanwezigen verbonden zich lid te worden en de contributie zou f 15,- per jaar bedragen. Vervolgens werden de zes initiatiefnemers bij acclamatie als het nieuwe bestuur gekozen, met de heer Damsté als voorzitter (tot 1930).

Het eerste botenplan bestond uit 3 wherry's, een vierriemsgiek, een tweerriemsgiek en een skiff, hetgeen werd begroot op f 2.000,-.

Voor de bouw van een botenloods had de heer Van Loenen Martinet een stukje land langs het Merwedekanaal op het oog. De drukte van de stadssingel werd dan ontweken en men zat meteen aan een breed water. De bezwaren van een van de aanwezigen tegen de afstand van de stad (met name vanaf de Maliebaan) werden weggewimpeld, omdat een elektrische tramverbinding zou worden doorgetrokken naar het Merwedekanaal. Besloten werd om voor de financiering 100 obligaties van f 50,- uit te geven. Door de aanwezigen werd op de presentielijst reeds voor f 700,- toegezegd.

“Utrechtsche Roei- en Zeilvereeniging Viking”

Nadat daarmee de belangrijkste zaken waren behandeld werd overgegaan tot de keuze van een naam voor de nieuwe vereniging. De kersverse voorzitter stelde de naam Viking voor. Een tegenvoorstel kwam van de heer Van der Bilt, die een naam uit de Griekse mythologie prefereerde: Amphitrite. Amphitrite was een zeegodin, de dochter van Nereus, de echtgenote van Poseidon en

de moeder van Triton. De uitslag van de stemming was duidelijk: 17 voor Viking, 3 voor Amphitrite.

Vervolgens werd voor de later vast te stellen statuten reeds voorgesteld om leerlingen van de 5e en 6e klas van het Gymnasium en de 5e klas van de H.B.S. als lid toe te laten, donateurs aan te nemen en nieuwe leden aan een ballotage te onderwerpen. Het voorstel voor een erevoorzitter werd verworpen.

De geanimeerde vergadering werd “na een hartelijk woord tot opwekking en medewerking der leden” door de voorzitter gesloten.

De eerste bestuursvergadering volgde op 17 augustus 1906. De nieuwe penningmeester Spanjaard had statuten ontworpen voor de obligaties en de heren Sedee en Van Hoffen hadden statuten opgesteld voor de vereniging, waarop Koninklijke Goedkeuring zou worden gevraagd. De heer Van Loenen Martinet meldde dat een ingenieur van Waterstaat reeds had aangegeven geen bezwaren te hebben en hij zou een verzoekschrift opstellen aan de Minister van Waterstaat om toestemming te verkrijgen tot het pachten van het land langs het Merwedekanaal. Uit kostenoverwegingen werd besloten geen architect te nemen voor de bouw van de

De presentielijst van de oprichtingsvergadering met intekening voor obligaties.

PRESENTIELIJST der Vergadering van Donderdag 24 Juli 06 in Cafe Fisseltaler	
NAAM	ADRES
1 M. Andrae 100.	Decegracht 124 rechts
2 H. A. M. van Hoffen 200	9 Begijnenvoer.
3 G. C. C. J. van der Linden 50.-	Stompelengracht 15
4 J. Poland	Gaureumarkt 16
5 J. L. Spanjaard 150.-	Voorste 3
6 J. L. Sedee	Burgkade 70.
7 M. L. Gerlach	Willems P. str. 81
8 M. L. Sedee	Brachth. 10.
9 J. Ruyss	Decegracht T. 2 115
10 J. Hoffen	Roningslaan 117
11 J. G. Meurs	Meesterstr. 9
12 J. van der Bilt	Maliesingel 53
13 J. L. Lijster	Tram. 1.
14 J. A. van der Slag	Cathedral 124
15 A. Kijlstra 100.	M. W. Dompelaan 28
16 D. W. H. Kruisvaart	Ramsdijk 4
17 P. H. Damsté	Blarenburgstr. 5.
18 A. A. Th. Sedee 50	Zuilenstraat 1
19 F. P. G. van Loenen Martinet	Brachth. twee Rhijnhoek
20 N. Spanjaard 100 =	Het Boothoek 10.

Verslag van de oprichting in de Utrechtsche pers.

Roeien.

a— De aangewende pogingen ter verkrijging van een roei- en zeilvereeniging hier ter stede zijn met succes bekroond.

In een gisteravond gehouden druk bezochte vergadering is opgericht de Utrechtsche Roei- en Zeilvereeniging „Viking”.

Staaude de vergadering werd voor een niet onbelangrijk bedrag ingeteekend tot vorming van een grondkapitaal voor het aanschaffen van materiaal, alsmede voor het koopen van grond tot het plaatsen van een loods.

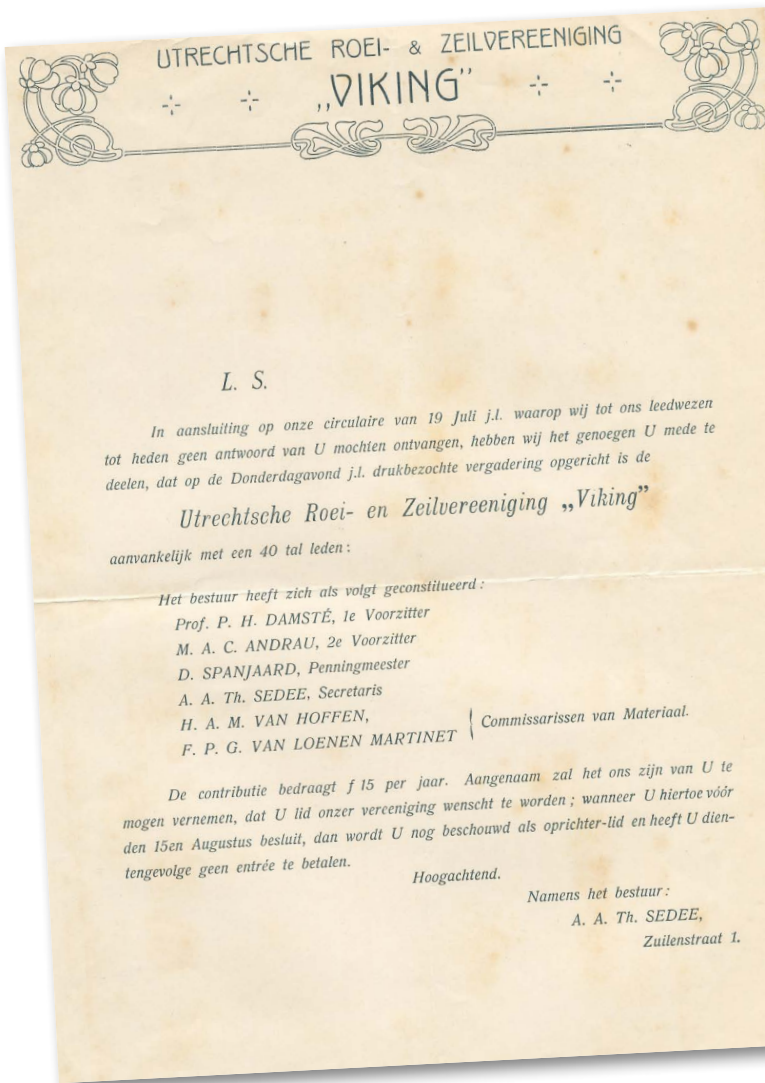
De vereeniging bestaat thans reeds ongeveer uit 40 leden.

Het bestuur heeft zich als volgt geconstitueerd: Prof. P. H. Damsté, 1e voorzitter; M. A. C. Andrae, 2e voorzitter; D. Spanjaard, penningmeester; A. A. Th. Sedee, arts, secretaris, Zuilenstraat no. 1; F. P. G. van Loenen Martinet en H. A. M. van Hoffen, commissarissen van materiaal.

Wij heeten deze jonge vereeniging van harte welkom. En dit heeft een gegronde reden. Sinds lang bestond hier ter stede behoefte aan een (niet-studenten) roeivereeniging. Waarom moest deze interessante tak van sport zoovele jaren alleen tot een bepaalden kring beperkt blijven? Buiten de studenten-wereld zijn in onze stad van naogenoeg 115.000 inwoners jeugdige krachten in overvloed, die de riemen kunnen hanteeren. Reeds langen tijd hebben wij uitgekoken naar een vereeniging, als de thans opgerichte en wij twijfelen niet of na goede training, waartoe de singelgrachten, de Kruisvaart, de Keulsche vaart en de Vaartsche Rijn een goede gelegenheid bieden, voortdurende inspanning en volkomen toewijding zal zij misschien het volgende jaar de studenten-zustervereeniging Triton, die trouwens in den laatsten tijd, zooals herhaaldelijk gebleken is, niet veel meer praesteert, reeds boven het hoofd gegroeid zijn. Het gunstige gevolg hiervan kan misschien zijn, dat Triton eindelijk eens uit naar dolce far niente wordt losgerukt. Twee vereenigingen zouden dan voortaan de eer van Utrecht naar buiten hoog kunnen houden, in plaats van geen enkele, want Triton telt in de roeisport nauwelijks meer mede.

Met belangstelling zullen gij „Viking” blijven gadeslaan en voorshands kunnen wij niet anders doen, dan onze beste wenschen uit te drukken voor den bloei en vooruitgang der jonge vereeniging.

Kennisgeving van de oprichting

loods, daar een goed timmerman met assistentie van de commissarissen van materiaal zo'n gebouw ook in elkaar kon zetten. Besloten werd dat de nieuwe loods praktisch moest zijn, naar het voorbeeld van Njord, het een plat dak moest hebben, waarop een extra verdie-

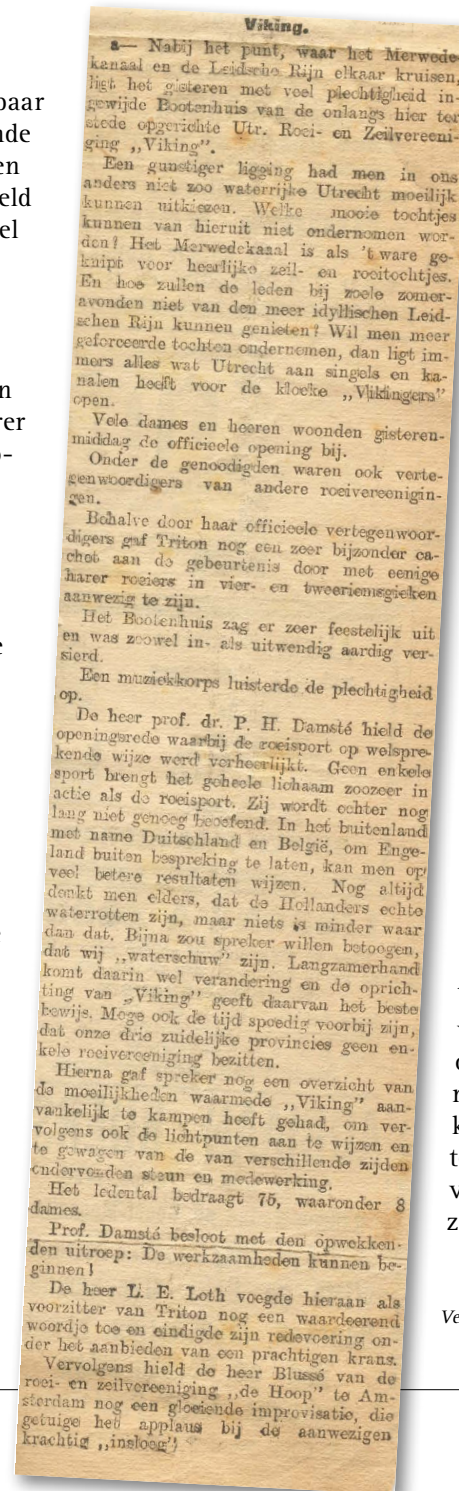
ping kon worden gebouwd, verplaatsbaar moest zijn en dat één douche voldoende was. Beslissingen over een vlag en een kostuum voor Viking werden uitgesteld tot de volgende ledenvergadering. Wel zou reeds een concept-vlag worden gemaakt.

Op 10 september 1906 volgde de volgende algemene ledenvergadering met 15 aanwezige leden, waarin artikelsgewijs de door de heer Schorer opgemaakte statuten werden besproken, soms gewijzigd en op één na vastgesteld. De vergadering kwam namelijk niet uit de tekst omtrent de ontbinding van de vereniging, besloot tot een alinea die er zeker in voor moest komen en machtigde de heer Schorer om dat artikel te redigeren.

De penningmeester kon meedelen dat al f 1.350,- door de leden was toegezegd, maar de vergadering besloot dat die gelden nog niet geïnd mochten worden voordat het noodzakelijk was voor de aanschaffing van materiaal en de te bouwen loods.

De getoonde concept-vlag werd afgekeurd en de vergadering kon het ook niet eens worden over de verenigingskleuren.

Die winter hield het bestuur zich bezig met de plannen voor de te bouwen loods, het huishoudelijk reglement en het ontwerp voor de vlag. De Minister van Waterstaat bleek het beoogde stuk terrein langs het Merwedekanaal en

Verslag van de opening van de loods op 5 mei 1907

de Oude Rijn niet te willen verpachten, waarna een ander stuk van 400 m² werd gevonden langs de Oude Rijn, dat eigendom was van de laatste eigenaar van Oog in Al, de heer Van den Broeke. Dit stuk stond kadastraal bekend als gemeente Catharijne, sectie C, nummer 3520, en de koopprijs bedroeg f 2.250,-.

Bij Koninklijk Besluit van 21 januari 1907 werden de statuten van de Utrechtsche Roei- en Zeilvereeniging "Viking" vastgesteld, zodat het bestuur eindelijk kon overgaan tot aanschaf van het beoogde terrein en de bouw van de loods.

De daaropvolgende algemene ledenvergadering van 4 februari 1907 stemde in met het huishoudelijk reglement en de aankoop van de grond en het aangaan van een hypotheek van f 1.500,- tegen 4,5% rente daarop voor de financiering. Voorts ging de vergadering akkoord met de te bouwen loods, met een hoger uitvallende bouw prijs van f 2.500,- omdat er ook een dameskleedkamer werd voorzien. Het bestuur kreeg machtiging f 3.000,- uit te geven aan de bouw. Als het volgens de statuten noodzakelijke zevende bestuurslid werd de heer

J. van der Bilt gekozen, die ook nog tot 1930 deel van het bestuur zou uitmaken.

Een volgende ledenvergadering werd nog voor 16 maart 1907 uitgeschreven om de hypothecaire lening te kunnen verhogen naar f 2.000,-.

Boten

Toen kort daarop de werklieden verschenen voor de bouw van de loods restte het bestuur alleen nog de taak om de vereniging van boten te voorzien. Van Njord, de oude vereniging van voorzitter Damsté, werd voor het roeiseizoen een vierriemsoefengiek geleend, de Prins Hendrik.

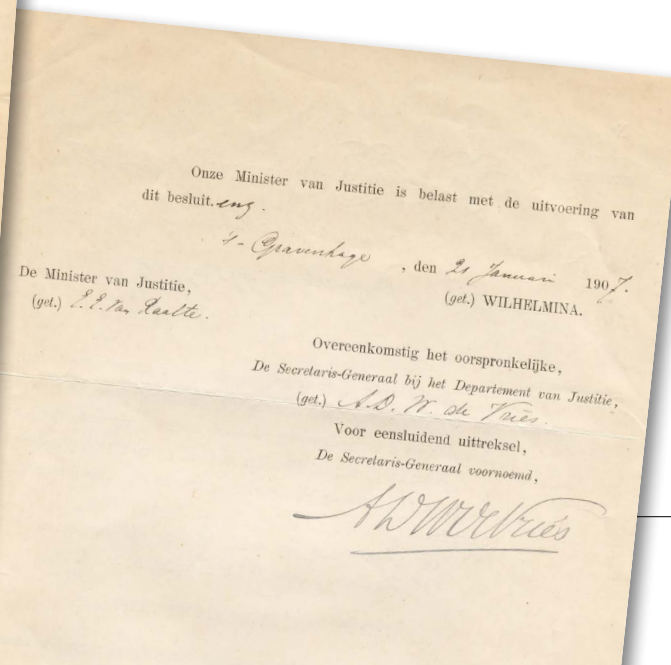
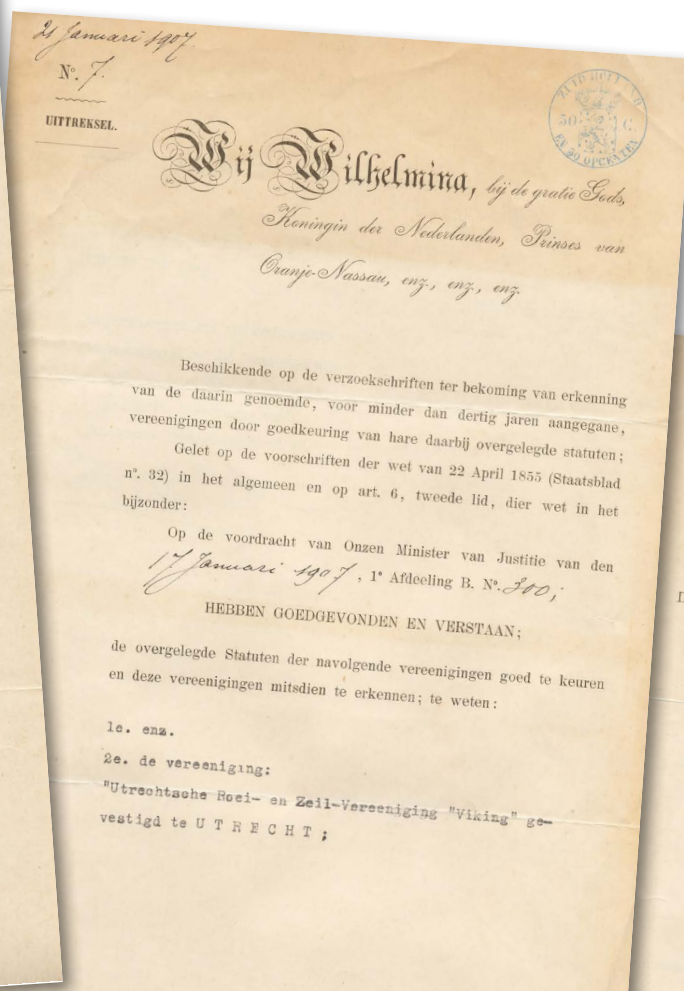
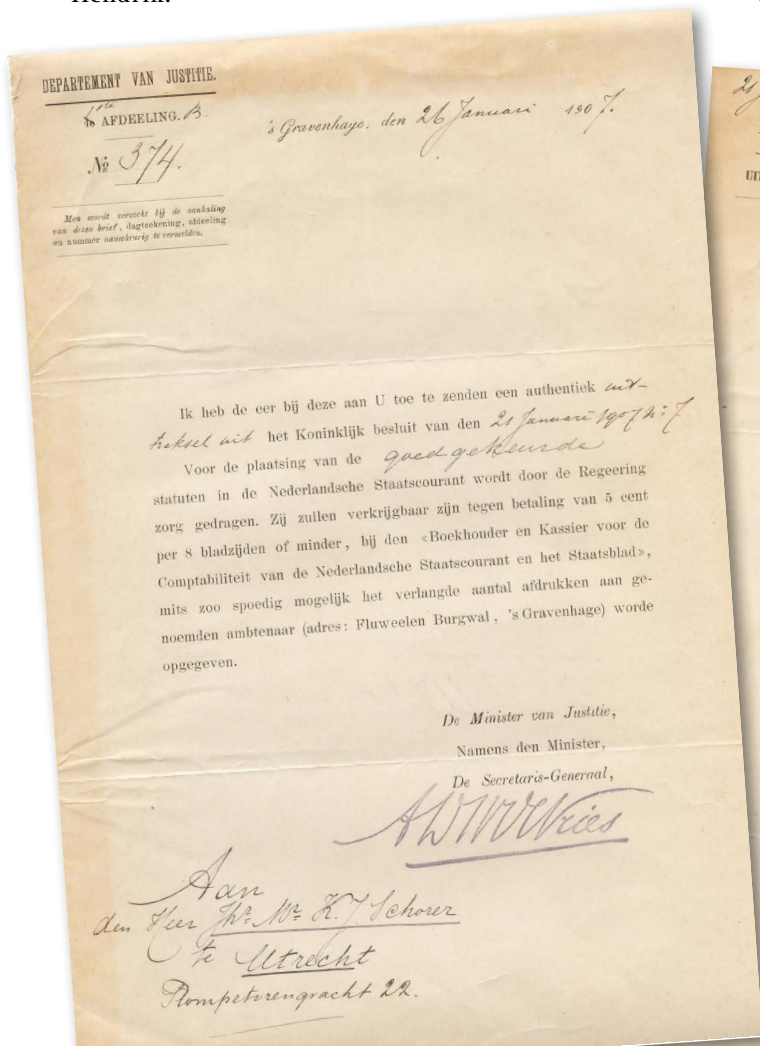
Van Triton werden een tweeriems oefenboot, de Neptunus, en twee vierriems racegieken, de Prins te Paard en de Telegraaf, geleend. Die laatste boot was in 1895 de eerste outriggered raceboot die in Nederland gebouwd werd bij botenbouwer Deichmann en Ritchie, en dankte haar naam aan een stuk in die krant over de lelijke roeistijl van de raceploeg van Triton.

Verder werden voor f 100,- twee vierriems gieken gekocht van de Maas uit Rotterdam, de Ariël en de Batavier, waarna nog slechts geld over bleek voor een nieuwe vierriems inrigged wherry uit Engeland. De obligatielening was namelijk slechts voor de helft ingetekend.

Bij de feestelijke opening van de bijna voltooide loods op 5 mei 1907 werd de nieuwe wherry "Viking" gedoopt en de door de heer Andrau ontworpen verenigingsvlag (een Vikingschip met op de achtergrond de opgaande zon) voor het eerst gehesen.

In dat eerste verenigingsjaar (tot 31 juli 1907) werd er volgens het afschrijfbboek 185 keer geroeid, waarvan 100 keer in de Viking. Het aantal leden was gestegen van 45 bij de oprichting naar 87, zodat het aantal kledingkastjes in de kleedkamers moest worden uitgebreid. Beide kleedkamers werden ook van douches voorzien (met kanaalwater), dat aanvankelijk ook nog rood van de roestende buizen was. De vereniging kreeg een wherry geschonken, de Henriëtte. Daarnaast stelden twee leden een bootje ter beschikking om de leden over te zetten om de omweg via de vaak openstaande Muntbrug en de sluizen te voorkomen. De Ouderijnbrug tussen de Kanaalstraat en de Laan van Nieuw-Guinea zou nog enige jaren op zich laten wachten. (EA)

Koninklijke goedkeuring van de statuten van 21 januari 1907

Het roeiwater

Sinds Vikingers in 1907 op het Utrechtse water begonnen te roeien is er veel veranderd, zodat het nuttig is een beeld te schetsen van het toenmalige roeiwater, de oorsprong van de diverse waterlopen en kanalen en de veranderingen sinds 1907.

De oorspronkelijke waterwegen van de provincie Utrecht werden gevormd door de rivier de Rijn en haar aftakkingen. De Rijn liep aanvankelijk via de Kromme Rijn en de Oude Rijn naar Katwijk. Een andere aftakking was via de Boven-Lek en dan vanaf Lopik via de Hollandse IJssel en de Linschotenstroom om vervolgens bij Woerden weer in de Oude Rijn te vloeien. De derde loop was de rivier de Vecht, die oorspronkelijk ten oosten van Utrecht aan de Kromme Rijn ontsprong en naar het noorden in het Almere, later de Zuiderzee uitmondde.

De steeds wisselende beddingen van de Rijn zijn nog terug te herkennen in de bocht van de Oude Gracht en de Kromme Nieuwe Gracht. Het water waaraan de botenloods van Viking werd gebouwd was ook nog een stukje Oude Rijn. In de loop der eeuwen koos het Rijnwater steeds meer voor een nieuwe route via de Beneden-Lek en de Hollandse IJssel verlegde haar loop ten oosten van Oudewater. Dit leidde tot verzanding van de Kromme Rijn, Oude Rijn en Vecht.

Intensieve ontginning van de westelijke veengebieden vanaf de 11de eeuw maakte ontwatering daarvan noodzakelijk, waarvoor diverse weteringen werden gegraven.

In 1122 heeft de mens, in de persoon van de Utrechtse bisschop Godebald, het waterbeheer ter hand genomen.

De Kromme Rijn werd bij Wijk bij Duurstede afgedamd om die rivier uitsluitend voor ontwatering van oostelijke veengebieden te gebruiken. Omdat hiermee een voor de Utrechtse handelaren van belang zijnde vaarroute in gevaar kwam werd besloten de Vaartse Rijn van Utrecht naar de Lek bij Vreeswijk te graven. Daarnaast werden dat jaar de Oude Gracht en de Stadsbuitengrachten gegraven. In 1148 werd een verbinding met de Vecht gemaakt aan de noordkant van de stad. Door de afdamming van de Rijn werd de Lek groter, hetgeen weer wateroverlast gaf voor haar zijrivier de Hollandse IJssel, die juist zo belangrijk was voor de afwatering van ontginningen. In 1285 werd deze rivier ook afgedamd.

Voortdurende inklinking van de ontgonnen veengebieden leidde tot problemen met de waterlozing op de Hollandse IJssel. Om deze problemen op te lossen werd de Heicop (1385) gegraven voor afwatering op de Vecht en de Bijleveld (1413) voor afwatering op de Amstel.

Het verzanden van de kronkelende Oude Rijn ten westen van Utrecht zorgde er voor dat de scheepvaart daar gebruik maakte van de Vleutense Wetering (de tegenwoordige Vleutenseweg) om vervolgens haar weg via de Oude Rijn naar Leiden te hervatten.

Met het toenemend belang van Amsterdam bleek dat schippers steeds minder gebruik maakten van de Oudegracht, maar via de Catharijnesingel naar de Vecht voeren en Utrecht daarmee 'rechts' lieten liggen. In het midden van de 17de eeuw werd door burgemeester Moreelse een plan gemaakt voor uitbreiding van de stad Utrecht aan de westkant. De Catharijnesingel moest de centrale as van de stad worden.

In 1665 werden hiertoe al de Leidse Rijn en het Leidse Veer, een binnenhaven, gegraven. Daarnaast werd een begin gemaakt met een nieuw grachtenstelsel, de Kruisvaart (waaraan de Utrechtse Studentenroeivereniging Triton later zou komen te liggen) en de Moesgrachten, die vooral handig waren voor de daar gelegen tuinderijen. Wegens geldgebrek zijn de verdere plannen nooit uitgevoerd. Een van de investeerders in deze stadsuitbreiding was jonker Everhard Meister (hij is verder vooral bekend als de aanstichter van het Amersfoortse keitrekken). Om zijn investering in de gaten te kunnen houden liet hij ten westen van de stad aan de Oude Rijn het buiten Oog in Al bouwen.

Het duurde vervolgens tot 1892 voor weer een grote verandering in de Utrechtse waterhuishouding plaatsvond met de aanleg van het Merwedekanaal ter vervanging van de Keulse Vaart. Deze Keulse Vaart was in 1825 in gebruik genomen door het begaanbaar maken van bestaande waterwegen tussen Amsterdam en de Rijn (Amstel, Weespertrekvaart, Gaasp, Smal Weesp, Vecht en Vaartse Rijn). Hoewel het Merwedekanaal gedeeltelijk een verdieping en verbreding was van de oude Keulse Vaart werd er tussen Utrecht en Amsterdam toch een nieuw stuk kanaal gegraven, dat begint bij de splitsing tussen het Merwedekanaal en de Vaartse Rijn net ten noorden van onze huidige loods. Aanvankelijk stond het stukje Oude Rijn waar Viking aan kwam te liggen niet direct in verbinding met het Merwedekanaal, maar werd dit door een dijkje van

Het roeien op het Merwedekanaal werd vroeger bemoeilijkt door de drukke scheepvaart.

de Oude Rijn tot aan Harmelen, vervolgens de Linschoten, de Heicop, de Vecht tot Maarssen en vervolgens het Merwedekanaal; via het Merwedekanaal en de Vecht naar Loosdrecht; de Kromme Rijn naar Bunnik; naar de Enge IJssel in de Lopikerwaard. Dit riviertje is het vervolg van de Kromme IJssel, een afsplitsing van de Hollandse IJssel.

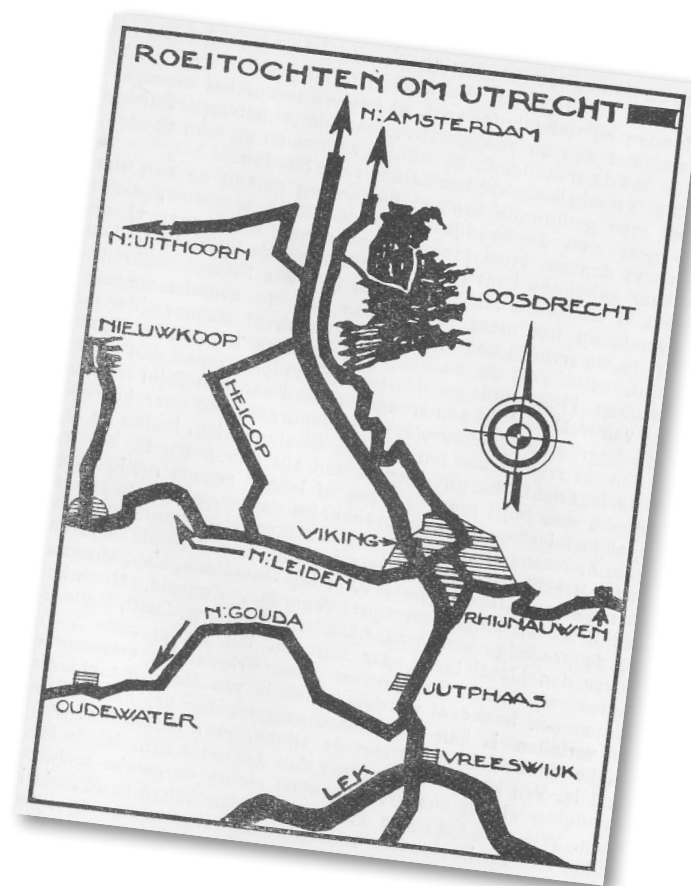
In 1931 werd besloten tot de aanleg van het Amsterdam-Rijnkanaal omdat het Merwedekanaal niet langer voldeed aan de eisen van de toegenomen scheepvaart. Ten noorden van Utrecht werd het bestaande traject van het Merwedekanaal

verbreed, maar ten westen van Utrecht werd naar Wijk bij Duurstede en Tiel een geheel nieuw kanaal gegraven, dat ten zuiden van Utrecht het Merwedekanaal kruiste. Hierdoor is de Oude Rijn nagenoeg ontoegankelijk voor de Utrechtse roeiers geworden en het vervolg van het Merwedekanaal en de Hollandse IJssel vanwege twee sluizen ook lastig te bereiken. Een groot voordeel was wel dat de roeiers op het overblijvende stuk Merwedekanaal veel minder last van scheepvaart hadden. Vanwege crisis en oorlog is het gehele Amsterdam-Rijnkanaal pas in 1952 in gebruik genomen om vervolgens in 1965 alweer verbreed te moeten worden. In 1938 werd het Lekkanaal als verbinding tussen de Lek en het Amsterdam-Rijnkanaal geopend.

De vermelde uitbreidingen van de waterwegen waren het gevolg van de toegenomen scheepvaart, maar leidden tot een inkrimping van het roeiwater, omdat de

steeds groter wordende binnenvaartschepen niet met roeiboten 'door één (sluis)deur kunnen'.

In de stad Utrecht zorgde het toegenomen wegverkeer voor inkrimping van het roeiwater. Gedempt werden Vleutensewetering, het Leidse Veer en de Stadsbuitengracht aan het noordwesten. De binnenstad was hierdoor niet meer via de Leidse Rijn te bereiken. Wellicht dat in de nabije toekomst de Stadsbuitengracht weer

Kaartje van het roeiwater dat verscheen in een informatieboekje over Viking in 1930.

de Bilitonkade gescheiden. De Oude Rijn kwam in de Leidsche Rijn uit, die met een keersluisje op de plek van de huidige ophaalbrug van het Merwedekanaal kon worden afgesloten. Aan deze situatie zal een einde zijn gekomen vlak voordat Viking zijn intrek aan de punt zou innemen, omdat toen de Oude Rijn al in directe verbinding met het Merwedekanaal stond. De Vikingers hadden destijds een stuk Merwedekanaal van de sluizen van Oog in Al tot de sluizen van Vreeswijk, waar zij konden roeien.

Vanwege de drukke scheepvaart op het Merwedekanaal (behalve zondag) werd er veel op de Oude Rijn richting Harmelen geroeid.

In de oude jaarverslagen van Viking vinden we veel berichten over toertochten. Dit waren de eerste jaren de populaire routes: het Merwedekanaal af naar Vreeswijk en Vianen;

Wedstrijd op "de rechte kilometer" in de jaren 50. Er waren nog geen woonboten, toeschouwers fietsten mee over het Merwedekanaal en de Merwedekade.

gelijk. In de zomermaanden komt er regelmatig een groep plezierjachten over het kanaalgedeelte voor de loods aan de Verlengde Hoogravenseweg langs. Die varen van de Zuiderbrug (Hoograven) naar de Noordersluis of omgekeerd. Ze geven soms enige overlast door golven op het vlot, maar in de regel valt dit erg mee.

Het Merwedekanaal mag dan ook beschouwd worden als een vrij goed trainings- en recreatiewater voor de drie Utrechtse verenigingen. Het grootste probleem maken de roeiers zelf door vaak met zijn allen op dezelfde tijdstip-

rondgeroeid kan worden. In 2002 is alvast het gedeelte tussen de Weerdsdijk en Paardeveld weer hersteld. Voorts heeft het stijgende aantal bruggen het ongehinderd roeien op het Merwedekanaal bemoeilijkt: Krugerbrug (tegenwoordig Sowetobrug), Balijebrug, Socratesbrug, Mandelabrug, Liesbosbrug. Waarvan de eerste twee slechts één bruggat hebben.

Training nu

Anno 2006 gebruiken de Utrechtse roeiers in hoofdzaak het Merwedekanaal tussen de Muntsluis en de Noordersluis. De laatste is het zuidelijkste punt van het roeiwater, maar heeft die naam omdat aan de overkant van het Amsterdam-Rijnkanaal de Zuidersluis ligt. Dit redelijk rechte roeiwater is 4,7 kilometer lang en over de hele afstand is er door coaches mee te fietsen. Er komt nauwelijks meer beroepsscheepvaart voor, een lage loopbrug bij de Jaarbeurs maakt dit ook onmo-

pen te willen gaan roeien; door de week 's avonds na vijf uur en in het weekend 's morgens tussen tien en twaalf uur. Het is ook vrij uniek dat er op het Merwedekanaal 's avonds in het donker geroeid wordt met lampjes op de boten. Het gaat hier dan voornamelijk om wedstrijd- en competitieploegen van de studentenverenigingen, voor recreatieploegen van Viking is dat niet toegestaan.

Het "rondje stad" wordt in 2006 meestal gedaan via de Vaartse Rijn en dan oostelijk om via de Stadsbuitengracht, dus Tolsteegsingel, Maliesingel, Wittevrouwsingel en Weerdsingel, en terug door de Oude

Gracht. De Nieuwe Gracht is veel smaller en voor roeien minder geschikt. In deze ronde zitten veel redelijk smalle bruggen waar net wel of net niet met geslipte riemen gevaren moet worden. Het vereist de nodige stuurmanskunst. Bij het roeien op de Oude Gracht moet ook in de zomermaanden rekening worden gehouden met toeristenjachten en enkele rondvaartboten.

Een geliefde tocht blijft ook nog het varen over de Kromme Rijn naar het pannekoekenhuis Rhijnauwen. Daar kunnen – ook weer alleen in de zomermaanden – huurkano's en waterfietsen enige problemen geven omdat de toeristen daarin de vaarregels niet kennen of zich er door onhandigheid niet aan kunnen houden. (EA, CvW)

Het stuk Merwedekanaal tussen Socratesbrug en Balijebrug in 1996, bij Vikings vlootshow. Rechts allemaal woonboten en veel bijbootjes. Ook links een bootje en een lastige struik.

In Utrecht stond een loods: 1907-1921

Binnen een jaar na de oprichting van de Utrechtse Roei- en zeilvereniging Viking op 27 juli 1906 stond er een loods van waaruit de verenigings-activiteiten konden plaatsvinden.

Deze loods had de grondvorm van een trapezium, oppervlakte ca 240 m², was een houten constructie met houten buitenwanden en een ten dele beloopbaar dak, welk deel met een hek was omgeven. Op de twee zuidhoeken van het dak prijken hoge vlaggenmasten.

Opening van de roeiloods op 5 mei 1907. Rechts boven de ingang hangt het glas-in-lood dat nu in het Walhalla hangt.

Het gebouw was gesitueerd op de punt waar “den Ouden Rijn” onder een scherpe hoek uitmondde in het in 1894 voltooide Merwedekanaal. Het Merwedekanaal was de hoofdverbinding van Amsterdam via de Rijn naar Duitsland en druk bevaren.

Ter oriëntatie: tegen de noordzijde van dit clubgebouw is in 1921 een nieuwe roeiloods aangebouwd aan de Keulsekade, welk gebouw voor velen nog wel herinneringen oproept.

Vanaf de grote loodsdeur aan de korte zuidzijde van het gebouw liep een plankier eerst vlak en verder hellend naar de Oude Rijn. Dit plankier is korte tijd later al verbreed, voorzien van dwarslatten tegen het afglijden, en voorzien van rollen. Aan de oostzijde was een afgesloten hellend terrein, waar in latere jaren de fietsen onder een afdak tegen elkaar stonden. Ruimtegebrek, geldgebrek voor het aanbrengen van noodzakelijke verbete-

ringen en andere ongemakken waren er direct al, ook de Vikinggeschiedenis kent zijn herhalingen.

Er zijn geen tekeningen van dit eerste gebouw in de archieven te vinden, wel schijnt er een oude kadastralekening te bestaan die de omtrek weergeeft. De enkele foto's moeten duidelijkheid verschaffen. Want er is ook geen Vikinglid te vinden die zo oud is dat hij/ zij zich iets van dit onderkomen kan herinneren.

Het gebouw blijkt volgens de foto's geen zuiver trapezium want in de zuidzijde zat een knik, vermoedelijk om het terrein aan de oostzijde enigszins vlak te kunnen bereiken. Het was ook niet overal even hoog. Een deel was naar schatting 400 cm hoog, de rest ca 240 cm. In het hoge deel zaten ramen die voor de benodigde lichtinval zorgden. Electriche verlichting was er niet, dat zou nog tot 1918 duren. Er werd later, ten behoeve

Bij de opening van de eerste loods stonden er ook mensen boven achter een balustrade.

van meer lichtinval, boven de werkbank van de bootsmen een extra raam aangebracht.

De loods was ingedeeld in uiteraard een botenberging, een fietsenberging, een bestuurskamer en kleedkamers voor dames en heren, later voorzien van douches (niet verwarmd en met opgepompt water uit het Merwedekanaal). Kleerkastjes werden er gemaakt en nog later een soort toilet in de dameskleedkamer! Voor een toilet in de herenkleedkamer werd eerst jaren later geld uitgetrokken, na de aansluiting op het waterleidingnet in 1916.

Vanaf de oprichting waren er problemen. Eerst met daklekkages, iets later verzakte het dak waardoor een blijvende extra ondersteunende constructie nodig was. Dat bleek in latere jaren nog eens nodig. En de loods bleef ook daarna nog lekken. Bovendien: de loods bleek spoedig te klein! Het ledental groeide jaarlijks met vele procenten tot bijna 400 in 1919.

Het glas-in-lood met de namen van het eerste Vikingbestuur "en 53 gewone leden" hangt in 2006 nog in het Walhalla.

Je vraagt je af hoe een en ander tot stand gekomen is als zo kort na de opening zich al zulke gebreken voordeden. Was de loods nieuw of was het een vertimmerd bestaand gebouw dat op de punt in elkaar is gezet? Materiaal was toen relatief duur. Zorgvuldig berekend bleek het niet te zijn, gezien de verzakkingen.

Er is aan die loods wat afgetimmerd in de dertien à veertien jaar van haar bestaan. Dat vond voornamelijk zijn oorzaak in het groeiend ledenbestand. Vooral de dameskleedkamer was regelmatig onderwerp van discussie. Te klein, uitgebreid met een douche, vrij spoedig een toilet, de inpandige fietsenberging aan de ruimte toegevoegd, deze werd verplaatst naar de voormalige bestuurskamer die werd opgeofferd. Eén vast gegeven: het bleef een rommelige ruimte waarvoor een speciale toezichtcommissie in het leven werd geroepen.

Men ging al tot de aankoop van een belendend perceel grond over in 1909. Een vooruitziende blik? Of onder het motto: het terrein van de buurman komt slechts één keer te koop! Geld was er in ieder geval

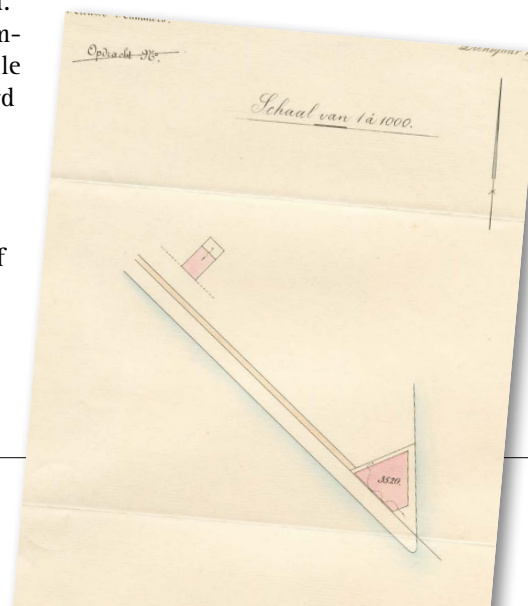
niet voor. Het toenmalig bestuur stelde zich hoofdelijk borg voor de geldlening!

In de daaropvolgende jaren bleek de loods erg onderhoudsintensief te zijn, maar wel goed en veelvuldig gebruikt en ook goed bruikbaar. Vandalisme was er eveneens. Er werden bij herhaling veel ruiten ingegoooid. Men deed er laconiek over.

Verder nog enige saillante mijlpalen: in 1908 was er telefoonaansluiting gekomen, in 1911 werd de aanlegsteiger van 6 meter tot 13.5 m. verlengd, werd het asfaltdak al voor een deel vernieuwd, en er werd op zijn tijd schilderwerk verricht.

In 1913 werden de particuliere boten wegens ruimtegebrek verbannen. En in 1914 werd een roeibak in gebruik genomen. Rond 1917 ontstonden voorzichtig de eerste plannen voor de bouw van een nieuwe loods op het achterliggende, in 1909 aangekochte terrein. Maar de tijden waren slecht, het werd oorlog. De financiële toestand was echter aanzienlijk verbeterd door de gestage groei van Viking. In de jaren daarop werden de nieuwbouwplannen steeds concreter.

In 1921 zou de nieuwe loods een feit zijn. (HvD)

Situatieschets van de loods, die werd gemaakt naar aanleiding van het grensgeschied in 1909 met de heer Roskam.

De jaren 1907-1916: Sturm- und Drangjaren

Het jaarverslag van het tweede verenigingsjaar kenmerkte de jaren na de oprichting als Sturm- und Drangjaren. Het oprichtingsenthousiasme was verdwenen, veel leden hadden de vereniging verlaten en de financiële situatie was ongunstig. Het zou moeten blijken of de vereniging levensvatbaar was.

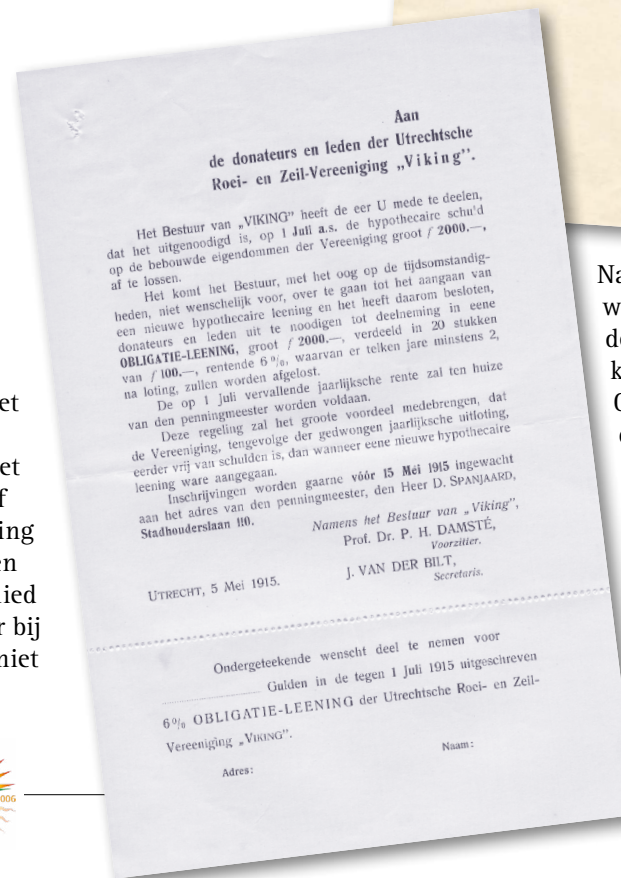
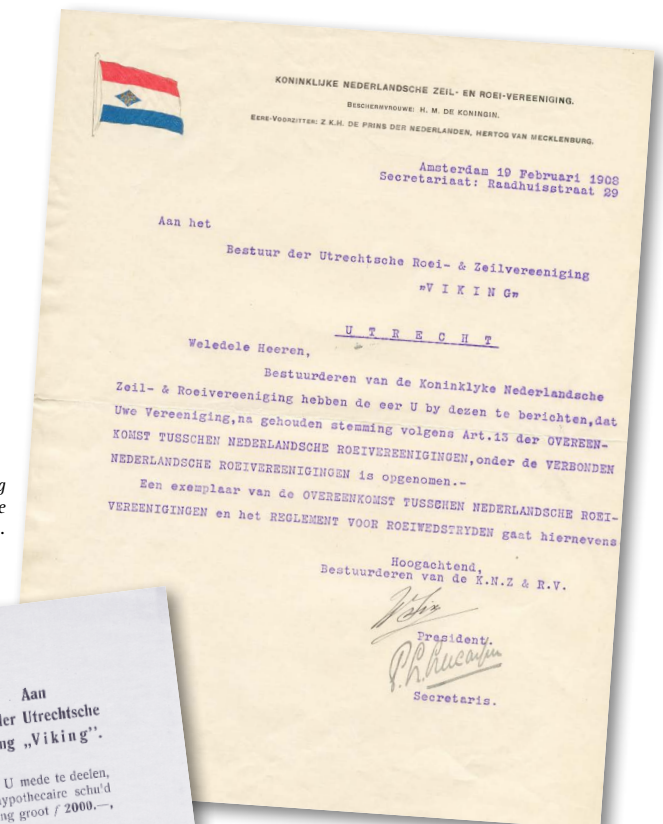
Al snel bleek dat het niet handig was om het verenigingsjaar halverwege het roeiseizoen te laten beginnen, toen in de zomer van 1907 contributie-rekeningen voor het jaar 1907-1908 werden verstuurd. Veel leden dachten dat er sprake was van een fout, omdat ze net over het jaar 1906-1907 hadden betaald, of weigerden te betalen. Tijdens de algemene ledenvergadering van 16 oktober 1907 werd gesuggereerd om het jaar gelijk te laten lopen met het kalenderjaar. Een volgende vergadering werd voor 15 april 1908 uitgeschreven voor de noodzakelijke statutenwijziging en op 26 oktober 1908 werd Koninklijke goedkeuring verkregen. Het tweede verenigingsjaar duurde hierdoor 17 maanden.

Tijdens die laatste ledenvergadering werd het eerste erelid benoemd. De heer Van Loenen Martinet, oprichter en sindsdien bestuurslid, verliet de vereniging wegens verhuizing naar Terneuzen en werd op deze manier bedankt voor zijn vele werk tijdens de oprichting en zo levenslang aan de vereniging verbonden.

In februari 1908 werd Viking op voordracht van Triton en De Hoop opgenomen onder de "Verbonden Roeiverenigingen van Nederland", de voorloper van de Nederlandsche Roeibond.

Dit jaar werd ook het eerste clublied gecomponeerd door de beroemde Utrechtse componist Johan Wagenaar (1862-1941) met tekst van de heer Van Loenen Martinet sr. Het bestuur was niet enthousiast en de voorzitter gaf later aan zelf ook eens een poging te zullen wagen tot het schrijven van een krachtig clublied. Het lied verdween in het archief en is er bij de voorbereiding van dit boek niet in aangetroffen.

Brief over toelating Viking tot Verbonden Nederlandsche Roeiverenigingen in 1908.

Na enige mislukte pogingen werd via een advertentie in de krant een geschikte loodsknecht gevonden, Hendrik Oorlog, die 14 juni 1908 in dienst kwam voor aanvaankelijk f 4,- per week. Andere nieuwigheden dat jaar waren de telefoonaansluiting (nummer 1121) en een eerste deelname aan een wher-

Toen in 1915 de bank de hypotheek opzegde greep het bestuur weer naar het beproefde middel van een obligatielening.

Toertocht naar IJsselstein op 13 juni 1915.

rywedstrijd (inrigged, vastebanks) bij De Hoop, waarbij bijna een overwinning werd behaald door H.H. de Boer, G.A. Charbon en stuurvrouw mej. M. Pekelharing.

Bij het begin van het tweede verenigingsjaar werden twee nieuwe boten gekocht; een vierriems inrigged wherry (Waterlelie) en een skiff, die als eerste een naam uit de Noorse mythologie mee kreeg: Frya. Viking kocht in 1908 nog een tweeriems outrigged wherry (Thelma) en verkreeg door schenking nog een vierriems inrigged wherry (Mayflower) en een kano (Hilda), alsmede een botenhuisje bij de Willemsbrug van de heer W. van Beuningen. Het botenhuisje werd meteen aan de sluiswachter geschonken. De kano zou nog tot 1913 worden gebruikt, toen het bestuur een kanoverbod instelde omdat dit veelvuldig tot aanstootgevend zwempartijen leidde.

De wherry Henriëtte was inmiddels in een wrak veranderd en werd aan de loodsknecht geschonken, die hem in twee delen verdeelde waarvan één gedeelte zelfs nog enkele jaren bruikbaar is geweest.

In 1909 kocht Viking een stuk grond van 400 m² naast de loods, omdat de voorzitter voorzag

dat de uitdijende stad de prijzen in de toekomst zou opdrijven. Hij wilde voor Viking de mogelijkheid open houden om een acht op te kunnen slaan, hetgeen pas meer dan 50 jaar later realiteit zou worden. Om de prijs te drukken zou een lid van de vereniging, de heer Roskam, als tussenpersoon het land kopen. Hij deelde het bestuur mee dat hij de onderhandelingen tot een goed einde had gebracht en dat de grond f 3,50 per m² kostte. Bij een bezoek van een bestuurslid aan het hypotheekkantoor bleek uit de akte van overdracht, dat de heer Roskam slechts f 2,- per m² had betaald. Hij werd door het bestuur op zijn 'vergissing' gewezen, waarna hij zich verdedigde door te stellen dat hij meer land had gekocht en daarmee een groot risico liep. Viking hoefde dan later maar f 3,- per m² te betalen. Het zakendoen met de heer Roskam had nog een vervelend staartje, daar er onenigheid ontstond over de grens van het oude terrein. Volgens het bestuur liep die 1,5 meter buiten de achterzijde van de loods en volgens Roskam naar aanleiding van nieuwe opmetingen direct langs de achterzijde. De nieuwe landmeter had zich echter vergist.

Erelid F.Ph.G. van Loenen Martinet (1908)

Binnen twee jaar na de oprichting had Viking al haar eerste erelid.

Frederik Philip Gottlieb van Loenen Martinet, als zoon van een predikant geboren 30 juni 1875 te Zwolle, was een van de leden van het Voorlopig Comité dat de oprichting van Viking voorbereidde en werd bij de oprichting commissaris van materiaal. Van 16 oktober 1907 tot 18 maart 1908 was hij secretaris van Viking. Op zijn voorspraak mochten ook dames lid van Viking worden.

Tijdens de bestuursvergadering van 18 maart 1908 werd afscheid van hem genomen, omdat hij de volgende dag voor zijn werk naar Terneuzen zou vertrekken. Tijdens de volgende algemene ledenvergadering van 15 april 1908 werd hij op zijn 32ste tot het eerste erelid van Viking gekozen (15 vóór, 1 blanco), wegens zijn bijzondere verdiensten voor en bij de

oprichting, tijdens de bouw van de loods en de aanschaf van materiaal en in twee functies als bestuurslid. Het Huishoudelijk Reglement voorzag destijds in een gouden insigne, maar het bestuur besloot spoedig daarop dat wegens de hoge kosten daarvan met een diploma moest worden volstaan. In oktober 1909 was het ontwerp van het diploma pas klaar. Later werd Van Loenen Martinet directeur van het Gemeentelijk Electriciteitsbedrijf van Delft. Viking is hij echter nooit uit het oog verloren. Hij was herhaaldelijk aanwezig op lustrumactiviteiten, deed wel eens mee aan clubtochten en een winnende damesstijlploeg kon nog wel eens op een bloemetje van hem rekenen.

Van Loenen Martinet is op 6 oktober 1947 op 72-jarige leeftijd te Bussum overleden. (EA)

De heer Roskam zal een deel van zijn overige terrein ook weer snel verkocht hebben, daar reeds dezelfde zomer een fabriekje van het Petrolith Syndicaat voor vuurmakers naast het terrein van Viking werd gebouwd, hetgeen een hogere premie voor de brandverzekering tot gevolg had.

Er waren dit jaar twee extra ledenvergaderingen nodig ten behoeve van de aankoop van de grond en omdat vergeten was een kascommissie te benoemen.

In juli 1910 vond er een 4-daagse wedstrijd van de Nederlandsche Bond voor Lichamelijke Opvoeding plaats van in totaal 114 kilometer op het traject Arnhem-Wageningen-Culemborg-Gorcum-Dordrecht. De voorzitter Damsté en commissaris van materiaal Kooiman behaalden hierbij een derde plaats in de enkelwherry. Een jaar later deden de heren De Bordes en Taets van Amerongen namens Viking

Sluittingstocht naar Harmelen op 19 september 1915.

mee, als enige ploeg in de toercategorie, waarmee zij bij de wedstrijd een 4e plaats behaalden. Het jaar daarop werd de wedstrijd niet meer gehouden.

Op 21 maart 1912 werd de loodsknecht Hendrik Oorlog naar het Stedelijk Ziekenhuis vervoerd, alwaar hij 2 mei 1912 overleed. Het bestuur maakte middels advertenties in de krant het sluiten van de loods op 21 maart 1912 bekend en het weer open gaan op 26 maart 1912. Er was toen een tijdelijke vervanger gevonden in de persoon van Jan Nagtegaal, bewaarder bij de burens van het Petrolith Syndicaat. Zijn aanstelling werd met het overlijden van Oorlog definitief. Zijn weekloon bedroeg f 7,50.

In 1912 bleek er een Dames Studenten Roeivereniging te zijn opgericht, waarvan de leden 'en bloc' tegen gereduceerd tarief van Viking lid wilden worden. Het bestuur was van oordeel dat een dergelijke invasie van veelgebruikende en weinigbetalende leden niet

in het belang van Viking was en wees het verzoek af. De dames wezen op hun beurt een aanbod tot huur van boten en grond af en er werd niets meer van deze vereniging vernomen. Om het burgerlijke karakter van Viking veilig te stellen werd in een extra ledenvergadering op 28 november 1912 besloten om in de statuten op te nemen dat er slechts maximaal tien leden van het studentencorps en tien leden van de in het jaar daarvoor opgerichte studentenvereniging Unitas S.R. lid mochten worden. In reactie op dat besluit werd een dag later de studenten roeivereniging De Batavier opgericht. Viking verkocht aan deze vereniging voor f 100,- twee oude vierriemsgieken (Ariël en Batavier). Volgens het

Een vroege dames acht in een geleende boot (1915).

Lustrumtocht naar Bunnik op 4 juni 1916.

Hollandia: 1e plaats stijlroeien: F.Kaiser, S.Dop, N.Mulder, W.Heinsius, A.Overbeek de Meyer (st)

jaarverslag van 1913 werd die laatste boot – volgens boze tongen – zeer voorzichtig naar de nieuwe vereniging geroeid uit angst dat hij uit elkaar zou vallen. Bij de opening van de loods van De Batavier hield de vice-voorzitter van Viking Andrau een toespraak, die hem zelf zo slecht beviel (reacties van zijn toehoorders

zijn onbekend), dat hij daarna verzocht om een andere functie binnen het bestuur.

Op 13 februari 1914 vond er een groot vaarongeluk plaats. Het bestuurslid P. Vos werd bij de stadsluis onder Oudenhuis door een motorbeurtschipper overvaren, terwijl hij met twee andere boten lag te wachten bij de sluis. De motorboot voer full speed dwars door de skiff ('t Schrijverke), waarbij de ongelukkige skiffeur onder de boot door zwemmend ternaauwernood de schroef wist te ontwijken. De gewaarschuwde rijksveldwachter wist de doorvarende schipper aan te houden en proces-verbaal op te maken. De doormidden gebroken skiff kon worden afgeschreven. Van dit ongeluk verscheen een verslag in de krant en ook het daarop volgende proces voor het kantongerecht mocht zich op belangstelling van de schrijvende pers verheugen. Tijdens de zitting bleek dat de skiffeur vlak voor de brug dwars op het water was gaan liggen, waardoor de aankomende motorboot hem niet kon uitwijken. Ook getuigenverklaringen van andere schippers bleken ongunstig voor hem, zodat de Officier van Justitie uiteindelijk om vrijspraak van de schipper vroeg. Naar aanleiding van deze zitting besloot de heer Vos in de eigen buidel te tasten en zelf een nieuwe skiff voor Viking te kopen, het tweede Schrijverke. Een verzekering voor het materiaal had Viking toen nog niet. In het najaar bleek dat het oude wrak van 't Schrijverke nog hersteld kon worden, waarna de nieuwe boot de naam Vosje kreeg. Beide boten zijn nog jaren meegegaan.

Op 2 april 1914 werden er door Triton wedstrijden op het Merwedekanaal georganiseerd, waarvan het hoofdnnummer een strijd tussen Triton en Viking was in de overnaadse tweeriemsgiek over 2.000 meter. Voor Viking roeiden J.M van der

Vlerk en O. Damsté met stuurman L.C. Reedijk in de Balder. Het werd een spannende race die door Triton met een taftlengte voorsprong werd gewonnen. De supporters van Viking waren met een eskader boten er op uit getrokken om de wedstrijd te bekijken. Zij hebben er echter niets van gezien, omdat het Tritonbestuur was vergeten mee te delen waar de start en finish waren, zodat de schare tevergeefs 500 meter na de finish lag te wachten.

Toertocht naar de Schalkwijkerwetering op 17 september 1916.

Erelid P.H. Damsté (1860-1943), voorzitter 1906-1930

Voordat de Utrechtse Roei- en Zeilvereeniging Viking op 27 juli 1906 opgericht was, had één van de oprichters ervan, Pieter Helbert Damsté, geboren op 10 augustus 1860 te Wilsum, al een imposante roeicarrière op zijn naam staan.

Reeds tijdens zijn studententijd was de predikantszoon Damsté al een geduchte slagroeier, die 40 eerste prijzen in binnen- en buitenland behaalde en in de periode van 1882-1885 er toe bijdroeg dat de Leidse Studentenroeivereniging Njord vier keer achteréén de Varsity won. In 1897 maakte Damsté ook deel uit van het eerste bestuur van de Roeivereniging Minerva, die op 16 oktober 1897 in Amsterdam werd opgericht.

Prof. Dr. P.H. Damsté kwam naar Utrecht toen hij op 17 november 1902 tot hoogleraar in de Latijnse taal en Romeinse Antiquiteiten aan de Rijksuniversiteit Utrecht werd benoemd. Al snel werd hij coach bij Triton, waar hij voor een opleving van het wedstrijdroeien zorgde. Vier jaar later werd op 27 juli 1906 de Utrechtse Roei- en Zeilvereeniging

Viking opgericht. Vanaf deze datum tot en met 31 januari 1930 bekleedde Damsté vanzelfsprekend de functie van voorzitter. Het gezin van Damsté (vier zonen en twee dochters) was een echte roeiersfamilie, die haar sporen in de verenigingsannalen heeft nagelaten.

Naast schrijver van vele geschriften over de klas-sieke oudheid en roeien (Handboek voor Nederlandse Roeisport, 1886), was Damsté ook dichter (ook in het Latijn) en heeft hij het Njord-lied geschreven.

Dat Damsté veel voor de Nederlandse roeisport heeft betekend, blijkt wel uit de vele ere-lidmaatschappen die hem werden toegekend:

1899 ere-praeses van de Leidse Roei-
vereniging Njord
1905 erelid van de Utrechtse studen-
tenroeivereniging Triton

1925 honorair commissaris van
Utrechtse studentenroeivereni-
ging Triton
1930 erelid van Viking
1932 erelid van de Nederlandsche
Roeibond (N.R.B.)

*Het portret van Damsté uit de
bestuurskamer.*

De in 1930 weduwnaar geworden Damsté is op 5 februari 1943 op 82-jarige leeftijd in Utrecht overleden. Het portret van hem dat in onze bestuurskamer hangt, is bij de lustrumfestiviteiten van 1946 door zijn zoon dr. O. Damsté (ook een vermaard classicus) aan Viking geschonken.

Het motto van Damsté was:

**« LA VIE SANS CANOTAGE
EST UNE ABSURDITÉ ! »**

In het Jaarboek van de Maatschappij der Nederlandse Letterkunde 1943-1945 vonden we een uitspraak van Damsté terug, die voor hem typerend is: "Roeien vind ik voor mijzelf het eenige, wat ik goed kan. Van het Latijn kan ik dat niet zeggen. Hoe meer men in dat vak doordringt, des te meer komt men tot de ontdekking, dat men er nog niet veel van weet." (CH)

Bootsman Hendrik Oorlog (1908-1912)

Strikt genomen was Hendrik Oorlog niet de eerste bootsknecht van Viking, maar hij was wel de eerste die een blijvende indruk heeft achtergelaten in de jaarverslagen van de vereniging.

Tijdens het eerste jaar kenden diverse bestuursleden wel mannetjes die voor 3 á 4 gulden per week het werk van bootsman zouden willen doen. De praktijk bleek weerbarstiger. Tijdens de bestuursvergadering van 9 oktober 1907 werd besloten de toen in dienst zijnde knecht te ontslaan naar aanleiding van ontvangen klachten van de leden. Besloten werd tot de winter geen nieuwe loodsknecht aan te nemen, maar voor het tillen van de boten hulp te zoeken bij de buurman, zeilmaker Heinz, en een ander mannetje in te huren om op zondag de loods schoon te maken en kleine bootreparaties uit te voeren. In het 2^e jaarverslag verzuchtte de secretaris dan ook; *“De weg van het bestuur om te komen tot een geschikte bootsknecht, is niet over rozen gegaan. Het heeft geen zin al*

de geleden rampspoed nog eens op te rakelen. Het noemen der namen Bruin, Marbus en Bosman moge voldoende zijn om de wonden der doornen nog even na te voelen.” Met deze informatie moeten wij het nu doen.

Nadat pogingen om gepensioneerde timmerlieden van de marine te werven op de geringe bezoldiging van f 4,- per week afkaatsten, heeft het bestuur een advertentie geplaatst in het Utrechtsch Dagblad. Uit een zeer groot aantal sollicitanten werd Hendrik Oorlog toen aangenomen. Op 14 juni 1908 trad hij in dienst van Viking, de eerste twee weken op proef voor f 4,- per week en vervolgens voor f 5,- per week in vaste dienst. Deze salarisverhoging werd

mogelijk gemaakt door de aanschaf van één obligatie van f 50,- door een van de bestuursleden. Het bestuur achtte het haar taak om Oorlog van speciale Viking-kledij te voorzien, maar vanwege de kosten werd al spoedig besloten om hem een marine-jekker te bezorgen, waarvan hij zelf de knopen kon vervangen, en een pet met het opschrift “Viking”.

Eerst vanaf zijn indiensttreding was “er van een enigszins geregelden gang van zaken in het boothuis sprake.”

Eind 1909 kwam Oorlog niet meer uit met zijn traktement. Hij is zijn eigen potje gaan koken en verzocht om op het terrein van Viking te mogen wonen. Hij hield toen al kippen op het nieuw aangekochte stuk land naast de loods. Het bestuur besloot daarop hem bij de burens van het Petrolith syndicaat aan te bevelen als nachtwaker. Eind 1910 werd hij door het bestuur aangemoedigd om een benedenwoning op de hoek van de Bilitonkade te huren, zodat hij toezicht op de loods kon houden. De huur bedroeg f 2,75 per week, een gulden meer dan hij zich kon veroorloven. Leden sprongen bij, maar de voorzitter achtte dit ongewenst en vond dat de vereniging dat moest doen. Maar per 1 februari 1911 was hij daar alweer vertrokken en woonde weer bij het gezin, waar hij eerder bij inwoonde en die van plan

waren in de toekomst naar de Bilitonkade te verhuizen. De vele verhuizingen van Oorlog waarmee het bestuur werd geconfronteerd, leidden tot de verzuchting van één van de bestuursleden, dat de man ‘nomadenneigingen’ had. Het bestuur zorgde er eind 1910 door het plaatsen van een advertentie in het Utrechtsch Nieuwsblad nog voor dat hij zijn inkomsten kon verhogen door werkzaamheden voor het Kalisyndicaat.

Begin 1912 werd zijn loon verhoogd naar f 7,- per week, maar daartegenover stond dat hij van 15 mei tot 15 augustus ook de avonduren op de loods aanwezig moest zijn. Maar zover kwam het niet. Hendrik Oorlog werd op 21 maart 1912 naar het Stedelijk ziekenhuis vervoerd, waar hij op 2 mei 1912 overleed. Per krantenadvertentie werden de leden geïnformeerd dat de loods enige dagen gesloten zou blijven. Oorlog had de secretaris nog te kennen gegeven, dat zijn achterstallig loon naar een goed doel kon. Dat bleek later nog f 32,- te zijn, dat gedeeld werd tussen de Armenzorg en het Leger des Heils. (EA)

*Kranten-
advertenties
over de
ziekte en het
overlijden
van Hendrik
Oorlog.*

Toertocht met muziek.

Twee maanden later, 6 juni 1914, werden er bij de Hollandiawedstrijden op de Rijn bij Oudshoorn voor het eerst roeiwedstrijden voor dames gehouden in het onderdeel stijlviereën. Viking stuurde ook een delegatie (C. Knottnerus, F. Kaiser, A. Damsté, J.J.B. Mulder en stuurvrouw N. Mieremet), die op de tweede plaats en de bijbehorende zilveren medailles beslag legde. Mej. A. Damsté won bovendien de kostuumprijs, terwijl vader Damsté zelf op slag in een veteranenvier van Njord roeide en ook een overwinning behaalde. Stijlroeiwedstrijden werden het jaar daarop ook bij de Koninklijke gehouden en bij de lustrumwedstrijden

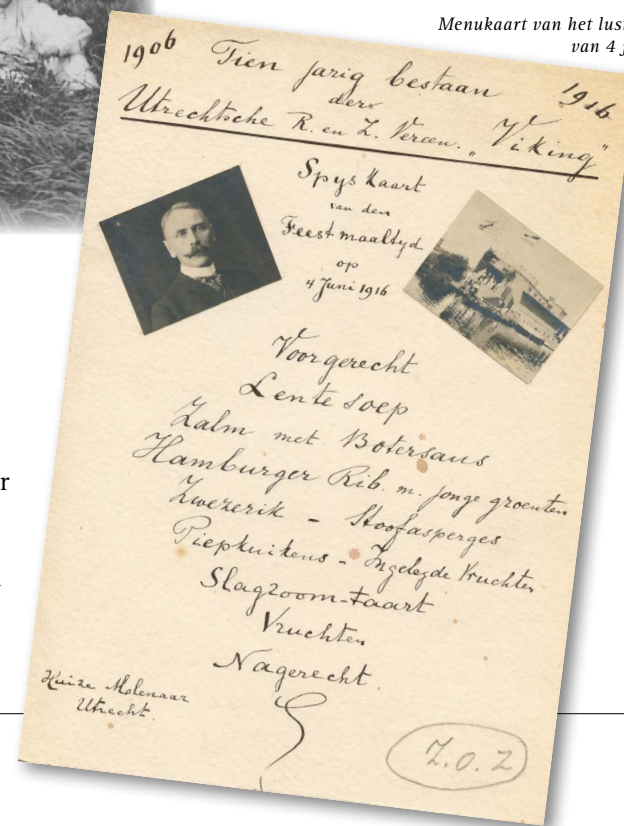
van Njord. Viking behaalde daar twee tweede plaatsen en één derde plaats. Op 17 juni 1916 behaalde Viking (F. Kaiser, S. Dop, N. Mulder, W. Heinsius, stuurvrouw A. Overbeek de Meyer) op Hollandia haar eerste overwinning, weer gevolgd door een tweede plaats op de Koninklijke. Na een korte pauze in 1917 had Viking in 1918 zelfs twee stijlviereën, maar een eerste plaats zat er niet in.

Inmiddels had Viking in 1916 bij haar 10-jarig bestaan haar eerste lustrumviering gehouden. Op 4 juni 1916 vertrokken 75 leden voor een lustrumtoertocht naar

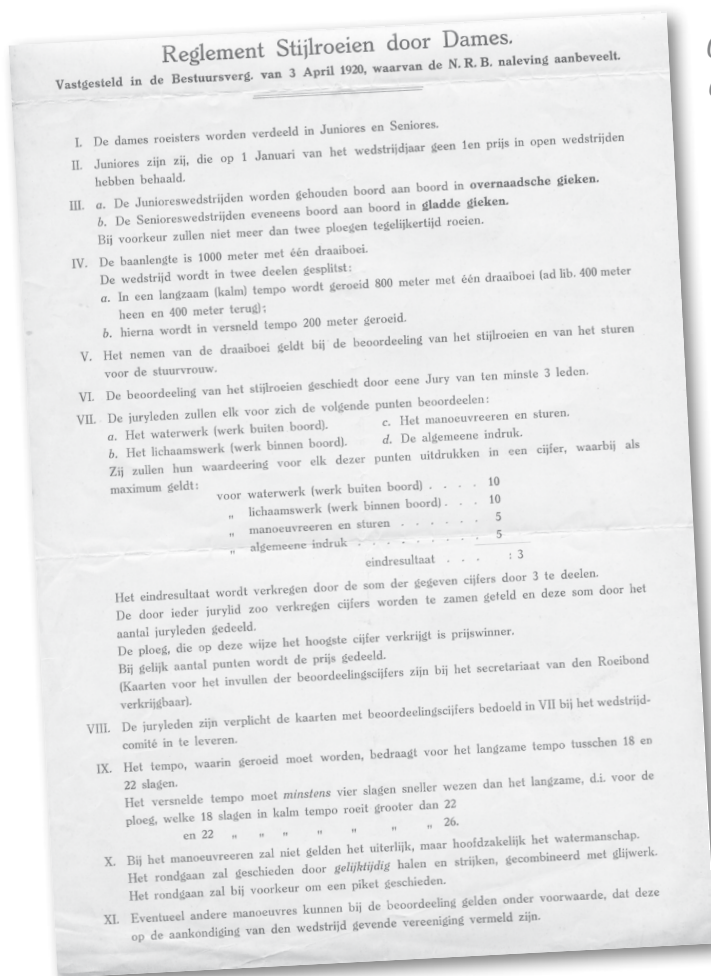
Bunnik. Die avond was er een diner met zalm en zwezerik.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog kreeg Viking te maken met een forse stijging van het aantal leden (van 141 in 1914 tot 298 in 1918) en daarmee van de contributie-inkomsten. De Sturm- und Drangjahren behoorden inmiddels wel tot het verleden. De stijging van het ledental zette zich voort tot 392 in 1921. De oorlog leidde er ook toe dat Viking bij botenbouwers Deichman en Ritchie goedkoop boten konden kopen, omdat zij die niet meer aan Duitse afnemers kunnen afleveren. Viking had één slachtoffer van die oorlog te betreuren. In 1915 sneuvelde het Duitse lid Th. Balthazar in dienst van zijn vaderland aan het westfront. (EA)

Menukaart van het lustrumdiner van 4 juni 1916.

De jaren '20: een periode van bloei

Reglement voor stijlroeien door dames van 1920.

Op 21 januari 1917 was Viking één van de verenigingen die de Nederlandsche Roeibond oprichtte. De nieuwe bond introduceerde nieuwe roeiactiviteiten zoals landelijke roeidagen en de vaardigheidsproef.

In 1918 werd Viking aangesloten op het elektriciteitsnet en een jaar later werd de vereniging beter bereikbaar doordat ook een elektrische tramlijn (lijn 4) over de Billitonkade werd aangelegd. Op de bijzondere Algemene Ledenvergadering van 13 december 1918 werd tot de eerste contributieverhoging sinds de oprichting besloten; van f 15,- naar f 20,-. Het bestuur realiseerde zich dat de geldontwaarding de verhoging noodzakelijk maakte, maar ook dat het oorspronkelijke bedrag was vastgesteld voor een kleine vereniging met weinig boten en faciliteiten. Inmiddels had Viking haar leden meer te bieden. Het groeiend aantal leden (1916: 163, 1917: 246, 1918: 298) leidde in 1919 tot de instelling van een soort hulpbestuursleden, de ordecommissarissen, maar na vier jaren werd deze functie weer afgeschaft.

Het seizoen van 1920 werd op 23 maart geopend met een Viking-cabaret, waar

zowaar een nieuw clublied werd geïntroduceerd, geschreven door mej. M. Snuij op bestaande muziek (In 't Voorhout van J.P. Heye, Nederlandsche Volksliedenboek no. 36).

Datzelfde jaar werden de lang gekoesterde plannen voor een nieuwe loods realiteit. Op 21 juli kwam het bestuur in spoedzitting bijeen op het vakantieadres van de voorzitter te Elspeet om zich over de door het architectenbureau TABROS gemaakte plannen te buigen. De Algemene Ledenvergadering keurde op 22 oktober 1920 de plannen ook goed en besloot tot een nieuwe obligatielening van f 25.000,- (100 obligaties) tegen 6% rente om de nieuwbouw te bekostigen. Op 1 maart 1921 werd de loods aanbesteed en op 25 september 1921 vond de feestelijke opening plaats.

Op 3 oktober 1920 werden de eerste vaardigheidsproeven op Viking verroeid door de voorzitter P.H. Damsté en zijn zoon (eveneens P.H. Damsté). Het jaar daarop waren er al acht Vikingers die deze proef volbrachten, waarna Damsté sr. tijdens de Roeibondsvergadering namens Viking voor aanscherping van de vaardigheidsproeven pleitte. Het voorstel van Viking om de Roeibond vanwege kostenoverwegingen uit de FISA terug te trekken, werd ingetrokken.

Bestuursvergadering te Elspeet 21 juli 1920: goedkeuring nieuwbouwplannen voor loods.

In 1921 bleek Viking ineens over een echte wedstrijd-ploeg (oude vier) te beschikken. Vier kersverse officieren (F.W. Boers, J. van Holst Pellikaan, P.L. van Boven en C. Giebel) die het jaar daarvoor nog als cadetten-ploeg succesvol wedstrijden hadden geroeid bleken alle vier in Utrecht gelegerd te worden, waarna ze op Viking trachtten hun wedstrijdloopbaan voort te zetten. Ondanks gebrek aan een coach en behoorlijk materiaal kwamen ze goed mee op Hollandia en wonnen op 28 mei 1921 op de Koninklijke met stuurman Planjer de eerste snelroeiwedstrijd voor Viking. Daarna ontfermde de Amsterdamse roeivereniging De Hoop zich over hen. Zij werden Nederlands kampioen in een tijd van 7.28 en verdienden een uitzending naar de Europese Kampioenschappen in Amsterdam, waar op 9 november 1921 achter Zwitserland en Frankrijk een derde plaats werd behaald.

Dat jaar kende nog meer internationale successen met een Viking-tintje. F.E. (Frits) Eyken werd voor Laga Europees Kampioen in de skiff, na eerder op 2 juli 1921 als zesde niet-Engelsman de prestigieuze Diamond Sculls op Henley te hebben gewonnen. Tijdens die finale tegen Beresford raakte hij een boei, waarop de galante Engelsman op hem wachtte in plaats van zijn voorsprong uit te bouwen. Eyken haalde daarna zo snel Beresford in, dat het duidelijk werd dat hij ook gewonnen zou hebben als die niet op hem gewacht zou hebben. Eyken roeide sinds 1918 wedstrijden voor Laga en stond voordien bekend als "fuifroei". Dat fuifroeien deed hij al sinds 1916 bij Viking, niet al te succesvol, daar zijn naam alleen in de notulenboeken voorkomt in verband met schade. Hij kreeg twee maal een boete van f 1,- wegens het beschadigen van riemen van de skiff 't Schrijverke. Na zijn overwinning op Henley schafte het bestuur foto's aan van de winnaar om het clublokaal mee op te sieren.

In 1922 en 1923 beschikte Viking voor het eerst over een junior wedstrijdskiffleur E.E. Sommer, die - in eigen

Succesvolle stijlroeiploeg van 1926: A. Wind, E. Ellens, J. Kerkhoff, T. Bennema, N. Pennings (st).

boot weliswaar - meedeed aan de Hollandbeker, Hollandia en de Koninklijke. Helaas zonder succes.

Op 3 juli 1923 werden op de Lustrumwedstrijden van Laga voor het eerst dames skiffwedstrijden (stijlroeien) gehouden. De eerste overwinning werd door Vikingroeister J.B. (Jo) Eerland behaald. Zij was ook de eerste vrouw in Nederland die in 1925 na 5 vaardigheidsproeven de gouden medaille kreeg opgespeld. Het volgende succesvolle wedstrijd jaar was 1926. De dames junioren stijlvier met A. Wind, E. Ellens, J. Kerkhoff, T. Bennema en stuurvrouw N. Pennings won toen de eerste prijs op de lustrumwedstrijden van Triton en op die van Laga. Op die laatste wedstrijden won J.B. Eerland ook weer de dames senioren skiff. Op Hollandia van 1928 werd er voor het eerst in een gladde vier stijlgeroeid. De overwinning ging naar de door ir. J.I. Planjer gecoachte Vikingdames (E. Ellens, T. Bennema, J. Kerkhoff, E. Roelofsen, en stuurvrouw M. van Keulen).

In 1930 kwamen de junioren stijlvier en de dames stijlvier samen in een van Triton geleende acht uit op de Lustrumwedstrijden van Triton, hetgeen de eerste keer was dat er een Vikingacht aan wedstrijden meedeed.

Billitonkade 1928.

In de jaren 1929-1931 had Viking weer een jonge skiffeur, J. Knol, die in een eigen boot wedstrijden roeide. Op de Hollandbekerwedstrijden roeide hij op 22 september 1929 de finale tegen een skiffeur van de vereniging A.R.S.A. Knol lag een flink eind achter, maar kwam toch als eerste over de finish, omdat de boot van de A.R.S.A.-skiffeur vlak voor de finish doormidden brak. Na deze genante overwinning besloot Knol zelf de beker aan de duidelijk betere tegenstander weg te geven. Het Vikingbestuur kon achteraf deze sportieve geste niet goedkeuren. Zij stelden zich op het formele standpunt, dat de beslissing van de wedstrijdleiding gerespecteerd diende te worden, maar waren er vooral beducht voor dat Viking het volgende jaar op de teruggave van de wisselbeker aangesproken zou worden. Na deze hilarische overwinning duurde het tot de Hollandia wedstrijden van 1931 voor Knol weer won, met een straatlengte voorsprong op het nummer jonge skiff B.

In de jaren Twintig werden er voor het eerst commissies ingesteld om het bestuur te helpen met het beheer van het clublokaal (1922), later sociëteitscommissie genoemd (1927) en voor het afnemen van roei- en stuurproeven (1922).

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 25 januari 1923 werd de herkiesbare vice-voorzitter, P. Vos, niet herkozen, maar werd in zijn plaats ir. J.I. Planjer geko-

Sluis bij Vreeswijk 1928.

zen, die zelf geen kandidaat was. Hoewel het Vikingbestuur op dat moment zeer ongelukkig was met die gang van zaken en de heer Vos gekrenkt, zou de vereniging nog veel te danken hebben aan de inzet van Planjer die nog 36 jaar bestuurslid zou blijven.

Tijdens de Algemene ledenvergadering van 31 januari 1930 traden voorzitter P.H. Damsté en secretaris J. van der Bilt af, na respectievelijk 23,5 jaar (8 verkiezingen) voorzitter en 23 jaar bestuurslid (waarvan 22 jaar secretaris) te zijn geweest. Dat zij diezelfde vergadering als ereleden van de vereniging werden gekozen, was dan ook vanzelfsprekend. Hoewel de penningmeester D. Spanjaard nog enige jaren zou aanblijven, voelde het nieuwe bestuur onder leiding van John Robertson met het vertrek van deze twee heren zich aanvankelijk verweesd achtergelaten. Diezelfde vergadering deed de eerste vrouw haar intrede in het bestuur, mej. J. Kerkhoff. Dit was helaas van korte duur, daar zij wegens verhuizing naar Rotterdam Viking datzelfde jaar al

verliet. Maar het volgende jaar werd al weer een vrouw in het bestuur gekozen en sindsdien hebben er altijd vrouwen in het bestuur gezeten.

Het in plaats van de heer Damsté gekozen bestuurlid dr. H.Th. Greidanus bedankte voor de eer, omdat hij niet de hem toebedachte rol van voorzitter wenste te aanvaarden.

Op 31 januari 1930 kwam ook Gerard Cole voor het eerst in het bestuur, aanvankelijk nog als voorlopig bestuurslid, maar een jaar later definitief in de vacature van de heer Greidanus, die zich toen vervolgens zelf als buitengewoon bestuurslid kandidaat stelde, maar het in de stemming met 9 tegen 16 stemmen moest afleggen tegen de tegenkandidate mej. B.A. Tiddens.

Het zilveren jubileumjaar 1931 werd gevierd met een tweedaagse tocht (6-7 juni) naar Loosdrecht, waar 24 wherry's en giekken aan meededen. De eerste dag werd besloten met een feestmaaltijd voor 86 personen in Hotel De Koet, met een jolig strikje. De penningmeester, die evenzoveel jaren in functie was, werd ook in het zonnetje gezet en namens de leden werden nieuwe meubels aan Viking aangeboden.

De tweede dag werden er in 9 nummers onderlinge wedstrijden over 500 meter gehouden, in skiff, vierriemsgieken, en dubbelscullingboten voor zowel dames als heren en daarnaast tweeriemsgieken voor heren en vierriemswerry's voor dames en dubbelsculling voor gemengde paren. Mej. B.A. Tiddens won de dames skiff na loting en de heer P.S. Bakker de heren skiff. Het echtpaar Robertson

won de eerste mix-dubbeltwee van Viking. Helaas eindigde de terugtocht weer met regen.

Vanwege het lustrum werd op initiatief van Vikinglid mej. Wesenhagen in juni 1931 gedurende twee weken een tentoonstelling over watersport in de Openbare Leeszaal gehouden. Van Triton kreeg Viking een theeservies met Vikinglogo aangeboden, dat helaas niet bewaard is gebleven.

In de jaren twintig werd de Vikingvloot uitgebreid met twee overnaadse skiffs (Fuut en Sterntje), een dubbelwherry (Lotos) en een vastebanks oefengiek (Nagtegaal) en een gladde tweeriemsgiek (Batavier). In 1927 werd er

een achtpersoons oefenbak gebouwd door de bootman van Triton, Cor Heuvelman, voor gezamenlijk gebruik: Triton het najaar en de winter, Viking de lente en zomer. Deze bak kreeg de naam de Arke Noachs.

Het aantal leden bereikte in 1921 met 392 een voorlopig hoogtepunt. De jaren daarna daalde het aantal leden gestaag (1923: 305, 1925: 276, 1927: 240). Na het dieptepunt in 1927 kwam er weer een kleine opleving en steeg het ledental tot 285 in het lustrumjaar 1931. Door het dalende ledenaantal kon Viking moeilijk haar door de nieuwbouw opgelopen schuld aflossen. In 1922 bedroeg de totale obligatie- en bankschuld f 30.609

en in 1930 bedroeg deze nog altijd f 24.281, terwijl inmiddels de grote crisis was begonnen.

Hoewel Viking in die tijd een echte toerroeivereniging was, werden er hoogstens twee clubtochten per jaar georganiseerd, waar dan meestal meer dan tien boten aan mee deden. Leden maakten zelf tochten en konden voor langere tijd de boten huren voor roeivakanties. In een tijd waarin vakanties in het buitenland ongebruikelijk waren, werd hier dankbaar gebruik van gemaakt. (EA)

Stijlroeiploeg in 1929.

De nieuwe loods

1921-1978

De in 1921 opgeleverde nieuwe loods aan de Keulsekade is gelukkig voor velen van ons nog oproepbaar in de geheugens, enerzijds qua belevenissen anderzijds als gebouw.

Dat kan ook niet anders, de loods heeft meer dan 55 jaar als clubgebouw gefunctioneerd en heeft daarmee het grootste deel van het Viking centennium meegemaakt. Vanaf de tijd na de eerste wereldoorlog, de crisistijd, de tweede wereldoorlog en alles wat er daarna gebeurde. De bouwgeschiedenis werd niet weinig beïnvloed door een niet voorzien kenmerk. Het ledental liep gestaag terug, ondanks verwoede pogingen van het bestuur dat tij te keren. Met als gevolg een voortdurend geldgebrek.

Over de voorbereiding wordt slechts sporadisch bericht. Een programma van eisen en wensen, zoals toch wel algemeen gebruikelijk is, is niet terugvindbaar als het al ooit heeft bestaan. Men vroeg wat ontwerpers om ideeën te schetsen, waaruit bureau T.A.B.R.O.S. werd geselecteerd. Verder verhalen de annalen nauwelijks iets over de voorbereiding. Wel dit: bij de aanbesteding bleek het plan veel duurder dan de architect had berekend en waarop Viking zich had gebaseerd. Ook niets nieuws onder de zon. Afblazen van het project hing in de lucht. Het geloof in de toekomst won echter van de onzekerheden.

Voor dit doorzettingsvermogen zijn ook wel redenen aan te wijzen. Men moest wel, de oude loods was veel te klein geworden, Viking telde bijna

400 leden in 1919! Daar was de bestaande loods in de verste verten geen adequaat verenigingsgebouw meer voor. Bovendien: als je in tien jaar qua ledenbestand vier- of zelfs vervijfvoudigt, dan mag je er in een grote stad toch wel van uitgaan dat een gestage groei er op zijn minst in zit. Dat in latere jaren, zeker tijdens de

crisis, het ledental fors zou teruglopen werd niet voorzien en was ook niet te voorzien. Financieel moest er bijgespijkerd worden en dat is via een obligatielening ook gebeurd.

In 1921 was de nieuwe loods een feit en leunde het oude gebouw als het ware tegen de zuidgevel van het nieuwe aan. De oude loods werd hergebruikt, eerst als fietsenstalling, later verhuurd aan Triton als ligplaats voor hun wedstrijdvloot, en uiteindelijk verkocht aan de Gorcumse, een roeivereniging die in 1924 was opgericht. Tegen de zuidzijde werd vervolgens een nieuwe fietsenloods gebouwd met een overdekte gaanderij er voor langs. Daarmee was de nieuwe loods echt voltooid.

Later is die fietsenstalling vele jaren de werkplaats van Jacob Slegtenhorst geweest, onze enige echte eigen botenbouwer, geassisteerd door Albert Nagtegaal de bootsknecht. Vele

De loods rond 1930.

Links van de loods de ijzerwerf.

Bootsman Jan Nagtegaal (1912-1942)

slagen werd herhaald en die de eerste jaren met gestage loonsverhogingen tot uitdrukking werd gebracht. In 1920 was zijn weekloon gestegen tot f 25,- en daarbij zou het blijven.

Behalve met het tillen en schoonmaken van boten, verrichten van kleine reparaties hield Jan zich ook bezig met het overbrengen van de eerste beginselen van het roeien aan nieuwe leden.

Bij de invoering van het jeugdroeien op Viking werd er nog uitdrukkelijk bepaald dat Jan de jeugd niet in de bak mocht opleiden.

In 1940 begon het bestuur zich toch zorgen te maken. Jan was al op leeftijd en er was geen pensioen voor hem opgebouwd.

Jan wilde zelf ook niet stoppen met werken, hetgeen misschien wel met het voorgaande verband hield. Hij werd er door het bestuur al een tijdje op voorbereid en na het bereiken van de 70-jarige leeftijd moest hij stoppen met werken. Op 26 februari 1942 hakte het bestuur de knoop door, na de zomer moest Jan

met pensioen. Op 15 september werd besloten dat Jan op 31 oktober 1942 zou vertrekken. In de notulen van die bestuursvergadering is het volgende opgenomen: *“Een plan om voor Jan een kleine lijfrente te koop en blijkt bij nader inzien niet mogelijk te zijn. Hem zal een geschenk in gesloten couvert overhandigd worden. Thans komt de vraag wat Jan van Vereenigings zijde zal krijgen, ter sprake. De Voorzitter verzoekt den Penningmeester allereerst hierin zijn meening te zeggen. Besloten wordt, dat Jan f 4,- als vaste toelage zal krijgen en zolang de financiële toestand van de Vereeniging dit toelaat zal hij jaarlijks een extra toelage ontvangen. Deze laatste wordt voorlopig vastgesteld op 2 x f 50,- per jaar. Indien dit echter noodig mocht blijken kan in dit bedrag te allen*

tijde verandering gebracht worden, in het ergste geval geheel vervallen”.

Het bestuur had vervolgens door met de pet rond te gaan nog een aardig bedrag (f 800,-) voor hem bijeen weten te krijgen. In 1945 werd het pensioen van Jan verhoogd naar f 6,- per week.

De laatste twee maanden van zijn arbeidzaam leven werd hij geassisteerd door zijn jongste zoon Albert, maar het bestuur had uitdrukkelijk aangegeven, dat er voor Albert geen recht van opvolging bestond en zocht naarstig naar een andere opvolger.

In het jubileumnummer van het Viking Nieuws uit 1946 wordt het volgende over hem geschreven. *“Alle ouderen onder de Vikingleden kennen hem nog, Jan Nagtegaal, den loodsknecht. Van hem ontvingen zij hun eerste roeilessen in den bak, bij hem vroegen ze om raad en bijstand als een roei-examen afgelegd moest worden; Jan had de leiding bij het uit- en binnenbrengen van de boten en met Jan kon je urenlang boomen over alle mogelijke onderwerpen. Werd er misschien minder met hamer, schaaf en beitel gewerkt in die dagen, des te meer deed men op de loods aan filosofie in de meest algemeene*

Jan Nagtegaal als filosoof in Vikingtrui.

Tijdens de ziekte van Hendrik Oorlog werd de 39-jarige Jan Nagtegaal op 23 maart 1912 reeds als tijdelijk loodsknecht aangesteld voor f 7,- per week. Jan was toen nog nachtwaker bij de burens. Na de dood van Hendrik Oorlog kreeg hij een loonsverhoging van 50 cent.

Viking was erg tevreden met Jan. Een tevredenheid, die telkens in de jaarver-

Jan Nagtegaal geeft instructie aan beginners.

Instappen onder het toezicht van de bootman.

beteekenis, met Jan. Ook jij Jan, hebt medegewerkt om Viking te maken tot wat zij is. Dat je nog lang getuige mag zijn van Viking's bloei."

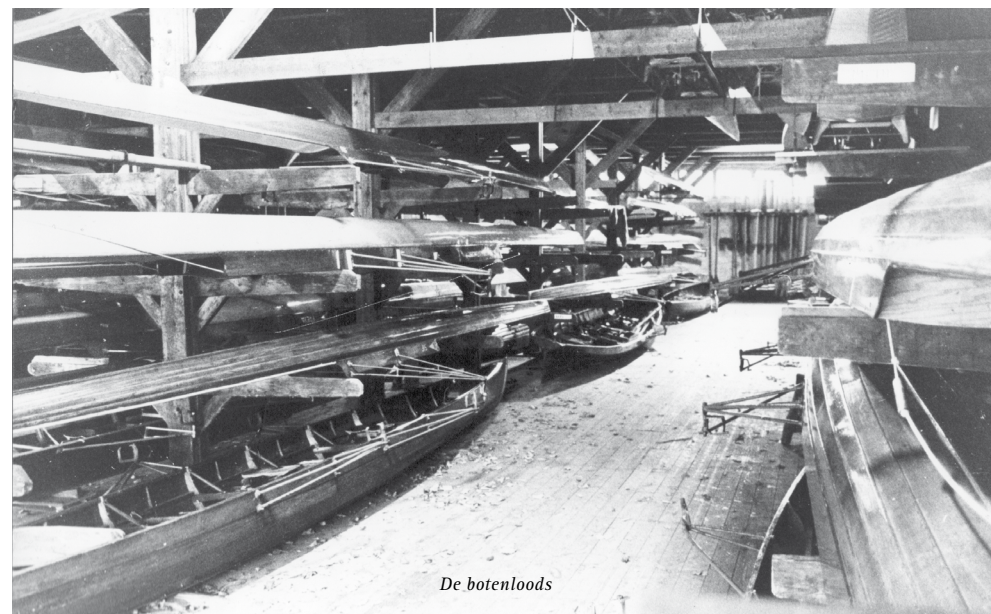
Jan Nagtegaal is 8 december 1952 op 80-jarige leeftijd overleden. In zijn 'in memoriam' in het Viking Nieuws werd er nog op gewezen dat hij evenzeer als de belangrijke bestuursleden uit vroegere dagen een stempel op de vereniging drukte. *"In de ware zin van het woord een vriend van de leden en vaak ook een vriend, die je je feilen toonde. Want waar het betrof de verdediging van het materieel en van de voorgeschreven regelingen was hij een dictator, die met vaste hand onachtzame leden wist te noodzaken zich aan die regelen te houden en zo sterk was zijn persoonlijkheid dat niemand het waagde zijn gezag in dezen in twijfel te trekken."* (EA)

prachtige overnaadse boten en ook wel gladde boten hebben er het levenslicht gezien. In die toestand is de Vikingloods voor vele ouderen en middelbaren "de Vikingloods" gebleven, zij het dat in begin zestiger jaren de loods voor wat betreft de verenigingsruimte "het Walhalla" ten koste van de westelijke gaanderij is uitgebreid.

De indeling van het gebouw, dat een gebouw in twee lagen was, hoef ik niet te beschrijven. Dat kan op bijgaande foto's worden bekeken. Het was echt een "op schoonheid ontworpen" gebouw. Ten dele dragend op een solide massieve metselwerk gevel. De draagconstructie en de vloeren alsmede de hele bovenbouw waren van hout. Viking mocht trots zijn op deze loods en was dat ook. Veel ruimte, een kantine/recreatieruimte toegevoegd, later zelfs voorzien van een gaskachel. Het gebouw was voorzien van een overdekt dakterras met een overdekte gaanderij aan de westzijde. Prachtig gelegen aan grootscheeps vaarwater. Dit gold evenzeer voor de oude loods, maar hier kon je er beter van genieten. Het vlotgebeuren lag echter aan de Oude Rijn zijde, wat door veel leden als een groot bezwaar werd ervaren en tot spaarzaam gebruik van het Walhalla leidde, zeker in de eerste jaren. Helaas erfde het gebouw ook twee nadelige eigenschappen. Door de vormgeving was het vanaf het begin lekkagegevoelig en de draagconstructie bleek onvoldoende sterk. Het eerste bleef

De drijvende oefenbak helemaal aan het eind van de steiger. Hier is onder het lozer menige Vikingromance ontstaan...

De botenloods

Erelid J. van der Bilt (1930-1962)

Jan van der Bilt was geboren op 23 april 1876 te Kapelle, waar zijn vader secretaris en ontvanger was. Na zijn studie aan het Koninklijk Instituut voor de Marine was hij van 1895 tot 1903 luitenant-ter-zee bij de Marine. In 1903 trouwde hij, werd observator aan de Utrechtse sterrenwacht en begon een studie wis-, natuur- en sterrenkunde.

Jan van der Bilt was aanwezig op de oprichtingsvergadering van Viking en trad 4 februari 1907 toe tot het bestuur. Na het vertrek van Van Loenen Martinet in 1908 werd hij de secretaris, een functie die hij tot 1930 zou vervullen.

Na zijn promotie in 1916 vertrok hij voor enige maanden naar het Mount Wilson observatorium in de Verenigde Staten, maar kon door de duikbotenoorlog niet terugkeren naar Nederland. Hij vulde zijn tijd met lessen geven aan een meisjesschool.

in Poughkeepsie, New York. Hij was auteur over sterrenkunde en deed mee aan diverse eclipsexpedities, waaronder een langdurige naar Sumatra. Het Vikingbestuur heeft daardoor een paar maal voor langere tijd een waarnemend secretaris moeten aanstellen.

Bij zijn aftreden als secretaris op 30 januari 1930 werd hij direct tot erelid van Viking benoemd. In de jaren dertig werd er bij onderlinge wedstrijden ook om een Van der Bilt-beker gestreden.

Van 1934 tot 1944 was hij nog voorzitter van de Nederlandsche Vereeniging voor Weer- en Sterrenkunde, waarna hij daar ook erelid werd. Die vereniging reikt nog altijd de 'dr. J. van der Bilt-prijs' uit aan een verdienstelijk amateurastronoom. Zijn werk als observator en lector legde hij in 1939 neer.

Op 21 september 1962 is Jan van der Bilt te Doorn overleden. Tot zijn dood is hij bij Viking betrokken gebleven en heeft hij diverse schenkingen gedaan. (EA)

Jan van der Bilt, uiterst rechts.

De loods in de jaren 60.

een zorgenkind, samen met de hoeveelheid buitenschilderwerk een steeds terugkerende kostenpost. Het tweede is in 1932 versterkt omdat het gebouw kraakte in zijn voegen en later, bij de vergroting van het Walhalla, met "ijzeren" balken nogmaals versterkt en verholpen. Midden jaren dertig verdween het gebouw als apart genoemd fenomeen uit de jaarverslagen en daarmee uit de geschiedschrijving.

GATEN IN DE VLOER

In 1971 hield Viking lustrumwedstrijden op het Merwedekanaal waaraan ook ploegen van de studentenverenigingen Triton en Orca deelnamen. 's Avonds was er een feest waarop flink gehost werd in het Walhalla. Toen de polonaise de trap af ging naar beneden kreeg men van de toenmalig voorzitter Bote Bruinsma de waarschuwing mee dat de vloer van de botenloods op sommige plaatsen erg slecht was en dat men een boete van f 2,50 riskeerde als men er een gat in trapte. Waarop de vrolijke studenten vroegen of die boete per gat of per vierkante meter was. (CvW)

Nog enige saillante aanvullingen. In 1930 werd het douchewater verwarmd en in 1935 het dak grondig gerepareerd. Ook werd in 1935 de aanlegsteiger vernieuwd, dat zou in de jaren zestig met een subsidie van de provincie nogmaals gebeuren en tevens werd toen de inmiddels vergane beschoeiing vervangen. Het dak is in latere jaren door zelfwerkzaamheid van de leden voor zover dat kon gerepareerd en vervangen. Eind jaren zestig bleek de financiële toestand voor Viking een bedreiging te worden voor het voortbestaan. De salarissen van twee werknemers, het onderhoudsintensieve gebouw en het verzelfstandigen van de inmiddels drie bij ons onderdak vindende studentenroeiverenigingen waren daarvan drie direct aanwijsbare oorzaken. Onze botenbouwer Jacob Slegtenhorst bereikte de pensioengerechtigde leeftijd en werd niet meer vervangen. Het mocht niet voldoende baten, de toestand bleef zorgwekkend. Grote verbouwingsplannen om de loods te moderniseren werden wel gesmeed maar waren niet haalbaar. Ze liggen nog in het archief. De loods was ook verouderd, een acht kon je nog wel bergen maar voor het uitbrengen had je een "contrapassie" nodig. Wel een bezienswaardigheid, maar zelfs niet meer van de toenmalige tijd. De toekomst zou anders worden. (Hvd)

De loods bij de NSVD in 1977.

De jaren 1930-1939

Toertocht.

Verenigingsfoto tijdens de lustrumactiviteiten op Loosdrecht 1931.

Met het vertrek van Damsté en Van der Bilt uit het bestuur was er in 1930 onder voorzitter John Robertson een nieuwe periode in de Vikinghistorie aangebroken. Het jaar 1931 stond in het teken van het lustrum, waarbij de eerste onderlinge wedstrijden werden gehouden.

De daarop volgende jaren waren de onderlinge wedstrijden een terugkerend evenement op het jaarprogramma. De dames en junioren roeiden over 500 meter en de heren over 900 meter. Uitslagen daarvan zijn helaas nauwelijks overgeleverd.

Vanaf 1932 stelde het bestuur elk jaar een zomerprogramma vast, waarop naast de onderlinge wedstrijden ook diverse toertochten, een vaardigheidsproevendag en een zeildag op Loosdrecht werden ingepland. Hoewel Viking in naam ook een zeilvereniging was, had zij nooit echte zeilboten bezeten en was zij niet aangemeld bij de Zeilbond. Voor de zeildagen stelden verschillende leden hun eigen zeilboot ter beschikking.

UTRECHTSCH ROEI- EN ZEILVEREENIGING „VIKING”

CONVOCATIE

ALGEMEENE VERGADERING OP DINSDAG 13 FEBRUARI 1934
TE 8 UUR IN HOTEL DES PAYS BAS

AGENDA:

1. Notulen der vorige algemeene vergadering.
2. Verslag van den Secretaris over 1933.
3. a. Verslag van den Penningmeester over 1933.
b. Verslag der Kascommissie.
c. Benoeming Kascommissie 1935.
4. Uitloting van obligaties.
5. Verkiezing van twee bestuursleden wegens periodieke aftreding van den Heer W. F. van Iterson, die zich herkiesbaar stelt en wegens het bedanken als bestuurslid van Mej. Dr. B. A. Tiddens door haar vertrek naar Wageningen.
Het bestuur stelt U voor den Heer W. F. van Iterson te herbenoemen en draagt U als candidate in de vacature Mej. Tiddens voor Mej. A. Kolff.
6. Bespreking van de vraag: „Is het z.g.n. jeugdroeien in Viking wenschelijk en mogelijk?”
7. Uitreiking medailles en diploma's vaardigheidsproef.
8. Rondvraag.

Zij, die bereid zijn nieuwe leden af te roeien, worden verzocht daarvan uiterlijk 13 Februari 1934 mededeeling te doen aan Mej. E. Roelofsen, Julianalaan 79, Bilthoven.

Het verenigingsjaar 1934 is op 1 Januari ingegaan. Verzoeken de contributie, bedragende:

f 20.— voor het gewone lidmaatschap,

f 25.— voor een familielidmaatschap,

f 10.— voor een buitenlidmaatschap

en zoo noodig

f 1.50 wegens gebruik kastje

te storten op de girorekening Nr. 61947 van „Viking”.

UTRECHT, 6 Februari 1934.

Namens het Bestuur:

W. F. VAN ITERSON,
Secretaris.

Het bestuur van het Bootenfonds verzocht ons U te berichten, dat de Alg. verg. voor dat fonds gehouden zal worden te 7.30 u. ter plaatse en dag als bovengenoemd. Verzoeken de contributie 1934 voor het fonds te storten op Girorekening No. 146488, ten name van den heer L. G. Huyser.

Oproep voor de algemene ledenvergadering van 1934. Begin van het jeugdroeien.

Een nieuw evenement was de 40-kilometerrace voor wherry's. In 1933 ging de wedstrijd nog niet door wegens gebrek aan deelnemers door het slechte weer, maar nadien werd het een jaarlijks terugkerend evenement. De route was aanvankelijk als volgt: Merwedekanaal naar Maarssen, Vecht tot Nieuwersluis, Merwedekanaal naar Breukelen, Heijcop, Leidsche Rijn, Utrecht. In 1937 werd de route verlegd (Jutphaas, IJsselstein, Montfoort, Woerden,

Harmelen, Utrecht) en zo'n 5 kilometer langer. De eerste winnaars van deze roemarathon waren op 6 mei 1934 de voorzitter J. Robertson, E.J. Gelderman, mej. E. Roelofsen, mw. J.M.H. Cole-Bertoen in een tijd van 4.26.40. In 1939 werd deze wedstrijd voor het laatst gehouden en na de oorlog werd het een echte toertocht.

In 1934 vond er een belangrijke wijziging plaats in het verenigingsleven. Op initiatief van de bestuursleden J.I. Planjer, E.J. Gelderman en A.J. Haagen Smit en na goedkeuring door de ledenvergadering op 13 februari 1934 werd het jeugdroeien op Viking geïntroduceerd. Jongens en meisjes van 14 tot en met 17 jaar konden voor f 7,50 iedere zaterdagmiddag en woensdagavond roeien. Van 3 maart tot eind november kwamen in

Edzard Gelderman en kapitein Lon de Lagh op toertocht in de Lopikerwaard 1933.

Erelid D. Spanjaard (1936)

Tijdens de oprichtingsvergadering van Viking waren er drie leden van de familie Spanjaard aanwezig. D. Spanjaard was vertegenwoordiger van de Ripolin verffabriek te Hilversum. Hij kwam direct in het bestuur en is meer dan

nieuwe loods in 1921 had.

Op 14 februari 1936 werd hij door de Algemene Ledenvergadering tot erelid van Viking benoemd. In het eerste Viking Nieuws in 1939 kondigde hij aan, dat hij aan de hand van zijn herinneringen en oude in

Het bestuur van 1931 met D. Spanjaard (derde van rechts) en voorzitter J. Robertson (vierde van links).

dertig jaar (van 27 juli 1906 tot 22 januari 1937) onbetwist (acht keer herkozen) de penningmeester gebleven. In al die jaren is slechts één maal de contributie verhoogd (in 1919 van f 15 naar f 20), ondanks de hoge schuld die Viking sinds de bouw van de

zijn bezit zijnde papieren over de oprichting van Viking zou gaan schrijven. Helaas is het daar niet meer van gekomen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog moest hij onderduiken en in 1944 is hij op zijn onderduikadres overleden. (EA)

Toertocht naar de Lek bij Ameide 1936.

totaal 11 jongens en 23 meisjes roeien. Wegens het succes was de oefenbak van Viking onvoldoende, zodat de bootman van Triton Cor Heuvelman de oude achtriemsbak (de Arke Noachs), die bij Triton inmiddels tot dansvloer was gepromoveerd, weer opkalefaterde en als vierriemsbak aan Viking ter beschikking stelde. Na de zeer geslaagde onderlinge wedstrijden op 17 juni 1934 mocht de jeugd eindelijk in boten met rolbankjes roeien. Sedertdien was het jeugdroeien niet meer van Viking weg te denken.

In het lustrumjaar 1931 won skiffeur J. Knol in zijn eigen boot het onderdeel jonge skiff B op Hollandia met een straatlengte voorsprong. In 1933 won een

andere skiffeur Bromet op de Koninklijke het onderdeel jonge skiff B, terwijl tot veler verrassing een Vikingploeg het onderdeel junioren A twee met stuurman won (Kostelijk, Van Enst en stuurman Hogewind). Bromet probeerde daarna nog tevergeefs op de Nationale kampioenschappen en de Hollandbeker een overwinning te behalen. Het jaar daarop deed Viking wegens bezuinigingen en

het ontbreken van getrainde roeiers aan geen enkele wedstrijd mee. De volgende jaren stond het wedstrijdroeien op een laag pitje. In 1936 had Viking eenmalig een damesacht op het water in een van Triton geleende boot bij de door die vereniging georganiseerde wedstrijden wegens het 300-jarig bestaan van de Universiteit. In december 1937 organiseerde Viking een weekend

Onderlinge wedstrijden 1937.

wedstrijden, waarvoor om de vriendschapsbanden aan te halen 25 roeiers en roeisters van Het Spaarne waren uitgenodigd. In 1938 werd er weer wedstrijdgeroeid. Viking deed met de roeiers Knol, Vermaas en Krediet in een combinatie-acht met Het Spaarne mee aan de Lange

Afstands Wedstrijd van de Amstel (Head of the River) en behaalde een derde plaats. Op de Jubileumwedstrijden van De Hoop behaalde een Vikingploeg (W. Stärcke, M.U.P. Borst, H. Voûte, R. Kalt en stuurvrouw J. Meyering) de overwinning op het onderdeel dames stijlsnelvier.

Sinds 1933 werden er in Nederland voor de dames studentenroeisters Interacademiale wedstrijden gehouden, een soort Varsity voor dames. Dit waren geen wedstrijden tussen verenigingen, maar tussen universiteiten. Behalve dat de Utrechtse roeisters natuurlijk bij Viking vandaan kwamen, was Viking ook geregeld gastheer (1933, 1937) van deze wedstrijden. De Vikingdames hebben menig succes op deze wedstrijden behaald.

De vloot werd in de jaren dertig uitgebreid met een overnaadse skiff (Snip) in 1933, een overnaadse vier (Meeuw) in 1934 en twee gladde vieren (Skadi en Thor) in 1937. Op 16 mei 1936 werd de Meeuw bij de Muntbrug midscheeps aangevaren door een vrachtboot,

De opgekalefaterde Arke Noachs'

waarbij de roeiers er gelukkig goed van af kwamen. Alleen de stuurman raakte zijn bril kwijt. De schade bedroeg f 132,75, waarvan f 80 door een verzekeringsmaatschappij werd vergoed.

Het aantal leden bleef in de jaren dertig gestaag dalen, van 285 in 1931 tot 153 in 1939. De jeugdleden waren hierbij niet inbegrepen. Daar de contributie van f 20,- al die tijd niet werd verhoogd, was er nauwelijks ruimte om de schuld van Viking af te lossen. De totale schuld van f 23.200 in 1931 bedroeg in 1939 nog steeds f 21.254. De vooruitzichten voor Viking waren dan ook niet goed toen in 1939 de Tweede Wereldoorlog uitbrak. (EA)

Voorzitter John Robertson, 1930-1945

Dat John Robertson de tweede voorzitter van Viking werd was niet zijn eigen keuze. Hij was sinds 25 januari 1924 als vice-voorzitter bestuurslid van Viking. Tijdens de langdurige perioden van afwezigheid van de sterrenkundige secretaris nam hij ook diens werkzaamheden over. Toen bij de algemene ledenvergadering in de vacature van voorzitter Damsté moest worden voorzien, had het bestuur dr. H.Th. Greidanus als kandidaat. De afwezige kandidaat werd gekozen, maar bedankte voor de eer toen hij merkte dat hij voorzitter moest worden. John Robertson verschoof daarop naar de post van voorzitter en heeft deze functie 15 jaar bekleed. In deze periode heeft hij verschillende malen willen aftreden wegens zijn drukke werkzaamheden, maar zijn mede bestuursleden wisten hem daarvan te weerhouden. De periode van voorzitterschap van Robertson was er een van grote vernieuwing en professionalisering. Met een

jaarlijks zomerprogramma werd er in het begin van het jaar een evenementenprogramma vastgesteld, met nieuwe evenementen als onderlinge wedstrijden en lange afstandswedstrijden, waarvan hij zelf een enthousiast deelnemer was. Ook het jeugdroeien is in zijn tijd begonnen. Hij heeft tot twee maal toe de statuten van Viking gemoderniseerd (1932, 1943), alsmede het huishoudelijk reglement en de bestuursregelingen.

Toen op 25 juli 1945 de eerste naoorlogse algemene ledenvergadering een volledig nieuw bestuur moest kiezen was Robertson geen kandidaat meer.

John Robertson overleed op 11 juli 1948. Zijn opvolger ir. J.I. Planjer schreef in het Viking Nieuws dat Robertson de vereniging met vaste hand leidde, doch met zoveel tact en kameraadschap, dat zijn leiding haast onmerkbaar was en hij toch zijn stempel op de vereniging drukte. (EA)

VIKING in de Tweede Wereldoorlog

De mobilisatie had naast de gezinsontwrichtende gevolgen voor de betrokkenen ook directe invloed op het verenigingsleven. Toen het bestuur op 6 september 1939 bijeen kwam bleek, dat de loods al gevorderd was geweest door de militaire autoriteiten voor een sectie geniesoldaten. Deze sectie was dan al plotseling naar elders vertrokken, zonder dat bekend was of en wanneer ze terugkwamen. Het bestuur besloot daarop contact met Triton op te nemen, hetgeen leidde tot een "Pact van wederzijdsche hulpverlening". Werd het botenhuis van een van de beide verenigingen bezet, dan zou de andere vereniging gastvrijheid verlenen.

De wedstrijden die Viking op 24 september 1939 op het Merwedekanaal zou houden met Cornelis Tromp, De Eem en De Goudsche werden afgelast. Het bleek door de mobilisatie onmogelijk om behoorlijke herenploegen samen te stellen. Dit kwam eigenlijk wel goed uit, omdat de samenstelling van de damesploegen ook mis liep en de bestuursleden geen tijd voor de organisatie hadden. Cornelis Tromp liet het er echter niet bij zitten en organiseerde zelf wedstrijden. Er bleken toch nog Vikingploegen te formeren, die met slechts een week training achter de rug vooral voor de gezelligheid meededen. Alleen skiffeur Koster behaalde de overwinning. Op 22 november hield Viking al weer najaarswedstrijden, waarvoor 7 ploegen werden gevormd. Het gebrek aan heren bleek dus mee te vallen. Twee toertochten naar de Lek en de Heijcop konden in september gewoon plaatsvinden.

De Nederlandsche Roeibond had alle roeiverenigingen opgeroepen om de deuren wijd open te zetten voor in

Op 24 augustus 1939 werd het Molotov-Ribbentrop-pact gesloten, waarmee voor Duitsland de weg vrij kwam om Polen aan te vallen. Daar Engeland en Frankrijk eerder met Polen een verdrag van wederzijdse militaire bijstand hadden gesloten, leek een nieuwe Europese oorlog onvermijdelijk, zodat de Nederlandse regering op 28 augustus 1939 een Algemene Mobilisatie afgekondigde. Dit leidde ertoe dat de volgende dag alle dienstplichtige mannen van de lichten 1924 tot en met 1939 (in totaal 280.000 man) onder de wapenen waren.

de nabijheid gelegerde gemobiliseerde roeiers. Naast Viking hadden ook De Amstel, De Hoop, Willem III, Het Spaarne, DDS, Nautilus, De Schie en Wetterwille zich daartoe bereid verklaard.

De mogelijke gevolgen van de uitgebroken oorlog werden vroeg onderwerp van voorspellingen. Reeds in september 1939 werd in het Viking Nieuws geopperd dat het verkrijgen van thee, koffie en koeken in de clubzaal er afhankelijk van zou zijn of deze artikelen nog verkrijgbaar bleven.

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 20 februari 1940 voorspelde de voorzitter Robertson al dat het binnenlands toerisme en het toerroeien zou toenemen. Ondanks het teruglopend aantal leden in 1939 (van 175 naar 153) maakte de vereniging zich met de ervaringen met de Eerste Wereldoorlog in het geheugen op voor een grote toestroom van leden. Een voorstel van het bestuur om daarvoor een speciaal wherry-lidmaatschap in te voeren werd door de leden afgewezen. De ledenvergadering was voorstander voor contributieverhoging, maar omdat een wijziging van de reglementen niet op de agenda stond werd hiervoor een nieuwe Algemene Ledenvergadering gehouden op 23 april 1940. De contributie voor 1941 werd toen met algemene stemmen met f 5,- verhoogd naar f 25,-. Daarnaast werd om het opstellen van de begroting te vergemakkelijken de datum waarvoor het lidmaatschap moest worden opgezegd vervroegd van 31 december naar 1 december en werd van de gebruikers van de boten voortaan geëist dat zij konden zwemmen.

Op 17 december 1939 werd de jaarvergadering van de Nederlandse Roeibond gehouden. De door Viking afgevaardigde bestuursleden Planjer en Knel werden daar tijdens een overigens oninteressante vergadering volledig verrast door een voorstel van Willem III om de heer Cole, de secretaris/penningmeester van Viking, kandidaat te stellen tijdens de bestuursverkiezing. Hij werd gekozen en is nog tot 1947 bestuurslid van de Roeibond gebleven, het laatste jaar als vice-voorzitter.

Terwijl de Duitse soldaten zich op de avond van 9 mei 1940 klaarmaakten om de grens over te trekken en

Generaal Winkelman om 20.45 uur zijn ondercommandanten per telegram aanspoorde om op hun hoede te zijn, wisselde het bestuur van Viking van gedachte over stof, kleur en snit van de herenroeibroekjes en de komende wedstrijden. Enige uren later, om 1.36 uur, begonnen grote vliegformaties boven Nederland te vliegen en om 3.55 uur overschreden het 18^e en het 6^e Duitse leger de grens. Terwijl op zaterdag 11 mei de Duitse troepen begonnen met hun aanvallen op de Grebbelinie, kwamen er nog jeugdleden op de loods om te vragen of ze konden roeien. De doorbraak bij de Grebbeberg, het bombardement van Rotterdam en de dreiging hetzelfde met Utrecht te doen, leidden tot de capitulatie op 15 mei 1940. Daarmee was de oorlog voorbij. Dat er nog vijf lange jaren bezetting zouden volgen werd niet voorzien, zodat het Viking Nieuws van juni 1940 de geest oppakte van aanpakken, doorwerken en verder bouwen. Er werd alweer een gewijzigd zomerprogramma gepubliceerd en ook de wedstrijden zouden met wat vertraging doorgaan. De Vikingers werd er op gewezen dat er geen enkele reden was om geen vaardigheidsproeven te doen.

Omdat het in de meidagen de bedoeling was na doorbraak van de Grebbelinie op de Waterlinie terug te vallen, had er inundatie plaats gevonden. Het stijgende water had de steiger van Viking onbruikbaar gemaakt, maar dat was voor 6 juni 1940 al weer gerepareerd. Het bestuur probeerde een lening te sluiten bij de Roeibond om de kosten (f 465,-) op te vangen, maar na enig heen en weer schrijven kwam de Roeibond met een adres in

Den Haag voor de schade. De volharding werd beloond. Het gelukte om in 1941 een schadevergoeding van f 200,- te krijgen van de 'Comptabele van de Afdeling Defensieschaden van den Algemeen Gemachtigde voor de Oorlogs- en Defensieschaden te 's-Gravenhage'.

Het clublokaal in 1939.

De activiteiten vonden in 1940 verder gewoon doorgang. Dat er op de zeildag op Loosdrecht van 7 juli maar 7 leden kwamen opdagen had niets met de oorlog te maken, maar met de regen. De baten van f 12,- overtroffen niet de lasten van f 12,27, zodat besloten werd

voortaan vooraf inschrijfgeld te innen. Een nieuwe zeildag werd geregeld.

Op de Nationale Kampioenschappen van 28 juli 1940 behaalde een voor de gelegenheid samengestelde damesploeg met geringe achterstand een tweede plaats bij het stijlroeien (Westerbeek, Schoonheim, Van Dorsen, Spanjaard en stuurvrouw Krietemeyer).

Vanwege haar 60-jarig bestaan organiseerde Triton onderlinge wedstrijden op 5 oktober 1940. Viking schonk de jarige vereniging een lamp voor in de bestuurskamer.

Op 22 november 1940 werden vanwege het 3e lustrum van Hup-Hup op het Merwedekanaal roeiwedstrijden tussen de verschillende faculteiten gehouden. Dat Hup-Hup toen een bloeiende subvereniging binnen Viking was bleek wel uit de aanmelding van 81 nieuwe U.V.S.V-leden als Vikinglid.

In 1940 was er door de Roeibond een damescomité ingesteld om de toekomst van het damesroeien uit te stippelen. Het was de bedoeling dat er voortaan twee dames bestuurslid werden bij de Roeibond, dat de jurering van het stijlroeien verbeterd werd en dat er eigen wedstrijden gehouden werden.

Het Vikingbestuur dat zelf voor een derde deel uit vrouwen bestond

besloot dan op 21 november 1940 er naar te streven, dat het damesroeien op geen enkele wijze zou worden achtergesteld bij het herenroeien en dat op generlei wijze opsplitsing of afscheiding in de organisatie van het roeien zou plaats hebben.

Het is te hopen dat al die latere generaties roeisters inderdaad kunnen beamen dat de latere Vikingbesturen naar die beslissing hebben gehandeld.

Een ander heet hangijzer voor het bestuur was dat jaar het verzoek van jeugdlid D. Heuvelman om als gewoon lid toegelaten te worden. Daar zijn vader botenbouwer van Triton was, vroeg het bestuur zich af of toelating niet in strijd zou zijn met de aloude amateursbepalingen van de roeiwereld. Het bestuur dacht zelf van niet, maar vroeg toch de Roeibond om advies. De Roeibond had gelukkig ook geen bezwaar.

Begin 1941 wordt het district Utrecht opgericht met als leden Triton, Argo, Cornelis Tromp, Vada en Viking. Het initiatief was van Triton, dat daarmee wilde laten zien meer te zijn dan een sportvereniging van het studentencorps, om liquidatie door de bezetter te voorkomen. Planjer werd de eerste voorzitter.

Ook in 1941 was er nog een uitgebreid zomerprogramma met toertochten en wedstrijden.

Op 22 mei 1941 werden op het Merwedekanaal de 1^e districtswedstrijden van het district Utrecht gehouden. Het hoofdnummer dames 4-riems overnaadse gieik (afstand 750 meter) en daarmee een wisselbeker werd door Viking gewonnen door de dames Westerbeek, Schoonheim, Van Dorssen, Simon Thomas en Spanjaard.

Ook op de Koninklijke van 24 en 25 mei 1941 werd dit nummer gewonnen, maar nu door de dames N. Vuys-tingh, N. Woldringh, C.A. Krietemeyer, N. Knottenbelt en stuurvrouw E. Ricardo.

Op 21 en 22 juni 1941 werden Lustrumwedstrijden van Triton op het Amsterdam-Rijnkanaal gehouden. Viking deed mee met een damesacht (in een van Triton geleende boot), en een overnaadse skiff bij het stijlsnelroeien en een heren vier en een overnaadse twee. De damesacht kwam uit in een veld van zes ploegen en wist

met slechts een meter achterstand op Nereus tweede te worden.

In juni 1941 werden door het Quartieramt zes riemen gevorderd van Viking. Er kon echter wel huur in rekening worden gebracht. Een paar weken later ontving Viking ze weer in goede staat terug.

Op 15 september 1941 werden in verband met papierschaarste clubbladen verboden, zodat ook afscheid van het Viking Nieuws moest worden genomen. Het laatste nummer gaf blijk van een bloeiende vereniging en bestond uit artikelen over een Frieslandtocht, twee kersentochten, een Lektocht en een sluitingstocht alsmede

Gerard Cole geeft instructie in 1939.

een artikel over raceroeien. Pas in mei 1944 besloot het bestuur tot het maken van een muurkrant.

In oktober 1941 bleek het bestuur dat een aantal leden in kennis moet worden gesteld van een verordening van de Rijkscommissaris voor het Nederlandsche bezette gebied, waarin het voor Joden verboden werd om een vereniging op te richten of lid te worden.

In 1941 leidde de opeenstapeling van functies van de penningmeester/secretaris Cole tot een herstructurering van de leiding. Een aantal taken die eerder door de bestuursleden werden uitgevoerd werden aan daarvoor benoemde commissies tobedacht. Tijdens de bestuursvergadering van 19 december 1941 werd besloten tot het instellen van een afroecommissie en een examencommissie, korte tijd later gevolgd door een technische commissie, die zich zou bezighouden met de afroeingeling, de roeibeurs, jeugdroeien, examens, coachen, vaardigheidsproeven, wedstrijden, indoortraining en het zomerprogramma. Ook werd besloten om tegen de geringe bezoldiging van f 20,- per maand (later vastgesteld op f 200,- per jaar) een administratieve kracht voor de ondersteuning van Cole aan te trekken.

Het Pact dat Viking en Triton gesloten hadden, bleek hard nodig te zijn. De bezetter had weinig op met studentenverenigingen, zodat Triton steeds bedreigd werd. Al tijdens de vergadering van 31 oktober 1941 besloot het bestuur dat Tritonleden die dat jaar Vikinglid waren geworden slechts een kwart van de normale contributie hoefden te betalen.

Op de Algemene Ledenvergadering van 16 februari 1942 werd een Tritonner, de heer J.F.Ch. Steyling, tot bestuurslid van Viking gekozen. Dat Viking dit bestuurslid zeer waardeerde bleek wel uit de beslissing van het bestuur een paar maanden later om een deel van de boete te betalen, die de heer Steyling had gekre-

gen wegens het straffen van stenengooiende straatjongens.

Om deportatie van het materiaal van Triton te voorkomen, werd op 20 mei 1942 vastgelegd dat Viking alle bezittingen en lasten van Triton zou overnemen. In de praktijk bleef alles echter in de Tritonloods liggen en kon er gewoon doorgeroeid worden.

Viking heeft nog geprobeerd de bootsknecht van Triton, Cor Heuvelman, in dienst te nemen, maar die had nog voldoende werk op Triton en zou een dienstverband met Viking slechts

als een tijdelijke maatregel beschouwen. Het Vikingbestuur drong verder niet aan, nog verbolgen over het feit dat Heuvelman een door Viking bestelde en reeds afgebouwde (maar niet betaalde) boot aan een andere vereniging had verkocht.

Het bestuur was het er op 26 februari 1942 al snel overeens dat twee nieuw bestelde boten namen uit de Noorse mythologie moesten krijgen. Het bestuurslid Gelderman die voor de namen zorg moest dragen, kwamen de volgende vergadering met het voorstel om de nieuwe boten "Java" en "De Ruiter" te noemen als eerbetoon aan de Nederlandse marine. Dit waren de namen van twee kruisers die tijdens de Slag in de Javazee (27 en 28 februari 1942, schout-bij-nacht Karel Doorman) tot zinken waren gebracht. Na een discussie over de tradities van naamgeving, ging het bestuur akkoord, mits hier-

Anneke Hoefsmid en Erna Huis in 't Veld op de Vecht ten noorden van Maarssen (1941/2)

uit geen moeilijkheden met de bezetter voortvloeiden. De voorzitter kreeg de taak om poolshoogte te nemen. Een paar vergaderingen later was men er nog niet uit en werd besloten ze "één" en "twee" te noemen. Daar kwam het bestuur niet mee weg. De volgende vergadering werd een schrijven van de commissie van het botenfonds behandeld, waarin opgeroepen werd om terug te keren naar de traditionele naamgeving. Uiteindelijk werden de namen Iduna en Aegir gekozen en voor toekomstige boten werden Hermod en Sleipnir alvast vastgelegd. Jan Nagtegaal mocht bij zijn afscheid op 31 oktober 1942 de nieuwe boten dopen.

Januari 1943 werd besloten tot de instelling van een ballotagecommissie. Afgewezen kandidaten konden in beroep gaan bij het bestuur en dat gebeurde nogal eens. Het bestuur gaf de commissie mee, dat er gelet moest

worden op redelijke ontwikkeling en beschaving, maatschappelijke positie en indien mogelijk gezin. Maatstaf was de bestaande situatie van de leden.

Op 5 februari 1943 overleed oprichter en erelid prof. Damsté op 82-jarige leeftijd. Zijn overlijden had nog consequenties voor de relatie met de bank Vlaer en Kol, omdat die in verband met de bankschuld voor de overledene een nieuwe borg wenste. De borgstelling werd verlaagd tot f 4.000 met als borgen de heren Van der Bilt, Planjer, Cole en Robertson.

Op 10 mei 1943 besloot het bestuur in verband met het ingevoerde standrecht dat er geen clubtochten en onderlinge wedstrijden meer werden gehouden.

Op 21 december 1943 begon er een Algemene Ledenvergadering voor het wijzigen van de statuten en het Huishoudelijke Reglement. Eén avond bleek hier onvoldoende voor en op 6 januari 1944 werd de vergadering vervolgd. Een van de belangrijke wijzigingen was het formaliseren van het jeugdroeien. Er waren voortaan jeugdleden A en jeugdleden B. De jeugdleden A waren de beginners en zij konden na een jaar jeugdlid B worden.

Op 20 juli 1944 werden de nieuwe Statuten 'wettelijk' goedgekeurd. Vanaf die datum was Viking alleen maar een roeivereniging in plaats van een roei- en zeilvereniging.

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 9 maart 1944 werd vastgesteld dat de bouw van de Paul Krugerbrug zo ver gevorderd was dat er slechts één boot tegelijk door kon varen. Besloten werd dat de naar de loods terugkerende boten voorrang kregen. Hoewel de loods in 1977 verplaatst is is de voorrangsrichting altijd gelijk gebleven.

In het voorjaar van 1944 kwam Triton opnieuw in de problemen. Door alle tegoe-den weg te sluizen en zich armlastig voor te doen had Triton de interesse van de bezetter lange tijd weten te ontwijken. Maar nu moest er f 2.000,- betaald worden en de bezetter bood de vereniging aan de gemeente aan, alwaar een NSB-wet-houder wel mogelijkheden voor gebruik zag. Het geld kwam op tafel, zogenaamd als gift van oudleden, en om nieuwe problemen te voorkomen kwam het materiaal in beheer van het district Utrecht van de Roeibond. Een van de betrokkenen bij deze constructie was de heer Cole. De beste boten van Triton werden in de Viking-loods gelegd. Er schijnen (volgens overlevering binnen mijn familie, E.A.) destijds ook op zeer drastische wijze boten verstoppt te zijn door ze te laten afzinken, maar daarover valt niets in de overgebleven notulen te lezen.

Met het bereiken van Nederland door de geallieerden begin september 1944 veranderde de situatie voor Viking dramatisch. De spoorwegstaking en de verscherpte maatregelen van de bezetter (voor acht uur binnen zijn en een intensieve fietsenvordering) zorgden er voor dat slechts in de weekenden nog geroeid werd. Met de op 7 oktober 1944 ingestelde mannenvordering werd de loods gesloten en ging Viking een lange winterslaap in.

Op 13 oktober 1944 werd de loods gevorderd, maar gelukkig na twee weken zonder gebruikt te zijn vrijgegeven. De accommodatie bleek te slecht te zijn. In november 1944 werd het terrein van Viking 'Sperrgebiet', waardoor de loods onbeschermd bleef tegen ongewenste bezoekers. Na de bevrijding bleek het clublokaal dan ook onherkenbaar. Kasten bleken leeggehaald en weggezaagd, het servies was verdwenen, meubels, gordijnen en tapijt waren verdwenen. De boten bleken onbeschadigd.

Tijdens de eerste naoorlogse bestuursvergadering van 14 mei 1945 werd dan ook besloten een werkster in te

huren voordat de loods geopend kon worden. Op 23 juni 1945 werd de loods weer voor de leden opengesteld.

Het aantal oorlogsslachtoffers onder de Vikingleden bleek gelukkig mee te vallen. Mej. J. Gips bleek omgekomen bij het bombardement van de neurologische kliniek en de heer A.E. Sluyterman bij de verovering van Nijmegen.

Oud-penningmeester en erelid D. Spanjaard was in 1944 tijdens zijn onderduiktijd overleden. Pas een jaar na het einde van de oorlog werd het bestuur geïnformeerd "dat mej. A. Simons Cohen in Polen is omgekomen" (waarschijnlijk in concentratiekamp Sobibor). Besloten werd dit aan het jaarverslag over 1945 toe te voegen, maar dat werd uiteindelijk vergeten.

De voorspelling van de voorzitter dat Viking tijdens de oorlog met een grote ledenaanwas te maken zou krijgen was uitgekomen. Het ledenaantal dat in 1939 nog 153 bedroeg steeg als volgt: 1940 (154), 1941 (243), 1942 (393), 1943 (416), 1944 (423). Nadat het in 1944 onmogelijk werd om te roeien daalde het ledenaantal in 1945 slechts licht naar 390.

De ledenaanwas tijdens de oorlog was mede het gevolg van materiaalgebrek bij andere sporten. Zo was er bijvoorbeeld gebrek aan rubber voor tennisballen. (EA)

Vikingliederen

Het eerste clublied werd al kort na de oprichting gecomponeerd door de beroemde Utrechtse componist Johan Wagenaar. De tekst werd geschreven door van Loenen Martinet sr., de vader van het eerste erelid. Tijdens de bestuursvergadering van 18 maart 1908 werd het aan het bestuur voorgespeeld.

UTRECHTSCH E ROEIVEREENIGING

„Viking“

CLUBLIED

Het viel klaarblijkelijk niet in goede aarde. De voorzitter, zelf dichter van het Njord-lied, verzuchtte dat hij zelf eens zou proberen een lied te schrijven, maar daarvan is het nooit gekomen. Het lied verdween in het archief en is nimmer gezongen. Het is ons niet gelukt dit lied uit het archief op te duikelen. Het duurde 12 jaar voordat er weer een nieuw lied werd geschreven. Tijdens een cabaret op een gezellige verenigingsbijeenkomst op 23 maart 1920 werd de vereniging getraakteerd op een nieuw clublied, waarvan de tekst was geschreven door mej. M. Snuif op bestaande muziek.

Viking clublied (2) 1920

(Wijze: In 't Voorhout van J.P. Heye, Nederl. Volksliederenboek no. 36)

Wapp'rende kleuren groen en rood,
Vlag van Viking. Vlag van Viking. (bis)
Waar zijn kracht en vlugheid groot
Meer dan in 'n Vikingboot?
Op voor Viking, trouw aan Viking,
Groeie Viking, bloeie Viking,
Lang zal Viking leven!!!

*Waar heerscht wel de beste geest?
In ons Viking. In ons Viking. (bis)
Waar roeit men het allermeeft,
Viert men het gezelligst feest?
In ons Viking, trouwe Viking,
Groeie Viking, bloeie Viking,
Lang zal Viking leven!!!*

Dit lied sloeg echter ook niet erg aan en tijdens de oorlog opperde een bestuurslid om de Roeibond te vragen om een kunstenaar voor het schrijven van een nieuw lied. Dhr. Cole, bestuurslid van Viking én de Roeibond, verklaarde daarop dat dit geen goed idee was, omdat de Roeibond al geen kunstenaar voor medailles kon vinden. Voor het lustrum van 1946 werd door de feestcommissie een prijs uitgelooft voor een nieuw clublied. Er waren drie inzendingen, die volgens de feestcommissie en het bestuur niet voor de prijs in aanmerking kwamen. In een laatste poging om dat jaar toch nog tot een nieuw clublied te komen, werd aan buitenstaanders gevraagd een lied te schrijven. Van de twee goede inzendingen, is het winnende lied geschreven door de letterkundige Frowien

VIKING-CLUBLIED

Frouwien v. d. Vooren-Kuijper

Karin Kwant-Törngren

Pittig

Nu de riem in 't net ge-sla-gen

En als Vi-kings, on-ver-vaard,

't Groen-wit-rood weer uit-ge-dra-gen

O-ver kreek en plas en vaart.

Waar wij ooit ver-po-zing zoch-ten

't Zij bij koel-te of zon-ne-brand,

Niets gaat bo-ven on-ze toch-ten

door het Hol-lands wa-ter-land.

Zie de vlag seint: nu beginnen!
Maak je klaar dus voor de start,
Geef je krachten om te winnen,
Maak de doorhaal steeds weer hard.
't Roer zal onze koers bepalen,
Vikings, op dan, één van slag,
Doelbewust den prijs behalen;
't Is vandaag een grote dag.

Ook de jeugdgroep moet het leren.
Sport staalt spieren en geeft kracht,
Roeierslust valt niet te keren,
Heeft Iduna j'in haar macht.
Draag het uit met daad en woorden:
Vrije sport wordt nooit een straf.
Jonge Vikings, aan de boorden,
Samen slagklaarmaken - afl

Clublied van
1946.

v.d. Vooren-Kuiper op muziek van Karin Kwant-Törn-gren. Het werd op 6 juli 1946 voor het eerst ten gehore gebracht. Hoewel dit lied ook zelden gezongen wordt, is het nog steeds ons officiële clublied. De laatste lustrumvieringen werden weer pogingen ondernomen om het lied gezongen te krijgen, maar dit lukte slechts door het uitdelen van de tekst. Er zullen nu slechts zeer weinig leden zijn, die het uit het hoofd kennen. Bij het 80-jarig bestaan van Viking riep de lustrumcommissie weer op tot het schrijven van een nieuw lied, hetgeen zonder resultaat bleef.

Viking clublied (3) 1946

*Nu de riem in 't nat geslagen
En als Vikings onvervaard,
't Groen-wit-rood weer uitgedragen
Over kreek en plas en vaart.
Waar wij ooit verpozing zochten
't Zij bij koelte of zonnebrand,
Niets gaat boven onze tochten
Door het Hollands waterland.*

*Zie de vlag seint: nu beginnen!
Maak je klaar dus voor de start,
Geef je krachten om te winnen,
Maak de doorhaal steeds weer hard.
't Roer zal onze koers bepalen,
Vikings, op dan, één van slag,
Doelbewust den prijs behalen;
't Is vandaag een grote dag.*

*Ook de jeugdgroep moet het leren.
Sport staalt spieren en geeft kracht,
Roeierslust valt niet te keren,
Heeft Iduna j'in haar macht.
Draag het uit met daad en woorden:
Vrije sport wordt nooit een straf.
Jonge Vikings, aan de boorden,
Samen slagklaarmaken – af!*

Bij het 80-jarig bestaan van Viking werd ook onderstaand lied uit het archief opgeduikeld, dat blijkens de spelling oud moet zijn, maar waar we de herkomst nu niet meer van konden achterhalen. Het werd in Viking Nieuws gepubliceerd om tijdens de Muiden-Dorestadtocht te worden gezongen.

(wijze: Voor Neerland een lied op een krachtigen toon)

*Zoo eenmaal de Viking van ver over zee
Gevreesd en gevierd werd aan Hollandsche ree,
Zoo zij onze roeiclub het levend symbool
Van Hollandsche geestdrift en Hollandsche jool.*

Refrein:
*Viking vooraan als een pijl uit den boog!
Krachtig de riemslag en open ons oog,
Wanneer wij het rood, groen en wit onzer vlag
Weer voeren door 't licht van een watersportdag.*

*Zoo eenmaal de Viking in oer-ouden tijd,
Zijn boot in de baan bracht ten zege en strijd,
Zoo zij onze roeiclub er een van gewicht,
De lust van ons zelf en de roem van het Sticht.*

*Zoo eenmaal de Viking van vader op zoon,
De roeisport vereerde in 't land zijner woon,
Zoo zij onze jeugd op het water paraat,
Een jeugd, die de kracht van de spieren verstaat.*

De teksten van de liederen die het bij de prijsvraag van 1946 niet gehaald hebben zijn ook bewaard gebleven. Het derde lied lijkt al veel op ons huidige lied.

Proeflied 1

*De boten te water, gejoel en gelach,
Eendengesnater, pluk de dag!
Roeien? Een prachtsport, nimmer een straf,
Zorg dat je fit wordt,
SLAG KLAARMAKEN... AF!!*

*Eerst was het knoeien, je moet 't leren,
Toen aan 't roeien, V I K I N G ter ere,
Spaart staalt spieren, je voelt je rijk,
'n Boot mag niet gieren,
HALEN GELIJK!!*

*De roeisport omhoog, de Roeibond blij,
Eén doel in 't oog, V I K I N G E R S, wij!
Op tijd betalen, nooit zuur kijken,
Dus: BAKBOORD HALEN,
STUURBOORD STRIJKEN!!*

*De wherry's en gieken, de skiffs varen uit,
De meeuwen wieden, de zon brandt de huid,
De bloem'tjes bloeien, maak V I K I N G groot!
Leve het roeien,
LAAT LOPEN DE BOOT!!*

V. I. K. I. N. en G.!! VIKING, HOEZEE!!

Proeflied 2

(wijze: Lied van Koppelstock)

Hier zijn nu de leden van Viking op pad:
Zij zijn voor geen kleintje vervaard.
Zij roei'n in het water, al is 't wel eens nat;
Zij zijn hunne boten wel waard'
Fier wapp'ren de kleuren der vlag op de punt.
De zon daarin heeft het ook op u gemunt;
Zij roept U tot 't leven in 't licht:
dus roei dan, dus roei dan, Gij roeiers van 't Sticht.

Proeflied 3

*Nu de spaan in 't nat geslagen
En als Vikings, onvervaard
't groen-wit-rood weer uitgedragen
over krekken, plas en vaart.
Wagen moet men om te winnen,
Wachten, weiflen vraagt geen kunst.
Vikings op! Wij gaan beginnen,
Met de hoop op Aegir's gunst.*

*'t Roer zal onzen koers bepalen,
't water wordt de breede baan,
bij 't gestadig verdergaan.
Laat ons lust aan leven paren,
vechten voert tot nieuwe kracht.
Vikings komt! Wij willen varen
met den steun van Baldur's macht.*

*Los het touw, de riem geheven
en als roeiers, één van slag,
warm bezielt door 't zelfde streven,
onder 't motto: pluk den dag!
Welke winden waaien mogen
bij de gril van Thor's gebaar,
laat de boeg het doel beoogen.
Vikings vlug! De booten klaar.*

Bij lustrumfeesten werden er voor de festiviteiten vaak speciaal liederen geschreven. Hier volgen liederen van het Cabaret van 1956.

Viking Lied

(wijze: I am looking over)

*'t Gaat nu gebeuren de Vikingkleuren
Het rood wit en groen in top
Klaar om te starten de ogen in de boot
't Nut van het trainen, dat wordt nu
ontbloomt*

*'t Gaat nu beginnen, wie zal het winnen
't Is Viking dat wint steeds meer
Nog niet versagen, de laatste slagen
Meer! Meer! Meer!*

O Vaar Mij Voort

(wijze: Columbus)

*Refrein:
Zo vaar mij voort, voort, voort in een
werrie
In een scif of een acht of een overnaadse
vier
Als de riem met kracht in het bruisend
water pakt
Ja, pas dan is roeien een plezier, o ja,
pas dan is roeien een plezier*

*Wij zingen U hier in dit lied
Wat in de historie is geschied
Want roeien is als de ijstijd zo oud
Maar toen roeiden ze niet want het
was te koud.
Refrein.*

*Baas Charon was een oude Griek
Hij had nog nooit gehoord van een vier
Hij roeide de schimmen over de Styx
En hij vroeg per tocht een halve riks
Refrein.*

*De Vikings waren sterk
Het roven en roeien was hun werk
Ze roeiden de halve wereld rond
Want dat hield ze lenig en gezond.
Refrein.*

*U kent natuurlijk Koppelstock
Die zich half lam aan de riemen trok
Had hij dat in een Scif gedaan*

*Dan was Alva in Maart uit den Briel
gegaan.
Refrein.*

*Op de Loosdrechtse plas daar is 't een lol
Daar blaast de wind de zeilen bol
Maar is er geen zuchtje in 't verschiet
Dan roeit iedereen, of hij wil of niet.
Refrein.*

*Wat is tenslotte de moraal
Voor de niet-leden in de zaal
Als er een beetje fut in U zit
Wordt dan onmiddellijk V I K I N G L I D
Refrein.*

Vikinglied

*Nu de riem in het nat geslagen
En als Vikings onvervaard
't Groen-wit-rood weer uitgedragen
Over kreek en plas en vaart
Waar wij ooit verpozing zochten
't Zij bij koelt'of zonnebrand
Niets gaat boven onze tochten
Door het Hollands waterland*

*Zie de vlag seint: nu beginnen!
Maak je klaar dus voor de start
Geef je krachten om te winnen
Maak de doorhaal steeds weer hard
't Roer zal onze koers bepalen
Vikings, op dan, een van slag
Doelbewust den prijs behalen
't Is vandaag een grote dag*

*Ook de jeugdgroep moet het leren
Sport staalt spieren en geeft kracht
Roeierslust valt niet te keren
Heeft Iduna j'in haar macht
Draag het uit met daad en woorden
Vrije sport wordt nooit een straf
Jonge Vikings aan de boorden
Samen slagklaarmaken - af!*

Ten slotte een roeilied van de Utrechtse vrouwelijke studentenroeivereniging Popoi, gepubliceerd op hun kortstondige vaste pagina "catch-up" in het Viking-Nieuws, waaruit blijkt dat de dames vastbesloten waren Nederland te vertegenwoordigen op de Europese Kampioenschappen te Tata in Hongarije. (EA)

Roeilied van Popoi (VN 1969)

(wijze: Champs Elysées)

*Roeien is een harde sport
Trainen, slapen nee geen port,
Geen sherry en geen schuimend bier,
En toch zoveel plezier!*

*Baantjes trekken, easy-all
Valse start en trap maar hard,
Dat voetenbord mag best kapot.
Werk je maar rot!!!!*

*Oh, Bouw-Jan, oh Neel,
Oh Veritas-acht,
Hollandia, A.R.B.
Koninklijke, Z.Z.V.
Regatta, Nationale, op naar
TATASEE!!!!*

Eerste Jaargang No. 1.

31 Januari 1939.

Redactie: mej. A.P. Rutten, Corn. Evertsenstraat 7.
J.K. Bottema, Van Lidth de Jeudestraat 12.

Naamregel Viking Nieuws 1939.

In deze tijd van internet en website staan verenigingsbladen onder druk. Jarenlang waren zij de voornaamste bron van informatie voor de leden, het belangrijkste middel om de communicatie van bestuur en commissies met de leden gaande te houden, en dus waren zij een goed bindmiddel op de clubs. Dat geldt ook voor het VikingNieuws. Ruim zestig jaar van de honderd is het VikingNieuws de brievenbussen van de leden binnengegleden, tot op de dag van vandaag.

Het is allemaal begonnen op de bestuursvergadering van 25 november 1938 ten huize van de heer Cole. "Het plan van eenige bestuursleden om tot de oprichting van een mededeelingenblad over te gaan wordt door den heer Planjer aanbevolen, hij noemt enkele van den mogelijkheden van artikelen en aankondigingen, welke het blad zullen moeten vullen. De kosten worden begroot op ong. f 100,- per jaar, d.i. f 30,- meer dan het drukken en verzenden van convocaties kost. Besloten wordt dat mej. Rutten en de 2^e secr. (J.K. Bottema, red.) de

redactie zullen voeren, eventueel met hulp van eenige leden der vereeniging".

In het verslag van de bestuursvergadering bij de heer Planjer op 17 januari 1939 staat: "Het ontwerp voor het eerste nummer is zoo goed als gereed, tegen de door de redactie voorgestelde naam "Viking-Nieuws" heeft de heer Lagh het bezwaar, dat het een germanisme is, allen zullen hun best doen een andere naam te bedenken". Tot op de dag van vandaag is de naam VikingNieuws blijven bestaan.

Het zal duidelijk zijn dat Viking tot het verschijnen van het VikingNieuws de leden benaderde door het verzenden van convocaties en andere brieven. Tevens was er natuurlijk een mededelingenbord. Bovendien waren er natuurlijk de bootslieden die bijvoorbeeld bij de informatie over de vloot een actieve rol speelden.

Met de komst van het VikingNieuws verdwenen de brieven en convocaties niet, maar het werden er wel beduidend minder.

Op 1 januari 1939 was het zover. Nummer 1, jaargang 1 van het VikingNieuws rolde van het stencilapparaat bij de leden in de bus.

Clubblad en andere communicatie

VikingNieuws en verder

Naamregel Viking Nieuws 1956, 1961 en 1966.

VIKING-NIEUWS

22 juli 1970 - No. 8

Maandblad van de Utrechtse Roeivereniging "Viking"

VIKING-NIEUWS

blad van de Utrechtse Roeivereniging "Viking"

Secr. en leden-adm.:
Lamérislaan 114, Utrecht
Tel. 71 17 35

Penningmeester:
Pr. Bernhardstraat 45, Bunnik
Postgiro 619 47 t.n.v.
Penningm. U.R.V. Viking

Redactie:
Mej. S. H. Bergman
Julianaweg 295, Utrecht
Tel. 88 30 02

Naamregel Viking Nieuws 1970 en 1971.

Het blad bestond uit vier tot zes kantjes en kwam in 1939 acht keer uit.

Na een vermindering van het aantal uitgaven in 1940 begon het blad in 1942 weer regelmatig uit te komen totdat in september het laatste nummer verscheen. In het 36ste jaarverslag van de Utrechtse Roei- en Zeil Vereniging Viking, uitgebracht in de algemene vergadering op 16 februari 1942, daarover het volgende: *"Ons orgaan kon in 1941 slechts 7 maal verschijnen, daar in verband met de papierschaarste alle clubbladen na 15 september verboden werden. Het is jammer, dat wij dit contact voor onbepaalde tijd moeten missen. Dit te meer, nu onze vereniging zich zo uitbreidt en een mededelingenblad juist dan meer recht van bestaan heeft. Intussen worden allerlei mededelingen, beschouwingen, enz. gaarne bij het secretariaat ingewacht, waarna ze in een daarvoor bestemde klemband in de clubzaal voor ieder ter kennisname liggen"*. Dit verbod was kennelijk toch niet zo absoluut, omdat het blad "De Waterkampioen" wel kon blijven verschijnen, waarin tevens roei-evenementen werden aangekondigd.

In 1944 werd een poging gedaan om weer iets als een clubblad op poten zetten. Nu in de vorm van een

muurkrant op doorslagpapier. Over deze kortstondige opleving het volgende in het eerste naoorlogse jaarverslag: *"Juni 1944 deed op Viking voor de oudere leden een oude bekende weer zijn intrede, zij het in een nieuwe gedaante: het Viking Nieuws, thans als muurkrant, oplage 1 exemplaar. Zo werd weer enigszins het contact hersteld, doch het was niet meer dan een surrogaat, een teken des tijds. Deze uitgave mocht slechts enkele nummers beleven"*.

Het VikingNieuws verscheen pas weer in februari 1946 (vierde jaargang) en meteen regelmatig. Het daaropvolgende jaar werd het blad gedrukt en bestond het uit een dubbelgevouwen blaadje, en ook de advertenties deden hun intrede. In zijn welkomstwoord bij dit eerste gedrukte exemplaar schreef de toenmalige voorzitter Planjer het volgende: *"Ik zie al voor mij een verre toekomst met een 14-daags orgaan, verlicht met vele afbeeldingen en talrijke bladzijden gevuld met belangrijke verslagen van bloeiend Viking-leven en vele technische verhalen. Luchtkastelen? De toekomst zal het leren"*

Tegen de zin van de toenmalige redactie ging het VikingNieuws vanaf 1951 verschijnen in een gezamenlijke uitgave van het blad "Roeien", het Officieel Orgaan van de Nederlandsche Roeibond. De redactie gaf de volgende reactie: *"Zij is van mening, dat een verenigingsorgaan het verenigingskarakter moet weerspiegelen; zij acht dit niet meer mogelijk, wanneer van buitenaf het grootste deel van het verenigingsorgaan wordt gevuld. De uiterst geringe kostenvermeerdering, en het feit dat het totstandkomen van een Officieel Orgaan door de deelneming van Viking stond of viel deden het Bestuur tot de combinatie besluiten"*.

Het VikingNieuws kwam hierdoor twaalf keer per jaar uit. De hieruit voortvloeiende kostenverhoging had tot gevolg dat de Algemene Ledenvergadering van 7 februari 1952 met een contributieverhoging van f 1,- per jaar

VIKING-NIEUWS

maand blad van de Utrechtse Roeivereniging "Viking"

VIKING-NIEUWS

Maandblad van de Utrechtse Roeivereniging „Viking“

Voorpagina Viking Nieuws 1974 en 1976.

instemde om de combinatie met Roeien in stand te houden.

Naast het voordeel van het twaalf keer verschijnen per jaar was er nog een onmiskenbaar voordeel, wat toen niet door de redactie op waarde geschat werd. Er werd een grotere inzicht verschaft in wat in roeiend Nederland gebeurde. Veel meer informatie over training en coaching, over wedstrijden en toertochten, over materiaal en over het wel en wee van andere clubs, kwam nu ter beschikking van alle leden.

De combinatie 2 pagina's VikingNieuws met het blad Roeien bleef de gehele jaren vijftig gehandhaafd totdat in 1960 het aandeel van Viking moest toenemen tot vier pagina's. Dit bracht de redactie een beetje in verlegenheid, omdat zij vreesde dat er een pagina leeg zou blijven. Dankzij de zetter, die een beetje ruim indeelde, viel dat probleem gelukkig nogal mee.

De inhoud bestond in deze tijd hoofdzakelijk uit bestuursmededelingen, commissienieuws en lijsten met nieuwe leden. Aan het einde van het wedstrijdseizoen kwam er een verslag over de behaalde resultaten, dat meestal werd overschaduwd door een verklaring voor het uitblijven van successen.

In 1970 dreigde door steeds stijgende kosten van de combinatie in het blad Roeien, de samenwerking te worden beëindigd. Maar door subsidies en omdat van uitgever werd veranderd kon de samenwerking voortge-

LUCHTIGER

"Over de inhoud van het VikingNieuws nog dit; naar mijn smaak worden de officiële mededelingen te weinig afgewisseld door luchtiger lectuur. Het behoeft echt geen humor van de bovenste plank te zijn, maar misschien heeft u wel eens iets grappigs of iets gekks bij het roeien beleefd, wat het publiceren waard is. De redactie zal het ook graag opnemen als u met een schuilnaam ondertekent, mits uw echte naam ter redactie bekend is." (voorzitter ten Have in VN 1961-1)

zet worden. Het VikingNieuws kwam nu op de middenpagina's van Roeien.

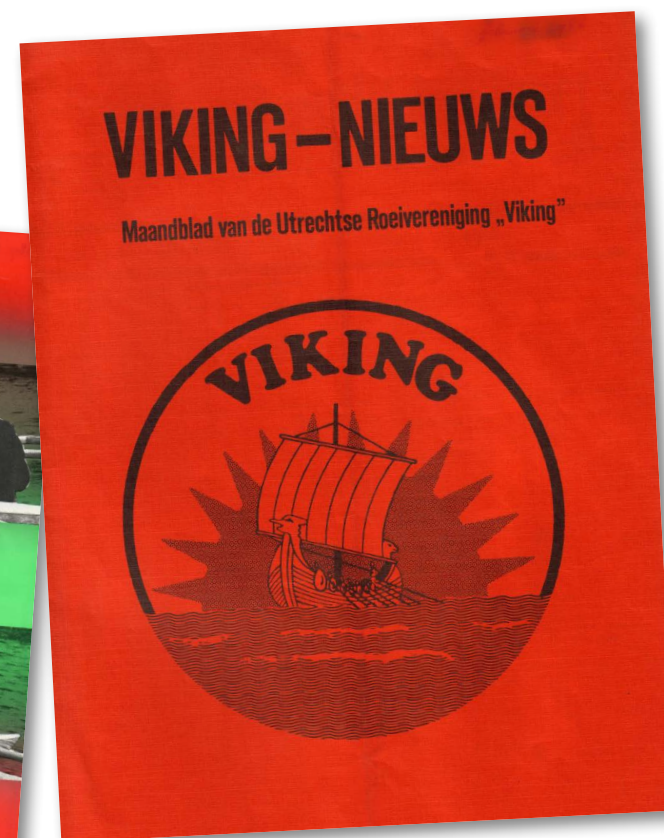
Zelfstandig

In maart 1971 kwam er weer een zelfstandig clubblad, dat vervolgens nog niet zo regelmatig verscheen. Nadat de drukker in 1973 besloot de samenwerking met Viking te beëindigen werd er enige maanden geen VikingNieuws uitgebracht, omdat een nieuwe drukker toch niet zo gemakkelijk te vinden bleek.

Daarna verscheen het blad in een grotere vorm met een groene kft en verbeterde lay out. In 1981 bij het 75-jarig bestaan werd voor dat jaar

de kft rood met een foto-afdruk van een acht; 5 jaar later werd de kft voor het lustrum wit met het logo voor dat feestjaar. Vervolgens bij het 85-jarig bestaan in 1991 een blauwe kft met daarop bij ieder nummer een foto. Tot 1996 heeft deze kft bestaan en is daarna vervangen door de witte kft met het logo, rode letters Viking en groene letter Nieuws. Ook nu steeds weer met een foto maar ook met balkjes tekst die naar de inhoud verwezen.

Ook in 2006 ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan is de omslag heel mooi geworden.

Voorpagina Viking Nieuws 1981 en 1985.

Vanaf 1991 werd het VikingNieuws gedrukt door UW Bedrijven in Utrecht, waarvan de activiteiten in 1999 werden overgenomen door Grafifors in Amstervoort.

Tot 1984 kwamen er paar jaar 10 –11 VikingNieuws-en uit, maar geleidelijk werd dit aantal minder. Sinds 2001 komt het VikingNieuws 6 keer per jaar uit. Dat heeft vooral te maken met de komst van de website en de latere invoering van de digitale nieuwsbrief.

Foto's hebben sinds 1948 het blad al gesierd, en door een goede relatie met de Utrechtse dagbladen stelden

Voorpagina Viking Nieuws 1986 en 1991.

deze vaak hun clichés ter beschikking. Na een periode van minder foto's in het blad heeft de komst van nieuwe fotoapparatuur het ook weer gemakkelijk gemaakt foto's te plaatsen.

Opvallende rubrieken waren er zeker. Er is een periode geweest van "Wist u dat...?" Deze rubriek was goed voor verhaaltjes, waar en niet waar, die sloegen op "de autoriteiten" in de club of de individuele leden.

In 1975 was er de introductie van Hoenir, een goddelijke Viking die in elke VN een spreuk, een opmerking, een limerick of iets dergelijks had. Hoenir was een der Asen, een god die uitblonk door zijn hoge lichaamsgehalte en ongemeen knap voorkomen. Maar het ontbrak

hem aan inzicht en besluitvaardigheid. Hij had behoefte aan een raadsheer, Mimir, die juist grote helderheid van inzicht had. Hoenir werd maandelijks in het VN geplaatst. Het was aan de leden/lezers om een uitspraak van Hoenir in te leveren.

Hoenir 1975-8; "Hebt u uw boot ingeschreven?" "Ja, maar misschien ben ik alleen mijn naam vergeten!"

Vanaf 1976 verscheen het Heimdall-Nieuws, een ploegorgaan van 1 pagina. Heimdall-Nieuws beleefde net niet zijn vijfde jaargang. De ploeg bestond onder meer uit wijlen Walter Vermeulen, Lex Hulleman en Freek Brink. In 1981 verscheen onder redactie van Lex en Freek korte tijd een opvolger voor dit ludieke aanhangsel van het VikingNieuws, genaamd de Onbestorvenheit. Vanaf medio 1988 hebben Frim Appeldoorn en Remko Bak bijna twee jaar het wel en wee van Viking gestopt in een speurdersroman met in de hoofdrol Smartbrick (inderdaad: Peter Knappstein) en een bijzonder vage dame Rita.

Door de jaren heen zie je vaak dezelfde onderwerpen terugkeren, zoals de mishandeling van het materiaal, de voorrangsregels op het kanaal en de goede roeihaal. Ook het voortdurende tekort aan kopij was iets waar iedere redactie de leden weer op attent moest maken. Het verlangen naar meer advertenties was altijd merkbaar aanwezig.

In 1981 mengde de toenmalige redactie zich in het prijzenfestijn van de club. Op de Nieuwjaarsreceptie van 1981 werd namelijk de eerste Pechprijs toegekend. De heer Paul Korte was de eerste die de prijs in ontvangst mocht nemen. Enige jaren werd een plaatje met naam opgehangen aan een riem in het Walhalla. De laatste jaren werd de winnaar van de Pechprijs getooid met een sjerp in Vikingkleuren. Het karakter van Pech moest iets zijn in en rond het roeien en/of Viking. Zo kreeg Timo Oud de prijs omdat hij op de Head twee

Voorpagina Viking Nieuws 1996 en 2006

maal ernstige stuurproblemen had. Herman Lohman ging uit in een wherry om bramen te plukken, bij het te veel rekken schoot zijn arm uit de kom. Dick Akkies kreeg de prijs omdat hij twee opeenvolgende jaren de vaardigheidsproef net niet haalde. Dit zijn enkele van de winnaars.

De prijs werd sommige jaren niet uitgereikt wegens gebrek aan gekwalificeerde pech.

Op de Nieuwjaarsreceptie van 2006 werd de laatste pechprijs uitgereikt aan de redactie zelf omdat deze in 2005 wat te veel in de knel kwam met de aflevering van het VikingNieuws door zich te veel te laten leiden door

de laatkomers met kopij. En dat was een mooie gelegenheid om te stoppen met de Pechprijs!

Redactie

Aanvankelijk werd de redactie mede gestuurd door bestuursleden, later kwam de redactie daar meer los van. Soms eiste zij absolute "onafhankelijkheid" hetgeen ook weer leidde tot het ontwerpen van redactiestatuten. Er zijn in de loop der jaren enkele van die ontwerpen geweest. De redactie heeft natuurlijk aantrekkingkracht gehad op mensen die graag schreven en sommigen deden dat (later) professioneel, anderen

waren aan lokale kranten gebonden. Enkele namen: Philip Freriks, Peter Terlingen, Guus van Deventer, Jos Steehouder en Chris van Winden. De meeste dienstjaren hadden Rikus van de Ruit (1959-1970) en Bert Appeldoorn, die verschillende perioden vast of als interim aan de redactie verbonden was. Zij komen wel aan de 12 jaren.

Het is al gezegd: de komst van de website en van digitale nieuwsbrieven maakte de communicatie anders. Het begon allemaal in 1998, toen Thijs van Gend zich opwierp om als webmaster te gaan fungeren. Viking werd ondergebracht bij DDS.nl (De Digitale Stad). Dat was de voorloper van de service provider XS4all. In 1999 beijverde Thijs dat Viking een eigen domein moest nemen, hetgeen toen ook is geschied. Tot het eeuwjaar is de site van Viking, www.urvviking.nl, bijna 64.000 keer bezocht!

De website maakte het mogelijk heel snel en adequaat de leden en anderen te informeren over alles wat gaande was. Bovendien bood de site ook de mogelijkheid administratieve procedures vast te leggen (nieuwe leden, inschrijvingen etc.).

Met de groei van het aantal internetbezitters werd het ook aantrekkelijk digitale nieuwsbrieven te verzenden met actuele verenigingsinformatie. Vanaf mei 2003 ontvangen de leden met regelmaat dergelijke nieuwsbrieven.

Ook het plaatsen van foto's kon eenvoudig op de website waardoor het mogelijk was deze over te nemen voor eigen gebruik.

De ontwikkelingen gaan maar door. Het zou kunnen zijn dat het blad VikingNieuws zijn langste tijd gehad heeft. Dat hoeft niet erg te zijn. De tijd dat het verscheen heeft het zijn waarde voor de club bewezen. Dank aan allen, die daaraan hebben bijgedragen en allen die bijdragen aan de nieuwe mogelijkheden voor communicatie. (BA)

De jaren 1945-1958

Op 27 juli 1945 werd de eerste naoorlogse Algemene Ledenvergadering gehouden, waarop een uit vijf leden bestaand bestuur werd gekozen. Ir. J.I. Planjer werd voorzitter, mej. C.A. Krietemeyer bleef secretaresse en G. Cole bleef penningmeester. Al in 1947 werd het bestuur weer uitgebreid naar 7 leden.

Op 16 september 1945 werd alweer de eerste toertocht geroeid naar kasteel Beverweerd met nog maar acht deelnemers.

Dat er tijdens de oorlog ook leden waren die blijkens hun politieke voorkeur als 'foute Nederlanders' werden gezien, blijkt uit de instelling van een zuiveringscommissie op 19 oktober 1945. De commissie bestond uit vijf leden, waarvan H. v.d. Vlist de voorzitter was, maar veel werk heeft zij niet gehad. De probleemleden hadden allen hun lidmaatschap al opgezegd. Een maand later werd een feestcommissie voor het 40-jarig bestaan van Viking ingesteld onder voorzitterschap van mw. J.M.H. Cole-Bertoen. In deze tijd kreeg Viking ook een duidelijke structuur van commissies, die er deels hedentendage nog zijn: coachcommissie, commissie van roei-instructie, toer-

Jeugdweekend Lektocht 1949. De gebroeders Hans en Kees Terpstra aan het middagmaal.

commissie, examencommissie, commissie van jeugdroeien. De sociëteitscommissie volgde pas in 1948.

Na de oorlog verzocht de Nederlandsche Roeibond haar leden om boten af te staan voor de wederopbouw van de door de oorlog zwaarst getroffen verenigingen. De Algemene Ledenvergadering van 29 maart 1946 besloot daarop de Fram en de Aegir af te staan. Zij werden door de Bond aan Isala en Jason toegewezen.

In 1946 was Viking weer een vereniging die bruiste van de activiteiten. Er werden tenminste 10 toertochten gehouden, waarvan vier meerdaagse. Viking deed weer mee aan wedstrijden (interacademia-le, Koninklijke, lustrumwedstrijden van Tromp, Lagawedstrijden en Tritonwedstrijden en Zaanlandse). Nieuw voor Viking waren de Nationale jeugdwedstrijden, die enige jaren later in Nationale jeugdkampioenschappen werden omgedoopt.

Het wedstrijdroeien zette de pennen in beweging vanwege een ingezonden stuk in het Viking Nieuws

van mei 1946 waarin kritiek werd uitgeoefend op het wedstrijdroeien op Viking: *"Er zijn raceploegen. Er is weinig wedstrijdervaring. De ploegen worden zoetgehouden met: jullie mogen meedoen aan de districtswedstrijden. Hoe aardig en snoezig. Als het mannen waren op Viking, dan zou er gezegd worden: Kerels we gaan naar alle wedstrijden, we moeten ervaring krijgen en spirit; en als we verliezen, 't geeft niet: volgend jaar zijn we dan klaar!"*

Dit was het eerste jaar dat Viking op grotere schaal aan wedstrijden meedeed. Viking behaalde in totaal 7 overwinningen, waarvan 4 door jeugdploegen. Mej. C. Ceelen won op de Koninklijke de dames beginnelingen overnaadse skiff en op de nationale lustrumwedstrijden van Cornelis Tromp in juni won Viking maar liefst vier nummers: heren overnaadse vier (J. Meurs, F. v.d. Leeuw, G. Rozenboom, G. Blom, NN st.), junioren gladde vier (A. van Groenland, E. Hoejenbos, A. van Kalken, D. Heuvelman, D. Alma st.), jongens 18 overnaadse vier en de meisjes 18 oefengiek.

Op de Tritonlustrumwedstrijden in juli werd het nummer meisjes 16 oefengiek gewonnen en op de nationale jeugdwedstrijden in september het nummer jongens 18 overnaadse vier.

Zonnen op het Vikingterras 1950: v.l.n.r. Eugene Pieters, Linus Werner, Tiny Aberson, Wouter Voors, Karel Voorthuizen, Jan Hendriks, Willy Aberson.

Natuurlijk was 1946 een lustrumjaar en waren er extra activiteiten. Op 6 juli werden er onderlinge wedstrijden gehouden, gevolgd door een diner en een dansavond in het jaarbeursrestaurant. Die avond werd voor het eerst het huidige clublied gezongen. De Utrechtse politie beëindigde het feest om twee uur. De volgende dag werden er onderlinge jeugdwedstrijden gehouden.

Op 27 juli 1946 werd het exacte 40-jarig bestaan

gevierd met een grachtentocht, receptie en een diner in Pay-Bas. Een week later werd er een jubileum weekendtocht naar Loosdrecht gehouden met 30 deelnemers in 7 boten.

Een ploeg die 20 september 1946 meedeed aan de Grachtentocht te Amsterdam moest constateren dat daar "tientallen huizen in de oorlogstijd aan de roofzucht der bevolking ten offer vielen. Na verwijdering van al het hout zijn ze volkomen ingezakt."

In het Viking Nieuws van maart 1947

lazen wij een eerste signaal van de sub-vereniging Charon op Viking. Toen vond de wherry "Charon I" van Veritas onderdak op Viking. Veritasleden mochten deze boot van te voren afschrijven, andere Vikingleden konden er gebruik van maken als hij niet afgeschreven was.

Het wedstrijdroeien werd de komende jaren steeds belangrijker op Viking. Ook in 1947 werden er 7 overwinningen geboekt en won Viking op de districtswedstrijden het algemeen klassement.

Op de Nereuswedstrijden won Viking de nummers heren overnaadse skiff (J. Meurs) en overnaadse vier stijlroeien dames (I. Desplanque, C. Groeneveldt, J. Desplanque, I. Rosenboom, M. Vermue st.). De jongens 18

overnaadse vier kwamen wegens autopech te laat aan de start. Op de wedstrijden van de Hollandbeker werden dezelfde twee nummers gewonnen en konden nu ook de jongens 18 (Th. Warffemius, H. Hoek, E. Hooghiemstra, H. Terpstra, D. Alma st.) een gemakkelijke overwinning behalen. Op de nationale jeugdwedstrijden was Viking met vier ploegen vertegenwoordigd, waarvan er twee meisjes stijlploegen wonnen: meisjes 18 skiff (T.

*Triton lustrumwedstrijden 1950:
Karel Voorthuizen, Henk Hoek, Mark v.d.
Meyden, Huub Horninge en stuurman Linus
Werner. Coach was Dick Alma.*

Aberson) en meisjes 18 oefengiek (L. Mali, B. den Hartog, K. Hooghiemstra, S. Voors, A. van Konijnenburg st.). Op de jaarlijkse vergadering van het District Utrecht ontving Viking zowel de vaardigheidsproevenprijs, de districts prijs en de prestatieprijs.

In 1948 behaalde Viking 6 overwinningen op de nationale wedstrijden. Op de nationale wedstrijden te Kampen won S.J. Posthuma de heren overnaadse skiff (de gladdeskiffeur Hans Terpstra sloeg vlak voor de finish om terwijl hij een paar lengten voor lag) en op de jubileum-

wedstrijden van Argo won T. Diepenheim, dames gladdeskiff bij het snelroeien en T. Aberson bij het stijlroeien. Bij de AMVJ Jeugdroeiwedstrijden won een jongens 18 oefengiek (C. van Ravesteijn, F. van der Wilt, R. Swaak, W. van Eekelen, J. eiland st.) en op de nationale jeugdwedstrijden wonnen de meisjes 18 oefengiek stijlroeien (R. Kalverboer, A. Abcouwer, N. Vink, L. van Gent, L. Mali st.) en een andere jongens 18 oefengiek (B. Slegtenhorst, E. Hooghiemstra, E. Kersten, H. Hoek, H. Terpstra st.). Op 11 juli 1948 deed er voor het eerst een damesploeg (dubbeltwee: A. Zwart, S. van Loon, M. Vermue, T. Diepenheim en stuurvrouw R. Vermeer) mee aan de nationale kampioenschappen.

OPOE ZAG EEN ROEIWEDSTRIJD

Ik ben een Zondag weze kaïke
Naar een wedstrijd op 't Kanaal.
Als je's wist wa'k daar gesien heb,
Mens dat is gewoon banaal!

Acht van die grote stoere knulle
Op een rijtje in een boot,
In een hempie en een broekie
En een knuppel in d'er poot.

Naast hun lagen nog twee bote,
Tjokkievol, bij 't naakte af,
Maar opeens riep er een snuiter:
Zijn de heren startklaar, af!

Nou toen had je motte kaïke,
Ze werden net volslagen gek!
En de stuursjees aan 't brulle,
Wat had die vent een grote bek.

Hele hope mensen fietsten
Op een fietsie met ze mee.
En al die taid maar aan het blèren,
Wel een kilometertje of twee.

Eindelijk kwam het einde nader,
't Finishtentje kwam in zicht,
En als goede roeiers deden ze
Voor deze dag hun laatste plicht.

'n Spurtje noemden dat die mense,
Tien van die rukken, weet je wel?
Toen de winnaars aan 't juichen,
Ik doch eerst, dat wordt een rel.

Ik heb nu nog één ding te zeggen,
Wordt nooit een roeier, want da's je dood,
Je maakt gewoon je eige vonnis
In zo'n lange smalle boot. (Th.V.)

Bootsman en botenbouwer Jacob Slegtenhorst (1943-1970)

Jacob (aanvankelijk bekend als Jaap) was van huis uit meubelmaker, maar al sinds 14 april 1924 als bootsman in dienst van de K.R.& Z.V. De Maas te Rotterdam. Hij heeft zich daar stap voor stap ontwikkeld als botenbouwer, omdat er als meubelmaker aanvankelijk niet van hem verwacht werd, dat hij boten zou bouwen. Hij zou daar tot juli 1941 blijven werken, totdat de Maas door de Duitse bezetter werd verboden en Jacob bij Wilton Feijenoord kwam. Hij solliciteerde daarna op twee advertenties in de Waterkampioen van 26 september 1942, één van Viking en één van Isala. Viking koos hem snel uit vier sollicitanten. Per 1 januari 1943 trad hij op 38-jarige leeftijd in dienst van Viking. Een van zijn voorwaarden was wel dat Viking voor hem een pensioenregeling zou treffen, zoals De Maas dat had gedaan. Het bestuur zag daar na de problemen met Jan Nagtegaal wel het nut van in. Het vinden van woonruimte voor hem in Utrecht was niet gemakkelijk, maar een oud-Vikinglid, wethouder van Utrecht voor een 'foute' partij, was daarbij behulpzaam. Tot die tijd kostte het heen- en weerreizen van Jacob de vereniging f 6,80 per week. Na een jaar bij Viking kon hij zijn materiaal in zijn eerste grote klus zetten. Een

Jacob Slegtenhorst bootsman én botenbouwer.

mevrouw die de oefenskiif Leander in de prak had gevaren bood hout aan voor de herbouw, 12 plankjes mahoniehout en grenenhout voor de kiel. Een ander Vikinglid regelde de restanten van de hardhouten balken die gebruikt waren voor de restauratie van de Janskerk. De Thelma werd gebouwd van eikenhouten

plankjes, die Jacob van de ladderfabriek Wienese had gekregen.

In diezelfde oorlogstijd waren er ook geen spijkers te krijgen. Jacob en Albert Nagtegaal hebben toen van antenne-draad zelf duizenden spijkers gemaakt, door er zelf een kopje op te slaan en er een punt aan te vijlen. Een karwei waar hij twintig jaar later met afgrijzen aan terug dacht.

Begin jaren vijftig kwam er schot in de botenbouw. Het bestuur had toen voor f 1.200,- drie boten verkocht en kocht van dat geld een stam mahoniehout, waar Jacob negen boten van kon maken.

Daarna ging hij met hechthout experimenteren en in 1958 werd zijn eerste gladde boot, de skiff Alsvin gedoopt. Het ritueel van de botendoop werd steevast afgesloten met de overhandiging van een envelop aan de botenbouwer.

Toen de vereniging een goedkope partij vurenhout had gekocht voor riemen bleek dit toch niet te voldoen aan de eisen van de wedstrijdplough van Rob Bleijenbergh. Binnen één seizoen werden 14 riemen gebroken. Albert Nagtegaal herinnerde zich ook nog dat die riemen

Jacob opent met mevrouw Cole het vernieuwde Walhalla (1962)

zo zwaar waren dat ze soms door twee personen getild moesten worden. Nadat hij 25 jaar in dienst was van Viking kreeg hij tijdens een feestelijke bijeenkomst in het Walhalla van de Roeibond op 13 januari 1968 de erepenning in brons en op 29 april 1968 een koninklijke onderscheiding, een eremedaille in zilver behorend bij de Orde van Oranje-Nassau. In de eerste 25 jaar dat hij op Viking werkzaam was, heeft hij 35 boten gebouwd. De 25ste boot, een dubbeltwee, kreeg op 6 april 1963 zijn naam.

Jacob vond dat hij op Viking nooit als een werknemer, maar als een lid werd behandeld. Als er een boot in de vernieling was geroeid kon hij rustig een grote mond opzetten, zonder dat hij er aan herinnerd werd dat hij daarvoor was aangenomen.

Verstelbare riggers vond hij alleen iets voor toproeiers. Voor de andere eigenwijze roei(st)ers vond hij ze niets: "Ze zitten er net zo lang aan te modderen tot ze met de riem onder de kiel kunnen komen: dan kunnen ze kanoën." Jacob heeft niet alleen door het bouwen Viking's vloot verbeterd. Toen hij eens in Culemborg ging kijken naar een skiff ontdekte hij daar tussen de hanenbalcken een boot die nog bij de Olympische Spelen van 1928 te Amsterdam gebruikt was. Deze werd omgeruild voor een Vikingboot, opgeknapt en kon onder de

Jacob bij de doop van de Hugin (boot 34) op 25 november 1967.

naam Forsete nog wat jaren mee. Bij het afscheid wegens zijn pensioering werden op 17 januari 1970 door zijn echtgenote de laatste vier van de 41 voor Viking gebouwde boten gedoopt. Dankzij een inzamelingsactie ging hij deze keer met een goed gevulde envelop naar huis.

Jacob is 26 september 1973 overleden.

Jacob heeft de volgende boten voor Viking gebouwd: Leander (1944), Thelma (1946), Frigga (1947), Sif (1948), Loki (1948), Ingeborg (1950), Sigurd (1951), Najade (1952), Balder (1952), Njord (1953), Hakon (1953), Gefjun (1954), Hodr (1955), Kara (1956), Skuld (1956), Heimdall (1958), Alsvin (1958), F.J. Smoor (1959), Odin (1959), Jonge Neel (1960), Ouwe Pim (1961), Jan Nagtegaal (1961), Thialf (1962), Ran (1962), Jacob Slechtenhorst (1963), Skadi (1963), Wieland (1964),

Vidar (1964), Agnar (1965), Sigi (1965), Cole (1966), Freya (1966), Rinda (1967), Hugin (1967), Munin (1968), Planjer (1968), Boy (1969), Atla (1970), Björn (1970), Magni (1970), Modi (1970). Jacob dichtte een enkele maal voor het Viking Nieuws. In 1947 eindigde een gedicht van een wedstrijdroeier met de titel "Hollandia 1947" met de regel "Waarom zagen wij onze bootsman niet?". Jacob reageerde met het volgende gedicht. (EA)

*Een gladde vier moest varen,
Men nam hem in de hand,
In plaats van in 't water
Zette men hem op de kant.
Daar kon de huid niet tegen,
Wat logisch is en vlot
Scheurde hij toen open,
De boot, die was kapot.
De bootsman aan 't slopen,
Het taf eraf.
Daarna weer repareren,
Een stuk van 't achterschip,
Dat gaat niet in een wip,
Men moet dat niet vergeten,
Daarom de bootsman niet verweten
Met onnodig commentaar.
Er was veel werk op Viking,
Dat moest eerst toch klaar.
Dit is dan de reden,
En tot slot geachte leden,
Ten gunste van U allemaal,
Wees voorzichtig met het materiaal.*

Nationale jeugdkampioenschappen 1950 jongens 18 overnaadse vier: Jan Hendriks, Linus Werner, Siem Muuse, Wim Voors en stuurman Wouter Voors in de Hermod. Coach was Eugene Pieters.

Thee met koekjes	10 ct.
Limonade (warm of koud)	10 ct.
Limonade (gazeuse)	30 ct.
Bouillon	5 ct.
Sprits	10 ct.
Taai-taai	5 ct.
A'damse korstjes	5 ct.
Studentenkoeken	5 ct.
Kantkoek	10 ct.

Het jaar 1949 was voor de wedstrijdroeiers een karig jaar. Er werden in totaal slechts 3 overwinningen behaald op de invitatiwedstrijden van Phocas (heren jonge vier A: G. Rosenboom, H. Hoek, W. de Haan, J.L. Terpstra, H. Leliveld st.), op de Hollandbekerwedstrijden (heren overnaadse vier: W. Rademaker, H. Hoek, J.R. Maas, W. Tas, H. Leliveld st.) en de enige jeugdoverwinning op de nationale jeugdwedstrijden (meisjes 18 overnaadse vier stijlroeien: A. Abcouwer, S. Voors, N. Vink, L. van Gent, B. den Hertog st.). Op de districtwedstrijden te Wageningen behaalde Viking daarentegen weer 9 overwinningen.

Het jaar 1950 was voor de wedstrijdroeiers weer een succesvol jaar. Dit was het jaar van de eerste successen van skiffseuse Jori Uittenbogaard, die zowel op Hollandia als op de Hollandbeker het onderdeel dames jonge skiff snelroeien won. Op die zelfde beide wedstrijden won ook een heren jonge twee (M. van der Meijden, H. Hoek, D. Alma st.). Op de Koninklijke won de dames dubbelvier (M. Bouman, J.M. Nyhoff, B.J. de Raad,

C. Lingbeek, A. Kiers st.) en op de AMVJ Lustrumwedstrijden de meisjes 18 oefengiek stijlroeien (W. Aberson, M. van Dijk, W. van der Toom, L. Dikkerboom, G. Roggen st.). Op de nationale jeugdwedstrijden werden twee kampioenschappen in de wacht gesleept, de meisjes 18 oefengiek stijlroeien (G. Roggen, R. van Heerden, W. van der Toom, L. Dikkerboom, W. Aberson st.) en de meisjes 18 skiff stijlroeien (Elly Poen). Viking vaardigde dit jaar twee ploegen uit naar de Nationale kampioenschappen: een dames dubbelvier en een heren dubbel-twee (S.J. Posthuma) in combinatie met Triton. De vier kon helaas niet starten, omdat Jori Uittenbogaard kort voor de start een lichte hersenschudding opliep.

Viking kreeg van het district zowel de vaardigheidsproevenprijs als de prestatieprijs.

Vanaf 1951 werd het Viking Nieuws onderdeel van het blad Roeien, het nieuwe officiële orgaan van de Nederlandsche Roeibond. De redactie had zich er aanvankelijk tegen verzet, omdat zij van mening was dat een verenigingsorgaan niet grotendeels met nieuws van buitenaf moet worden gevuld. De kostenvermeerdering

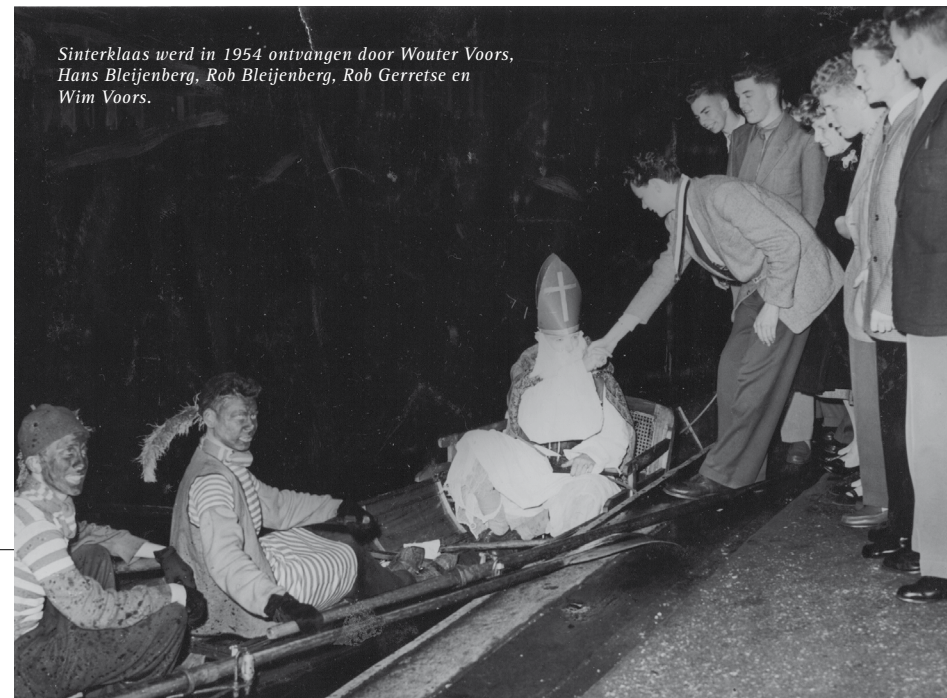

Siem Muuse in een oefenskiff.

In de winter van 1948/49 werden er voor het eerst indoortrainingen georganiseerd onder leiding van A. Beijerbergen van Henegouwen in het gymnastieklokaal van het St. Bonifatiuslyceum aan de Kromme Nieuwegracht.

Eind 1948 werd op de bijzondere ledenvergadering van 18 november toestemming gegeven om een crediethypotheek aan te gaan voor verbouwing van het clublokaal. Op 12 februari 1949 werd het verbouwde lokaal geopend en Walhalla gedoopt. De volgende consumpties werden verkocht:

Sinterklaas werd in 1954 ontvangen door Wouter Voors, Hans Bleijenbergh, Rob Bleijenbergh, Rob Gerretse en Wim Voors.

was echter gering en de combinatie was voorwaarde om het blad Roeien te kunnen opstarten.

De volgende overwinningen werden in 1951 behaald op de wedstrijdbanen:

Koninklijke: heren gladde twee A (J.R. Maas, J.L. Terpstra, G.J. Cole st.) en heren jonge skiff A (S.J. Posthuma).

AMVJ Jeugdroeiwedstrijden: meisjes 18 oefengiek stijlroeien (A. Peek, J. Peek, R. Peek, H. Simons, N. Hoek st.). Tritonwedstrijden: heren jonge skiff B (S.J. Posthuma), heren jonge vier B (C.E. Voorthuysen, H. Hoek, M. v.d. Meyden, H.W. Hornige, D.R. Alma st.).

Hollandbeker: heren jonge dubbeltwee (S.J. Posthuma, T. Gunters).

Het aantal overwinningen van Viking van deze tijd maakte een prijzenkast noodzakelijk. Bootsman Jacob Slegtenhorst had door verloting van door hem vervaardigde voorwerpen genoeg geld voor materiaal bijeengesprokkeld en kon de vereniging op 16 juni 1951 een door hem vervaardigde prijzenkast aanbieden. Naar aanleiding van de toespraak van Jacob, die aangaf het jammer te vinden dat er dit lustrumjaar geen boot aangeboden kon worden, werd door het bestuur het jubileumfonds 1956 ingesteld, dat jarenlang hard zou sparen voor een acht.

Viking organiseerde de districtstoertocht voor 1950, maar de deelname was zo gering, dat Viking aanbood om het volgende jaar weer de organisatie op zich te nemen. Maar het kon nog erger. Die volgende tocht van 1951 werd zelfs afgelast, waarop besloten werd in het geheel geen districtstochten meer te organiseren, maar dat de aangesloten verenigingen hun toertochten voor de leden van de andere verenigingen zouden openstellen.

Het jaar 1952 begon met een extra ledenvergadering, waarin het bestuur gemachtigd werd een partij hout aan te kopen voor botenbouw door Jacob Slegtenhorst,

Herinneringen aan de Jaren '50

"Even wat reacties op vragen over vroeger. Ik heb ik het over de 50er jaren.

Er werd veel gedanst en (door de jeugd) niet gedronken. Op feesten was de jeugd het meest vertegenwoordigd. Jeugdfesten waren bekend in Utrecht en hockeyers (ik denk Kampong) wilden wel eens binnendringen, maar werden er meteen weer uitgegooid.

Op jeugdfesten was het spel "Hoekse en Kabeljauwse Twisten" favoriet waarbij twee partijen allerlei opdrachten moesten uitvoeren in de snelste tijd en dat ging door de hele loods heen en dat ging er ruig aan toe. Ook "stoelendans" was in trek.

Gecostumeerde feesten werden er ook gehouden voor alle leden waarbij b.v. Kruidnagel (waarschijnlijk Els Kruitwagen, red.) als waarzegster optrad en in een afgesloten ruimtetje zat. Ze

kreeg een pan water over zich heen. De wherry "Odin" was breed genoeg om voorin met je vriendinnetje van gedachten te wisselen in de loods. De voorganger van de huidige "Odin" dus. Andere plek werd gecreëerd door in de kleedkamer het houten schaamschot uit de vloer te trekken en andersom in een hoek vast te spijkeren. Er ontstond zo een vierkant. De onderste planken werden er voor een gedeelte uitgesloopt zodat je toegang kreeg tot die vierkante ruimte. Je kon dus met je verloofde daar rustig enkele handelingen verrichten. Iedereen die van dit gebeuren op de hoogte was had, ik neem aan, een half uur de tijd en dan werd er afgelost door een ander met zijn verloofde.

Op (jeugd)feesten speelde een (life!!!) dixielandbandje met jeugdlid Gerard van Bezey op de Banjo. Iedereen met stropdas om.

Vikingclubdas werd gedragen. Deze das werd zo dik en zo lang mogelijk gebreid en een paar keer om de hals geslagen en dan moest je nog uitkijken dat de das niet tussen de spaken kwam.

Veel jeugdleden woonden in Oog in Al en om een uur of half twee zaterdag (eerst naar school) begon de roeidag. Er waren meen ik over de 100 jeugdleden die werden afgeroeid in Maasvier. Iedereen had een half uur beschikbaar. Tot "Het Pontje" en terug. Dit pontje bevond zich halverwege het 1000-meterstuk. Ook dat was een feest, zo'n middag. Naar de meissies kijken. Er werd op zo'n dag Yoy limonade en bolussen plus spritsen genuttigd. Ook op feesten!! Je kan het je haast niet voorstellen.

(Ontboezeming van een toen bekend jeugdlid, in 2006 nog lid, naam bij de redactie bekend)

en er werd besloten om een extra heffing van f 1,- in te voeren voor het blad Roeien.

In het wedstrijdseizoen van 1952 werden de volgende overwinningen geboekt, hoewel in het Viking Nieuws van mei 1952 een schrijver verzuchtte dat Viking onderhand een reputatie van 2^e en 3^e plaatsen begon te krijgen:

Phocas Lustrumwedstrijden: heren jonge skiff B (S.J. Posthuma), dames jonge vier (A. van Doorn, T. Terpstra, G. Struiksma, E. den Hertog, H. Riddering st.).

Hollandia: dames jonge skiff (J. Uittenbogaard).

Koninklijke: dames jonge vier (A. van Doorn, T. Terpstra, G. Struiksma, E. den Hertog, H. Riddering st.). Nereuswedstrijden: dames jonge skiff (Jori Uittenbogaard).

Hollandbeker: dames overnaadse skiff stijlroeien (Riet Peek).

Op de inmiddels Nationale kampioenschappen genoemde nationale jeugdwedstrijden won Viking weer twee nummers: Jongens 16 vier (G. v.d. Leest, D. Hatenoer, H. Bleijenbergh, Th. Gieling, E. Joolen st.) en de meisjes 18 stijlvier (Ineke Buijsers, Joke Peek, Riet Peek, Lora Engelman, Ria van Ypenburg st.).

Albert was de jongste zoon van Jan Nagtegaal, die zijn vader op onofficiële basis al vroeg assisteerde. Per 1 september 1942 kwam hij zelf als bootman in dienst van Viking en assisteerde zijn vader de laatste twee maanden van zijn dienstverband bij Viking. Het was de bedoeling van het Vikingbestuur dat Cor Heuvelman voor vier uur per dag als botenbouwer bij Viking in dienst zou komen en dat Albert hem verder terzijde zou staan. Maar Cor had nog werk op Triton en gaf aan dat hij niet met hart en ziel voor Viking zou werken. Het Viking bestuur was teleurgesteld in hem, ook omdat hij een voor Viking gebouwde boot aan een andere vereniging had verkocht, zodat Viking verder keek naar een nieuwe botenbouwer. Zo werd Albert bootman naast de botenbouwer Jacob Slegtenhorst. Hij kreeg een minimumloon van f 12,- per week. In 1947 was dat reeds gestegen naar f 32,- per week. Jacob kreeg als geschoold arbeider met f 45,- per week beduidend meer.

Meer dan 25 jaar heeft Albert met Jacob samengewerkt. Hij heeft dan ook geassisteerd bij de bouw van vele boten. Albert leek vaak een bemiddelaar tussen met name de jongere leden en Jacob. Omgekeerd leek Jacob de juiste persoon om schakel te zijn tussen de autoriteiten op Viking en Albert. Samen waren zij heel sterk.

Bootsman Albert Nagtegaal (1942-1976)

Op 2 september 1967 werd het 25-jarig jubileum van Albert met een stroom van toespraken en cadeaus gevierd. Albert ontving op 13 januari 1968 tegelijk met Jacob de erepenning in brons van de KNRB.

De slechte financiële staat van Viking na het vertrek van de studenten leidde tot een dieptepunt in de relatie tussen Viking en Albert. Het bestuur zag zich genoodzaakt om voor 23 januari

Albert Nagtegaal en Jacob Slegtenhorst.

1973 een buitengewone Algemene Ledenvergadering uit te schrijven met het voorstel (na rijp beraad en met bezwaard gemoed) om Albert per eerst mogelijke datum te ontslaan. Het alternatief zou een contributieverhoging van f 50,- per lid zijn. De bootman was op dat moment 57 jaar en al 30 jaar in dienst. Zijn salaris lag 10% onder het verplicht wettelijk minimumloon. Tijdens die door 60 leden bezochte vergadering werd de agenda ingrijpend gewijzigd. Het voorstel ging van tafel en daarvoor in de plaats kwamen de onderwerpen op de agenda: besteding van de vrij gekomen gelden door subsidieverlening, en de goedkeuring van het aankoopbeleid van het vlootmateriaal in 1973. In de tussentijd was een brief van 18 januari 1973 van de Burgemeester en Wethouders van Utrecht ontvangen, waarin die aangaven dat ze de Gemeenteraad het voorstel zouden doen om Viking een subsidie van f 20.500,- te verstrekken, gebaseerd op het maandsalaris van Albert van f 1.357,- vermeerderd met sociale lasten.

De gemeente zou het salaris van Albert subsidiëren tot de ingebruikstelling van De Driewerf ter grootte van de voor vergelijkbare functies in gemeentelijke dienst in salarisgroep drie aangegeven bedragen.

Begin 1976 moest Albert op doktersadvies wegens hartklachten stoppen met werken.

Op 1 september 1979 werd er een B-dubbel-twee "Albert Nagtegaal" gedoopt, die nog tot eind 2000 in onze loods lag en toen is verkocht aan de roeivereniging te Heerenveen.

Op 24 september 1990 is Albert op 74-jarige leeftijd overleden.

De bootslieden moesten bij wedstrijden ook mee naar de Bosbaan. Albert blikt daarop in 1986 terug:

"Voor hetzelfde rotloontje moest je dan in het weekend ook nog eens naar de Bosbaan. De bootsman van Triton kreeg dan wat extra's, maar wij niet. En dan klaagde de penningmeester nog, dat je met trein en bus teveel reiskosten maakte ook!"

Maar de andere verenigingen zagen Viking al aankomen, op de Bosbaan. We hadden dan wat puinhopen bij ons! Allemaal van die triplex boten en zij allemaal mooie boten met een cederhuid. Half Viking loodste ik naar binnen zonder te betalen. Allemaal met mijn bootsmanskaart, die ik door het hek heen aangaf. Ze vroegen daar soms wel eens hoeveel bootslieden Viking eigenlijk wel had."

Albert Nagtegaal bij de doop van de Albert Nagtegaal in 1979.

Bootsman Albert had een goede band met veel jeugdleden. Zij verbleven soms liever bij hem in de werkplaats bij het loeiende kacheltje om naar zijn spannende verhalen te luisteren dan dat ze naar school gingen. En die absentie moest natuurlijk wel even geregeld worden... Hij deed dat wel eens, maar niet zomaar en bewoog de ander weer het juiste pad te volgen.

De bootsman vertelt...

"Kwam daar 's morgens

een jongen mijn werkplaats binnen, die geen zin had om naar school te gaan, met het verzoek of ik even namens pa wilde bellen, dat hij ziek was.

Nou, dan belde ik dus even met een verdraaide stem naar die school, dat pa Knappstein meldde dat zoon Peter ziek was. Geen probleem. Dat gebeurde wel vaker, ik deed dat voor iedereen. Maar ik heb ook eens meegemaakt dat er vlak daarna nog iemand met zo'n verzoek kwam, die op dezelfde school zat. Nou, dat viel dan niet mee".

Dat Albert met deze 'pleegvaderlijke zorg' voor vele jaren het materiaalonderhoud van Viking bevorderde, zal hij zich niet hebben gerealiseerd. (EA)

J. Uittenbogaard en S.J. Posthuma werden naar de Nationale kampioenschappen uitgezonden.

In 1952 deed er voor het eerst een Vikingploeg mee aan de Nachtwedstrijd van Willem III op de Loosdrechtse plassen, waar een tweede prijs werd behaald.

Het toerroeien bereikte in 1952 een dieptepunt met tochten waar maar 8, 6 of zelfs 3 deelnemers kwamen opdagen. Toch was dit ook het jaar dat een Vikingploeg van Bazel naar Utrecht roeide.

Uit een reeks ingezonden brieven in het Viking Nieuws bleek dat de opvang van de jeugdleden werd gehinderd door gebrek aan tijd bij de leden van de jeugdcommissie. De oplossing werd gezocht in het instellen van een eigen jeugdbestuur op 21 maart 1953 als experiment voor 5 jaar. Het eerste jeugdbestuur bestond uit Wouter Voors (voorzitter), Wim Voors (secretaris), Linus Werner (penningmeester), Hanneke van Groningen en Ineke Buijserd. Dit bestuur werd voortaan bijgestaan door een paar jeugdcommissarissen. Het jeugdbestuur organiseerde de jeugdactiviteiten, maar hield ook jeugdledenvergaderingen, waar voortaan het jeugdbestuur werd gekozen. Dit experiment bleek een succes, zodat het na 5 jaar werd voortgezet.

Een voor 7 februari 1953 geplande feestavond werd wegens de watersnoodramp in Zeeland afgelast.

De volgende overwinningen werden in 1953 behaald. Argo-lustrumwedstrijden: dames jonge skiff stijlroeien (R. Peek), jongens 18 overnaadse vier (Wim Voors, D. Hatenboer, H. Bleijenbergh, Th. Gieling, E. Joolen (st). Koninklijke/Hollandbeker: dames jonge skiff stijlroeien (R. Peek).

ARB: dames jonge skiff stijlroeien (R. Peek).

Nationale jeugdkampioenschappen: jongens 18 overnaadse vier (Wim Voors, D. Hatenboer, H. Bleijenbergh, Th. Gieling, L. Werner st.), meisjes 18 oefenvier (Nel

Hoek, Hanneke van Groningen, Laura van Lith, Tineke van der Hulst, Hazel Owen st.). Een nieuwe wedstrijd was de bumpingrace te Naarden waar een damesploeg van Viking in een overnaadse vier de eerste overwinning behaalde (Rie Statema, Mies van Dyk, Katrien Kuitenbrouwer, Adri v.d. Willigen, Tirza Pouw st.).

Op 3 oktober 1953 werden er in Amsterdam Benelux kano- en roeiwedstrijden voor de jeugd gehouden. De wedstrijden waren volgens het Viking Nieuws rommelig en ongezellig. De jongens 16 vier ontging de overwinning, doordat er ineens een pont in de baan lag. Protest werd toegewezen, maar een nieuwe race kon om medische redenen niet gehouden worden. Viking skiffeuze Hazel Owen won het onderdeel meisjes 18 stijlskiff.

14 gebroken riemen: v.l.n.r. Hans Bleijenberg, Jaap Paap (Triton), Reyer Swaak (Triton), stuurman Peter Fortrefflich, Dennis Hatenoer, Rob Bleijenberg, Emile Joolen.

In 1954 liep het aantal succesvolle ploegen terug. Viking beschikte over een succesvolle dames dubbeltwee (A.G. Kapelle, J. Uittenbogaard) die na een overwinning op de Koninklijke/Hollandbeker en de Nationale kampioenschappen, naar de Europese kampioenschappen te Amsterdam werd uitgezonden. Op de ARB behaalde een dames jonge vier (H.C. Statema, L.T. Banga, C.M. Kuitenbrouwer, E. Blazer, Y.Th. Pouw st.) de overwinning en op de Nationale jeugdkampioenschappen de jongens 18 oefengiek (R. Hageman, J. Hofman, Tj. Greidanus, M. Bijvoet, R. Gerritsen st.). Er werd in het Viking Nieuws forse kritiek uitgeoefend op de jeugdwedstrijdroei(st)ers. Het stijloroeien was weer teruggekeerd naar het vooroorlogse "stijldrijven", het roeien was slap en ongelijk en de roeiers keken te veel uit de boot. Het duurde hierna weer een paar jaren voor jeugdroeiers successen behaalden.

Het jaar 1955 was een dieptepunt voor het wedstrijd-roeien. De enige overwinning werd op de bumpingrace

van Naarden behaald door de dames overnaadse vier (A. v.d. Willigen, A.E. van der Linden, J. Trouw, G. Zeelen, T. van der Velden st.). Viking deed met een dames dubbelvier mee aan de Nationale kampioenschappen en met een jongens 18 overnaadse vier aan de Nationale jeugdkampioenschappen.

In 1956 vierde Viking haar 10de lustrum. Tijdens de algemene ledenvergadering werd het echtpaar Cole het erelidmaatschap verleend. De lustrumactiviteiten concentreerden zich op een feestweek in april en bestonden uit onderlinge wedstrijden, een filmavond, een grachtentocht (met boot met drakarkop), een cabaret-dans, een handicap-race, een contactavond met bridge-, schaa-, tafeltennis- en andere wedstrijden, en een oudledendag met diner, revue en bal met medewerking van de Middle Town Jazz Band.

De volgende overwinningen werden in 1956 behaald. Lustrumwedstrijden Laga: dames overnaadse vier stijl-

roeien (Bellinga, Alberda, Tjebbes, Van Dongen, Reyntjes st.).

Triton-lustrumwedstrijden: dames dubbelvier (J. Dogterom, V. Koets, R. Statema, J. Uittenbogaard, J. Koekkoek st.), hiermee een door Z.K.H. Prins Bernhard uitgelopen legmedaille winnend.

ARB: dames jonge vier (R. Boonstra, W. Wittenberns, G. Zeelen, E. Blazer, I. Buijsd st.).

Viking zond wegens ziekte in plaats van een dames dubbelvier een dames dubbeltwee (J. Dogterom, J. Uittenbogaard) naar de Nationale kampioenschappen. Bij gebrek aan tegenstand behaalden zij in een row-over het kampioenschap. De tijd van

3.46.3 was kennelijk niet snel genoeg voor een uitzending naar de Europese kampioenschappen, ondanks het feit dat die tijd sneller was dan die van de Nationale kampioenschappen en de Europese Kampioenschappen van 1954.

Voor 8 november 1956 werd er een bijzondere algemene ledenvergadering uitgeschreven voor een contributieverhoging en de uitbreiding van het bestuur met twee leden als vertegenwoordigers van U.V.S.G en S.V. Hup-Hup (jkvr. C.E. de Brauw) en V.R.V. Charon (I.Th. Bertels).

Op de algemene ledenvergadering van 1957 werd, naast een contributieverhoging, besloten tot de instelling van een bouw- en restauratiefonds, daar het 35-jarige gebouw dringend aan verbetering en restauratie toe was. Elk lid moest daar jaarlijks f 1,50 aan bijdragen.

Voorzitter J.I. (Jan) Planjer (1945-1959) *De primus inter pares*

Om van voorzitter Jan, ook wel JIP genoemd alleen zijn tijd als voorzitter te noemen, doen we hem onrecht. Hij is in totaal 47 jaar lid geweest van Viking en zat al vanaf 1923 in het bestuur als vice voorzitter. Deze naar aard zeer bescheiden mens heeft voor Viking werkelijk enorm veel gedaan en betekend, maar was daarnaast zeer actief in het landelijke roeigebeuren. Voor Viking heeft dit geresulteerd in de hoogste onderscheiding die wij kennen, de benoeming tot erelid, voor de Ned. Roeibond eveneens de hoogste onderscheiding, de erepenning in goud. Daarnaast was hij oprichter en jarenlang voorzitter van het District Utrecht van de N.R.B.

In zijn werkzame leven was ir. J.I. Planjer gemeentearchitect van Utrecht, later directeur openbare werken. Hij heeft een behoorlijk stempel op Utrecht weten te drukken. Zijn gebouwen – voornamelijk scholen en openbare gebouwen – zijn allemaal beschermd als monument, dat zegt wel even iets. Het stedelijk gymnasium aan de Homeruslaan is een bekend schoolvoorbeeld, maar het voormalig politiebureau aan het Ledig Erf, thans zijn 2e jeugd belevend als filmtheater “Louis Hartloper”,

zal voor de roeiers nog bekender zijn want je roeit er bij haast iedere tourtocht langs.

Maar zijn privé leven is bijna volledig in beslag genomen geweest door alles wat met roeien te maken had, dat kan niet anders gezien zijn staat van dienst. Ik noem enige wapenfeiten: de reorganisatie van het jeugdroeien (gelijke roeirechten voor jeugdleden B en gewone leden.)

Het opnemen van vertegenwoordigers van de studentenroeiverenigingen in het Vikingbestuur.
(Charon, De Batavier en Opopoi roeiden immers bij ons.)
De verbouwingen en constructieve versterking en uitbreiding van het botenhuis.
De herziening van de Viking reglementen.
Mede oprichter van de afdeling jeugdroeien van Viking.

Voor de stad Utrecht zat hij in het bestuur van het Medisch Sportkeuringbureau.

Maar zijn grootste verdienste was wel het streven naar het wedstrijdroeien voor de dames, daar heeft hij landelijk enorm veel werk voor verzet en met succes, tegen de zin van de toch wel conservatieve roeiwereld heeft hij dat in kunnen voeren. Hij had veel wedstrijdervaring als stuurman-coach, was kamprechter op ontelbare districts en nationale wedstrijden (men zegt bijna alle) en werd en was een roei-autoriteit. Viking heeft daarvan ruim kunnen profiteren. En ondanks dit alles drong hij zich nooit op de voorgrond.

Dat was met zijn in hetzelfde huis aan de Biltstraat wonende broer wel anders, die was in dezelfde periode een landelijk zeer spraakmakende zwemcoach. Beide hebben Utrecht sportief op de kaart gezet. In de superlatieven die over J.I. Planjer geschreven zijn staan ondermeer: *“maar eindeloos is zijn toewijding en tot in de dood voert zijn trouw”* en *“er waren nooit 60 jaar Viking geweest, als er geen 47 jaar ir. Planjer waren geweest”*. (HvD)

Jan Planjer uiterst rechts (1966).

Ereleden de heer G. Cole en mevrouw J. Cole-Bertoen (1956)

Hij heette Gerard en zij Rie, maar in hun tijd werden ze meestal met meneer en mevrouw aangesproken, vandaar deze kop. Twee eersterangs Vikingers, die heel lang voor de vereniging actief waren en daarvoor volkomen verdiend het erelidmaatschap kregen. Generaties van Vikingers hebben hen gekend als instructeurs en coaches en bestuursleden.

Gerard "meneer" Cole was al lid van Viking toen in 1922 het eerste stenen botenhuis werd gebouwd aan de Keulsekade. Hij werd in 1930 secretaris-penningmeester van Viking in de uiterst moeilijke crisisperiode. In 1943 droeg hij de functie van secretaris over aan mejuffrouw Corrie Kriete-meyer. Gerard kreeg toen meer tijd voor zijn functie in het bestuur van de Nederlandse Roeibond, om deze uit vijandelijke handen te houden. Hij regelde ook dat Triton in de oorlogsjaren onder Vikingvlag kon blijven voortbestaan, waarvoor hij door deze vereniging tot Lid van Verdienste werd benoemd. Viking kende in de oorlogsjaren een ongekende toeloop van leden, mede omdat andere sportverenigingen ver-

boden waren of door materiaalgebrek niet konden functioneren. Het echtpaar Cole vormde toen de spil waarom heel Viking draaide. Ze waren altijd bezig met instructie en coaching. Dat ging

Mevrouw Rie Cole-Bertoen naast Jacob Slegtenhorst bij de heropening van het Walhalla in 1962.

na de oorlog onverminderd door, maar voor Gerard werd het zo druk met ook nog zijn functies als vice-voorzitter van Viking (sinds 1951) en voorzitter van de toercommissie van de N.R.B., dat hij het penningmeesterschap van Viking in 1952 moest overdragen. Rie "mevrouw" Cole overleed in 1965, maar Gerard bleef ook daarna nog jarenlang actief. Hij was onder andere voorzitter van de Technische Adviescommissie Damesroeien van de KNRB, gaf allerlei

cursussen en werd bij grote en kleine wedstrijden gevraagd als wedstrijdleider of kamprechter. Hij kreeg van de Roeibond de gouden eremaille.

Gerard Cole bleef tot op hoge leeftijd actief als roeier en legde bijvoorbeeld jaarlijks de vaardigheidsproef af in zijn superlichte skiff Kayoshk, die hij in 1932 speciaal voor zijn gewicht van 60 kg liet bouwen. De naam is Indiaans voor Meeuw "want hij scheert als een meeuw over het water." Meneer Cole had Indiaanse voorouders, vandaar. Hij was stuurman geweest op de grote vaart en had mede door al zijn reizen een zeer brede belangstelling. Wie bij hem op bezoek kwam in het huis aan de Richard Wag-

nerlaan – natuurlijk vlak bij Viking – moest zich eerst een zitplaats veroveren op een stoel of bank door allerlei stapels boeken en tijdschriften over bijvoorbeeld zeevaart, sterrenkunde of weerkunde te verplaatsen. Meneer Cole kon in 1978 met een kwakkelende gezondheid nog wel de opening van het nieuwe gebouw aan de Verlengde Hoogravenseweg meemaken, bij welke gelegenheid hij heel veel van zijn ex-leerlingen kon begroeten. (CvW)

"Ik heb meneer Cole leren kennen in 1970, toen ik als enige skiffeur in een club zonder skiffs een boot zocht... Bij de overdracht van de Kayoshk beseftte ik heel goed, dat dit voor meneer Cole een heel grote stap was geweest en dat ik tegenover hem de plicht had uiterst zorgvuldig met de boot om te gaan en hem op de hoogte te houden van de resultaten die er in behaald werden. Het was mij een groot plezier dat ik in het seizoen 1971 een paar keer bij hem op bezoek kon gaan met de mededeling, dat er weer een blik gehaald was... Op de Martiniregatta bezorgde ik meneer Cole veel vreugde toen hij de Kayoshk als aankomstcommissaris winnend mocht

Meneer Gerard Cole als afvlagger bij een van de vele wedstrijden waar hij als kamprechter actief was.

Gerard Cole in zijn speciale superlichte skiff Kayoshk.

afvlaggen. Zijn scherpe ogen hadden het al ver voor de finish gezien. "Mijn skiff ligt voor, mijn skiff wint", zei hij al op de helft van de baan. Wie er in de skiff roeide was natuurlijk onbelangrijk. Hij was toen al gedegradeerd tot "afvlagger", hij deed dat zo aardig met één oog dicht en dan messcherp de vlag naar beneden slaand... Hij was toen nog wel zeer vief en bij de tijd en ik nam hem zo eens per jaar graag mee langs het Merwedekanaal in mijn Eend om hem alle roeiende ploegen te laten zien van alle Utrechtse clubs. Hij verbaasde het luisterende jongvolk op de verenigingen dan met zijn enorme feitenkennis van het verleden van de club, hij wist van iedereen de studie, roeiprestaties, trouwpartner, aantal kinderen, etc. op te noemen en dat echt van alle Utrechtse verenigingen." (Chris van Winden in VN 1980-1 bij het overlijden van meneer Cole)

Het jaar 1957 was weer een mager jaar met slechts twee overwinningen.

Hollandia: dames beginnelingen vier stijlroeien (J. Laset, E. Huisrugh, M. Langenbach, M. Bellinga, M. van Haleweye st.).

Nereuswedstrijden: dames dubbeltwee (J. Uittenboogaard, T. van der Hulst).

De dames dubbeltwee moest op de Nationale kampioenschappen De Hunze voor laten gaan en liep daardoor een uitzending naar de Europese kampioenschappen te Duisburg mis. Op de Nationale Jeugdkampioenschappen was Viking dit jaar niet eens vertegenwoordigd.

Op 15 maart 1958 werd de eerste op Viking van hechthout gebouwde gladde skiff te water gelaten, de Alsvin. Het was noodzakelijk om voor deze aanwinst een nieuwe bootklasse te introduceren met een nieuw examen Roeien 9.

Op de algemene ledenvergadering van 6 dagen later werd weer een contributieverhoging aangenomen om de stijgende kosten van de geplande verbouwing te kunnen dragen. Oorspronkelijk was het bestuur van plan daarvoor een lening aan te gaan.

In 1958 werden de volgende overwinningen behaald.

Hollandia: dames overnaadse vier stijlroeien (G. de Vooy, A. Coebergh, J. Laset, M. Bakker, M. van Beinum st.).

ARB: dames overnaadse vier stijlroeien (G. de Vooy, A. Coebergh, J. Laset, M. Bakker, M. van Beinum st.), jongens 18 overnaadse vier (H. Serree, R. Blankers, Th. van Hengel, R. Steller, H. van Laar st.).

Argo-lustrumwedstrijden: dames overnaadse vier stijlroeien (M. Hueber, E. Hulsbeck, A. Peeters, S. Herpers, G. de Vooy st.).

Op de Nationale jeugdkampioenschappen won de meisjes 16 oefengiek stijlroeien (W. van Dongen, M. Groot, I. Schiferli, H. de Ridder, M. de Groot st.).

Op 17 september 1958 brachten 200 kandidaatleden van U.V.S.V. een bezoek aan Viking. Onder hen was H.K.H. Prinses Irene. Nog jarenlang vertelde een van de bootsmannen over zijn conversatie met de Prinses, zelf nog verbaasd staand van zijn eigen vrijmoedigheid.

Op 9 oktober 1958 werd er een bijzondere algemene ledenvergadering gehouden om een extra bestuurslid te kiezen. Voorzitter Planjer had te kennen gegeven zijn functie in 1959 te willen neerleggen en het nieuwe lid Boelo ten Have was bereid gevonden hem op te volgen. Deze voortijdige verkiezing was om hem de gelegenheid te geven om zich in te werken. Tevens werd deze vergadering besloten om de contributie voor de jeugdleden A drastisch te verhogen van f 20,- naar f 35,-. Alleen de aanwezige voorzitter van het jeugdbestuur, Ton de Froe, keerde zich tegen dat plan. (EA)

Nationaal jeugdkampioenschap stijlroeien in maasvier: W. van Dongen, M. Groot, I. Schiferli, H. de Ridder, M. de Groot st.

Roeikleding

In 1907 werd de verplichte roeikleding door de algemene ledenvergadering als volgt vastgesteld: *“Het roeikostuum bestaat uit roode flanellen pet, wit tricot met smal rood omboordsel, wit flanellen broek met roode bies en roode kousen.”*

Het Huishoudelijk Reglement van 1921 gaf een nieuwe versie van de verplichte roeikleding.

“Het roeikostuum voor heeren bestaat uit groene flanellen pet met roode ster, wit tricot met korte mouwen en groen en rood geblokte omboordels en witte tot op de knieën reikende roeibroek. In wherry's met dames uitgaande wordt een lange broek gedragen, een wit roeihemd met lange mouwen en een das in de kleuren der Vereniging.

Het roeikostuum voor dames bestaat uit een groene rok of roeibroek en een witte blouse, met groen en rood afgezet.”

Tien jaar later schrijft het bestuur de navolgende roeikleding voor:

“Dames roeikleeding.

Groene tot de knieën reikende roeibroek, witte blouse en witte linnen schoenen. Voor versiering op de blouse mag alleen groen en/of rood gebruikt worden.

Heeren roeikleeding.

a. *wit tricot, witte tot de knieën reikende roeibroek en witte linnen schoenen, of*

b. *wit roeihemd, lange witte broek en witte linnen schoenen.*

Is de roeibroek van tricot, dan moet daaronder een tweede broek gedragen worden.

Op de dames- en heeren roeikleeding wordt op borsthoogte het embleem der vereniging gedragen.

Toegestaan is het dragen van:

- voor de dames een tot de knieën reikende groene roeirok;*
- een witte trui;*
- een groen roeijasje; voor versiering mag alleen wit, groen en/of rood gebruikt worden;*
- kousen of sokken, mits de kousen in lichte en de sokken in Vikingkleuren (rood-groen);*
- een muts of ander hoofddekseel, mits in Vikingkleuren.*

Verboden is:

- het dragen van andere kleding dan de hiervoren vermeldde;*
- voor heeren het dragen van de heerenroeikleeding onder a:*

a. *in de Lotos, Najade, Freya, Odin, Zwerver, Viking, Nagtegaal, Trio, Minerva, Fram, Rhenus, Njord, Thelma, wanneer die booten ook met dames bemand zijn;*

b. *in het clubzaaltje en op het terras;*

- het dragen van schoenen met gespijkerde zolen of hakken.*

De roeikleeding moet steeds behoorlijk gewasschen en goed verzorgd zijn!

In de kleedkamers wordt een mededeeling opgehangen waar en voor welken prijs de voorgeschreven kleding verkrijgbaar is”

Wegens de textielschaarste werd er tijdens de oorlog en de eerste jaren daarna niet moeilijk gedaan over de afwijkende kleding die werd gedragen, maar daarna zag het bestuur zich genoodzaakt om onder bedreiging van boetes de kledingvoorschriften weer te handhaven.

**ADRESSEN, WAAR DE VOORGESCHREVEN
ROEIKLEEDING VERKRIJGBAAR IS.**

VOOR DAMES

Bij K. VAN DER VEEN, Choorstraat 25-29, Utrecht.

groen laken voor roeibroek voor f 1.95 per el:
breedte 1.40 M.¹⁾
(Knippatronen voor de maten 42, 44, 46 in de dames-
kleedkamer)²⁾

VOOR HEEREN

**Bij SCHRÖDER'S Manufacturenhandel,
Oude Gracht 123, Utrecht.**

wit roeitricot zonder mouwen kwaliteit 288	maten	4	5	6
	prijzen	f 1.—	f 1.10	f 1.20

korte witte tricot roeibroek. kwaliteit 45	maten	85	90	95	100
	prijzen	f 2.—	f 2.10	f 2.20	f 2.30

lange witte James roeibroek	maten	40	42	44	46	48
	lengte	103	106	109	109	109
	prijzen alle maten	f 5,75				

wit katoenen roeihemd met lange mouwen No. 2201
in alle maten prijs f 4.25

wit katoenen roeihemd met korte mouwen No. 2200
in alle maten prijs f 3.90 en f 2.90

Aanbevolen wordt een roeihemd met korte mouwen.

Overzicht van de plaatsen waar het Vikingtenue verkrijgbaar is.

In het navolgende cabaretlied wordt een samenvatting gegeven van de geschiedenis van de verplichte roeikleding.

VOOR DAMES EN HEEREN

Bij K. VAN DER VEEN, Choorstraat 25—29, Utrecht,
groen laken voor roei-jasje voor f 1.95 per el;
(Knippatronen voor dames in de dameskleedkamer. ¹⁾)

Bij SCHRÖDER'S, Manufacturenhandel,
Oude Gracht 123, Utrecht.

witte wollen trui; prijs f 5.90,

Bij Fournituren Handel J. H. M. DE GROOT,
Lange Jansstraat 2, Utrecht.

Nikkelen knopen voor roei-jasje 8 cent per stuk.

Het embleem der vereeniging is verkrijgbaar bij
den loodsknecht tegen betaling van f 0.25.

Eerste paar

Beiden: *Al voor de jaren 20 ging ons Viking zo gekleed
De hoed, de pet, de rok, de broek, ja heus de hele
keet
Die moest men dragen, want zag men een arm of
beentje bloot
Dan gingen beide sexen gauw vol schaamte uit de
boot*

Heer: *Gaat U mee roeien zeg,
Ach, maar dat is nu toch pech*

Refrein:

Beiden: *Maar de skiff die is verdwenen
En de vier is weggegaan
En de wherry is aan 't tubben
Dus wij moeten blijven staan
Wij kunnen het niet helpen, oh, hadden wij nu
maar*

Dame: *Nog een wherry*

Beiden: *Dat was de wensdroom van voor 40 jaar.*

Tweede paar

Beiden: *De kleding werd veranderd tot deze moderne dracht
De tricotbroek was vooral iets wat iedereen vreugde
bracht
Maar waren dames en de heren samen in een boot
Dan was die niet geoorloofd: foei, beide kuiten
bloot!*

Heer: *Dame en heer, mag ik de eer*

Beiden: *En roeien wij een keer.*

Refrein:

Allen: *Maar de skiff die is verdwenen
En de vier is weggegaan
En de wherry is aan 't tubben
Dus wij moeten blijven staan
Wij kunnen het niet helpen, oh, hadden wij nu
maar*

Dame: *Nog een vier*

Allen: *Dat was de wensdroom van voor 30 jaar.*

Derde paar

Beiden: *In 30 droeg de dame een broek tot ov'r de knie
Maar kousen waren nodig, tot bov'n aan toe, en
zie
De heren hoeven niet meer in zo'n onderbroek te
staan
Ja heus, we zijn in die tijd wel heel erg vooruit
gegaan.
Gaan jullie met ons mee
Dan roeien we tevrede*

Refrein:

Allen: *Maar die skiff is verdwenen, enz.*

Laatste zin:

Dame: *Nog een zes*

Allen: *Dat was de wensdroom van voor 20 jaar.*

Vierde paar

Beiden: *De textielschaarste regeerde in onze tijd zeer
straf
Ons inziens kan er momenteel niet bar veel
meer van af.
Alleen de Vikingheren roepen nu maar al te
luid
In welk jaar mag ons hemd, ons laatste velletje
nu uit?
Zullen wij roeien gaan? Met z'n achten over de
baan.*

Refrein:

Allen: *Maar de skiff die is verdwenen, enz*

Laatste zin:

Dame: *Nog een acht!*

Allen: *Dat was de wensdroom van de laatste tien jaar
(...)*

Met ingang van 1959 werd de officiële roeikleding aanmerkelijk vereenvoudigd. Dames dienden een groene broek en een wit shirt te dragen en de heren een witte broek en een wit shirt. Zo is het jarenlang gebleven tot er op de ALV van 1980 een voorstel kwam om naar een

shirt met de Vikingkleuren over te gaan. Een argument was bijvoorbeeld dat veel te veel roeiverenigingen in ons land ook een wit shirt hadden.

“Zoals op de laatste ledenvergadering besloten zullen Vikingroeiers in de toekomst niet meer in witte broek en wit shirt over de wedstrijdbanen gaan, maar in een mengeling van rood, groen en wit. Aan ons als “kleurencommissie” is de taak om voor juli de inspraak van de leden te laten uitmonden in een of enkele aan de roeibond voor te leggen ontwerpen, waarover in de ledenvergadering van Viking in het najaar een besluit wordt genomen.” (De “commissie shirt en broek” Cecile Bruntink en Chris van Winden in VN 1980-5)

Er kwam een tiental ontwerpen. Op een informele bijeenkomst in juli met alle belangstellenden werd een

voorselectie gemaakt. Drie ontwerpen werden op de ALV van 18 november 1980 aan de leden geshowd en er werd gekozen voor een shirt met verticale banen groen-wit-rood-wit-groen van gelijke breedte. Tevens werd besloten voortaan in zwarte broeken te roeien. *“Niet onvermeld mocht blijven dat tegenover het praktische voorstel van zwart voor de (fiets-)broek door mw. van 't Zet werd gesteld, dat zeker de dames wat kleurigers zouden willen dragen. Dhr. van Drogenbroek uitte zijn vrees dat bij vaststelling van een uniforme kleur short voor dames en heren hij in de toekomst wel altijd zijn sportbroek kwijt zou zijn.”* (Verslag ALV 18-11-1980)

Over het Vikingtenue stonden indertijd de volgende artikelen in het Huishoudelijk Reglement; *Artikel 21.1 De kleding bestaat zowel voor dames als heren uit een groen shirt met korte mouwen en verticaal de banen wit, rood, wit; ieder circa 8 cm breed. De broek is zwart. Artikel 21.2 Het tenue kan zonodig worden gecompleteerd met een rode trui, voorzien van het verenigingssymbool.*

In de loop der jaren gaven sommige leden wel eens te kennen dat het shirt

Cyriel Ruers toont het winnende ontwerp.

niet echt lekker zat en sommigen hadden ook liever een andere kleurverdeling, met een bredere rode baan. Een paar van die “alternatieve shirts” verschenen ook op het water.

In een extra ALV op 25 oktober 1994 (vooral voor besluiten over een opknappbeurt van de Vikingruimten en de herinrichting van de botenloods na de loodsuitbreiding) werden een aantal wijzigingen in Statuten en H.R. aangenomen, waaronder m.b.t. Artikel 21; *In dit artikel moet de aangegeven breedte van de strepen van het T-shirt vervallen.*

Het gevolg van deze wijziging was dat er nu meer Vikingshirts kwamen met bredere rode strepen. Voor het gewone recreatieroeien geen probleem, maar wedstrijd ploegen dienen “uniform gekleed” te zijn en Viking ploegen kregen daar moeite mee. In het jaar voor het Eeuwfeest gingen er meer stemmen op dat het Vikingshirt “niet mooi” of “als een ijscoman” of “niet goed passend” was en een van de eerste Eeuwfeestactiviteiten was het uitschrijven van een ontwerp-wedstrijd voor een nieuw verenigingstenu. Er kwam weer een tiental ontwerpen voor een totale nieuwe kledinglijn en er werd een speciale ALV gehouden op 22 september 2005. Daarin werd eerst met één stem tegen aangenomen dat in het vervolg de Algemene Ledenvergadering kon beslissen over het clubtenue, zonder dat dat in het H.R. was opgenomen. Vervolgens verschenen op de catwalk roeiers met het “oude” Vikingshirt en drie geselecteerde nieuwe ontwerpen. Er werd gestemd via een afvalstelsel en het tot dan geldige tenue viel als eerste af. Uiteindelijk bleef het ontwerp van Cyriel Ruers over, dat inhield een zwart shirt met schuine banen rood-wit-groen. In dat tenue dienden alle Vikingers dus vanaf het seizoen 2006 op evenementen te roeien. (EA/CvW)

Modeshow nieuwe ontwerpen, 2005.

Jaren 1959-1968: Een roerige tijd

De jaren 1959 tot 1968 waren de jaren onder voorzitterschap van Boelo ten Have en het was een woelige tijd. De vereniging groeide eerst naar boven de 555 leden en ging daarna, door het wegvallen van de studenten van De Batavier en Charon, terug naar minder dan 400.

Dat gaf grote financiële problemen, omdat er nog steeds twee bootslieden op de loonlijst stonden en het gebouw veel onderhoud vergde. De studentleden hielden ook een keer een besluit voor een verbouwing op slinkse wijze tegen, wat een dieptepunt was in de onderlinge verhoudingen op de vereniging. Om de resultaten in het wedstrijdroeien te verbeteren werd er een coachcommissie ingesteld, maar een paar jaar later werd die weer opgeheven omdat het niets hielp. Het jeugdbestuur was over het algemeen zeer actief met instructie en feesten, maar werd aan de kant gezet door het hoofdbestuur na misdragingen van een aantal jeugdleden terwijl het jeugdbestuur zelf een keer aftrad na een onenigheid over de financiën van de busreis naar de Bosbaan.

Bootsman Jacob Slegtenhorst bouwde intussen wel vlijtig nieuwe boten en met een actie die begon vanuit de ouders van jeugdleden werd de steiger vernieuwd. In 1964 kocht Viking voor het eerst in de geschiedenis een acht, het jaar daarop werd aan de Head of the River

deelgenomen en de dames (van Opopoi) wonnen die klassieke wedstrijd daarna twee keer.

Viking was een van de grootste roeiverenigingen van Nederland qua ledental, wat natuurlijk ook kwam doordat de studenten van De Batavier, Charon en Opopoi meegeteld werden. Er was wel een heel groot verloop met als record de 193 nieuwe seniorleden en 177 opzeggingen van het jaar 1961. Bij de jeugd werd in die tijd gerekend met 80 tot 90 jeugdleden-A (=nieuwelingen) en soms net zo'n aantal jeugdleden-B (=ervaren). De opleiding was bij de senioren in handen van de instructiecommissie. Er werd met de nieuwelingen meestal geroeid in wherry's. Het jeugdbestuur coördineerde ook het afroeien van de nieuwe A-leden, die daarvoor een paar zeer brede (en zware) oefenvieren tot hun beschikking hadden. Jeugdleden-A mochten twee keer in de week roeien, waarvan één keer door de week en één keer in het weekend.

Contributie

In 1963 ging het ledental terug naar 500 toen De Batavier zelfstandig werd. De beide penningmeesters benadrukten toen nog maar eens de moeilijke financiële situatie van de vereniging, waar de helft van de uitgaven werd opgeslokt door het loon en de sociale lasten voor bootsman Jacob Slegtenhorst en "botenknecht" Albert Nagtegaal. Het bestuur stelde voor de contributie met f 5,- te verhogen maar de ledenvergadering vond dit niet genoeg en maakte er f 10,- verhoging van. Een

OORKONDE

De Utrechtse Roeivereniging "CHARON" wenst, bij het aanvangen van haar onafhankelijk bestaan, kenbaar te maken

dat zij zeer dankbaar is voor de jarenlange roeiactiviteiten die haar leden in de jaren 1946-1966 hebben kunnen ontplooiën binnen het kader van de Utrechtse Roeivereniging "VIKING"

Als blijk hiervan wil zij deze oorkonde aan het Bestuur van de Utrechtse roeivereniging "VIKING" aanbieden

VIKING

CHARON

J. W. A. M. Verheggen
h. t. President

A. W. J. M. de Lange
h. t. Commissaresse

N. M. de Rooij
h. t. Fiscus

H. J. Poelen
h. t. Commissaris I

R. J. T. Kuitenbrouwer
h. t. Commissaris II

H. H. P. Vergouwen
h. t. Ab-actis

A. P. M. Wevers
h. t. Commissaris Materieel (vice-president)

UTRECHT, 29 januari 1967

De oorkonde die Charon aanbood aan Viking toen de Veritasroeivereniging zelfstandig werd.

uniek besluit van een ALV, wat trouwens in 1966 en ook nog eens in 1983 herhaald werd. Een seniorlid ging f 60,- betalen en een jeugdlid-B eveneens. Het bleek al gauw weer niet genoeg om de snel stijgende kosten te kunnen dekken, in 1968 was er al weer een verhoging naar f 100,- voor de senioren en f 85,- voor de jeugd-B.

Studenten weg

De Unitasroeivereniging DeBatavier had altijd al de meeste problemen binnen Viking gehad, men liet vaak het eigen groepsbelang prevaleren boven het Vikingbelang. In 1962 werd De Batavier zelfstandig, maar zelfs toen ontstond er nog een conflict. De Batavier had toen wel al zelf een acht, maar niet genoeg riemen. De roeiers waren tot eind 1962 ook nog lid van Viking en roeiden met de gladde vier Skadi naar hun eigen accommodatie om vier riemen te gebruiken in hun acht. Ze voeren met de Skadi over verboden water (Leidseweg) en bleven langer dan anderhalf uur weg. En dat werd meteen bestraft.

“Het bestuur heeft de heren... (5 Batavierleden) voor de periode 17 november t/m 31 december het recht onttrokken het materiaal van Viking te gebruiken en het gebouw van de vereniging te betreden. Deze straf is opgelegd, omdat het bestuur heeft geconstateerd, dat zij op zaterdag 10 november tussen 10.15 uur en 12.15 uur de gladde vier Skadi niet gebruikt hebben om als leden van onze vereniging in die periode te roeien, doch om als leden van U.S.R.V. De Batavier te kunnen roeien in de aan deze vereniging toebehorende acht, door de voor die acht in onvoldoende aantal zijnde riemen met die van de Skadi te completeren.”

“De wijze waarop thans toch Vikingriemen door de U.S.R.V. De Batavier zijn gebruikt geeft blijk van een speculatie op de geringe ontdekkingskansen en houdt in een misleiding van het bestuur, die wel zeer in strijd is met de in onze vereniging geldende normen van betamelijkheid en met het belang van de vereniging.” (VN 20-12, 1962)

Oud-materiaalcommissaris Peter de Lange van De Batavier herinnert zich nog dat hij midden jaren 60 dikwijls in het geheim Jacob en Albert bezocht voor materiaaladvies. Hoewel op bestuursniveau beide verenigingen bepaald niet vriendschappelijk met elkaar omgingen, waren de bootslieden van Viking altijd allerhartelijkst en zeer behulpzaam.

WEER DE BATAVIER

Op 27 juli 2006, op Vikings eeuwdag, is door Vikinglid Cor Scheffers en KNRB-erelid Nico Rienks opgericht de URV De Batavier, te Ubbergen. Cor wilde de geschiedenis van het Utrechtse roeien in zijn toekomstige woonplaats doen herleven, en er was aan het geplande roeiwater een gemaal met de naam De Batavier.

vier aan de Zeehaenkade en het was tekenend voor de goede sfeer bij dit afscheid dat Charon aan Viking een oorkonde aanbood. Opopoi (UVSV) zou nog tot 1970 onder de vlag van Viking blijven roeien. De Batavier en Charon fuseerden in 1970 tot Orca. Opopoi ging in 1972 op in Triton.

Verbouwing en onderhoud

De hoogstnoodzakelijke verbouwing had er wel voor gezorgd dat er weer feesten gehouden konden worden in het eigen Walhalla. Er mocht zelfs weer gedanst worden, wat dan ook meteen volop gedaan werd.

“Het vergrote clublokaal plus de herenkleedkamer, beide met een “dance-proof” vloer, zullen de sociëteitscommissie in staat stellen geheel nieuwe initiatieven te ontplooien.” (VN 1959-8)

“Ter beproeving van de nieuwe vloerversterking organiseert de Sociëteitscommissie een feest-avond voor oud-

leden en leden op zaterdag 10 oktober 1959 om 20.00 uur in het Walhalla.” (VN 1959-9)

“Gezien het succes van de thé-dansants, die op de loods gehouden werden, heeft de Sociëteitscommissie gemeend, weer een thé-dansant te moeten organiseren, en wel op zondag 7 januari 1962 om 16.30 uur.” (VN 1961-12)

Maar er moest nog veel meer gebeuren aan de krakemikkige bovenbouw van de Vikingloods. Het bestuur wilde daarvoor een aangegane hypotheek tot het maximum verhogen en deed daartoe een voorstel in de ALV van 1960. Tot hun grote en onaangename verrassing kwamen er op de vergadering veel studentleden opdagen, wat ongebruikelijk was. En die stemden allemaal tegen met als argument dat al het beschikbare geld in boten gestoken moest worden. De studenten maakten gewoonlijk minder gebruik van het Walhalla omdat ze hun gezelligheid voornamelijk op hun diverse studentensociëteiten hadden. Ondanks het feit dat hun argument aan alle kanten weerlegd werd bleven ze op hun standpunt staan en het bestuursvoorstel werd met 30 tegen 26 stemmen afgewezen. De burgerleden waren heel boos over deze overvaltaktiek van de georganiseerde studentenleden. Tevoren was van enige oppositie geen sprake geweest.

“Onder doodse stilte sprak de voorzitter zijn slotwoord bij dit agendapunt uit, waarin hij zijn diepe teleurstelling over de gang van zaken niet verheelde.” (VN 18-4, 1960)

“Er waren ongekende gebeurtenissen die de samenwerking binnen de vereniging in gevaar hebben gebracht en een onaangenaam stempel op het jaar hebben gedrukt” (Jaarverslag 1960)

In een nieuwe ALV in het najaar deed het bestuur nog eens hetzelfde voorstel en toen werd het zonder stemming aangenomen. De studenten waren na diverse

gesprekken met het bestuur inmiddels van standpunt veranderd. Het leverde wel een jaar vertraging voor de verbouwing op en daardoor een kostenstijging van f 1500- f 2000.

En er was nog een onverwacht probleem. De gaskachel had niet de capaciteit om de grotere ruimte warm te stoken. En geld voor een nieuwe kachel was er voorlopig niet. Het werd koukleumen en er werd minder gefeest en vergaderd.

Er kwam nog een ander probleem bij. In augustus 1963 kwamen de voor het Walhalla bestelde stoelen. Maar ze moesten wel betaald worden. Daarvoor werd de radiodistributie opgeofferd. Niet omdat de huur en het luistergeld zo hoog waren, maar omdat de gemeente Utrecht bij de muziekvergunning voor de radiodistributieaansluiting ook aanslagen voor vermakelijkheidsbelasting ging sturen. Dat kon oplopen tot f 300 per jaar, omdat er per oppervlak van het lokaal gerekend werd.

De "steigeractie", die de Vikingboulevard opleverde.

Een voorwaarde was ook dat er niet door het publiek met de muziek meegezongen mocht worden, en op zon- en feestdagen mocht de radio niet voor 13 uur aan staan.

Er was ook een dansvergunning verleend, met aanvullende eisen. Onder andere mochten er niet meer bezoekers in het lokaal aanwezig zijn dan er behoorlijke zitplaatsen waren. Men mocht geen drank nuttigen aan het buffet, er mochten geen personen van verdachte zeden in het lokaal komen, vrouwelijke niet-leden mochten er alleen werken aan het buffet of als toiletjuffrouw, en het dansen moest geleid worden door een door de burgemeester geschikt geacht persoon.

Steigeractie

Bij de grote opknapbeurt hoorde ook de herbouw van de verzakkende steiger. In 1966 door Harry Willemsen en de oudercommissie begonnen en zoveel mogelijk in eigen beheer uitgevoerd. De ouders Bartels en Keuter hoorden ook tot de initiatiefnemers. Er werden subsidies verkregen van het NOC (Sporttoto) en de gemeente. De vader van jeugdlid Carolien de Lange maakte het ontwerp. Jo van 't Zet voorzag de werkers regelmatig van koffie. Voor een drijvend vlot bleek uiteindelijk geen plaats, het werd toch weer een vaste steiger. Die werd in 1968 in gebruik genomen en Viking Boulevard genoemd.

Pas in 1969 was het dak uiteindelijk hersteld (veel door veteranen) en de loods geschilderd (veel door jeugd). Harry Willemsen was de grote trekker. *"Bij dit onderdeel van zelfwerkzaamheid springt de naam van één lid naar voren, de heer H. Willemsen. Aan zijn onverzettelijke doorzetting is het te danken, dat het schilderwerk in afgewerkte staat verkeert. Hulde en veel dank."* (Jaarverslag 1969) Er was een subsidie van f 10.000 van de provincie Utrecht voor het gebouw, f 4.000 van de Nederlandse Sportfederatie en f 6.000 van de gemeente Utrecht.

C-vieren en polyester skiffs en een acht

Op materiaalgebied veranderde er ook nogal wat. Zo waren in Duitsland de eerste C-vieren gebouwd en de Nederlandse roeibond zag daar wel wat in als vervanging van de loodzware brede boordvieren waarin de jeugd haar wedstrijden voer ("vierriems binnenboord oefengieken"). In 1960 kreeg Viking van de bond een C-vier (met scull- en boordriggers) in bruikleen en na twee weken training won de jeugd al een wedstrijd waarin alle vier boten van dit type in Nederland in de baan waren. Maar de Nederlandse roeiverenigingen waren er zeker niet onverdeeld enthousiast over. Botenbouwer Jacob kreeg pas in 1964 de opdracht om een kopie van zo'n "afschuwelijk dure" Duitse boot te maken en bij de doop van die Vidar benadrukte voorzitter ten Have nog eens dat de boorduitvoering niet geschikt was voor de opleiding van de jeugd en dat de invoering van dit boottype ook betekende dat de bestaande jeugdvieren hun financiële waarde zouden verliezen. De Vidar en later zusterschip Agnar werden alleen in sculluitvoering gebouwd en er mocht alleen door ervaren roeiers in gevaren worden.

De grote klapper van dat jaar was echter de aanschaf van een acht. Al in het lustrumjaar 1956 was men begonnen er voor te sparen, buiten de gewone begroting om. Van oud-leden en enige bedrijven werd al snel een bedrag van in totaal f 2000 gekregen. Dat was natuurlijk niet voldoende. Bij het 55-jarig bestaan in 1961 werd besloten van elk lid een bijdrage van f 2,50 te vragen voor het Achtfonds. Dat groeide mede door rente al tot f 4000. Nog niet genoeg.

Een nieuwe acht was eigenlijk al besteld bij de firma Hes in Overschie, maar er was een zeer lange levertijd en de firma kreeg ook nog eens te maken met personeelsproblemen. Toen deed zich plotseling een kans voor om een tweedehands boot over te nemen van De Maas, een Deichmann en Ritchie, voor f 2100.

"De zeer sterke kostenstijgingen en de te geringe ledenaanwas in 1963 en 1964, die ook van invloed zullen zijn

Voorzitter Boelo ten Have (1959-1968), erelid per 1968

Voor menig een in de Utrechtse Roei-
vereniging Viking is mr. B. L. ten
Have (Boelo slechts voor intimi) nog
een levende herinnering. Een rijzige
gestalte, een éminence grise, een strenge
examinator, een beminnelijk voorzitter
en bovenal een roeier van formaat. Over
dit laatste is al het een en ander opge-
nomen in het stuk “Oude Veteranen”
en daarover hoef ik niet in herhaling te
vervallen, over zijn voorzitterschap is
nog niet eerder vermeld in dit boek.

BUKKEN

Boelo bleef ook op latere leeftijd trouw
elk jaar een vaardigheidsproef in de
skiff doen. Nu was er eens een jaar dat
er op de Vaardigheidsdag ook een flinke
viswedstrijd was op het Merwedekanaal
waardoor men, richting Driewerf
varend, ver uit de kant moest varen en
voortdurend om moest kijken.

Voor Boelo een extra probleem, want dat
omkijken ging niet meer zo soepel. Hij
loste dit op een zeer bijzondere manier op
door tot grote verrassing van de vissers
met hun lange hengels juist zeer kort
onder de (stuurboord)wal langs te varen
en bij elke hengel even te bukken. Zo kon
het ook. (CvW)

Boelo werd Vikinglid
en kort daarop opvol-
ger van de voor Viking
legendarische ir. J. I.
Planjer.

In zijn dagelijks leven
was Boelo bankdirecteur
en dit was hem aan te
zien. Zijn optreden was
beheerst en beschaafd.

Eigenlijk was hij naast voorzitter van
het bestuur van Viking ook supervisor
van de toen nog bij Viking onderge-
brachte studentenroeiverenigingen De
Batavier (Unitas), Charon (Veritas) en
Opopoi (UVSV). En dat heeft hij gewen-
ten!

Van huis uit was hij gewend met stu-
denten om te gaan, respectievelijk als
roeier, voorzitter en later erelid van de
GSR Aegir, maar in Utrecht lag dit toch
wel even anders. Dat merkte hij toen
hij als prille voorzitter van Viking een
restaurant van het verenigingsgebouw
wilde bewerkstelligen. Op een Nieuw
Linkse methode, (de stroming binnen de
PvdA bestond toen nog niet, de methode
wel, kreeg er althans grote bekendheid
door) namelijk door het oproepen van
een groot aantal opposanten om bij

Boelo ten Have bij de heropening van het Walhalla in 1962.

stemming een meerderheid tegen te ver-
krijgen. Daardoor werd zijn voorstel na
een lange discussie verworpen. Zeer tot
ongenoegen van voorzitter mr. B.L. ten
Have. Een tweede algemene ledenverga-
dering moest worden uitgeschreven om
het plan toch geaccepteerd te krijgen.
Ik citeer een stuk uit het VikingNieuws
van november 1960: “Het was een
andere voorzitter ten Have, die deze ver-
gadering leidde. Het gehele karakter van
deze vergadering werd hierdoor bepaald.
Feitelijke vragen werden met een keur
aan gegevens vlot beantwoord; spitsvon-
dige vragenstellers met nog grotere spits-
vondigheid van repliek gediend, waarbij
menig “open doekje” viel; listige valkui-
len met een kwinkslag omzeild. Kortom
een vergadering in een bijzonder prettige
sfeer, met als positief resultaat, dat het
plan zonder stemming werd aanvaard.”

Dit beeld schetst Boelo ten
Have ten voeten uit. Zo was
zijn optreden.

In de jaren zestig kreeg
hij te maken met de dreig-
ende afsplitsing van de
studentenroeiverenigingen
en daarmee met het aan-
zienlijk teruglopen van
het ledenbestand. Viking
zou daarmee onder het

bestaansminimum zakken, met een
botenbouwer in vaste dienst, een loods-
knecht zoals dat toen heette, een vol-
ledig houten en merendeels overnaadse
vloot en een gedateerd verenigingsge-
bouw dat veel ongemakken kende. Dat
probleem is door zijn opvolger voortva-
rend ter hand genomen.

Boelo was veelvuldig op de Bosbaan te
vinden en had op feestelijke bijeenkom-
sten altijd wel een toespraak waarin
de nodige humor verweven zat, maar
zoals gezegd hij was bovenal een actief
roeier. Vele tochten roeide hij en de
wedstrijdsport zat hem tot hoge leeftijd
in de aderen, zeker in die tijd. Hij was
de nestor van de oude veteranen. Toen
hij zelfs daarvoor wat te oud werd ging
hij wandelen en hij heeft nog menig
Vierdaagsekruijs verdiend. (HvD)

BIERTJE

Jarenlang zat Boelo in de "Oude Veteranenacht", die vaak in de voorbereiding op de Head op de zondagmiddag roeide. Gewoonlijk werd er dan na het roeien enig bier gedronken, maar met de tijd veranderde deze gewoonte en ging zelfs dit gearriveerd gezelschap over op thee. Waarschijnlijk tot ongenoegen van Boelo, want menig keer hebben we meegemaakt dat hij zich pijlsnel omkleedde en als eerste in het Walhalla terug kwam om daar te melden; "Geef me gauw even een biertje voordat de anderen komen." (CvW)

In de veteranen-acht (rechts).

op de begrotingen van de eerstkomende jaren, maken dat eventuele overschotten (zo ze er al zullen zijn) in de eerste plaats zullen moeten dienen voor schuldaflossing, zodat er voor het bijpassen van het ontbrekende bedrag voor een steeds duurder wordende nieuwe Acht weinig terecht zou komen... Dit alles verklaart, dat het bestuur de niet te winnen race voor een nieuwe Acht heeft gestaakt en het besluit tot de aankoop van een goede tweedehands Acht heeft genomen." (VN 1964-8)

Problemen waren nog wel waar de acht gestald zou moeten worden en hoe de boot te water gelaten moest worden. Er werd eerst gedacht aan de bouw van een apart lang en smal gebouwtje evenwijdig aan de steiger, op de landpunt, maar dat stuitte toch op te veel bezwaren, onder andere de kosten. Er moest stellingruimte in de loods vrijgemaakt worden. En bootzman Jacob bracht de oplossing van "de contrapsie".

"Een welkom hulpmiddel daarbij hoopt het bestuur te vinden in de zojuist gereedgekomen oefenbak, gemonteerd op het aangekochte reddingsvlot. Bootzman Slegtenhorst heeft namelijk een plan uitgewerkt, om op de bak een gedeeltelijk draaibaar juk te kunnen plaatsen. Wanneer de Acht wordt uitgebracht wordt het boord nabij de boegplaats op dat juk gelegd, vervolgens wordt de bak haaks op de wal het water in geduwd tot dat het roer vrij uit het botenhuis kan draaien. Daarna zwenkt de staart van de boot over het plankier in de richting van het water. Tegelijkertijd wordt de bak weer naar de kant getrokken, waarbij de punt naar een evenwijdige stand met de wal meedraait... Uiteraard zal deze theoretische instructie nog aan de praktijk moeten wor-

den getoetst en zelfs dan zal het nog wel enige vaardigheidsoefening en assistentie van de bootslieden vereisen om geen brokken te maken." (VN 1964-8)

Op 19 september 1964 was het groot feest op Viking bij de doop van de eerste Acht (in het VN van die tijd inderdaad consequent met een hoofdletter A geschreven). Hij kreeg de naam Utrecht. Bij de tewaterlating

zien we dat de boot bij het achterschip op de "contrapsie" werd gelegd (zie de foto op pag. 72). Bootzman Jacob Slegtenhorst trok aan de touwen van het vlot. De voorroeiers waren; voorzitter Boelo ten Have (links vooraan), Henk Hagen (daar achter), vicevoorzitter Boy Slaterus, J. Talen, penningmeester Charles van der Schoot (links vooraan), Hein van Drogenbroek, Ed de Nooij (derde rechts) en Siem Muuse (rechts tegen de loods). Stuurvrouw was Jeanette de Groot.

Omdat er toch wel heel vaak slordig met het materiaal werd omgesprongen en er veel onrechtmatig bootgebruik was werd er een Materieelcommissie in het leven geroepen. Die kon voorlichtend

en corrigerend optreden en had contact met de bootslieden, die deze taken ook hadden. Bij onrechtmatig bootgebruik kon een boete worden opgelegd. Tot de betaling mocht er dan niet geroeid worden.

"Een roeivereniging kan alleen maar behoorlijk functioneren, als men zich op grote schaal vrijwillig aan de gestelde regels houdt (in dit geval: niet in een boot stappen, zonder daartoe vrijwillig examen te hebben afgelegd.) Is die

DE LANGSTE EN DE KORTSTE

De Utrecht was met zijn 19.50 meter zeer waarschijnlijk de langste acht van Nederland. Een schrik voor chauffeurs van botenwagens. Maar per roeiplaats was hij tegelijk wellicht de kortste. De acht roeiers hadden ieder een werkruimte van 123 centimeter. De lengte van de boot kwam uit de voor- en achteraft. De roeiplaatsen waren zo kort dat ploegen die in de boot roeiden er in de opstelling rekening mee moesten houden; er konden geen twee lange roeiers achter elkaar gezet worden.

leden schenen hierin te beru-
den, omdat niemand een oplossing zag
of het probleem van het uitbrengen
van het bijna 20 m lange gevaarte, be-
vele dan door het bouwen van een
arte (dure) loods.

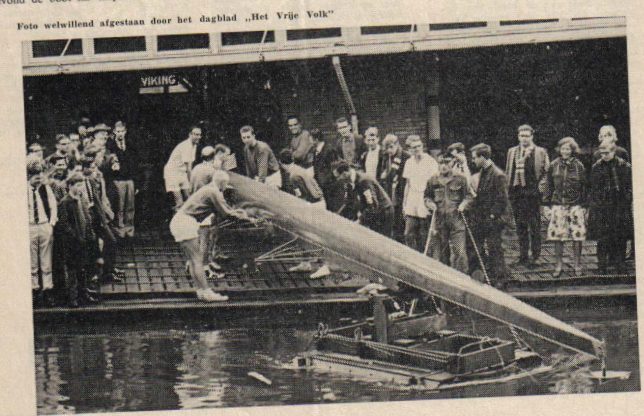
De voorzitter bracht vervolgens dank
aan de bootsteden, die een vernuftig
afneembaar draaijakk op de nieuwe oefen-
bak hadden geconstrueerd, dat bij een
generale repetitie had bewezen het uit-
brengprobleem op even doeltreffende
als simpele wijze te hebben opgelost.

Spr. deelde mede, dat een ploeg vete-
ranen-roeiers de boot zou inroepen en
verzocht daarna Jeanette de Groot de

Talen, W. J. Slaterus, H. Hagen, H. van
Drogenbroek en S. K. B. Muijsse voor
het eerst z'n koers naar het Merwede
kanaal.
Proficiat „Viking“!
Proficiat „Utrecht“!

1) Zie voor de bestemming van het reu-
tant van het fonds elders in dit nummer.
Hed

Foto wetuillend afgestaan door het dagblad „Het Vrije Volk“

Onder leiding van bootsman Jacob ging de acht Utrecht op 19 september 1964 voor het eerst het water op. De contrasie bleek te werken!

bereidheid er niet, dan verzeilen we in toestanden als bij het voetbal waar zelfs bijna geen trainingen denkbaar zijn zonder aanwezigheid van beroeps-officials. Het beoefenen van sport blijft tenslotte een ontspanning en daar moeten begrippen als voorschrift, toezicht en straf zo'n gering mogelijke rol bij spelen en moet de nadruk zoveel mogelijk vallen op het ontwikkelen van gevoel voor discipline.” (VN 1967-1, overleg van bestuur met de voorzitter van de Cie. Materieel, R. Bleijenberg).

Een paar titels en de Head

De deelname aan wedstrijden bleef ook in deze periode beperkt en er waren ook maar een paar successen te melden. In 1959 werd de nationale titel bij de jongens in de vier-met geprolonged door P. Schwarz, J. Baas, R. Blankers en Th. van Hengel met stuurman W. Kolff. Ronald van der Pol werd in 1961 nationaal kampioen in de skiff voor jongens 17-18 jaar en won ook nog internationaal, op de landenwedstrijd in Boulogne. In dat jaar was er ook een heel sterke overnaadse vier jongens 17/18 jaar met René Kraal, Frits van Halewijn, Ronald van der Pol, Ed. v.d. Boogert en stuurman Bas

van Holst, die op Hollandia, de ARB en het Nationaal Kampioenschap wonnen. Senior skiffeur Ad Besteman boekte een paar jaar leuke successen, hij nam deel aan de Hollandbeker en voer op de Hügel Regatta in Essen maar won daar niet.

Viking kon ook eindelijk eens meedraaien in een nummer voor senioren dames, tegen alle studentenploegen; de “Hoedjesvier” van Siem Muuse zorgde een paar seizoenen voor goede klasseringen een paar blikken. Toen in 1964 de acht Utrecht in de vloot kwam ontstonden er ook mogelijkheden om aan de Head mee te doen. En zowel in 1967 als in 1968 slaagde de ploeg van de studenten van Opopoi er in om die wedstrijd, onder de naam Viking dus, te winnen.

In 1968 werden de roeisters Anne van den Berg, Ellen van Eekelen, Sannemarie ten Kate en Mieke van IJssel Smits met vier roeisters van Tachos uit Eindhoven nationaal kampioen in de acht en uitgezonden naar de EK in Grünau. Daar werd de bronzen medaille gehaald. Maar over het algemeen was Viking toch geen grote sterke wedstrijdvereniging. Er werden zeker wel pogingen gedaan om daar verandering in te brengen. Zo werd in 1960 in plaats van alleen maar een wedstrijdcommissie, die beoordeelde wie naar wedstrijden mocht worden uitgezonden in welke boten, een coachcommissie opgericht die ook aan de voorbereiding van de roeiers door gerichte langdurige training ging werken. De in-door training werd verplicht voor de kernploeg van wedstrijdroeiers, er werd aan coachopleiding gedaan, er werd een demonstratie van haltertraining georganiseerd (met veel te weinig belangstelling) en de trainingen op het water begonnen al in oktober. Maar hoewel de in-door training soms meer dan 100 deelnemers had en er ook wekelijks een out-door training was kwamen er niet meteen spectaculaire resultaten. Wel veel ploegen, maar weinig overwinningen. Wim Linszen, lid van de coachcommissie en jarenlang out-door trainer, schreef in 1961 een bitter commentaar hierover

Overnaadse vier jongens 17-18, nationaal kampioen 1961. Slag Ed van de Boogert, Ronald van der Pol, Frits Halewijn, boeg René Kraal, stuur Jackie (Bas) van Holst. Ook overwinningen op Hollandia en de ARB

in het VikingNieuws, waarna de hele club in rep en roer raakte over de wedstrijdresultaten.

In 1963 stopte de coachcommissie er weer mee en kwam er weer een wedstrijdcommissie met een veel beperkter taak. Roeiers/ploegen gingen weer allemaal voor zichzelf trainen en wie goed genoeg dacht te zijn vroeg toestemming om naar een wedstrijd te mogen. Sommige ploegen deden nog wel aan krachttraining, maar er ging wel eens iets mis met de halters; “Nu de des-tijds door de Coachcommissie vervaardigde halters door nonchalant gebruik door de leden of onbruikbaar zijn geworden of in de vaart zijn beland heeft het bestuur een paar stalen halters aangeschaft. Deze mogen uiteraard niet buiten blijven liggen, doch moeten na gebruik in het botenhuis (naast de trap) worden gelegd.” (VN 1964-1)

Brons voor Viking/Tachos op het EK 1968 in Grünau. Slag Anne van de Berg, op 7 Sannemarie ten Kate, op 2 Mieke van IJssel Smits, op boeg Ellen van Eekelen, en stuur Marijke Burger.

In 1965 was er natuurlijk de grote primeur dat Viking met een eigen acht aan de Head kon deelnemen. Een veteranen ploeg had getraind, maar uiteindelijk deed een seniorenploeg mee, waarvan slechts drie roeiers echt in training waren. Het was een combinatie met voor de helft Charon-Vikings en onder andere ook Rob Bleijenberg en Guus van Deventer. Een enorme schare toeschouwers fietste die zondag mee langs de Amstel, waar de ploeg de 29ste plaats haalde in het veld van 36 boten. (Ter vergelijking; de eerstejaars acht van het zelfstandige De Batavier werd 27ste). Het jeugdbestuur organiseerde dat jaar en later bustochten naar de Head.

Toeren in trek

Van de officieel door de vereniging georganiseerde toertochten waren die met een puzzelaspect en die met lampionnen 's avonds zeer in trek. Vaak moest daarvoor de hele beschikbare vloot ingezet worden omdat er tot tachtig deelnemers waren. Ook bij jeugdtochten worden getallen van boven de zestig deelnemers gemeld.

Deze tochten gingen vaak over de Utrechtse singels en de Oude Gracht. De stad kon aanvankelijk nog bereikt worden via de Leidseweg en onder de sporen vlak bij het Centraal Station door. In 1968 was de laatste grachtentocht dat men helemaal rond kon varen; de Catharijnesingel werd gedempt om plaats te maken voor een soort snelweg dwars door de stad. Er was zeer veel belangstelling voor die tocht, die met kryptogrammen spannend werd gemaakt. In Vikings Eeuwjaar is inmiddels duidelijk dat door weer een verandering in het beleid het betreffende singeldeel in de toekomst weer open zal gaan.

Los daarvan was een populair uitstapje het roeien naar de Lek, waar vanaf de strandjes gezwommen werd. Dat was in één dag op en neer makkelijk haalbaar. De roeitocht voor nieuwe leden in 1964 was ook zo gepland, maar het alternatief was "gewoon" naar Rhijnauwen op en neer. *"Men kan immers als Vikinglid niet meepraten, indien men nog niet de fascinerende ervaring van een tocht op de Kromme Rijn, onder het koepeldak van het zware geboomte van het landgoed Nieuw Amelisweerd, heeft opgedaan."* (VN 1964-8)

Rijn, met echtgenote Wieke, dochter Ria en Carla van de Vijfeyken. *"Een reis van twee weken met veel regen maar toch een mooie tocht"*, noemde hij het. In de Waterkampioen weer een verslag van alles wat ze meemaakten. Over de rijnaak Wiljo die hen de Rijn op bracht, met die behulpzame kapitein. Over de enorme hoeveelheid bagage die toch in de Frigga bleek te passen. Over de sterke stroom in het begin, die over de bodem van de rivier nog flinke stenen meesleurde wat goed hoorbaar was in de roeiboot. Ze overnachtten in hun tenten daar waar ze 's avonds uitkwamen. Overdag soms veel rust en lekker met de stroom mee drijven, maar soms ook heel avontuurlijk varen op de smallere gedeeltes met sterke stroming. Ze ontmoetten veel andere Rijnroeiers en een paar kanovaarders, hadden contact met veel schippers. Vanaf Düsseldorf, bij het begin van het saaie Ruhrgebied, "namen" ze weer een lift met een motorschip. Deze keer de Johanna, die hen naar Lobith bracht. Van daar naar Utrecht was nog maar een klein eindje.

Koffie van Els

Een andere vorm van toerroeien was dat groepen leden (vaak jeugd) in het weekend met meerdere wherry's er op uit trokken voor een zwerftocht over Nederlandse wateren. Soms werd dan alleen in weekends en op vrije dagen geroeid,

waarbij de boten tussendoor elders bleven liggen bij een roeivereniging of een boer langs het water. Een voorbeeld is de tocht met de Heimdall en de Najade in 1963. Op Hemelvaartsdag 1963 gingen acht jeugdleden op weg voor een zwerftocht met de wherry's Heimdall en Najade. De bedoeling was dat er over de wateren van Utrecht en Zuid-Holland gevaren zou worden "op de vrije dagen die liggen tussen 22 mei en 24 juni." De

Pannekoekentochten, met Hemelvaartsdag, gingen ook die kant op. Zo in 1968, toen er voor de 75 deelnemers bij uitspanning De Beesde 10 butagasstellen klaar stonden, en 30 pond meel en 15 pakjes boter, om voldoende pannenkoeken te maken.

In 1961 ging Eduard de Nooij er weer op uit met de wherry Frigga. Deze keer vanaf Straatsburg over de

De Viking ov. 4+ 17-18 wint in 1961 ook op de ARB (overkant).
De Bosbaan was toen al zes banen breed

eerste etappe ging naar Haastrecht met buitengewoon slecht weer. Een café in Harmelen was de eerste pleisterplaats. Daarna een stop in Woerden. In Oudewater moest geschut worden en lag ook een schuit in de weg, maar ze kwamen er langs. *“Ik denk dat de verbazing van de Oudewaterenaren nog groter geworden was als ze gezien hadden wat een halve kilometer verderop gebeurde. Daar klonk opeens de kreet: “We willen koffie van Els.” Iedereen, die wel eens met Els Kruitwagen op tocht geweest is, weet hoe zij in minder dan geen tijd, met behulp van het butagasje en de melittafilter, een heerlijke kop echte koffie zet. En allemaal hadden we zin in die koffie. Dus gingen de boten aan de kant en werd de koffieboel tevoorschijn gehaald om in het kletsnatte gras een koffiepauze te houden.”* (J.Desplanques in VN 1963-6).

Deze tocht werd nog een paar weekends voortgezet. In totaal deden 10 vrouwen en 1 man mee. In 1964 gingen men op dezelfde manier naar de Zaanstreek. Onderweg werd onderdak gezocht bij boeren en 's avonds werd vaak de lokale kroeg bezocht.

Een eigen bestuur

Het aantal jeugdleden was in deze jaren zeer groot. Er waren jaren met 100 jeugdleden-A (=nieuwelingen) en 60 jeugdleden-B. In totaal dus vaak ruim een kwart

van het totale ledenbestand. En dat terwijl nog steeds de toelatingseisen gold dat jeugdleden in een der twee hoogste klassen van een middelbare school moesten zitten. De jeugd werd door de senioren ook wel eens als lastig ervaren; luidruchtig en in te grote getalen aanwezig. Voor de jeugdleden-A golden beperkte roeitijden, d.w.z. instructie; 2 keer per week, daarvan de zaterdagmiddag óf de zondagmorgen, en één andere middag in de week. Ze moesten vooral snel van boot wisselen, per ploeg mocht per keer een half uur geroeid worden. Natuurlijk moest er altijd wel aan getrokken worden om voldoende instructeurs voor al die A-leden te krijgen. De gezelligheid met de eigen groep zat nogal eens het les geven in de weg; *“De behoefte aan een betere begeleiding tijdens het afroeien was algemeen. Naast beginnende coaches voor A-leden dienen er meer ervaren oudere jeugdcoaches te zijn. Om dit te kunnen realiseren is de bereidheid van de oudere jeugdleden vereist. Nu niet aan de kant blijven staan kankeren, maar zelf eens de handen uit de mouwen steken. Het bezwaar GEEN TIJD geldt veelal niet, als de uren doorgebracht in het Walhalla eens beperkt worden.”* (VN 1966-12)

Slag Rik Vos,
Hugo Linnen-
bank, Henk
Corbeek, Bram
van Roo, stuur
Rob Verhorst.
Geen echte
wedstrijdploeg,
maar ze wonnen
daar soms wel
van.

Corrie Krietemeyer, het langst lid van Viking, namelijk vanaf 1938, was 36 jaar secretaris. Corrie werd in 1938 lid van Viking via de sportafdeling Hup Hup van de vrouwelijke studentenvereniging UVSV. Omdat studenten nu eenmaal in het najaar aankomen kon vanaf september 1937 van dit lidmaatschap gebruik worden gemaakt. In het oorlogsjaar 1942 werd ze secretaris en dat bleef ze tot 1978. Ruim een derde deel van de Jaarverslagen van een eeuw Viking is van haar zeer precieze hand. Ze heeft ook generaties van Vikingers op roei- en stuurkwaliteiten beoordeeld in de examencommissie.

SMOEZEN

Voorzitter Bote Bruinsma over secretaris Corrie Krietemeyer:

“Zij was zo lang secretaris, dat ze van de leden alle smoezen kende, waarom ze geen of minder contributie zouden moeten betalen”

Ook in het kader van de Nederlandse Roeibond heeft Corrie haar steentje bijgedragen; ze was van 1941 t/m 1953 lid van de commissie van deze Bond voor het damesroeien. Deze commissie beijverde zich het damesroeien op

Erelid Corrie Krietemeyer (1966)

40 jaar erelid

wedstrijdgebied volwaardig te maken, d.w.z van “stijldrijven” tot raceroeien. Bovendien heeft Corrie Viking jarenlang vertegenwoordigd in het District Utrecht van de Nederlandse Roeibond, dat mede tot taak had voor de leden van het district jaarlijks wedstrijden te organiseren.

In de ledenvergadering van 1966 werd Corrie tot erelid van Viking benoemd. Tijdens de jubileumboottocht volgde de installatie. In het VikingNieuws van mei 1966 werd dit als volgt beschreven:

De voorzitter Mr. B.L. ten Have parodieerde in zijn rede op een uittaling van Churchill nl., dat in het 25-jarig bestuurslidmaatschap van Mej. Krietemeyer nog nimmer zo velen aan zo weinigen zo veel te danken hebben gehad. Bij de overhandiging van de erepenning van Viking en een boeket bloemen barstte een donderend “Lang zal ze leven” los...

Corrie heeft al gauw in een UVSV-ploeg aan wedstrijden deelgenomen als snelroeier - de term raceroeier is pas van later jaren - want het stijlroeien lag haar niet. Wel is ze jarenlang op de landelijke wedstrijden als jurylid in functie geweest.

De UVSV-leden werden in de vooroorlogse jaren gecoacht door Tritonleden; uiteraard roeiden ze in Vikingboten.

Aan lustrumwedstrijden van Triton kon - dankzij de beschikbaarstelling van een boot door het Tritonbestuur - in het nummer acht worden deelgenomen, vele jaren voordat Viking zelf over een acht beschikte. Die kans kreeg ook de ploeg van Corrie.

De UVSV snelvier heeft samen met een snelvier van Viking burgerleden als acht op de wedstrijd goed gepresteerd.

In de oorlog was er uiteindelijk niets meer te wedstrijdroeien. Na de oorlog toen Corrie een baan in Amsterdam kreeg bleek het met haar werk niet meer te combineren, mede gezien het moeilijke vervoer toentertijd.

Corrie Krietemeyer in 1966.

Naast het wedstrijdroeien heeft Corrie ook veel skiff geroeid. Dat was in de dertiger jaren bepaald niet eenvoudig. De grote binnenvaart, die toen nog over het Merwedekanaal voer, vergde veel stuurmanskunst. Voor problemen zorgden vooral de lange slepen, die tijdens het wachten voor de sluis bij Viking afmeerden langs

de oevers van het kanaal en die weer gingen optrekken, terwijl de schepen nog steeds uit de sluis kwamen. Ook bij de roei-instructie gaf de scheepvaart vaak problemen. Corrie, die jarenlang met roei-instructie actief is geweest, kan daarvan meepraten.

In de oorlog werd door haar veel aan toerroeien gedaan. Aan de eerste door de Roeibond georganiseerde gemeen-

VOEDSELTOCHTEN

Viking wherry's werden in de oorlog niet alleen voor pleziertochten gebruikt. Corrie Krietemeyer herinnert zich veel tochten waarbij leden voedsel gingen halen bij boerderijen buiten de stad, de Vecht of de Hollandse IJssel af. Over land kon bijvoorbeeld melk, kaas of aardappelen niet veilig worden vervoerd, maar in de boot wel.

schappelijke Frieslandtocht in 1941 met als standplaats Eernewoude nam zij in één van de vier Vikingwherry's deel. Na de oorlog deed Corrie mee aan de reeks vervolg-weekendtochten van Vikingleden, die door de deelnemers zelf werden georganiseerd.

Ook deed zij mee aan diverse door andere roeiverenigingen georganiseerde tochten o.a. aan grachtentochten in Amsterdam van de Hoop en aan meerdere Nachttochten van Willem III. Het grote toerroeien kwam allengs tot een einde; wat bleef was af en toe een Utrechtse grachtentocht, een tochtje naar Rhijnauwen en de Viking lustrumtochten.

Zij bleef echter nog jarenlang actief met ploegroeien in het weekend in gladde twee en gladde vier. Daar is zij tot enige jaren na de verhuizing naar de nieuwe loods mee doorgegaan. (CvW)

Er was een apart jeugdbestuur, dat elk jaar wisselde, en enkele volwassenen fungeerden meerdere jaren achtereen als jeugdmentoren. Het jeugdbestuur organiseerde de vergaderingen, feesten, tochten en kampen.

De jeugdledenvergaderingen waren altijd zeer druk, vooral vanwege de feesten na afloop. Voor de nieuwe jeugdleden was er standaard een lezing, gehouden door enkele ervaren senioren, over "Het roeien in het algemeen en op Viking in het bijzonder."

In 1961 ging het met het Sinterklaasfeest mis. Sint en zijn Pieten deden te lang over de voorbereiding, in de kroeg op de hoek.

"Op verzoek van vele gelovigen in Sinterklaas, heeft 't J.B. een feest georganiseerd als een haas. Hoewel de opkomst tegenviel met stukken, mocht dit de heilige mijter niet drukken.

Om half negen opende Guus van Deventer de dans, en kreeg iedere roeier zijn kans, om zijn schoenen op de dansvloer te zetten, wel daarbij op de tenen van de meisjes te letten. Om 9 uur scheen de maan door de bomen, en was voor velen het heerlijk avondje gekomen.

Om 9.30 was Sint nog steeds niet verschenen, hetgeen teleurstellend was voor dezen en genen. Het J.B. trof hem in Kanaalzicht met zijn Pieten, waar zij van de vrije zaterdag zaten te genieten. Deze teleurstelling was wel zo groot, dat de voorzitter om 10.15 uur het Walhalla sloot.

B.A. Reith en R. v.d. Pol
(VN 1961-12)

LUSTRUM 1966

"Het als Viking-cabaret aangekondigde groepje kwam aan Viking-zaken nauwelijks toe en had met goede smaak als noodzakelijke voorwaarde van geestigheid grote moeite. En voorts miste de buffetbediening 's avonds 133 van de 150 aperitiefglaasjes."

VN 1966-4 over het lustrumfeest op de boot Jan Koppe.

Viking moet aan de restaurateur een schadevergoeding van f 1,75 per glas betalen, waardoor een groot deel van de lustrumwinst weer verloren gaat. Er kwamen er nog 70 terug.

zoveel mogelijk geweerd worden op Viking en als ze al per ongeluk lid zijn, kunnen ze er op gewezen worden dat een Vikinglid geacht wordt normale kleren te dragen en wordt het dan nog niet beter dan kunnen ze verdwijnen. Bij feesten mogen ze in geen geval geïntroduceerd worden.

De rondvraag werd door Ewout Storm van Leeuwen geopend met de vraag wat die normale kleding dan was. De voorzitter antwoordde, normale kleren zoals de anderen ze dragen. Geen abnormale spijkerbroeken met wijde pijpen, enz" (verslag ALV/jeugd 29 mei 1965)

Het jeugdbestuur organiseerde bijvoorbeeld ook busreizen naar Amsterdam, naar de Bosbaan en naar de Head, vanaf het eerste jaar dat Viking daar aan meedeed. Meestal ging alles in goed overleg met het "grote bestuur", soms ging er iets mis en ontstond er een conflict. Zo ook in 1966, toen de financiën van een bustocht en een truienfeest niet rond kwamen. Het hele

Viking had ook de primeur in Nederland van schoolwedstrijden. Althans als we afgaan op de belangstelling in De Telegraaf en Het Vrije Volk voor de wedstrijden in 1965. 10 middelbare scholen mochten 6 weken lang gratis met een jongens- en een meisjesploeg komen roeien. Op de wedstrijd waren er uiteindelijk 16 ploegen. De coaches waren de jeugdleden-B. Hieruit kwam een flinke aanwas aan jeugdleden-A.

Viking was bij de Utrechtse jeugd ook bekend om de feesten, maar zelfs toen al waren er bedenkingen over. En wie was er welkom en wie niet? In elk geval de Sjorsklanten niet.

"Het probleem van de Sjorsklanten (voor niet/insiders; nozemachtige middelbare scholieren).

De voorzitter zei, dat zulke personen

jeugdbestuur trad af en er moest hevig vergaderd worden om tot een tijdelijk nieuw jeugdbestuur te komen.

Instructie en examens

De instructie van de senioren was in tweepersoons tubs (boordroeien). Wie lid wilde worden werd in principe geïntroduceerd door een ervaren lid en kreeg daarvan ook instructie. Het examensysteem was omvangrijk en hard; er moest vooral lang geoefend worden voor een volgende stap. En natuurlijk moest men tijdens het roeien reglementair gekleed zijn.

"Examen-etiquette"

Het komt herhaaldelijk voor, dat nieuwe leden verzui- men om zich vóór het examen even aan de dienstdoende leden van de examencommissie bekend te maken. De examinatoren moeten dan zelf maar uit de soms talrijke voorroeiende boten opmaken wie welk examen doet. Om een goede gang van zaken te bevorderen is het dus zeer gewenst, dat de examinandi even komen vertellen wie ze zijn en waar ze in het examenboek voor welk examen staan ingeschreven. Dit geeft tevens gelegenheid om te vernemen of men inderdaad tot het afleggen van het aangevraagde examen gerechtigd wordt geacht, of dat men wegens verschillende oorzaken (onvoldoende aantal malen roeien in vorig boottype, onreglementaire roeikleding of onbetaalde schulden aan de vereniging) wellicht toch niet wordt toegelaten." (VN 1959-10) (CvW)

KLEDING

De heer Willemsen acht het een mooie taak voor de jonge bestuursleden om te letten op de uniformiteit van de roeikleding, die veel te wensen over laat. De voorzitter antwoordt, dat het kwaad zichzelf straft, omdat men bij examens niet wordt toegelaten indien men niet juist is gekleed." (Verslag ALV 1966)

Jaren 1969-1978: Door een diep dal naar de nieuwe loods

Toen in 1970 met Opopoi ook de laatste bij Viking inwonende studentenvereniging vertrok, bleef er een (te) kleine burgervereniging over met – na het afscheid van Jacob Slegtenhorst – één bootman die geen nieuwe boten kon bouwen, en een accommodatie die aan alle kanten slecht was. Het ledenverloop was zeer groot en op het dieptepunt in 1972 waren er maar 229 over. Toen dan ten einde raad begin 1973 het voorstel aan de leden zou worden gedaan om de laatste bootman te ontslaan kwam net op tijd de blijde tijding dat de gemeente Utrecht zijn salaris wilde gaan betalen "tot het tijdstip van overgang naar de nieuwe accommodatie". De plannen daarvoor werden langzaam steeds concreter. Viking kon weer nieuwe boten gaan kopen, het ledental ging weer langzaam omhoog en toen men in 1978 naar De Driewerf overging, was er een redelijk gezonde vereniging met een kwalitatief en kwantitatief groeiende vloot.

In het jaarverslag 1969 klaagde de toenmalig secretaris Corrie Kriete-meijer nog over het grote verloop onder de leden. 105 nieuwe senioren kwamen er bij en 91 gingen er weer weg. Toen in 1970 ook nog eens 70 leden van Opopoi (de UVSV-roevereniging) massaal opzegden, zag de toekomst er voor Viking beroerd uit. Wel was er dat jaar het afscheid als bootman van Jacob Slegtenhorst, die in zijn laatste jaren continu nieuwe boten had gebouwd. Jacob ging dus van de loonlijst af, waarop nu nog wel zijn assistent Albert Nagtegaal stond. Albert onderhield zowel de boten als de leden, maar voor nieuwe boten zou Viking naar andere bouwers moeten uitkijken. Het lustrum van 1971 werd op de aller-goedkoopste manier gevierd vanwege de grote financiële nood. Het bestuur met voorzitter Bote Bruinsma aan het hoofd verstuurde naar allerlei instanties verzoeken om financiële steun en zag graag

het gebouw en het terrein en de bootman overgenomen door de gemeente. Op de lustrumreceptie van 1971 was wethouder Pot er wel, maar hij beloofde nog niets. Wel kwam er toen een gemeentelijke roei-accommodatie voor op de "Prognose" van de gemeente Utrecht.

"Het bestuur acht het uitgesloten, dat Viking alleen kan bestaan. Wij hebben geluk gehad dat het 13de lustrum

dit jaar nog gevierd kan worden en dat Viking de 65 jaar heeft gehaald." (Voorzitter Bruinsma in de ALV van maart 1971)

Er was f 100.000 nodig om de vloot van f 20.000 op peil te brengen, en f 100.000 voor de nodige aanpassing van het gebouw. De vereniging had geen geld. De eigen

grond was ca f 100.000 waard. *"Op het ogenblik is Viking een minivereniging met een maxi sfeer."* (Bruinsma in ALV)

De enige oplossing was een gezamenlijke roei-accommodatie met een eigen clublokaal, botenruimte en kleedkamers, en de bootman in dienst van de gemeente.

"Ons dertiende lustrum heeft veel gemeen met de pensionering: het 65 worden. Een idee van versleten zijn: niet meer kunnen functioneren: het vuur is bijna geblust. Toch zijn er nog veel roeiers van boven de 65 jaar, roeien houdt jong, laadt de vitaliteit op. Hoe is dat versleten gevoel gekomen?"

De lustrumtoertocht van 1971 moest worden afgebroken wegens slecht weer en de boten werden later teruggesleept.

Serieuze gezichten op de ALV van 1971; op de eerste rij v.l.n.r. Wim Linssen, Charles van der Schoot, Eduard de Nooij, Boelo ten Have en Els Kruitwagen. Op de tweede rij onder andere Hein van Drogenbroek, Louk Couvee (achter v.d. Schoot) en Jo van 't Zet (achter ten Have).

Drie bevallingen in de laatste jaren – een unicum voor een 60-jarige – en wel die van De Batavier, Charon en Popoi, hebben het proces versneld, niet veroorzaakt. We moeten zoeken naar processen buiten onze nauwe kring om het te kunnen verklaren. Meer dan bij enige andere sport is bij roeien de regentenstructuur blijven hangen: een duidelijk vooropgestelde visie en een bereidheid daarvoor vele offers te brengen. Langzaam is deze mentaliteit weggedruppeld tot er een vacuum over bleef. De toestand van het gebouw, boten en riemen, het gemiddelde roeipeil, dat is de as van de crematie. Tijdens het sterfbed is er nieuw leven ontstaan, de betrokkenheid neemt toe, ieder wil meepraten, meebeslissen, eigen wegen kiezen. We zijn nu midden in de groei, de volwassenheid, de kortsluiting “meebe-

slissen is hard meewerken” ontbreekt nog.” (Voorzitter Bruinsma in VN 1971-4 bij het lustrum in september)

In 1972 zonk het ledental tot het dieptepunt van 229. De financiële situatie was hachelijk. Nieuwe boten kopen kon niet en er was een lijst van te verkopen boten. De acht Utrecht stond daar aanvankelijk ook op maar werd er toch weer af gehaald. Twaalf boten zijn inderdaad afgevoerd of verkocht, de meeste voor weinig geld omdat ze van slechte kwaliteit waren. Een paar boten gingen naar het eigen jeugdbestuur, dat er o.a. een plantenbak van maakte. Er waren aanvankelijk nog geen toezeggingen van subsidie door de gemeente of provincie. Er werd wel steeds meer gesproken over een gemeentelijke roei-accommodatie,

met als locatie nu “tegenover Autorama”.

Begin 1973 riep het bestuur de vereniging bijeen voor het nemen van de dramatische beslissing om de bootsman Albert Nagtegaal “per eerst mogelijke datum” te ontslaan. Het kon niet langer uitgesteld worden. “De financiële

situatie van de vereniging doet het, naar het oordeel van het bestuur, niet langer verantwoord zijn het dienstverband van onze bootsman onbe- paald voort te zetten zonder dat daar hetzij een subsidie van overheidszijde, i.c. de gemeente Utrecht, hetzij een zeer drastische contributieverhoging tegenover staat.

Het uitblijven van een subsidie enerzijds, de, naar mag worden aangenomen, onhaalbaarheid van op basis van het huidige ledenbestand een contributieverhoging van tenminste f 50,- per lid/jeugdlid anderzijds, heeft het bestuur na rijp beraad met een bezwaard gemoed doen besluiten dit voorstel aan de ledenvergadering te doen.” (In de oproep voor speciale ALV van 23 januari 1973)

Bote Bruinsma zegt dat hij als voorzitter van Viking nooit een botendoop heeft meegemaakt. Viking had twee bootslieden in dienst en de loods was buitengewoon slecht. Dat slorpte al het geld op, er was niets over om hout voor nieuwe boten te kopen. Het waren wel de jaren waarin het overleg met de gemeente Utrecht uiteindelijk resulteerde in het besluit tot het bouwen van De Driewerf. Daar heeft Bruinsma veel aan gedaan.

BGB

De skiff B Gosse B was een van de weinige privé-boten in de loods van Viking. Een Hongaars merk, gekocht van importeur Dop Logger. Bruinsma schonk de boot later aan Viking. In 2005 was de boot nog in gebruik bij een kleine vereniging, die er ook weer blij mee was.

De voormalig huisarts in Utrecht is in 1976 benoemd tot directeur-geneesheer van het Havenziekenhuis en Instituut voor Tropische ziekten en in 1981 naar Rotterdam vertrokken. Hij is daarmee weer terug bij de basis, want net als echtgenote Eva heeft hij bij Nautilus leren roeien. Na zijn Vikingtijd is hij wel lid van de andere Rotterdamse vereniging De Maas geworden, waar hij nog jarenlang in een acht zat die vaak op de Head tegenstander was van onze “oude veteranen.” In 1993 liep hij vier

Voorzitter Bote Bruinsma, 1968-1973 *Klus van nieuwe loods geklaard*

gebroken rugwervels op bij een botsing van twee dubbelvieren. Dat was het einde van het wedstrijdroeien. Boordroeien ging helemaal niet meer, hij voer nog wel een tijd in zijn eigen skiff.

Bote Bruinsma werd in 1966 lid van Viking en al in 1968 gevraagd voorzitter te worden. "Het was toen met Viking een heel moeilijke situatie. We hadden twee bootslieden in dienst die volledig uit de contributie betaald werden. De loods was puur slecht, het dak lekte. We hadden ook nog de studentes van Opopoi in onze vereniging. Die legden een groot beslag op de boten en het wedstrijd-budget. Zij kregen wel een subsidie van 25 gulden per jaar per lid van de universiteit, maar dat besteedden ze niet aan boten maar staken ze in een spaarpot voor later. Daar had Viking dus niets aan. De roeiers van Viking en een kanoclub waren

JEUGD OF VETERANEN

"Feesten op Viking waren toen heel sterk gericht op de jeugdleden. Eigenlijk niet goed, want het spreekwoord is immers: Jeugdleden heb je maar even, maar veteranen voor het leven."

de enige sporters in Utrecht die geen gemeentelijke subsidie ontvingen. Dat bleek uit de Sportnota van wethouder

Bote Bruinsma.

Pot. Daar ben ik toen met de voormalig penningmeester Charles van der Schoot over gaan praten met de gemeente, met de wethouder en zijn twee hoofdambtenaren. We moesten enerzijds zien te bereiken dat onze ene bootzman Albert Nagtegaal, nadat Jacob Slegtenhorst met pensioen gegaan was, uit subsidies betaald kon worden. We hebben er jarenlang bijna maandelijks overleg over gehad. En met de besturen van Triton en Orca

OVERLIJDEN

"Het absolute dieptepunt in mijn tijd op Viking was natuurlijk het overlijden van Louk Couvee in 1973, nog in de boot zittend, net na een vrij makkelijk gewonnen wedstrijd op Hollandia. Ik heb hem daar nog gereanimeerd, maar het lukte niet. Hij was ook arts. Hij had al een paar keer waarschuwingsverschijnselen gehad maar sloeg die in de wind."

concludeerden we dat onze gezamenlijke belangen groter waren dan onze tegenstellingen en we hebben als een eenheid met de gemeente gepraat over een nieuwe loods. Rikus van de Ruit deed belangrijk lobbywerk in de gemeenteraad en Wim Linssen oefende zijn invloed uit op de universiteitssecretaris mevrouw

van Lanschot. Zo kwam de samenwerking tussen gemeente en universiteit tot stand. De onderhandelingen voor de loods waren in 1973 eigenlijk al helemaal afgehandeld en toen vond ik mijn klus als voorzitter geklaard."

Doop

"Leuk was ook dat we met een groep vrijwilligers het hele dak van de loods vernieuwd hebben. Daar waren toch mensen bij die normaliter nooit op een dak kwamen. En al in mijn eerste jaar als voorzitter won een combinatie-acht van Viking, de Opopoistudentes, en Tachos de bronzen medaille op het EK in Grünau. Daar hebben we toen mooie herdenkingsborden voor gemaakt. Of ik als voorzitter veel boten gedoopt heb? Volgens mij geen één. Vanwege de situatie toen. En mijn opvolger daarna een heleboel. Toen was er weer tijd en geld voor essentiële roeizaken."

In zijn huis in Rotterdam bewaart Bote Bruinsma nog een groen-wit bestuurslint, een even kleurige badge, zilveren manchetknopen met het Vikingemblem, en een miniatuur Vikingschip. (CvW)

Erelid Rikus van de Ruit (1970) *Vijftien jaar penningmeester*

Van maart 1955 tot april 1970 was Rikus van de Ruit penningmeester van Viking. Daarvoor, en voor zijn vele andere activiteiten binnen Viking, werd hij in 1970 tot erelid benoemd. Een rasbestuurder, in en buiten werktijd. Zelfs in Vikings eeuwjaar heeft hij op 77-jarige leeftijd nog meerdere functies. Hoewel roeien wegens een spierziekte niet meer gaat is hij nog wel op de vergaderingen om de rol van “nestor” te spelen.

Je hebt Vikinghuwelijken en andere roeihuwelijken. Dat van Rikus en Toos van de Ruit is een voorbeeld van het laatste. Hij pikte zijn bruid op bij de vereniging Gouda tijdens een toertocht. Toos is ook jarenlang Vikinglid geweest. In zijn studententijd in Rotterdam roeide Rikus van de Ruit al bij Skadi. “Ik had een paar huisgenoten die roeiden, onder andere het huidige Vikinglid Ronald op den Orth. Die maakten vaak veel herrie in huis en ze hadden het altijd maar over dat roeien. Toen ben ik het ook maar gaan doen. Maar geen wedstrijdroeien, daar had ik niet genoeg tijd voor.”

In de weekends roeide hij ook bij Die Leythe, vooral veel toertochten. In 1954 kwam hij voor zijn werk bij de Spoorwegen, waar hij opklom tot plaatsvervangend directeur infrastruc-

tuur, naar Utrecht. “Formeel mocht ik pas per 1 januari 1955 lid worden, maar eigenlijk roeide ik hier al vanaf augustus 1954. En in de Ledenvergadering van maart 1955 werd ik al tot penningmeester benoemd. Voorzitter Planjer durfde het me nauwelijks te vragen, omdat ik nog maar zo kort lid was.”

In die tijd had Viking twee penningmeesters, één voor de contacten naar buiten en één voor binnen de vereniging. Rikus van de Ruit was aanvankelijk de eerste penningmeester, maar toen hij in 1959 ook nog voorzitter van de VVD in Utrecht werd, schoof hij door naar de andere functie. Jarenlang was hij daarnaast voorzitter van de redactie van het Viking-Nieuws. Dat kwam indertijd uit als bijlage in het bondsblad Roeien. Verenigingen die daar aan mee deden, mochten maandelijks vier pagina's kopij aanleveren. Het was wel vrij duur voor die verenigingen en Viking is daarom later zelf een blad gaan maken.

De Utrecht

“Een van de leukste dingen die ik in die tijd op Viking heb meegemaakt was de aanschaf van een acht, de Utrecht, in 1964. Geld voor een nieuwe acht was er niet, het werd een tweedehands van De Maas, een boot uit 1932. We hebben nog een sponsor-actie gehouden onder scheepvaartbedrijven die iets met Utrecht in hun naam hadden. Die acht, de “Utrecht”, dat vonden we allemaal fantastisch. Iedereen wou er wel in roeien. Toen ontstond ook de eerste veteranen acht van Viking die aan de Head mee ging doen. Daar heb ik ook een aantal jaren in gezeten. Een groot probleem was natuurlijk wel hoe je die lange boot vanuit de toenmalige loods het water op kreeg. Daarvoor hebben we toen dat vlot uitgevonden, dat de contrapsie genoemd werd.”

Het was toen wel een spannende tijd voor Viking, en in het bijzonder de penningmeester. De loods was heel slecht, een grote opknabbeurt was

hard nodig. De balken van de verdieping moesten vervangen worden, in de vloer van het botenhuis vielen gaten, de steiger verzakte. Er kwamen een paar jaar weinig nieuwe leden, terwijl in 1964 ook nog de studenten van De Batavier bij Viking weg gingen, gevolgd door Charon in 1967 en daarna ook Opopoi. Viking had het financieel heel moeilijk.

Rikus; “De deurwaarders hadden tijdens mijn penningmeesterschap wel gouden tijden aan de incasso's bij de studentleden van Viking. Die waren nogal eens moeilijk van betalen. Met De Batavier had ik wel wat problemen, Charon dat waren over het algemeen gemoedelijke Brabanders en Limburgers en die van Opopoi dat waren ook wel aardige meisjes.”

Ondanks de financiële problemen werd het Walhalla toch uitgebreid. Er werd een bankkrediet opgenomen en de aflossing op een obligatielening werd tijdelijk stopgezet.

Na zijn bestuurstijd is Rikus nog jarenlang blijven roeien. Eduard de Nooij was veel jaren een vaste partner in de dubbeltwee. Een spierziekte (Rikus: “Gelukkig een langzame variant”) maakte het roeien steeds lastiger en later zelfs onmogelijk. Hij volgt alles nog wel. “Viking is toch een grote club. Geen supervereniging, maar wel veelzijdig. De vloot is bijna de beste van Nederland.” (CvW)

Rikus van de Ruit hier als penningmeester naast voorzitter ten Have.

Vice-voorzitter Hein van Drogenbroek doopte in 1974 de Hymir en de Thrym.

De Freki en de Geri, twee C-vieren die 25 jaar lang voor veel Vikings topboten geweest zijn. Ook gedoopt in 1974.

In het VikingNieuws stond ook een grote opsomming van alle subsidie-aanvragen van Viking vanaf 1966 tot nu.

Maar vlak voor deze ALV, waarop maar liefst 60 leden aanwezig waren, kwam dan toch de verlossende boodschap van de gemeente dat zij voor Viking het salaris van de bootman wilde subsidiëren “tot de overgang naar de nieuwe loods”.

Viking was daarmee van de ondergang gered en op de betreffende speciale vergadering werd nu ineens gesproken over een nieuw botenplan. De materiaalcommissie had een jaar eerder al een revolutionair plan opgesteld om de vloot te moderniseren. Meer glad materiaal en C-boten. *“Indien voor deze oplossing wordt gekozen, toont het rompschema vlootassortiment dat een streep is gezet onder het overnaadse tijdperk.”* (VN 1972-1, mededeling van Mat. Cie.).

Het was nu wel zeker dat er op termijn een gemeentelijke roei-accommodatie zou komen en voorzitter Bruinsma, die daar zo hard voor gevochten had, gaf het roer over aan Paul Schuckink Kool. Die mocht in een paar jaar tijds een groot aantal nieuwe boten dopen, waaronder de D-dubbeltweeën Hymir en Thrym, de C-dubbeltweeën Galar en Fjalar (allemaal van bouwer Wim Heuvelman) en de C-vieren Freki en Geri (Busman). Er werd zelfs gespaard voor een nieuwe acht en er werden polyester skiffs gekocht. “Er wordt tegenwoordig op Viking meer gedoopt dan in de kerk!” zei vice-voorzitter Hein van Drogenbroek bij de doop van Hymir en Thrym.

In 1976 kwam er pas echt zekerheid toen wethouder Pot op de receptie ter gelegenheid

van Vikings lustrum zei dat de gemeenteraad groen licht had gegeven voor de bouw van een roei-accommodatie voor alle Utrechtse verenigingen. Er was uiteraard een jubelstemming op die receptie. Viking zou zelf de clubhuisruimte boven de botenberging moeten betalen en alles aan de Keulsekade aan de gemeente moeten overdragen. Er werd vanaf toen nauwelijks meer onderhoud gepleegd aan het gebouw daar.

RECORDS

De ALV van 10 april 1970 was er een van records. Het was de langste en de koudste ooit. De kachel werkte niet door een voorafgaande schoorsteenbrand, die net op tijd ontdekt was. De vergadering duurde tot 2 uur 's nachts.

Er ontstond natuurlijk wel weer een heel andere financiële situatie nu Viking haar nieuwe Walhalla moest kopen. Het tijdperk van “Paulus de Doper” liep dan ten einde, er moest eerst geld geleend worden. *“Financieel zal de overgang naar de nieuwe accommodatie enige consequenties hebben, maar voorzover dat nu te bezien is betekent het niet dat de vereniging voor jaren op de rand van het faillissement zal balanceren. Wel zullen wij er rekening mee moeten houden dat de grote stroom nieuw materiaal van de afgelopen jaren een einde neemt.”* (voorzitter Schuckink Kool in zijn laatste nieuwjaarsboodschap, VN 1978-1)

Toen eenmaal de bouw van de nieuwe loods aan de Verlengde Hoogravenseweg gestart was en gestaag vorderde, kwam er op Viking een nieuwe organisatie op gang om ons toekomstige Walhalla en bestuurskamer in te richten. Hein van Drogenbroek bleef de grote trekker voor het grote werk, met de bar en de banken en tafels (systeem Michiel de Ruyter Uithoorn) met onder andere Marjan de Lang en Klara Schuckink Kool voor de details. *“De bedoeling is dat we ongeveer 35 kussentjes voor de banken maken, hiervoor is veel materiaal nodig. Wat een erg kostbare geschiedenis gaat worden, is de vulling van de kussens, dus kom maar op met oude panty's, nylons, schuimrubber, lapjes, etc.”* (Marjan de Lang in VN 1978-4)

Enquête

Voorzitter Bruinsma was een jaar aan het bewind toen hij persoonlijk alle Vikingleden een zeer uitgebreide enquête toestuurde met vragen over zaken van statuten en H.R., redenen van opzeggen, de entree van leden, de examenregeling, etc. Een Commissie van Propaganda en Advies deed daarna aanbevelingen. De ballotageregeling werd afgeschaft, het examensysteem vereenvoudigd, een organisatie van vervolg-instructie gestart, de onderlinge wedstrijden in ere hersteld, de status van coaches opnieuw bekeken, een toercommissaris c.q. toercommissie aangesteld, meer contact gezocht met lokale kranten, een brochure uitgebracht. Misschien mochten de leden zelfs wel in roeikleding de sociëteit betreden.

Er zou overleg komen met de examencommissie en de Cie. voor propaganda en advies. Het doel van de exa-

mens moest zijn *“een maximum aan roeigenot en een minimum aan schade.”* (VN 1970-1)

“Bestuursregeling 8, roeikleding. Hieruit komt naar voren dat er geen officiële roeikleding bestaat. Daarom stelt de commissie het volgende voor: Als officiële roeikleding geldt de rode Vikingtrui en voor dames een groene en voor heren een witte short. Vanaf 1 oktober tot 1 mei mag ook in trainingspak geroeid worden. De commissie stelt voor de Vikingtrui verplicht te stellen als de periode van het proeflidmaatschap afgelopen is.” (VN 1969-11)

Wedstrijden

In 1969 was er de doorbraak van jeugdskiffeuze Ans Gravesteijn. Nationaal kampioen in haar klasse én de hogere SB-klasse. Ze won de jaren daarna ook nog veel blikken en titels voordat ze naar Triton over ging.

Verder viel er over de senioren weinig te melden, daar er geen studenten-wedstrijdploegen meer waren. Bij de veteranen waren Henk Hagen en Franny van Essen trouwe Skiffheaddeelnemers met ook wel een overwinning in hun klasse. Vanaf 1973 begon de zegetocht van de “oude veteranen” op de Head, vaak in een combinatie met Gorcum, Aegir, Cornelis Tromp. Zie elders in dit boek. Tragisch dieptepunt was natuurlijk het overlijden van ploeglid Loek Couvee op de wedstrijd van Hollandia, na afloop van de gewonnen wedstrijd.

Vanaf 1975 kwam er weer deelname van jeugdroeiers en met name skiffeur Per van Huis won een paar leuke blikken.

In 1978 was er de primeur van een complete dames-acht senioren van Viking op de Head onder leiding van coach Fred Tap en dat jaar was ook de start van “Circus

Knappstein” bij de jeugd. Een complete jongensacht van Viking op de Head.

Een jaar eerder was er ook een opmerkelijke primeur; een complete Vikingacht met lichte beginnelingen won het blik “lichte nieuwelingen” op de ZRB 1977. De roeiers waren: slag Ad van Ommen, Bart Kimman, Dirk-Jan Kylstra, Peter Prak, Ton Gruter, Johan Bollen, Peter Knappstein, boeg Alfred Schoots en stuur Hanno Meyer.

Vikings lichte acht op de Head. Een echt 2km-blik haalden ze op de ZRB.

“Jarenlang is het wedstrijdroeien bij Viking een zaak geweest van veteranen en jeugd. Op het niveau van “normaal” seniorenroeien speelde de vereniging niet of nauwelijks mee. Groot was bij velen de verbazing, toen zij omstreeks de jaarwisseling in de gaten kregen dat er een achttal lichte roeiers serieus aan het trainen waren. Over de fraaie tweede plaats op de Heineken Vierkamp en de teleurstelling van de Head hoef ik niets meer te vertellen.

Daarna was er een adempauze, waarin de roeiers besloten zich te zullen bewijzen. De ZRB viel de eer te beurt dit spektakel te mogen vertonen. In nog geen zeven minuten tijds (6.59.9) werd de hele acht nieuweling af.

Het Viking-supportersbusje bij de start van de Head of the River.

Erelid Charles van der Schoot (1970)

Charles van der Schoot werd 10 april 1970 erelid van Viking bij zijn afscheid als bestuurslid. Charles was in 1958 als 2^e penningmeester achter Rikus van de Ruit in het bestuur gekomen, maar in 1961 verwisselden beiden van plaats. Charles van der Schoot is jarenlang materiaalcommissaris geweest. In zijn tijd kende de vloot geen onderscheid in gewichtsklassen, maar in mannen- en vrouwenboten. “De Cole is een teer bootje, daar komt niemand in die een penis heeft”, aldus Charles.

“Charles van der Schoot was een markant lid van onze vereniging. Persoonlijk ervoer ik dit, toen ik als nieuw lid met het materiaal te maken kreeg. In die tijd waakte Charles als materiaalcommissaris

over onze vloot en dat deed hij zeer nadrukkelijk en voor iedereen goed hoorbaar. Zo was Charles, recht op het doel af. Daarvoor had Charles als penningmeester reeds zijn sporen verdiend en was tot erelid benoemd. Velen zullen hem herinneren als enthousiast roeier,

In de veteranenacht tussen Boelo ten Have en Rolf Kok.

coach en vooral ook als promotor van de vaardigheidsproeven.” (voorzitter Pieter Kwantes in zijn in memoriam, november 1988). Charles was een van de drijvende krachten achter het veteranenroeien. Hij heeft zelf deel uitgemaakt van de oude veteranenacht en was coach van de jonge veteranenacht. Charles was geliefd en gevreesd, over de volgorde zullen de meningen van generaties Vikings verschillen. Zijn artikelen in het VikingNieuws waren ongeëvenaard van lengte en zaten vol van humor die op sarcasme leek. Hij was een bijzonder mens, dat was hij.

“Ten tweede wil ik ome Charles eens in de belangstelling zetten in zoverre hij dit zelf al niet regelmatig doet. Als je de vaardigheidsproef wilt roeien hoef je hem maar op te bellen. Hij is dan altijd bereid met je af te spreken. Hij duldt geen tegenspraak. De zaak gaat als volgt. Je belt hem op en je zegt “Dag Charles, ik wou de va...” Hij onderbreekt je en zegt “Zondagochtend 7 uur. Wil je een goede tijd roeien dan zal er wat tegenover moeten staan, je weet welk merk. Je komt in het VikingNieuws, want het stukje heb ik al geschreven.” (Rob Bleijenberg in VN 1981-10)

*“Vaarwel
Het wil ook zeggen dat U mij er voortaan niet meer bij nodig heeft. In 1986 roeit U er op Uw gemak weer 80 bij elkaar. Dat spreekt dan vanzelf want dat is traditie op Viking.*

Democratie volgens Charles van der Schoot.

*Is voor mij dus het moment om me stilletjes terug te trekken. Voordat de inspiratie opdroogt. Voordat het een beproeving wordt.
Ergo: Vaarwel mijn vaardig Viking, verwacht een andere Heer.”*

(Charles van der Schoot neemt in VN 1981-11 afscheid als Vaardigheidscontroleur. Viking deed het record van 92 vaardigheidsproeven.)

Sinds 1982 wordt door het Vikingbestuur de Charles van der Schootbeker uitgereikt aan een lid dat zich bijzonder verdienstelijk heeft gemaakt voor de vereniging. De eerste keer werd hij aan zijn naamgever uitgereikt. Tegelijkertijd ontving hij de pechprijs, omdat Viking ondanks het record aan vaardigheidsproeven naast de Nikkelen Nelis greep.

Charles is op 7 november 1988 overleden. (CvW, EA)

Hollandia werd uitgeroepen tot “test-case” en zou uitsluitsel moeten brengen omtrent onze kansen op een blik in de loop van het seizoen in het hogere SB-veld. Met minder dan een goede finaleplaats wilden de wedstrijdcommissie en een belangrijk deel der roeiers geen genoegen nemen. Zowel de vier als de acht behaalden een tweede plaats in de voorwedstrijd; de voorzitter was aanwezig om persoonlijk de conclusie uit te spreken: LSB8+ ter ziele. (Ad van Ommen in VN 1977-6)

TE VER

De Viking lichte acht van 1977 was natuurlijk heel bijzonder. Een burgervereniging die een complete senioren acht op het water bracht was uniek. Lichtgewicht nog meer. En dat ze een heel echt blik wonnen in een normaliter door studenten overheerst nummer was prachtig. Techniek was er genoeg. Iedereen kon scullen en bij het instappen in de acht werd er niet over bakboord of stuurboord gepraat, ze stapten gewoon in een bepaalde volgorde in. De conditie was een minder punt. Ik memoreer het Paaskamp van dat jaar. Natuurlijk een topper in het jaar van een (ex-)jeugdlid op Viking en door mij als coach niet te verbieden. Ik bedacht een regel om het innemen van drank in de avond misschien nog enigszins binnen de perken te kunnen houden.

Voor elk gedronken biertje zou de volgende morgen 1 kilometer hardlopen staan. De roeiers waren akkoord en beloofden matigheid. Toen ik de volgende morgen op het kamp terug keerde bleek dat ik het plan niet kon uitvoeren. Voor een aantal roeiers van de serieuze lichte acht zou het aantal te lopen kilometers véél te ver zijn. (coach en bootsman, Chris van Winden)

Instructie en examens

In 1970 kwam er weer eens een nieuwe opzet van het examensysteem, vooral bedoeld om het grote verloop van de leden tegen te gaan. Er waren 72 zelfstandige instructeurs, die hun leerlingen zelf examens mochten geven, met uitzondering van sturen en glad roeien. Bea en Koos Bazuin stelden een handleiding voor instructeurs op. Er waren geen lange wachttijden tussen de examens meer.

Alles veranderde weer enigszins toen er in 1972 een heel nieuw vlootplan kwam. *“Het schema leent zich uiteraard ook voor de formulering van de roei- en stuur-examens. Aangezien de hele vloot glad gedacht is, zal het in verband met de grotere kwetsbaarheid en wellicht de hogere eisen aan de techniek nodig zijn de huidige onoverzichtelijke en moeilijk controleerbare examenregeling aan te passen. Het is gewenst ten behoeve van de examencommissie per examen een aantal kritieke eisen aan te duiden waaraan voldaan moet worden en waaraan ook door de leden de hand moet worden gehouden. Alle leden dienen doordrongen te zijn van het verband tussen exameneisen, materiaallevensduur en contributiehoogte. Wellicht zijn ook qua leeftijd, al of niet genuanceerd per boottype, eisen te stellen aan de leden van de examencommissie.”* (De materiaalcommissie in VN 1972-1)

In 1974 werd weer eens een poging gedaan om iets aan vervolginstructie te doen, maar er was te weinig belangstelling. De examens en de kwaliteiten van de roeiers bleven de aandacht vragen; *“Examens? Oei, hé, hoe kan dat, hoe is het mogelijk? De laatste tijd neemt het misbruik op Viking steeds grotere vormen aan. Nee, niet de drank, dat valt best mee, maar het bootmisbruik-gebruik of wat u er van wilt maken. Als iemand, die nogal veel aan boten zit te prutsen, gaat het je steeds weer aan het hart, hoe sommige mensen het presteren boten totaal te “verkrachten” (een ander woord is er niet voor). Je gaat je dan wel afvra-*

gen hoe zo’n persoon ooit aan het betreffende examen is gekomen. Soms is het nog een tikkeltje erger en heeft de persoon in kwestie helemaal geen examen voor dat boottype.” (J. B. in VN 1974-3)

In de ALV van maart 1974 werd beloofd een werkgroep in te stellen, die advies moest geven over het systeem van het afroeien. De Nota Afroeien Oudere Leden kwam in december 1974, van Wim Barendse. De afroeiërs maakten te weinig kennis met de rest van de vereniging; geen sociale opvang, te weinig ploegverbanden. Na het afroeien was er geen verdere opvang. Het alternatief van een betaalde kracht voor het afroeien werd nog te duur gevonden. Er werd gestreefd naar meer collectief afroeien op vaste uren. Een grote taak voor de afroei-coördinator. Combineren in vieren moesten we doen, niet alleen in tubs.

In 1977 kwam er een werkgroep afroeien, die aan de standaardisering van de instructie werkte. De nadruk kwam te liggen op het roeien in ploegverband. De exameneisen werden weer versoepeld en men mocht gaan oefenen in een hogere boot als er begeleiding bij was. *“Examens worden dus niet meer alleen van achter de ruiten van het Walhalla afgenomen. Verder is besloten de beoordeling schriftelijk vast te leggen. Bij het examen dient ook de afroeier aanwezig te zijn.”* Het ABT (=Afroei Begeleidings Team) in VN 1977-2) Dit A.B.T. hield ook instructie-avonden voor de afroeiërs. Ook Jo van 't Zet haalde het officiële KNRB-examen Roei-Instructeur, na vorig jaar Pieter Kwantes en Fred Tap.

Het Jeugdbestuur werd in 1976 Jeugdcommissie, met een lid van het “grote” bestuur er in. Klara Schuckink Kool probeerde de instructie van de jeugd te verbeteren. Het geplande roeien in vaste ploegen door de oudere jeugdliden had ze met veel telefoonwerk geprobeerd te regelen, maar het was mislukt. *“Dat opbellen is trou-*

Erelid Boy Slaterus (1971)

Het erelid Wouter Jacob “Boy” Slaterus kwam 29 maart 1946 met 21 jaar al in het bestuur van Viking als 2^e secretaris. Van 1948 tot 1951 was hij als vice-voorzitter de vervanger van Planjer. Na een onderbreking van vijf jaar keerde hij op dezelfde post weer terug in het bestuur tot 26 maart 1971. Hij was vice-voorzitter van drie voorzitters. Bij zijn afscheid uit het bestuur werd hij tot erelid benoemd, wegens zijn 22-jarig bestuurslidmaatschap. Dat bij een nadere berekening dat totaal aantal jaren 20 blijkt te zijn, doet daar niet aan af. Hij heeft ook 20 jaar (1955-1975) in de examencommissie gezeten en was actief in de toercommissie, waarvan hij van 1959 tot 1962 voorzitter was.

Boy Slaterus (1976)

In 1968 was Boy Slaterus voorzitter van een naar hem genoemde commissie, die moest adviseren over de toekomst van Viking. De commissie adviseerde over aanpassingen van het gebouw (bestrating toegangspad,

opknappen vloer, muren, verlichting en dakterras, totale vervanging sanitair), het materiaal (toezicht materiaalcommissaris, opruimen werkplaats), de discipline (boetes op te leggen door de materiaalcommissaris), verhoging van inkomsten (intensieve ledenwerving, verhuur Walhalla, lichtreclame op het dak, voetbaltoto) en de communicatie tussen commissies en bestuur.

Op de ledenvergadering van 1968 schonk Boy Slaterus de vereniging wegens zijn 25-jarig roeien bij Viking een envelop met geld voor de aanschaf van hout. Hiervan werd een skiff gebouwd, de Boy. Op 5 juli 1983 doopte hij de skiff Apollonia ter vervanging van de Boy. Apollonia was de patroonheilige van zijn beroepsgroep, die in een verleden gemarteld werd door het uittrekken van haar gebit. Boy Slaterus is op 9 juli 2005 op 80-jarige leeftijd overleden. (EA)

Dames dubbelvier Head 1977; slag Marjan de Lang, Elandia Brink, Ellis Kimman, boeg Lieske de Nooij, stuur Ellen Silfhout.

wens een avontuur op zichzelf, want tien tegen één krijg je een van de ouders aan de telefoon en zij maken van de gelegenheid gebruik om je te vertellen wat er op Viking allemaal niet deugt. In vele gevallen moet je ze – helaas – gelijk geven.” (Clara Schuckink Kool in VN 1976-1)

Andere activiteiten

In 1969 was nog de bar totaal vernieuwd door Charles Smelt en zijn vader. Bij de feestelijke heropening van het Walhalla bleef Charles zelf demonstratief weg, *“wegens ergernis en teleurstelling over gebrek aan medewerking”* (VN 1969-5).

In september 1969 ook het eerste festijn in het Walhalla alleen voor oudere leden (boven 24 jaar), omdat meestal de jeugd té overheersend was. Er was een optreden van de band van lid Bert Querngester, de Old Time Viking Dixyland Band. Bij allerlei gelegenheden werd steeds weer de film van Ewoud van den Berg, De Waterlopers, vertoond.

In 1974 werd voor het eerst een Non-Stop-Viking-Dag georganiseerd, het begin van een mooie traditie. *“Voorts heeft een groep enthousiaste Vikingleden uit de Sociëteitscommissie en het Jeugdbestuur, onder aanvoering van de heren W. de Feiter en J. Bosboom, een formule gezocht voor het organiseren van een evenement tot activering van de leden. Als Werkgroep Anders hebben zij op 11 mei een non-stop-Viking-dag georganiseerd die klonk als een klok. Wedstrijden van 's ochtends tot laat in de middag – met Vikingknopen als prijzen – een grootse maaltijd in de loods en een feest voor elk wat wils in de loods en het Walhalla. Er is met groot enthousiasme door vele leden en jeugdleden op ingegaan, op alle onderdelen.”* (Jaarverslag 1974)

“Een onbevooroordeelde buitenstaander zou op 11 mei 1974 tot de conclusie gekomen kunnen zijn dat Viking een toch wel zeer actieve en bloeiende club is.

Botendoop Geri en Freki.

Twee jaar voorzitter, pardon praeses, van studentenvereniging Skadi, later voorzitter van Viking, en vandaaruit voorzitter van de roeibond. Paul Schuckink Kool is een rasbestuurder. In het dagelijks leven ook opgeklommen van “allerlei rare jobs vlak na mijn studie” via organisatie-adviseur bij Berenschot tot directeur bij de SHV. In zijn nadagen daar ook nog adviseur, en dan in de sport weer coach van de oudste veteranen acht.

Het voorzitterschap van Skadi – hij is er Lid van Verdienste – wisselde hij af met Ronald op den Orth, in 2006 roeier in de oudste acht, die bij de Rotterdamse studenten ook twee jaar baas was. Echtgenote Clara zat op dezelfde Utrechtse middelbare school het Stedelijk Gymnasium en was in die tijd wél al Vikinglid.

Na de Skadi-tijd roeide Paul Schuckink Kool een tijd niet. Het werk bracht hem overal in binnen- en buitenland. Toen hij wat vaster in de buurt van Utrecht kwam te zitten was daar wel gelegenheid voor. Op zijn 38ste werd hij lid van Viking. Als roeier in wat toen al de “oude veteranen acht” heette hielp hij een paar keer de Head te winnen. Maar men had hem al gauw nodig in het bestuur; natuurlijk als voorzitter. Het was in de laatste jaren van de loods aan de Keulsekade, toen Viking nog maar één bootsman had en daarvoor van de gemeente subsidie kreeg. Dat gaf financiële ruimte om flink nieuwe boten te kopen. De vermaarde C-vieren Freki en Geri werden in 1974 gedoopt, en toen ook de D-tweeën Hymir en Thrym, die later de eerste dubbeldrieën werden. Dit alles was aanleiding voor de bijnaam “Paulus de Doper”. “Over het bouwen van de loods was al beslist in de tijd van mijn voorganger Bote Bruinsma.

Voorzitter Paul Schuckink Kool, 1973-1978

Van Skadi via Viking naar KNRB

Ze leerden elkaar goed kennen toen zij bij de Leidse studentes van De Vliet roeide.

Na de Skadi-tijd roeide Paul Schuckink Kool een tijd niet. Het werk bracht hem overal in binnen- en buitenland.

De gemeente vond het wel een aantrekkelijk project; het duurde alleen erg lang.”

Naast heel veel botendopen mocht Paul ook meemaken dat er in een lustrumjaar meer dan 100 vaardigheidsproeven werden afgelegd. Of was dat later? In ieder geval was het lustrum van 1976 erg leuk. Burgemeester Vonhoff kwam kijken bij de wedstrijden op het kanaal, tussen Balijebrug en Krugerbrug. In zijn tijd werd ook de eerste Non Stop Viking Dag gehouden, bij uitstek een evenement waarbij alle groepen van Vikingleden samen kwamen voor een gezellige roeidag. Wedstrijdjes over korte afstand van de Muntbrug tot de loods. En na afloop bleef er vrijwel niemand droog, van binnen en van buiten.

Verschil

Het was zeker niet altijd koek en ei in die tijd op Viking.

“Er was een verschil in generaties, een groep van nette dames en heren aan de ene kant en daar tegenover een groep van turbulente jeugd. Viking was toen eigenlijk een ouderwetse burgerroeiveniging, die net uit de sfeer van balotage kwam. We hebben dat een beetje opgelost door sommige van die jongeren in het bestuur te halen.” Als voorbeelden noemt hij Pieter Kwantes en Ad van Ommen, die toen blijkbaar tot de

Met wethouder Pot bij ondertekening contract nieuwe loods. Op de achtergrond Corrie Krietemeyer en Pieter Kwantes.

Lustrumwedstrijden in de regen. Links voorzitter Schuckink Kool, midden burgemeester Vonhoff, rechts voorzitter van de lustrumcommissie Eric Groen.

groep lastige jongeren gerekend werden. Ene Rob Bleijenberg trok een keer zelf de conclusie dat hij een tijdje weg moest gaan van Viking.

“De vereniging van nu in 2006 heeft wat de neiging om in groepjes uiteen te vallen, die allemaal voor hun eigen plezier roeien. Ik zie op zaterdag en zondag een heel andere vereniging dan bijvoorbeeld op de woensdagochtend. Dat wordt ook een beetje in de hand gewerkt door de huidige structuur met

een klein bestuur dat de vereniging runt in commissies. Bij ons kwam alles bij het bestuur terecht.”

“Ik zie ook dat het wij-gevoel in de vereniging nu veel minder is dan toen, er is meer ik-gevoel voor in de plaats gekomen. Het is daarbij moeilijk om nieuwe leden te binden, als ze niet meteen in een geschikt kringetje terecht komen. En de grote roulatie van leden creëert een beetje een los-zand-vereniging. Bij de jeugd zie ik dat beter gaan, dat is

meer één geheel. Ik hoop dat dit ook vertaald wordt in resultaten op de wedstrijden en dat die jeugdleden ook langer blijven hangen en zelf instructie gaan geven. Bij de senioren zouden we eigenlijk meer gestructureerd moeten werken aan de overloop van Orca en Triton. We zouden toch als Viking in veel meer veteranenklassen goede ploegen moeten hebben.” (CvW)

Koninginnedagtocht ca. 2004, met echtgenote Clara in de wherry aan de Oranjabitter.

FEESTJE

Wat Paul niet vertelde en wij wel wisten...

Er was eens een feest op Viking aan de Keulsekade. Zo'n echt feest waarop de weinige aanwezige seniorleden de jeugd een beetje in toom moesten zien te houden. Toen ging er toch iemand naar het toilet en die trok – om wat voor reden of door wat voor oorzaak dan ook – zo hard aan de doortrekker dat de hele stortbak boven hem naar beneden kwam zeilen. De betrokken persoon kon dat ding opvangen en stond er mee in zijn handen. Hij wilde een poging doen de bak terug te plaatsen en klom daartoe op de WC-pot. Die was daar echter niet op berekend en barstte in stukken uiteen. Wat een puinhoop was dat! En toen kwam op het tumult de voorzitter af om te zien wat daar aan de hand was. En hij zag daar de belhamel staan, degene die die verschrikkelijke troep gemaakt had... zijn eigen zoon. Paul: “We hebben hem niet officieel geschorst of zoiets. Maar ik heb hem wel te verstaan gegeven dat hij voorlopig niet meer op Viking hoefde te komen.”

Wc-pot kapot.

De insiders weten al lang dat voornoemde conclusie juist is voorzover hij betrokken wordt op maximaal honderd leden en zagen deze situatie weer bevestigd op de Vikingdag.

Deze wat zure entree voor mijn gedachten over de op 11 mei georganiseerde Non-stop-happening is beslist niet bedoeld om die leden die er toevallig niet waren een verwijt te maken. Verre van dat, mensen; ik realiseer me zeer goed dat iedereen voor zijn eigen lol lid is en daar hoort natuurlijk bij dat hij zelf mag vaststellen wat hij op onze vereniging aan activiteiten wenst te ontplooiën. Of hij hiermee altijd als verenigingslid optimaal functioneert is een autre chose!

(Voorzitter Schuckink Kool in VN 1974-6 over de “geringe” opkomst van 100 van de 300 leden op de eerste NSVD)

“Niet zozeer na, als wel met name tijdens de maaltijd smaakte Grolsch weer opperbest. De omzet schijnt niet alleen per jaar, maar zelfs per feest te stijgen. Is dat nu

De eerste NSVD, in 1974. Alternatieve manier van voortbewegen in de wherry.

inflatie? Al met al aanleiding genoeg voor de optimisten om te voorspellen dat de nieuwe acht waarschijnlijk wel “Viki Grolsina” zal heten.” (Ad van Ommen over de NSVD in VN 1974-6)

Maar ook in die tijd al werd er geklaagd over te harde muziek op feesten. Eerst de feest- en filmavond van 9 maart 1974; “De “muzikale” begeleiding was in handen van de “Rubbish Disaster”. Ook deze was in z’n gewone doen, d.w.z. ze speelde precies zo luid dat je op een afstand van een meter – hard schreeuwend – elkaar nog net niet kon verstaan. Enige vorm van conversatie was dus niet mogelijk.” Nadat een voorstel van Ad van Ommen om de muziek wat zachter te zetten de grond in werd geslagen, kon het feest beginnen.” (Koen Nieuwesteeg in VN 1974-4)

“De geluidsinstallatie werd zo mogelijk nog harder gezet, en dit maakte het volslagen onmogelijk een woord met elkaar te wisselen. Het effect is dan ook geweest dat tientallen mensen die (tegen de zin van de discjockey in) toch de euvele moed hadden een woord tot een ander te richten met schor gebrulde stemmen en met hoofdpijn het feest verlaten hebben.” (Jan van Helleberg Hubar in VN 1974-4)

Dan een vrijdagavond=soosavond in 1975;

De potentiële tegenhanger van het wijnfeest, met die gedachte in het achterhoofd organiseerde het J.B. met de bereidwillige medewerking van AMATEUR HOUR DIS-COSHOW een feestavondje voor 18 jaar en ouder. Gevolg: de zaal stroomde vol met mensen die heel graag wilden weten hoe laat het pauze was. Gastvrouw-heer was Hanny en Co., aangezien ze de enige zijn die het aantal decibellen kunnen verdragen achter de bar. Dit alles was de formule voor een wederom zeer geslaagde

VIKINGDAS

Breipatroon voor Vikingdas

Zet ca. 30 cm steken op (naar keuze). 2 steken recht en 2 steken averecht breien (geeft erg mooi effect). De kleur waarmee je begint is het originele Vikinggroen. Na 40 cm wissel je dat af door 5 cm lang met wit te breien, dan 10 cm rood en vervolgens weer 5 cm wit. Daarna herhaalt het patroon zich weer en na een paar luttele uurtjes breien heb je al een kleurig mini dasje welke in de loop der tijd zal uitgroeien tot een warme maxi das. Veel succes. (VN 1971-1)

avond. Ons disco-konijn Peter Knappstein trachtte nog enkele vrouwen op de dansvloer te krijgen, maar wat jammer nu, zijn charmes bleken niet toereikend.” (VN 1975-5)

En nog een paar jaar later;

“Hadden tot dan toe jongeren en ouderen zowel zich samen als elkaar kostelijk vermaakt, tegen zonsongang scheidde beider wegen. Decibels, geproduceerd door een groep “Brainwave”, vulden het Walhalla. Bij sommigen leidde het tot “brain-fade” en zij trokken zich wijselijk terug. Anderen gaven zich al dan niet proteste-rend over aan de “brain-storm”. Een betere aansluiting van de verwachtingen van de aanwezigen op de NSVD en het karakter van het feest zou wenselijk zijn.” (Jaar-verslag 1978)

Het was blijkbaar bij het eerste feest op De Driewerf een heftige start.

“Tenslotte het feest. De verschrikkelijk harde en vaak slecht gespeelde muziek heeft sommige mensen vroegtijdig naar huis gestuurd of het balkon op gedreven.” (Peter

Op de lustrumtoertocht van 1976 in Nieuwkoop moesten de deelnemers tot hun verrassing in vletten varen en met de blote hand palingen vangen.

“De redactie draagt er zorg voor dat iedere jaargang minimaal 11 nummers omvat, waarin de elementen informatie, mededelingen van bestuur en commissies, verslaggeving en meningsuiting zijn vertegenwoordigd.” (Reglement Redactie, VN september 1977)

Losse flodders

“Gelukkig komen op Viking steeds meer mensen tot de overtuiging dat het coachen vanaf de kant een zeer nuttige bezigheid is, zowel voor degene die roeit als voor de “meefietser”. Teneinde deze nuttige bezigheid enigszins te veraangenamen heeft het Jeugdbestuur een aantal “toeters” laten aanrukken. Deze zijn in de eerste plaats bestemd voor de jeugdleden en het is de bedoeling dat men ze meteen na gebruik weer inlevert

bij degene van wie men ze heeft betrokken. Men kan hiervoor terecht bij de Jeugdbestursleden, Albert en de bar, indien geopend.” (VN 1973-7)

Het “Nu de riem in het nat geslagen” van de Vikings stak op de prijsuitreiking van de wedstrijden in oktober 1973 wel erg schrill af tegen de liederen van de studenten. Voorstel in VN 1973-11; *“Erg concreet zou ik daarom meteen willen vragen, wie er aanstaande vrijdagavond om zeven uur naar de loods komt, om met eventuele aanwezigen, onder deskundige leiding en het genot van een pilsje, een nieuw lied te componeren en in te studeren...”*

“Ik ben vervolgens van mening, dat mijn taak als Mat. Com. niet bestaat uit Bromsnorren, en om aan alle geruchten een eind te maken wil ik ook uitdrukkelijk verklaren, dat ik nog steeds niet betaald word voor de moeite maar dan ook wel weiger om me constant te

ergeren aan allerlei vormen van verregaande onbenulligheid. Ik heb deze klus met veel genoegen zo’n jaar of 15 opgeknapt maar de laatste tijd voel ik de materiaalmoetheid in m’n botten groeien.” (Materiaalcommissaris Charles van der Schoot in VN 1974-11; de dag na de doop van twee nieuwe boten lagen deze al verkeerd op de stelling)

“Met een voorzitter als Wilfred de Feiter, als het ware bezeten van de gedachte dat alle jeugdleden en leden aan clubactiviteiten, vooral op roeigebied, moeten meedoen, kan het niet anders dan dat het jeugdbestuur vele activiteiten heeft ontplooid. Met succes, mag zeker worden gezegd, al was voor Wilfred de Feiter gezien zijn uitgangspunt het resultaat lang niet genoeg.” (Jaarverslag 1974)

“Het bestuur heeft de heer A. van Ommen bereid gevonden deze taak over te nemen, hetgeen deze op zo voor treffelijke wijze heeft gedaan, dat de verdere ontwikkeling van het Viking Nieuws, die met het beheer van mevr. Boomsma was begonnen, versneld is gegaan. Ons verenigingsorgaan groeide tot een met de regelmaat van de klok verschijnend blad, waarin het wel en wee van

Jolijt in de wherry op de NSVD van 1976. In de punt Bert Appeldoorn, boeg Riana Bleijenbergh, slag Cecile de Kruijff; op de stuurplaats Rob Bleijenbergh en Dick Bruntink, achterin Hans van den Berg.

Prak, VN 1978-6, lid R.B. te U. torpedeerde de “muziek” vakkundig door de stekker uit de muur te trekken)

Het Viking Nieuws

Naast de gewone mededelingen van bestuur en commissies en de diverse verslagen verschenen er ook diverse technische artikelen in het meestal 11 keer per jaar verschijnende blad. Gerard van Leusden schreef over “Krachtoefening voor meisjes en vrouwen”, Mariette Asselberghs van Opopoi over “Leefregels van roeiers in training” en over “Wintertraining”. Bootsman/coach Chris van Winden (1976-1978) over opleiding van roeiers, materiaalbeheer, bootafstelling, etc.

Vaak ook meer uitgebreide verslagen van bestuursvergaderingen.

In 1977 moesten alle commissies een Reglement opstellen. Zo ook de redactie van het VikingNieuws.

Erelid Siem Muuse (1975) *De coach van de Hoedjesvier*

Alweer iemand die meer dan de helft van de Viking-eeuw als lid heeft meegemaakt. Begonnen als 16-jarige met vrij succesvol wedstrijdroeien. Als senior werd het meer bij gelegenheid invallen bij studentenploegen. Maar Siem Muuse werd vooral bekend als coach van een aantal damesploegen met als topper de Hoedjesvier, die kon winnen van studentenverenigingen.

Ook al een Oog in Aller van origine, dat dorp aan de rand van Utrecht, en later ook bij "het spoor" werkend. Dat geldt toch voor veel Vikingers van de oudere generaties. Siem Muuse kwam als jeugdlid A bij Viking, de categorie die toen, in 1949, alleen maar op bepaalde

tijden in de sociëteit Walhalla binnen mocht. De opvang was in wherry's en loodzware Maasvieren, de wedstrijden waren later in overnaadse vieren. "Ik was bij de padvinderij, maar mijn ouders vonden het beter als ik aan sport ging doen."

"Ik ben nog afgeroeid door Els Kruitwagen, die ook jeugdlid was. De jeugdleden B met voldoende examens gaven instructie aan de jeugdleden A, dat was normaal. In het najaar deden we meteen al mee aan het nationaal kampioenschap voor de jeugd bij Het Spaarne, nog in de Maasvier. We roeiden meestal in het weekend, zaterdag én zondag, en ook wel op woensdagmiddag."

De Charonman Eugene Pieters coachte in 1951 de Viking jeugdploeg met Siem en verder Linus Werner, Wim Voors, Jan Hendriks en stuurman Wouter Voors. "We hadden een leuk ploegje, waarmee we op de Bosbaan vaak tweede werden na RIC. We roeiden in de overnaadse vier Hermod, die heel snel was. De huid leek wel bijna glad. Als jonge senior werd het

moeilijker want dan had je nauwelijks ploeggenoten meer. Ik viel wel in bij studentenploegen."

De coachcarrière begon in 1959 met een meisjesploeg die aan stijlroeien deed, wel in een gladde boot. "Het was mijn eerste ervaring als coach en ik ging eerst eens kijken hoe dat allemaal werkte. Het bleek dat je de meeste

punten kon verdienen op het onderdeel productiviteit. Daar heb ik toen de meeste aandacht aan gegeven. In het seizoen bleken een ploeg van Willem III en wij de besten en dat viel blijkbaar ook op bij de roeibond want ik kreeg een uitnodiging voor de coachconferentie op Woudschoten, wat toen zo'n beetje de enige opleiding voor coaches was. Dat was buitengewoon interessant."

In 1960 wilde een aantal van de meisjes, die toen senior waren geworden, wel aan echt wedstrijdroeien gaan doen. Het waren Ieke Schiferli, Mimi van Dongen, de zusjes Marijke en Jeanette de Groot en stuurvrouw Emmy Beuks. De zogenaamde Hoedjesvier,

GETROUWDE STELLEN

"Trouwpartijen tussen Vikingers had je toen ook natuurlijk. Voor Vikinghuwelijken hadden we de Sylvia, een soort wherry met een dak er boven. Daarin kon je met zijn tweeën naar het Stadhuis roeien."

Siem Muuse op het lustrum van 1981 met zijn slagroeister Ieke (Steller-) Schiferli.

vanwege de witte hoedjes die ze bij warm weer op hadden. Daarmee waren ze bekend in heel Nederland. "Het was heerlijk om die ploeg te coachen. Bij onderlinge wedstrijden versloegen we toen grandioos de ploeg van Opopoi, die gecoacht werd door onze voorzitter Planjer. Toen mochten wij naar de wedstrijden op Hollandia en we wonnen daar ook van Nereus en De Vliet, die normaal altijd het sterkste waren."

Gezamenlijk

Het jaar daarop wilde de wedstrijdcommissie van Viking revolutionair

Siem Muuse als coach.

JURKEN

Siem introduceerde ook een vorm van krachttraining voor zijn vrij frêle meisjes. Bij de krachtsportvereniging De Halter haalde hij advies en op Viking werd daarna getraind met betonnen halters van 15 tot 20 kilo. Met gevolgen voor de spieren. "Na een wedstrijd was er weer eens een feest. De meisjes kwamen daar in hun mooiste jurkjes naar toe. Kwamen ze op een gegeven moment naar me toe en lieten ze zien dat ze met hun armen bijna niet meer in hun jurken pasten. Ze hadden veel dikkere armen gekregen."

doen door de roeisters van Viking en de studenten op één hoop te gooien en gezamenlijke ploegen te maken. "Charon wilde wel mee doen maar De Batavier absoluut niet." Uiteindelijk roeide weer dezelfde vier en die werd vaak tweede na een ploeg van Cornelis Tromp met veel grotere dames. Op het Merwedekanaal maakte de ploeg wel veel indruk, onder andere door steeds inhalende boten op te vangen met tussensprints. "Ik vond veel sparren heel belangrijk. Als er iets aan kwam gingen we mee omhoog. We hebben nogal wat vooral jongere ploegen de vernieling in geroeid. Tot hun coaches er zo van baalden dat ze me vroegen dit niet meer te doen. Maar ik deed dat voor het zelfvertrouwen van mijn roeisters. Net zoals ze op het eind van de training, hoe moe of ze ook waren, altijd nog even voor de loods langs roeiden met nog even een sprintje, om indruk te maken op het publiek." In 1962 was de Hoedjesvier gestopt en werd Siem Muuse gepaaid door Opopoi om een vier te coachen. Die wonnen op de Interacademiale

in Utrecht en daarna nog veel meer wedstrijden, zodat ook dit een succes-story werd. De dubbelvier van Opopoi in 1973 gaf minder resultaat, ook al omdat Siem zowel roeiend als coachend niet erg van scullen hield. De coachcarrière liep langzaam af toen hij een paar jaar niet mocht coachen wegens buikproblemen door de grote spanning.

Roeien

"Ik wilde zelf ook wel weer eens roeien. Als veteraan aan de Head mee doen. Maar goede coaches hadden we toen niet en ik roeide eigenlijk niet voor mijn plezier. Toen ik dat eens zei kreeg ik te horen dat ik dan zelf maar weer moest

IJDEL

"Die hoedjes waren niet tegen de warmte. Dat dacht Siem misschien wel. Maar het was ijdelheid. Ik had zo'n mooie Grace Kelly-rol als kapsel en ik was bang dat dat uit elkaar zou vallen als we hard roeiden. Vandaar die hoedjes." (Ieke Schiferli)

gaan coachen. En zo is het gegaan, en we hebben jarenlang een veteranen acht gehad die onverslaanbaar was. Mensen van De Hoop en Cornelis Tromp stonden in de rij om met ons mee te roeien als we geen acht roeiers hadden. Daar waren roeiers bij die aan de Olympische Spelen van 1948 meegedaan hadden, die wilden graag bij ons mee doen." En dat allemaal in de Utrecht, met 19.75 meter de langste acht van Nederland met de ultrakorte roeiplaatsen van 123 cm. Hij maakte ook het sterfgeval mee van Louk Couvee in de boot op Hollandia, wat een enorme klap gaf, en na een paar sterfgevallen in de familie kon hij het coachen in 1979 niet meer aan. "Ik kon het niet meer opbrengen om mensen op te pepen. Ik was na een training vaak net

De Hoedjesvier, waarschijnlijk vóór een training. Als je haar maar goed zit... Vanaf boeg; Jeanette de Groot, Marijke Groot, Mimi van Dongen, slag Ieke Schiferli, stuur Emmy Beuks.

OVERBOORD

"Bij een wedstrijd op heel ruig water, op de Vliet, sloeg de boeg Marijke de Groot overboord. Maar de ploeg roeide door en kwam als derde over de finish. Bij een wedstrijd op de Bosbaan ben ik ook zelf nog eens in het water beland toen ik mijn ploeg voor de start nog wat aanwijzingen wilde geven vanaf een vlotje en daarbij uitgleden. Nou, toen was de concentratie natuurlijk even zoek."

zo moe als de roeiers zelf, en dat hield ik niet meer vol." Met ook nog eens activiteiten in de wedstrijdcommissie, de examencommissie en de sociëteitscommissie en als jeugdcommissaris was het terecht dat Siem Muuse in 1975 tot erelid van Viking werd benoemd. "Stuurlessen geven vond ik altijd erg leuk. Dat gedoe om de ducdalven bij de Muntbrug. Ik kijk over het algemeen met plezier terug op mijn tijd bij Viking. Het heeft me goed gevormd. Het napraten altijd met de veteranen acht met een biertje er bij. Dat schiep een band. Dat hoorde er bij."

Na zijn pensionering is Siem Muuse nog jarenlang vrijwilliger geweest voor het Militair Luchtvaart Museum in Soesterberg, maar zelfs daarvoor blijkt een leeftijdslimiet te bestaan. (CvW)

In 1977 kwam de nieuwe acht Louk Couvee.
Hier bij het uitbrengen op de contrapsie.

de vereniging, het verenigingsleven en de leden is te vinden. De heer van Ommen is er in geslaagd een aantal enthousiaste medewerkers aan te trekken, zodat de last van de kopij niet praktisch alleen op de schouders van de redacteur drukt... Viking heeft nu een contactblad voor zijn leden dat er zijn mag." (Jaarverslag 1974)

In de badkamer bij Ton Gruter is de mogelijkheid geschapen een do-ka te bouwen, die echter wel steeds moet worden afgebroken wanneer iemand in bad wil... Het ledental van de Viking Fotoclub bedraagt op het ogenblik elf personen en is nog voor uitbreiding vatbaar. Een deel van de foto's in dit VikingNieuws is afkomstig van Vifoc-leden." (VN 1975-4)

"Tot slot nog dit. Roeisenior ben je al als je de 27 voorbij bent, maar dan ben je nog lang geen roeiveteraan. Roeiveteraan zijn is a way of life en het is voor niemand – vergist u zich daar niet in – een eenvoudige zaak. Dat

moet je leren net als een mannequin een trap moet leren aflopen. Het is een uitdaging. Om het goed te doen, om langzamerhand te gaan denken hoe dankbaar je kunt zijn voor de vele jaren puur roeien, voor alles wat je met je roeimaten beleefde. Er zijn hele volksstammen, die van dat beleven en van dat genot het bestaan niet eens vermoeden. (Ch. van der Schoot in VN 1975-11)

"Echte" veteranen mannen dubbelvier in 1974; slag Frannie van Essen, Guus van Deventer, Charles van der Schoot, Henk Hagen, stuur Cecile de Kruiff.

Jaqueline Knapstein over feesten op Viking.

"Ik weet niet of ik een foto van de blauwe bank heb. Als ik er nu aan terugdenk was het gewoon een stalen bank met waarschijnlijk plastic er op, maar in die tijd speelde hij wel een belangrijke rol op feestjes want als een jongen met je gedanst had kon hij drie dingen doen; Je terug brengen naar je plek, je een drankje aanbieden waarbij je dan wist dat hij je opnieuw ten dans zou vragen, of je meenemen naar de blauwe bank en dan wist je dat je gezoend zou worden.

Daarnaast was het natuurlijk wel van belang dat je zeker niet als eerste op die bank terecht kwam. Ach, meestal ging het vanzelf, maar nu ik er over nadenk zaten er eigenlijk dus wel regeltjes aan vast.

Je vroeg ook welke feesten er waren. In mijn herinnering zaten de feesten vaak gekoppeld aan een tocht en die waren er heel veel. Namelijk de snerttocht, pan-

nekoekentocht, puzzeltocht, zuurkooltocht, lampionnentocht, grachtentocht. En ik vergeet er vast een heleboel. Ze gingen dan ook allemaal door de grachten behalve de pannekoekentocht.

En dan had je nog de officiële feesten zoals het oliebolfeest en het carnavalsfeest.

Eigenlijk was iedere reden er een om een feest te houden. Ik weet dat we op een zaterdagmiddag na het roeien (om 14 uur) de singles tevoorschijn haalden en de pick up en dat we dan gingen staan dansen tot half 6 want dan moest iedereen weer naar huis

Op de feesten was er trouwens altijd wel toezicht maar dat bestond dan meestal uit mensen die toch al sterk bij ons betrokken waren zoals Dick en Cecile. Ik weet in ieder geval dat er in die tijd heel veel gebeurde en vooral heel spontaan en dat dat toch een grote verbondenheid heeft opgeleverd zoals blijkt uit het eten en

het feest dat we een paar jaar geleden hadden. Op enige mensen na waren bijna alle 120 jeugdleden van toen aanwezig. En dat allemaal geregeld in een tijdsbestek van een paar maanden omdat iedereen wel contact met iemand anders uit die tijd had en heeft." (CvW)

De vaste disk-jockeys van Viking in hun etalage. Eddy van Wijngaarden (links) en Wijnand Romijn van Amateur-Hour

De Grote Oversteek

“Welke roeier heeft zich nog nooit wilde ideeën op zijn hals gehaald, zoals het vechten in een roeiboot op de wilde golven tegen de zee en andere natuur-elementen?”. Zo begint de artikelenserie in het Viking Nieuws van 1978 over de oversteek van het Kanaal tussen Frankrijk en Engeland.

Bij Rob van den Broek, Peter Knapstein, Walter Vermeulen en Jos Steehouder ontstaat in het najaar van 1977 het idee om het Kanaal over te roeien. In het Merwedekanaal bleek de visserskotter HA 20 (Harlingen 20) te liggen. De eerste ontmoeting met de eigenaar ervan was snel geregeld. De HA 20 zou als volgboot gaan fungeren.

“Het is de bedoeling dat wij op zaterdag 8 april met de HA 20, die de Frigga aan boord heeft, koers zetten naar Calais, om vandaar met de auto terug te keren naar Utrecht en het weekeinde daarna (15/16 april) onze poging te wagen” en “We sturen wel een ansichtje uit Folkestone”, zo besluit Jos Steehouder het eerste deel. Folkestone was uitgekozen als doel, omdat de pubs daar

ontegenzeggelijk beter waren dan in Dover, wilden de roeiers geloven.

Rob van den Broek neemt in deel 2 het stokje over van Jos Steehouder en vertelt over het vervolg van de voorbereiding van de tocht. Zo lezen we: *“Als dit Viking Nieuws volledig doorgewerkt en verslonden bij u thuis in de lectuurmand ligt zijn wij al door wind, weer en golven een proefvaartje op het IJsselmeer wezen maken. Bovendien zijn dan een aantal gevechtsrondes met een scala aan instanties uitgevochten en in ons voordeel beslist, uiteraard.”*

De tocht van Utrecht via het Amsterdam-Rijnkanaal, de Dordtse Kil en de Zeeuwse wateren naar Calais liet de roeiers aan boord van de HA 20 – met de Frigga stevig vastgebonden aan dek – alvast wennen aan het ruwe zeemansleven. *“Sturen, knopen leggen, masten hijsen, ruimen zwabberen, koken en, jawel hoor, ook zeeziek worden. Groen en geel hingen wij, tot vermaak van de bemanning, ziek te zijn over de reling.*

Hele scholen visjes in ons kielzog”, zo valt in deel 3 te lezen.

Op 16 april 1978 is het dan zo ver. De overtocht staat op het punt van beginnen. Rob van den Broek hierover in deel 4: *“Om half zes was het reveille en klaarmaken voor appel. Een snelle snee brood, een slok melk, vlug wat kleren aangetrokken en hups in de boot. Het wachten was op het openen van de sluis. Trappelend van ongeduld voeren we met de Frigga alvast heen en weer en draaiden we rondjes rond de volgboot. Blakend van enthousiasme, nieuwsgierig... Hoe zou het worden? Zou het luk-*

De Frigga bij de eerste poging om het Kanaal over te steken. Op de stuurplaats Walter Vermeulen en Jos Steehouder en aan de riemen Peter Knapstein en Rob van den Broek.

Tijdelijke bootman René Mijnders (1976)

Het onbeheerd laten van de loods door de afwezigheid van Albert Nagtegaal wegens zijn ziekte leidde tot verdere verloedering van de loods door vandalisme en inbraak. Met het aanbrengen van volièregaas voor de ruiten werd wel een oplossing gevonden, maar hiermee raakte het budget voor het onderhoud aan het gebouw bijna uitgeput. Een bootman/beheerder scheen een betere oplossing. Het bestuur van Viking vond met ingang van 21 juni 1976 in de persoon van een Orca-lid, de 21-jarige René Mijnders tot 30 september 1976 een vervanger van Albert. Na die datum kwam Albert niet terug en moest er een nieuwe vervanger gevonden worden.

René is later nog bekend geworden als de succesvolle coach van de gouden heren acht tijdens de olympische spelen te Atlanta in 1996 en de zilveren dames acht (met Tessa Appeldoorn) tijdens de olympische spelen van Sydney in 2000. (EA)

ken? Het weer was iets minder dan we gedacht hadden. De wind wat harder. Maar in de haven was het water zo glad als op het Merwedekanaal. Eindelijk het zeegat uit. DE NOORDZEE". "Inglend here wie kum", zongen we. "Even de branding door en dan een stukje roeien en dan eventjes Folkestone binnenvaren en de triomf is ons".

Maar het weer speelt een hoofdrol bij het mislukken van de eerste poging: *"De kotter zwiept als een idioot heen en weer, de gasten zien wat bleekjes en schreeuwen niet erg enthousiast. Iedereen wist het al. Het gaat niet. Een vraag en een opmerking van de captain en de*

meegewerkt." De tegenslag werd binnen een week verwerkt om plaats te maken voor nieuw elan.

Een tweede poging, met inmiddels Fred Tap in plaats van Rob van den Broek, lukt daarom wel, maar de zee geeft zich niet zonder slag of stoot gewonnen. *"De zee blijft een zee. En de zee is onberekenbaar: een uur roeiend uit de kust kwam er een eind aan de zandbank waarop wij ons bevonden. Vanuit het veel diepere gedeelte daarna kwamen de grondzeeën opzetten. Deze veroorzaakten een behoorlijke branding met schuimkoppen en alles erop en eraan. Maar juist op dit moment*

bleken we te kunnen vertrouwen op de Frigga, die prachtboot. Het bleef de hele tocht verder toch wel woelig, met af en toe gladdere stukken ertussen."

Verder gaat de oversteek heel vlot, tot ze vlak voor de haven van Dover uitkomen. Dat is niet zo bedoeld, maar de getijstroom heeft de boot zo ver afgedreven. Eigenlijk wilden ze daarna langs de kust naar Folkestone doorvaren, waar dus die betere kroegen zouden zijn. Maar al snel bleek dat dat als gevolg van de sterke getijdestroming

een onhaalbaar doel was. Moeder Natuur 'parkeerde' de Frigga recht voor de haven van Dover. *"Het kostte anderhalf uur om een beetje redelijk de haven in te kunnen varen en dat was maar een paar honderd meter. Geen ovaties, gewoon de boot weer op de HA20 geta-*

Nu gaat het lukken, ook al gaat de Sealink harder. Peter Knappstein zwaait naar de volgboot. Naast hem Fred Tap. Aan de riemen Jos Steehouder en Walter Vermeulen.

steen werd onmiddellijk gekeerd. Daar waar we heen 6 kwartier over gedaan hadden met zijn vieren, roeiden we met zijn tweeën in 35 minuten terug. Er is maar één conclusie mogelijk. De wind en de stroming hadden niet

De Frigga wordt aan boord van de HA 20 gehesen.

keld, een pilsje gedronken en weer naar huis.”, zo valt in deel 5 te lezen.

Deel 6 wordt afgesloten met de volgende woorden van Jos Steehouder: *“We hebben het gehaald! Het geheel werd op gepaste wijze gevierd aan boord van de HA 20. Het gefeliciteer was niet van de lucht, vijftien uur over 48 kilometer zee water, waarvan de laatste een uur vergde. Niet gek, dacht ik zo. Het bleek te kunnen, mits je je zaakjes goed organiseert, mits je bereid bent om nog een keertje door te duwen, mits je de beschikking hebt over een prachtschuit als de Frigga.”* (CH)

Laatste bootsman Chris van Winden (1976-1978)

Als vervanger van René Mijnders werd een ander Orca-lid Chris van Winden (1 oktober 1976-31 mei 1978) gevonden. Ook Chris was voor de vereniging belangrijker als bewaker van de loods tegen vandalisme dan als bootsman. Toen Chris bij een verhuizing zijn meubels niet in zijn nieuwe kamer kon krijgen, trok hij halsoverkop in de loods, waar hij drie maanden bleef wonen zonder dat het bestuur hier problemen over maakte.

Het behoorde tot Chris' taken om de C-vieren twee keer per week om te riggeren, scull voor woensdag en boord voor het weekend. Chris stopte de traditie van het afstoften van alle boten op vrijdag. Zijn grote klus was het vernieuwen van de slidings van veel boten en gelijktijdig vervangen van de dubbele koperen wielletjes van de rolbankjes in enkele wielletjes van acalon; een belangrijke modernisering van de vloot.

Chris organiseerde ook in de schoolvakanties werkacties voor de jeugdleden. Dat was niet alleen schuur- en schilderwerk, maar alle boten en riemen werden ook com-

pleet doorgemeten. Daarmee zat er ook een educatief aspect aan deze werkweken, waarmee Chris vooruit liep op zijn latere baan als Sport Technisch Kader adviseur (STK-er) van de KNRB.

“Het meeste werk is echter verricht aan de riemen; de 130 in gebruik zijnde scullriemen en de 68 in gebruik zijnde boordriemen zijn eerst met peut schoongemaakt, daarna opgeschuurd, daarna gelakt, daarna (gedeeltelijk) wit geverfd, terwijl de uiteinden van de krimprouwen ook nog met beschermend rood of groen tape werden afgeplakt... In de wetenschap dat ik de helft vergeet wil ik toch wel de namen noemen van Jaqueline (rechterhand, zegt men), Johan (dinsdag opperhoofd en ineens waren alle riemen gelakt), Lex (zet g.v.d. die troep wat zachter!), Simon, Babu, René, Frank, Rolf, Marco, Peter, Edwin, Alfred,

Eddy, Freek, Atte-Jan, Hans, Willem, Gilles, etc., die samen Viking er gekleurd op gezet hebben.”

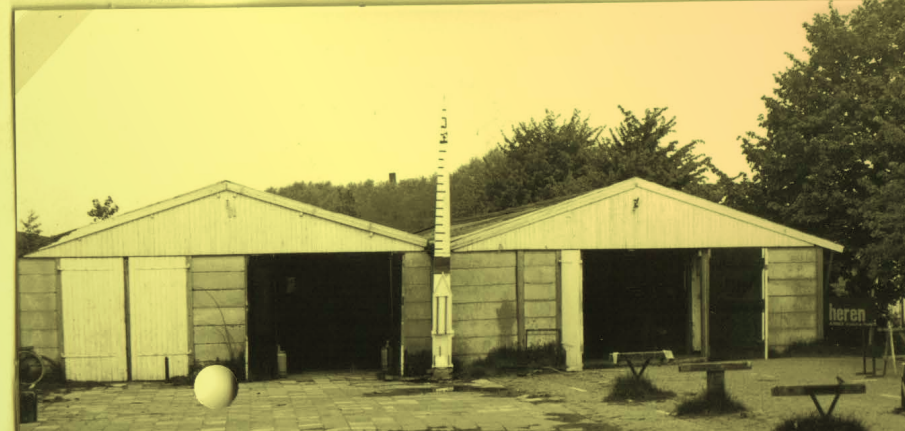
(bootsman C.v.W. in VN 1977-10) In de Kerstvakantie werden alle riggers geschuurd en geschilderd en alle boten qua afstelling gecontroleerd. Met de ingebruikname van De Driewerf eindigde in juni 1978 de geschiedenis van de bootmannen van Viking. Willem Heuvelman, zoon van Cor en ook bootsman van Triton, zou verder

in dienst van de gemeente Utrecht als beheerder/botenbouwer fungeren en werd via zijn werkgever door Viking per uur betaald voor de klussen, die voor de materiaalcommissie van Viking te moeilijk waren. Chris van Winden zou later als STK-

functionaris nog weer in dienst van de vereniging komen voor het geven van in-door training, out-door training en krachttraining. (EA)

Een nostalgische pagina met de loodsen van voor 1978. Boven Triton vanaf de waterkant gezien en de bootsmanswoning aan de kant van het Park oog in Al. Links de niet gebruikte "voor deur" van Triton. Midden de kanaalzijde van Viking (en de IJzerwerf) en de vlotzijde aan de Billitonkade in de laatste, en mooiste, versie. Onder de loodsen van Orca letterlijk óp het eind van de Zeehaenkade. Links de voormalige Batavierloods, met voorin de start van Eendcentrum Knopper. Rechts het oude Charongedeelte, met nog een halve skiff die als "thermometer" voor een donateurs-actie diende.

De Driewerf: vanaf 1978

Het gebouw waarin U.R.V. Viking thans is gehuisvest, is geen exclusief Viking onderkomen. Wij delen dit gebouw met de inmiddels tot twee gereduceerde Utrechtse studenten roeiverenigingen A.U.S.R. Orca en U.S.R. Triton. Het gebouw is eind 1978 in gebruik genomen en inmiddels twee keer uitgebreid. Het was oorspronkelijk eigendom van de gemeente Utrecht, maar het is in 1995 verzelfstandigd en nu eigendom van de daarvoor opgerichte Stichting De Driewerf. Het bestuur van de Stichting wordt gevormd door leden van de gemeente Utrecht, de Universiteit Utrecht en de drie inwonende roeiverenigingen, vier mensen in totaal. De verenigingen Triton en Orca leveren beurtelings een bestuurslid en Viking permanent.

Ontstaansgeschiedenis

De gemeente Utrecht had eigenlijk al besloten de Utrechtse studentenroeiverenigingen onder te brengen in een verzamelgebouw. Daar waren meerdere belangrijke redenen voor te noemen. Triton moest worden verplaatst, de gemeente wilde om een of andere reden geen roeivereniging meer in Park Oog in Al. De inmiddels uit de roeiverenigingen Charon en De Batavier ontstane roeivereniging Orca was gehuisvest in twee betonnen loodsen aan de Zeehaenkade, welk terrein een andere

bestemming kreeg. Bovendien mochten ze ter plaatse geen aanlegsteiger aanleggen. Ze moesten dus ook het veld ruimen. Daarbij kwam dat Viking financieel noodlijdend was en in een verouderd gebouw zat en de gemeente om steun vroeg om zijn voortbestaan te garanderen. De nood was zo hoog gestegen!

In de turbulente tijd onder voorzitterschap van Bote Bruinsma waren enige zaken duidelijk geworden. Het vertrek van Charon en De Batavier, later gevolgd door Opopoi, had de verenigingsinkomsten behoorlijk aangetast. Een grote groei in het burger ledenbestand werd niet voorzien en de nieuwe penningmeester Jan Buys had voor eigen rekening de gehele Viking administratie op moderne leest laten schoeien, waaruit de deplorabele financiële toestand overduidelijk aan het licht trad. De voorzitter initieerde met die gegevens de gesprekken met de wethouder van sportzaken in Utrecht en kon hem van de grote nood overtuigen. Het paste wonderwel in de gemeentelijke strategie. Het blijft echter de zeer grote persoonlijke verdienste van de toenmalige voorzitter dat dit in gang gezet is, al verliep alles niet zonder slag of stoot.

De voorbereiding voor de bouw van de roeiloods verliep voor de roeiverenigingen enigszins wezensvreemd. We

De verlaten Vikingloods aan de Keulsekade stond er niet lang meer. Het was uiteraard een gewild object om in de fik te steken. Zo verging het ook de loods van Triton.

Dit bleef over na de brand. Je kon nog omhoog naar de godenhemel Walhalla.

droegen geen financiële verantwoordelijkheid en hadden slechts een programmatische inbreng. De botenbouwer van Triton Wim Heuvelman werd in gemeen-

telijke dienst genomen en leverde de ontwerpgegevens voor de botenloods aan. Voor kantines, kleedkamers en sanitair golden gemeentelijke databestanden. Orca en Triton werden gezamenlijk ondergebracht voor wat betreft kantine en kleedkamers en het kostte heel wat overtuigingskracht voor ieder van hen een aparte bestuurskamer te verkrijgen. De diverse verenigingen leverden de benodigde oplegglengten voor de botenbestanden aan en hier ging het niet voor 100% goed. Er werd nauwelijks rekening gehouden met groei en met de aanpassing op moderne vereisten van de roeisport en

met de brandweereisen. Resultaat: toen de loods werd opgeleverd was die eigenlijk al te krap als botenberging en de door de gemeente Utrecht voorziene intensieve samenwerking tussen Orca en Triton kwam er niet op het vlak van bestuurlijke zaken. Er werd alvast maar een noordelijk aangrenzend terrein voor het roeien bestemd en de gemeentelijke dienst ontwikkelde reeds een impressie voor een uitbreidingsplan. Dat is bij de verzelfstandiging van de roeiverenigingen in 1995 leidraad voor het ontwerp van de uitbreiding geworden,

Ron Meyer was maar één jaar voorzitter van Viking. Volgens eigen zeggen stapte hij al gauw weer uit het bestuur omdat hij te veel kritiek kreeg op hervormingen die hij wilde doorvoeren. Soepeler toegang tot examens bijvoorbeeld. Maar hij geeft ook grif toe dat hij er gewoon nooit aan had moeten beginnen. Hij had veel te veel andere zaken te doen en kon niet overweg met de besluitvorming in het bestuur. Ron was in ieder geval een enthousiast instructeur en toerroerier.

“Ik werd in 1966 lid omdat ik Jo van ‘t Zet kende en haar man Klaas een maatje nodig had om mee samen te roeien. We hebben daarna wel eens de gekste dingen gedaan in die brede skiffs, de Hugin en de Munin. Daarin gingen we rechtop staan, tot grote woede van de officiële instructeurs.” Ron kende Viking ook via zijn (ex-)echtgenote, die er al een jaar roeide. Hij kwam terecht in wat wellicht Vikings eerste regioploeg was met mensen als Harmen Tiddens, Hugo Maat, Nico Immink, Klaas van ‘t Zet, Huub Bredero. Met anderen deden ze ook twee keer aan de Head mee.

Maar het meest bekend is Ron Meyer toch als instructeur/coach, vooral van vrouwenploegen. “Ik kon daar makkelijker mee omgaan. Mannen willen meteen kampioen worden. Ik had die drang niet zo, ben ook zelf nooit een goede roeier geweest, meer een breedtesporter.” Met

Voorzitter Ron Meyer, 1978-1979 *Het was een vergissing dat ik ja had gezegd*

zijn ploeg van Nora Holtrust, Ankie Dijkman, Lenie Smit en Ria Wagenaar heeft hij het meest opgetrokken, ook op nationale en internationale toertochten. “Maar ik heb ook wel een mannenploeg gehad. En het mooie van Viking vond ik ook wel dat men met elkaar relaties kreeg binnen de club. Er kwamen huwelijken uit voort.” (Zie de pagina’s elders in dit boek. Red.)

Als instructeur wist Ron natuurlijk wel waar hij het over had. Hij was op Viking een van de eerste KNRB- gediplomeerde roei-instructeurs. In de cursus leerde je ook “moderne instructie” en dat paste hij soms toe met les in de C1x voor volwassen leerlingen. Een revolutie natuurlijk op Viking, waar de instructie toen nog voornamelijk in wherry’s plaats vond. “In de C-vier ging ik rechtop staan tijdens de les, dat was ook al not done in die tijd. Ik had zo’n beetje mijn eigen stijl van les geven en gelukkig kreeg ik daar wel de vrije hand in. Dat les geven, daar heb ik het meest van genoten op Viking.”

Kritiek

Paul Schuckink Kool verruilde het voorzitterschap van Viking voor dat van de KNRB en hij vroeg Ron Meyer

als zijn opvolger. “Hij kende mij als ploeggenoot, ik kende ook veel mensen op Viking, we hadden ook beiden deels een Indisch verleden, ik was toen directeur van een aantal machinefabrieken.” Zo leek Ron een goede kandidaat voor de leiding op Viking.

“Ik kreeg nogal kritiek toen ik wilde afschaffen dat je voor een examen een minimaal aantal keren geroeid moest hebben. Zo’n 25 tot 30 keer roeien was vaak vereist voordat je verder mocht. Ik wilde dat meer aan de verantwoordelijkheid van de instructeurs overlaten.

De regels voor bootgebruik vond ik indertijd onmenselijk streng en bepaald niet stimulerend voor nieuwe leden.”

“Ik ben als voorzitter opgestapt na een eigenlijk nietszeggende woordenwisseling met de commissaris materiaal. Maar eigenlijk lag het voorzitterschap me helemaal niet zo. Ik was bezig met de opbouw van een onderneming met verschillende machinefabrieken. Daarin had ik zo ongeveer alleenbeslissingsrecht. En ik had politieke bezigheden, bij D66. Ik had weinig tijd voor Viking en kon niet goed omgaan met het overleg in verenigingsverband. Nee, het was een vergissing. Ik was wel nog voorzitter toen Viking overging naar de loods aan de Verlengde Hoogravenseweg. Maar dat was allemaal al geregeld door de voorzitters voor mij. Ik vond het een beetje gênant dat ik daar stond en een redevoering hield.”

Ron Meyer bleef na zijn aftreden nog wel jarenlang lid en vooral actief als instructeur en toerroeier. In 1998 moest hij het roeien zelf opgeven omdat versleten knieën het in- en uitstappen moeilijk maakten. (CvW)

Ron als stuurman/instructeur van de bedrijfsploeg Stichting Huisvesting Bejaarden Nieuwegein. Winnaar van het bedrijfsroeien in 1987. Ron was daar toen directeur.

tot groot genoegen van architect ir. P. de Visser van de gemeentelijke dienst.

Zoals reeds gezegd, de heer W. Heuvelman werd botenbouwer in gemeentelijke dienst en tevens beheerder van de roeiaccommodatie. Er was een dienstwoning in het gebouw voorzien. De verenigingen konden voor wat betreft mankementen aan boten zowel als aan gebouw bij hem terecht.

Dat was een zorg minder, de verenigingen konden zich geheel toelagen op het bevorderen van de roeisport en andere verenigingszaken. De belangstelling voor het roeien nam bij alle drie verenigingen toe en de ledenaantallen stegen. Het werd druk op het water en vol in de loods. Er werd meermalen gesproken over vergroting van de botenberging en er werden in stilte al plannen gemaakt voor uitbreiding. Er is zelfs een apart Viking onderkomen ter sprake gebracht. De hang naar de volledige onafhankelijkheid, zoals die vroeger geweest was, bleek niet geheel verdwenen.

De ruimtelijke nood was bij de studentenroeiverenigingen het meest nijpend en eind jaren tachtig ontstond een werkgroep bestaande uit leden van alle drie de roeiverenigingen, met als doel een uitbreiding van de roeiloods te onderzoeken en te realiseren.

De Universiteit Utrecht verleende belangrijke steun aan dit initiatief en de gemeente Utrecht stelde de voorwaarde dat zij het voorstel wilde steunen mits de gehele loods verzelfstandigd zou worden. De gemeente Utrecht bracht de bestaande loods om niet in, stelde een bedrag beschikbaar voor achterstallig onderhoud en stelde het terrein direct ten noorden van het gebouw beschikbaar. Dit terrein werd

tot dan toe stilzwijgend door de zeeverkenners gebruikt en zij hebben als gebaar van de Stichting de Driewerf een echte helling aangeboden gekregen. De Universiteit Utrecht stelde een bouwbudget beschikbaar waarvoor de uitbreiding, zij het enigszins versoberd en verkleind, kon worden gerealiseerd.

De officiële openings-act van De Driewerf. Utrechts sportwethouder Pot knipt het lint door, dat vastgehouden wordt door (v.l.n.r.) Orca-voorzitter Peter van Berkel, Triton-voorzitter Menno Niemeijer en Viking-voorzitter Ron Meyer.

50% Meer botenberging en een aparte verenigingsruimte waarin Triton werd gehuisvest. Stichting De Driewerf zag officieel het levenslicht.

Allemaal in het nette pak bij de opening van De Driewerf. Op het vlot Charles van der Schoot. Rechts ook de net afgetreden secretaris (na 36 jaar) Corrie Krietemeyer en ex-voorzitter Boelo ten Have.

Sinds 1995 staat de vereniging Viking eigenlijk weer op eigen benen in die zin dat zij mede-eigenaar van het gebouwencomplex is.

De uitbreiding was maar nauwelijks gereed of de behoefte aan een droogtrainingsruimte ofwel kracht-honk deed zich gevoelen. Deze ruimte was door het beperkte budget uit de planvorming geschrapt. En de grote binnenbak werd er tijdelijk voor ingericht. Er werd opnieuw, nu een bescheiden, werkgroep gevormd. Viking wilde daaraan niet mee doen, zodat het een studentenaangelegenheid werd. (HvD)

Jaren 1979–1988

Meer leden en bloei van het wedstrijdroeien

Viking begon op de loods De Driewerf aan de Verlengde Hoogravenseweg onder voorzitterschap van Ron Meyer, die al gauw werd opgevolgd door Pieter Kwantes.

In de jaren 1979 tot en met 1988 ging het ledental omhoog van ongeveer 270 naar 400, we voerden bij de beginners-instructie de vrije inloop van de ABC in, Viking had een paar jaar een Sport Technisch Kader Functionaris in dienst, de Roeivierdaagse kwam en ging, we vierden in 1981 en 1986 twee geweldige lustra met nieuwe activiteiten, het regioroeien bloeide bij de senioren en nog meer bij de junioren, en de wedstrijdroeiers haalden heel veel blikken tot en met het Clubkampioenschap van Nederland.

Zoals wel te verwachten was, ging het aantal leden van Viking na de ingebruikneming van de nieuwe loods aan de Verlengde Hoogravenseweg geleidelijk omhoog. Een mooi Walhalla, schone kleedkamers met echt warme douches en een groeiend aantal goede boten maakten dat meer mensen zich aanmeldten en ook lid bleven.

En men had er best wat contributieverhoging voor over: “Een verzoek aan alle leden. Denk eens na over bezuiniging en winstgevendende activiteiten. Als u een idee hebt,

maak dat dan kenbaar aan een van de bestuursleden.” (Mededeling bestuur in VN 1983-1).

De Ledenvergadering hielp in ieder geval mee. Het bestuur stelde f 5 contributieverhoging voor 1984 voor, maar de vergadering maakte er f 10 verhoging van.

Er kwamen echter ook wel wat ongenode gasten; “Als laatste puntje wil het DBS U en de USLO van het heuglijke feit op de hoogte brengen, dat de familie muis voor de zoveelste keer gezinsuitbreiding heeft gehad. Namens

Soos en USLO proficiat.” (Dagelijks Bestuur Sociëteit in VN 1979-7).

In het eerste jaar van de accommodatie aan de Verlengde Hoogravenseweg trokken er veel veldmuizen het gebouw binnen. Ze nestelden vooral in het plafond, waar je ze kon horen rennen als het even stil was. Bootsman/STK-er/schoolroei-coördinator Chris van Winden zette wel 's avonds vallen neer in de vorm van vuilnisbakken met een lege, gladde zak er in. De muizen vielen van de muren er in en konden er dan niet meer uit komen. Als hij 's morgens als eerste de keuken binnen kwam kon hij gewoonlijk ook wel een aantal muizen te grazen nemen, die tegen de muren van de keuken omhoog weg probeerden te komen. Mensen aan de bar zagen ook regelmatig muizen tegen de muur omhoog lopen, ook als ze nog niet dronken waren (die mensen!). Na ruim een jaar en met tijdelijke aanwezigheid van een kat in het gebouw werd het aantal muizen minder.

Met drie verenigingen in één gebouw startte ook het onderling overleg. Enkele vaarregels, die in het besturenoverleg in 1979 zijn afgesproken;

- indien bij een brug twee openingen bevaarbaar zijn, kieze men die aan stuurboord (Muntbrug en regelmatig ook Socratesbrug)
- wanneer men een schip wil inhalen mag men anderen daarbij niet hinderen. Met sparrende ploegen moet echter consideratie betracht worden.
- afvaren van het vlot gebeurt altijd in noordwaartse richting. Men heeft bij het wegvaren voorrang op schepen die willen aanleggen. (VN 1979-10)

“Een tweede punt ten aanzien van het botenterrein en de berging is dat alledrie de verenigingen, de heer Heuvelman en de USLO het erover eens zijn, dat rijwielen niet thuis horen op het botenterrein en/of in de botenloods. Geopperd is al eens dat fietsen, die daar ten onrechte worden aangetroffen, aan de ketting worden gelegd en

Voorzitter Pieter Kwantes, 1979-1989 en 1997-2005, erelid 2005

Wel altijd blijven roeien naast het bestuur

In de beginjaren van Viking waren er voorzitters die jarenlang die functie bekleedden. Tot ze zelf vonden dat ze weg moesten gaan. Nadat Pieter Kwantes in 1979 wat onverwachts op de eerste zetel gekomen was moest hij die reglementair in 1989 afstaan. Hij zette zich een aantal jaren in voor de KNRB maar nam in 1997 de voorzittershamer van Viking weer over tot vlak voor het eeuwjaar. Daarmee is hij veruit de langstzittende voorzitter van na de oorlog. Die altijd wel wilde blijven roeien en daarin een heel bijzondere internationale roeiveraring had.

Echte wedstrijden over de officiële afstand heeft hij nooit geroeid, maar Pieter Kwantes heeft in heel veel landen in een roeiboot gezeten. Hij werkt voor een bedrijf dat onder andere veilingklokken verkoopt en is daarvoor nogal eens op reis. En waar hij is, zoekt hij een roeivereniging, stelt zich voor en vraagt naar de moge-

lijkheid om het water op te kunnen. “Ik heb zo in Hong Kong geroeid, in Rio de Janeiro, in Singapore, in Auckland. Vaak ook in gladde boten. De introductieregels zijn daar dan bepaald makkelijker dan bij ons op Viking.” In 1970 werd hij Vikinglid toen hij in Het Stadsblad een ledenwervingsactie van de club zag. Dat deed men toen regelmatig, want de vereniging moest dringend groeien. “Op zo’n wervingsavond werden onder andere films vertoond van Ewoud v.d. Berg. Het zag

er allemaal heel leuk uit en ik was verkocht. Ik had daarvoor wel wat aan tafeltennis gedaan, maar het werd nu roeien.”

Het instructiesysteem was toen nog zo dat een instructeur vast twee leerlingen had, waarmee hij voornamelijk in wherry’s roeide. Pieter stond later zelf met Jo van ‘t Zet, toen ze gediplomeerd roei-instructeur waren geworden, aan de basis van het latere systeem van de instuif-instructie.

Echtgenote Gerda werd een aantal jaren later ook lid. “In die tijd had Suus van Ees op de zaterdagen een soort crèche op Viking, waarin onze kinderen en bijvoorbeeld die van Bert en Carolien Appeldoorn en van Fred en Marina Tap werden opgevangen.” Na de instructietijd kwam Pieter in een regioploeg en roeide hij toertochten. “Het Pinkster-

kamp was toen ook vaste prik, het was één groot familiegebeuren met veel kinderen.” Hij kwam in de acht van de “jonge veteranen”, die onder andere zes keer achtereen hun divisie van de Head of the River won. De twee keer dat Viking in haar eerste eeuw de Elfstedentocht won,

zat Pieter ook in het team. “Als een van mijn roeihoogtepunten zie ik verder ook het varen op het meer van Genève. Na afloop van de tocht Keulen-Utrecht, van Dom tot Dom, werden we ontvangen door burgemeester Lien Vos-van Gortel. We zaten in onze vieze roeikleuren en met onze modderige sokken daar in de feestzaal van hotel Pays-Bas.” Pieter was daar toen als roeier en als voorzitter bij aanwezig. De sooscommissie werd in 1974 het opstapje naar het bestuur, eerst als tweede secretaris en later als vicevoorzitter. En toen Ron Meyer in 1979 al na één jaar voorzitterschap opstapte werd Pieter Kwantes voor de eerste keer voorzitter. “Er waren misschien diverse oorzaken aan te wijzen voor het stoppen van Ron, maar de aanleiding was toch dat hij ondanks waarschuwingen meerdere keren roeide in boten waar hij geen examen voor had gedaan en dat konden we als medebestuurders niet accepteren.”

Nieuwe loods

Pieter werd voorzitter toen Viking net een beetje begon te wennen aan de nieuwe loods De Driewerf en het werd eigenlijk over het algemeen een aangename tijd. “We groeiden enorm in ledental, van 300 naar 400. De vloot werd ook groter en beter. En ik vond het motiverend dat de samenhang in de vereniging toenam. We zijn een echte

Pieter in het begin van zijn bestuurstijd, met Els Kruitwagen en Juke Desplanque aan de regeltafel bij de lustrumbingo in 1976.

burgervereniging met alle categorieën roeiers en dat groeide toch een beetje samen. We kregen ook best een goede samenwerking met Orca en Triton, dat vond ik ook een heel positief punt.”

In 1989, na een periode van tien jaar als voorzitter, was volgens de statuten de termijn op en werd hij opgevolgd door Bert Appeldoorn. Na zijn eerste periode als voorzitter van Viking kon Pieter zo aan de slag bij de KNRB, als commissaris breedtesport. Daar gold een zittingstermijn van zes jaar. En toen kon hij na de voorzitters Bert Appeldoorn en Rik Vos het roer bij Viking weer overnemen. “In de tweede periode was natuurlijk een hoogtepunt dat ons eigen lid Tessa Appeldoorn de zilveren medaille won in Sydney. Het was een leuke hulding op onze club met haar hele ploeg. In dat jaar gingen we ook over naar een andere bestuursstructuur. Een kleiner bestuur en meer zelfstandigheid voor de commissies.”

Het bestuur in 2001; secretaris Mariëtte Halkes, voorzitter Pieter Kwantes, comm. jeugd en evenementen Iris van Loenen, 2de secretaris Jacqueline Manintveld, penningmeester Peter-Jan Tuk.

Het was niet altijd feest, er waren minder leuke zaken. “De leden hadden misschien wel eens het idee dat het bestuur er onbeperkt moest zijn voor de club. Dat je altijd maar alles regelde. Maar ook de voorzitter is maar een vrijwilliger! Je moest helaas steeds weer uitleggen dat een vereniging er is vóór en dóór de leden. Ik heb de ik-cultuur zien toenemen. Maar er moeten altijd weer meer vrijwilligers meer blijven doen. Met het huidige beleid van verplichte bardiensten komen veel mensen gewoon niet opdagen. Daar moet paal en perk aan gesteld worden. Maar over het algemeen draait de ver-

eniging momenteel toch wel goed. Met als voorbeelden de materiaalcommissie, waar het gezellig is door het grote aantal werkers elke dinsdagavond. En daardoor blijft men ook komen. De instructie blijft problemen houden met het vinden van instructeurs, maar de cursussen lopen wel en de cursisten zijn tevreden. Ik heb er lang aan meegewerkt maar ook in alle bestuursjaren geëist dat ik wel zelf moest kunnen blijven roeien.” (CvW)

Pieter als Viking bij de verovering van Dorestad in 1986.

weer zijn vrij te krijgen door het ophalen van de sleutel aan de andere kant van de stad.” (Viking-secretaris in VN 1980-5)

In 2006 was dit probleem nog steeds actueel en werd er een slot op het hek gezet terwijl de personen-ingang heel smal werd gemaakt. Sommige leden tilden toen nog hun fiets over het hek heen.

Gebouw

Vanaf de ingebruikname van De Driewerf is er ook al meer gesproken over het ruimer gebruik (laten) maken van de accommodatie en boten, bijvoorbeeld via gemeentelijke cursussen doordeweeks overdag.

In 1980 werd er al een tekort aan botenruimte geconstateerd en ging er een verzoek naar de gemeente om uitbreiding van de loods. In 1981 was er al regelmatig overleg hierover met Bureau Sportzaken en ook over een aparte kantine/sociëteit er bij voor de studenten. Er was echter nog geen geld beschikbaar. Viking wilde niet meebetalen aan studentensociëteiten en ook geen botenruimte kwijt raken.

In 1983 was de nood bij Triton zo hoog gestegen – met Orca een gezamenlijke kantine, geen eigen identiteit – dat men een eigen kantine wilde bouwen naast de botenloods. Maar er was geen geld voor.

In 1987 werd er in een speciale ALV van Viking serieuzer over dit onderwerp gesproken.

Er was nog een probleem(pje) met het gebouw; *“De uitzicht beperkende gele balk op het balkon mag om esthetische redenen nog steeds niet vervangen worden door iets doorzichtigs. Na de vele pogingen en takt van het bestuur om dit voor elkaar te krijgen is zo langzamerhand misschien wel de tijd gekomen voor burgerlijke ongehoorzaamheid teneinde dit gele geval verwijderd te doen krijgen. Ludieke voorstellen inleveren bij de redactie.”* (Verslag ALV 1984). Vanaf het terras was het lastig naar het roeien op het water te kijken want de architect van De Driewerf had een brede balk bedacht precies op

ooghoogte van de zittende toeschouwers. Dit tot grote ergernis van het roeivolk. Hoe onhandig ook, de balk moest blijven omdat hij bij het ontwerp van de loods hoorde. Pas in de jaren 90 (bij de loodsuitbreiding) mocht deze balk vervangen worden door plexiglas en kwam er meer uitzicht.

Boten

Het was de tijd van omschakeling van de messing naar kunststof dollen, waardoor er minder schade ontstond aan de riemen. IJzeren riggers werden roestvast staal en aluminium: veel minder schilderwerk. De materiaalcommissie werkte op dinsdagavonden en schreef elke keer 20 leden aan om te komen helpen. Met wisselend

succes. *“Niet alleen de lusten, maar ook de lasten. Onder dit motto werden regelmatig een aantal leden van de vereniging uitgenodigd eens daadwerkelijk te komen helpen. Vrijwel iedere dinsdagavond werd de klussenbus geopend en iedereen aan een karwei geholpen. Twee problemen traden in het licht: – de opkomst was over het algemeen slecht – niet iedereen had twee rechterhanden Desalniettemin heeft een groot aantal handen er voor gezorgd dat een groot aantal boten er picobello uit kwam te zien.”* (Jaarverslag 1980).

Werkactie Herfst 1979: alle riemen in de Vikingkleuren. Simon Knapstein en Marieke van Drogenbroek aan het werk, Tessa Appeldoorn en Barbara Bleijenberg mogen nog spelen.

Daarnaast waren er nog de werkacties in de schoolvakanties, die aanvankelijk ook op De Driewerf succesvol waren. In de Herfstvakantie van 1979 waren er elke dag 10-15 jeugdleden op de loods en werden alle riemen geschuurd, gelakt en geverfd. Schragen werden geverfd, boten gecontroleerd op voetenbordpinnen en -riempjes, elastieken voor bankjes gemaakt. *“Hiermee is de vloot van Viking een voorbeeld geworden in de loods. Alles ligt op zijn plaats en heeft zijn naam en kleur. De instructie- en recreatievloot van Viking is nu uniek, vooral ook omdat overal goede riemen bij horen.*

Vermenigvuldiging van het aantal werkuren met een redelijk salaris leert dat er zo'n f 4.000- aan onderhoud bespaard is deze week." (Chris van Winden in VN 1979-10)

Dat bleef een paar jaar zo door gaan:

"De meeste Vikingleden zullen het niet gemerkt hebben, maar onlangs hebben we op onze vereniging twee historische dagen meegemaakt. De eerste was vrijdag 23 april en de tweede zondag 25 april.

Op vrijdag 23 april bereikte Viking een zodanige graad van onderhoud van het materiaal dat alle riemen in de vaart waren. Geen enkele riem meer in reparatie of in slechte staat van onderhoud.

Op zondag 25 april gebeurde er weer iets geweldigs. Het was een zonnige dag en het was 's middags niet al te druk op de loods. De jongste jeugd ging roeien in skiffs en dubbeltweën. Het hield in dat er steeds een paar aan de kant zaten te wachten. En toen gebeurde het... ze vroegen of er misschien gewerkt kon worden, of er iets aan het materiaal te doen was! Fantastisch, dat de jongste jeugd hier heel Viking (gedeeltelijk toekijkend vanaf het terras) een mooi voorbeeld gaf. (VN 1982-5. Er was net in de Paasvakantie een grote werkactie voor de jeugd geweest.)

Over het algemeen moest je toch als materiaalcommissaris over een flinke dosis incasseringsvermogen beschikken en veel geduld hebben. Alles ging voortdurend "vanzelf" kapot en buiten de vaste mensen kwamen er in die tijd niet veel leden meehelpen met het onderhoud. Je kon dan natuurlijk gaan klagen, maar dat hielp niet. Met humor als wapen werd meer bereikt: *"Mijn psychiater vond het eigenlijk nog niet goed en de striemen van de iets te strak dichtgebonden dwangbuis zijn ook niet helemaal verdwenen, maar hier volgt dan toch weer de stand van zaken aan het materiaalfront. Wat is er zoal gebeurd de laatste twee maanden? Van de Schade Top 3 valt te melden, dat verdwenen is uit de lijst "Door de wagentjes laten zakken danwel val-*

len van C-boten (bijv. Loki)". Binnengekomen van niets op 2 met stip: "Druk de boot met de huid op de dolpen van de bovenliggende boot op de stelling." Deze maand op 3: "Vallende bankjes gaan meestal kapot.", en al 67 weken op 1: "Kapotte riem, maar er zat al wel een klein barstje in." Heel even flitst de gedachte aan het meewarig schuddende hoofd van mijn ziele dokter door mijn hoofd. Het is dus niet alles negatief bedoeld; het gaat ook echt wel een klein beetje beter en alle beetjes helpen. N.B. Alleen maandag 26 december is er geen werkactie." (Typisch materiaalverslag, ca. 25 jaar lang, voor Peter Knapstein, deze is van december 1988).

Voor de duidelijkheid van de ligplaatsen hangen er borden op de deuren met de namen van de boten en de namen van de onderste boten zijn ook nog eens op de vloer geschilderd. De boten moeten op hun streepjes in de karren gelegd worden en de karren staan op de strepen die op de grond aangebracht zijn.

ABC

In 1979 werd een nieuw instructiesysteem ingevoerd door de ABC, de Afroei Begeleidings Commissie. Het kwam er op neer dat leden met geen of weinig examens op de zaterdag en zondag ('s zomers woensdagavond) een vrije inloop hadden en dan les kregen van een willekeurige, bij toerbeurt opgekomen instructeur. Bij de start gaven zich 60 leden op om in dit circuit mee te draaien.

Op een instructie-uur verdeelde een coördinator de leerlingen over de instructeurs. Er werden dus ter plekke ploegjes gemaakt. Een nadeel dat later bleek was dat sommige leerlingen gewoon maandenlang op dat uur bleven komen zonder ooit examen te doen, "want je had dan altijd iemand om te sturen".

Het systeem ging na een paar jaar al minder functioneren. "De oorzaak van het slechter functionerende afroeien moet gezocht worden in het grote aantal andere verplichtingen van de ABCie-leden, maar vooral in een

totaal gebrek aan enthousiasme voor het afroeien bij de meeste Vikingleden.

De beste manier om nieuwe leden op te vangen is ongetwijfeld in vaste ploegen met een vaste coach. Vanwege het grote tekort aan coaches moest hier enige jaren geleden van af worden gestapt. Het is treurig te moeten constateren dat ook het afroeisysteem dat er voor in de plaats kwam door gebrek aan medewerking de mist in dreigt te gaan." (Jaarverslag 1981, er waren in dat jaar veel minder roei-examens afgelegd door senioren.) "Het aantal vrijwilligers waarop de commissie een beroep kon doen was echter te gering om flexibel te kunnen werken en (bijvoorbeeld) het "zich verslapen" van een instructeur of een plotseling erg groot aanbod van leerlingen te kunnen opvangen. Vandaar dat nogal eens aan de bar moest worden geronseld en dan merk je dat het steeds dezelfde mensen zijn die je uit de nood helpen. Vooral aan deze leden onze hartelijke dank!" (Dick Bruntink namens de ABCie. in VN, Jaarverslag 1982)

Reservering

Het onhandige oude reserveringssysteem voor boten werd in twee etappes versoepeld.

"In de vergadering van 6 oktober jl. heeft het bestuur besloten de reserveringstermijn voor boten te verlen- gen van 2 naar 4 dagen. In die periode kunt u de boot éénmaal reserveren! Deze regeling geldt voorlopig voor een half jaar." (Bestuursmededeling mat. comm. Jacques Bosboom, november 1983).

Dat was natuurlijk nog niet echt handig;

"Kijk eens in het reserveringboek bij een willekeurig weekend. Buiten de te verwachten reserveringen van boten barst het er nog van de doorhalingen, commentaar, commentaar op doorhalingen, doorhalingen van commentaar en daar weer commentaar op. Alles het gevolg van de regeling dat een boot slechts vier dagen van tevoren gereserveerd mag worden. Een simpele ziel ziet dat dit vragen om moeilijkheden is. Hoeveel mensen

roeien er door de week, wedstrijdroeiers met “eigen” boten uitgezonderd? Niet veel, denk ik. Het merendeel roeit alleen in het weekend. En zou dat volgende week ook graag in dezelfde boot doen. Maar als zij een boot willen reserveren dan moeten ze daarvoor dinsdag naar de loods. Dat doen ze dan. Of niet, en dan reserveren ze hem gewoon 's zondags voor de volgende week. De volgende week komen ze op de loods en wagen een blik in het boek: doorgehaald, pech gehad, en anders lachen om het commentaar. Om kort te gaan: 7 lijkt me een logischer getal”. (Gerrit van Brakel in VN 1983-11)

In 1988 werd de regeling in de ALV op voorstel van een der leden verder verbeterd tot “maximaal 8 dagen tevoren een boot reserveren met een maximum van één reservering”. Je kon dus vanaf toen altijd in een weekend roeien en voor een volgende keer afspreken met een ploeg, zonder de noodzaak om apart door de week naar de loods te komen.

Voor wedstrijdroeiers bleef het ook nog lang moeizaam om goed te trainen;

“Er wordt gezegd dat in wedstrijdboten wel langer geroeid kan worden, maar men mag (nog) niet in dat materiaal trainen, en we zijn dus aangewezen op enkele geschikte burgervaarboten. Zou er voorlopig als het niet vriest een compromisregeling getroffen kunnen worden voor wedstrijdroeiers? De regeling zoals hij nu is, is in ieder geval vrij radicaal voor ons. Wat heeft het voor zin goede wedstrijdboten te hebben als je niet eens de gelegenheid krijgt een beetje behoorlijk er voor te trainen? De wil is aanwezig, de weg niet (meer).” (Wedstrijdroeier Mike van Kleef in VN 1983-11). De wedstrijdroeiers moesten “tot 6 weken voor de wedstrijd” trainen in burgerboten en mochten die ook voor max. 1,5 uur reserveren.

STK-functionaris

Op een speciale ALV op 18 november 1980 werd gestemd over het aanstellen van een Sporttechnisch

Kader adviseur (Chris van Winden) voor 24 uur per week. Het bestuur wilde alleen 10 uur per week om niet in financiële problemen te komen. De leden drukten toch de 24 uur door. Het bestuur accepteerde dit, onder voorwaarde dat het arbeidscontract maar tot juni 1981 liep.

Chris was al een paar jaar coördinator van het schoolroeien (De Bruijnelyceum) en het scholierenroeien (cursus gemeente), hij gaf de out-door training en organiseerde in de vakanties voor de jeugd werkacties aan het materiaal.

Pikant detail in de besluitvorming was dat in de ALV van 4 november 1980 eerst op verzoek van het lid Chris van Winden was gestemd over een verlaging van de stemgerechtigde leeftijd van 18 jaar naar 16 jaar. Met die leeftijd was men immers bij Viking “gewoon lid”, daarvoor aspirant-lid. Het voorstel werd met een krappe meerderheid aangenomen. Daardoor mochten de 16-18-jarigen daarna, in het tweede deel van de vergadering op 18 november, ook meestemmen bij het punt over het al dan niet in dienst nemen van Chris voor 24 uur per week. Op 18 november waren er meer jongeren aanwezig en de meeste van hen – die in de schoolvakanties genoten van het werk op de loods met Chris – waren daar vóór. Na lange discussies werd een keuze gegeven om een STK-functionaris in dienst te nemen voor 0 uur, 10 uur of 24 uur. De tweede stemming tussen de beide laatste alternatieven leverde 48 stemmen op voor 24 uur en 31 voor 10 uur, waarmee Chris van Winden voor 24 uur per week in dienst kwam van Viking. Hij gaf daarna ook de in-door training en deels de speciale krachttraining. De situatie heeft niet lang geduurd want al in 1981 trad Chris ook deels in dienst van de KNRB en in 1982 werd dat een full-time baan, waarbij Viking alleen nog aan de bond betaalde voor afgenomen uren.

“De heer C.A.M. van Winden, STK-functionaris, werd op eigen verzoek per 1 juli 1982 eervol ontslag ver-

leend. Dit omdat hij een betrekking had aanvaard bij de KNRB.” (voorzitter Pieter Kwantes in Jaarverslag 1982)

Genève

In 1979 ging er voor het eerst een Vikingploeg naar de 160 km lange ronde van Genève en er werd meteen de tweede plaats behaald. De ploeg met Peter Knappstein, Fred Tap, Chris van Winden, Gerard Ranke en Ton Gruter won de “wedstrijd met klassement” het jaar daarop wel en met Guus van Deventer en Cor Lemstra in de plaats van Gerard en Ton nog een keer. Hier begon de bloeiperiode van het marathonroeien.

Jaren later meldden zich ook de eerste Vikingvrouwen voor dit avontuur;

“Na een uitgebreide selectie bleken slechts 5 dames (dames?... eh, wij dus) aan alle gestelde criteria te voldoen, namelijk:

- *geen angst voor groot water (diploma A en cursus overlevingszwemmen verplicht)*
- *geen kans op zwangerschap*
- *hoog Fe-gehalte in het bloed*
- *goed ontwikkelde lachspieren of anders de bereidheid tot training hiervan*
- *dol op Evergreens en vruchtenyoghurt*
- *geduld*

Winnaars op het Meer van Genève in 1980: stuur Ton Gruter, slag Peter Knappstein, Gerard Ranke, Fred Tap, boeg Chris van Winden.

Al deze eigenschappen werden nog eens getest tijdens de 100 km van de Ringvaartregatta in mei en we kwamen er allemaal goed door.” (VN 1986-8). Rian Eijermans, Fransje van Beek en Chantal Leemrijse roeiden als eerste Viking-vrouwen samen met de Orca-roeisters Ruth van de Laarschot en Paula Korte de 160 km van Genève).

Roeivierdaagse

“Nieuw was de VRV (Viking Roei Vierdaagse) op 5, 6, 7 en 8 juli. Er werd ca. 2080 km gevaren, 52 personen x 4 dagen x 10 km. Ongeveer 1 op de 6 Vikingleden nam het mooie weer te baat om dit nieuwe initiatief op te pakken”. (Jaarverslag 1982)

In 1984 werden er voor de vierdaagse, vooral sterk gepromoot door Bert Appeldoorn, ook nog 55 deelnemers genoteerd. In 1987 nog maar 7, en daarna verdween het evenement weer van de agenda.

Lustra 1981 en 1986

In 1981 vierde Viking het lustrum onder andere met een dag van wedstrijden op de Maarsseveense Plassen. Een geweldige organisatorische uitdaging. Er werd daar een heuse zesploegenbaan uitgezet over 500 meter voor allerlei sprintnummers. Dit was tevens de start van het regioroeien van de recent opgerichte RMN (= Roeibond Midden Nederland). In het ondiepe gedeelte van de plas werd voor de jeugd een slambaan uitgezet.

“De pechprijs; Bert van de Bilt kreeg van Pieter Kwantes een grote taart omdat hij bij de slalom de boeien niet kon

Foto links boven; Jonge dames vier in stijl 1906: Anneke Ebbink, Arjaan Gelderman, Jaqueline Knappstein, Ieke Steller, Carolien Appeldoorn. Rechts boven; Veteranen dubbeltwee Charles van der Schoot en Henk Hagen. Midden links; Veteranen dubbels Boelo ten Have met Hein van Drogenbroek en (achter) John des Tombe en Rikus van de Ruit. Midden rechts; De winnaressen van het gekostumeerd stijlroeien. Op slag Jo van 't Zet, Nel Hollander, Corrie Trip, Clarie Sellink, stuur Suus van Ees. Links onder; Serieuze wedstrijdroeiers: Jan van Bakkum (slag) en Guus Temming. Rechts onder; Dames en heren in vol ornaat. V.I.n.r. Arjaan Gelderman, Bert en Carolien Appeldoorn, Pim Okhuijzen, Anneke Ebbink, Willem van den Berg, Jaqueline Knappstein, Han Bartels, Ieke Steller en Rudolf van Apeldoorn.

De lustrumwedstrijden van 1981 op de Maarsseveense Plassen. Een 500 meter en een marathon. Het was koud en het regende. Rechts boven de oudste ploeg met Jo van 't Zet op slag en verder Emilie Voorhoeve, Adrienne Vos de Wael en Suus van Ees.

zien – hij is vrijwel blind –, omsloeg, weer in de boot klauterde en toch nog finishte.” (VN 1981-9).

Er was ook een marathon over 10 ronden op de grote plas, waar 22 ploegen aan mee deden. Buitenlandse deelname kwam uit Duitsland. De Vikingspecialisten moesten de overwinning laten aan De Dordtsche. Ludiek element was de verplichte stuurmanswissel elke ronde voor het publiek met een speciale prijs voor de mooiste wissel. De prijs ging naar een Viking-ploeg waarbij de stuurman overboord sprong en op de boegplaats weer in de boot klauterde. We lieten ook het stijlroeien weer herleven. Vier ploegen in kostuums als in 1906 voeren langs de deskundige jury Corrie Krietemeyer en Els Kruitwagen.

Dat jaar organiseerde Viking ook een Utrechtse Sportmarkt met allerlei kramen langs de Oude Gracht bij het Stadhuis. Het roeien met andere lustrerende sportverenigingen was een groot succes. Er was een etalagewedstrijd en bij Galeries Modernes lagen een maand lang Viking-attributen te pronken.

Hoewel er het recordaantal van 92 vaardigheidsproeven werd afgelegd kreeg Viking niet de KNRB-prijs Nikkelen Nelis. Vaardigheidscontroleur Charles van der Schoot kreeg voor zoveel onrecht de Pechprijs. (In 1988 kreeg Viking wel deze prijs, toen er 25 proeven bij de jeugd en 34 bij de senioren werden gedaan).

In 1986 was het gehele lustrum in de stijl van de oude Vikingen. Het jaar begon met een groepsfoto op de Nieuwjaarsreceptie, wat daarna een traditie is geworden. Een geweldig succes was het wintersportkamp met 70 deelnemers in St. Jakob in Haus in Tirol. Zie elders in dit boek. De Club van 80 leverde flink wat geld op en met andere sponsoring kwam er een batig saldo van

Allemaal echte Vikingers, klaar voor de tocht naar Dorestad.

De Vikingers veroverden in 1986 opnieuw het kasteel van Dorestad.

De lustrumtoertocht van 1986 was in Noormannentoeue en met sponsoring. Hier de boot van Viking Schaatsen.

De Vikingen kwamen deze keer lopend en op de fiets...

f 21.500 uit en kon er een tweedehands acht, de Jarl, gekocht worden. Leden van de Club van 80 kregen hun eigen bierhoorn, waaruit daadwerkelijk gedronken werd aan de bar.

Groot hoogtepunt was ook de tweedaagse gekostumeerde toertocht Muiden-Trajectum (= Utrecht) - Dorestad (= Wijk bij Duurstede). Er waren exact 100 deelnemers, de meeste leuk uitgedost als Noorman/vrouw. De boten waren voorzien van schilden, koppen en staarten. Op een aantal boten was reclame aangebracht van de sponsors Viking schaatsen, Viking autobanden, Viking fietssen, etc. Zowel op de zaterdag in Utrecht als op de zondag werd het Noormanneneskader door de burgemeester ontvangen. In Wijk bij Duurstede leverde dit nog een probleem op, want de Vikingvloot kwam zo'n anderhalf uur te laat aan. Dat kwam onder andere omdat er naast de twee bekende sluizen, die zelf bediend moesten worden, ook nog eens een obstakel op de Kromme Rijn lag in de vorm van een persleiding voor bagger. Door twee "krijgers" op deze pijp te laten zitten en de wherry's er over heen te trekken werd deze hindernis genomen. We wilden ook met de Stilo zeilend in Dorestad binnen komen, zoals de Noormannen indertijd ook deden, maar de laatste kilometers waren duidelijk tegen de wind in en Peter Knappstein had in deze boot als roeipartner – de bemanningen waren geselecteerd, een sterkere met een zwakkere – de oudere dame Mieke Redeke. Peter moest dus "alle zeilen bijzetten" om Dorestad te bereiken, waar hij liever het zeil gestreken had.

"De traditionele pannekoekentocht op Hemelvaartsdag 8 mei is deze keer een dag van aankleden van de boten voor de tocht Muiden-Dorestad op de loods. De toercommissie zorgt voor de pannekoeken. Neem allemaal zelf wat fantasie, wat werklust, wat gereedschap en wat bekledingsmaterialen mee."

"Dit is een groots opgezette tocht. Gemeentelijke instanties, Kamer van Koophandel en VVV van Utrecht en Wijk bij Duurstede zijn er bij betrokken."

Erelid Jo van 't Zet (1983) *Ten volle genoten van Viking*

Ten tijde van het Eeuwfeest van Viking is het woord “huisvrouw” totaal uit de mode, maar Vikings' erelid Jo van 't Zet-Middag schaamt zich er niet voor het altijd geweest te zijn. Haar man Klaas werkte en Jo deed het huishouden en de opvoeding van de kinderen. Doordeweeks had ze nog tijd om te roeien. Eerst informeel met een paar mensen, later meer georganiseerd. Jo was al vroeg een allround sportvrouw, ging pas relatief laat aan het roeien en werd daarin zeer actief. Na jaren van bijna elke dag roeien stapt ze zelfs op 86-jarige leeftijd nog een paar keer per week in de boot.

Vanaf haar tiende jaar deed ze al aan sport. Ze woonde toen ook in Utrecht. Er is een foto van Jo in haar gymkleding, van de vereniging BATO, op de trappen van het karakteristieke oude NS-gebouw “De inktpot” aan het Moreelsepark. “Wat leuk dat ik daar na al die jaren weer terug ben”, zegt ze in haar mooie flat in het complex met dezelfde naam, onderdeel van Hoog Catharijne.

Jo ging naar Groningen en deed aan gymnastiek, zwemmen, later ritmische gymnastiek, ook atletiek en met name hoogspringen. In 1959 kwam ze terug naar Utrecht en een oproep in

een wijkkrant van Oog in Al lokte haar naar Viking. Je kon ook door de week roeien, dat was belangrijk. “Bij mevrouw Cole leerden we vrij snel roeien. Ze was eigenlijk behoorlijk militaristisch, maar ze gaf heel goed instructie.” Na de eerste examens, na twee maanden al, werd ze meteen geacht weer nieuwe (huis)vrouwen te gaan leren roeien. “Het zit er nu nog vers in,” zei mevrouw Cole, “dus je kunt dat goed.” En sindsdien ben ik eigenlijk nooit zonder leerlingen geweest. Ze had dat dus wel goed gezien. Maar ik vond het ook altijd heel leuk.” Er kwam een tijd dat Jo elke dag op Viking was om les te geven. En dat werd zeer gewaardeerd. Jo toont ons ook een

MATERIAAL

“De vragen over het materiaal kon ik op het examen roei-instructeur niet zo goed beantwoorden. Maar ik heb er toen maar bij geschreven dat dat niet zo erg was, omdat we op onze vereniging toch de heer Charles van der Schoot hadden, die alles van het materiaal wist en alles regelde. Dat is blijkbaar geaccepteerd.”

officiële brief waarin ze wordt uitgenodigd om zitting te nemen in de commissie roei-instructie. “Alles ging in die tijd natuurlijk veel formeler.”

Jo van 't Zet (1976).

Jo van 't Zet hoorde in 1975 ook bij de eerste groep die het erkende diploma KNRB Roei-Instructeur haalden. “Ik dacht dat wel even te doen, omdat ik al zo lang instructie gaf. Maar dat viel nog niet mee met al die theorievakken. Maar twee van de tien vrouwen slaagden in één keer, waaronder ik op mijn oude dag. Ik was daar ook al een van de oudsten (van de mannen slaagde ook ene Chris van Winden, een student van Orca. Red.). Echtgenoot Klaas heeft ze aanvankelijk ook zelf leren roeien, via een speciale contributieregeling. “Echtgenoten mochten goedkoop lid worden, maar je moest ze wel zelf les geven.” Bij het schoolroeien van het De Bruïne Lyceum kwam alle instructie-ervaring ook goed van pas. “Daar heb ik ook veel plezier mee gehad. We kregen vaak wel vijf boten tegelijk, het was nog best

druk. Maar ik heb er heel leuke dingen met meegemaakt.”

Van 1973 tot 1981 zat Jo in het bestuur van Viking. In 1979 en 1980 was haar functie commissaris competitie roeien. Dat waren de enige jaren dat er zo'n functie bestond in het Vikingbestuur. Het ging eigenlijk om het regio roeien. Ze onderhield ook het contact met de

IJSBREKER

“We hadden vroeger op Viking ook zo'n heel brede boot, waarmee we in de winter wel eens het ijs mochten gaan breken om te zorgen dat het sneller weg ging. Het Merwedekanaal was dan ijsvrij, maar de vaart achter Viking nog niet. Dan gingen we er met die boot doorheen. Daar heb ik heel veel plezier mee gehad.”

werkster, die Viking ook in die tijd al had. Op de vrijdagmorgen was het altijd gezellig koffie drinken, met ook de bootsman er bij. Het “huisvrouwenroeien” op de woensdagmorgen was een ander vast punt in de week. “De huisvrouwen roeiden al een aantal jaren door de week toen de roeibond ging stimuleren dat die clubs per regio tegen elkaar gingen roeien op wedstrijdje. Daar is ook het regio-roeien in het weekend uit voortgekomen, waar ik in het begin heel veel bij geweest ben.

BALLOTAGE

Bij haar aanmelding in 1959 had Jo van 't Zet nog te maken met ballotage. Niet iedereen mocht zomaar lid worden van Viking. "De voorzitter Boelo ten Have is toen nog bij ons aan de deur geweest. Hij kwam ook uit Groningen en dacht misschien met mijn man Klaas in de klas gezeten te hebben op het gymnasium. Maar het bleek een broer van Klaas geweest te zijn. In ieder geval mocht ik meteen lid worden. Het systeem van ballotage is trouwens vrij snel daarna afgeschaft."

Maar de wedstrijdjes door de week liepen niet zo hard en toen gingen we afspreken om een paar keer per jaar aan uitwisseling te doen met toertochtjes. Dat was het begin van het landelijk geregelde huisvrouweroeien." Jo heeft dat jarenlang op Viking in haar eentje gedaan, waar nu een hele commissie voor is. Drie keer heeft ze ook meegedaan aan de Head of the River, in de begintijd van het dames veteranen roeien. "Charles van der Schoot

stimuleerde ons om in te schrijven. Het was nodig dat wij meededen om de wedstrijd op gang te helpen. Ik was toen 51 jaar. We hebben nooit gewonnen maar kregen wel complimenten dat we zo mooi roeiden." Mooie herinneringen heeft Jo aan de vele Pinksterkampen waar ze met echtgenoot Klaas een centraal punt was met hun caravan. "In het begin moest ik van het bestuur mee om op de jongeren te passen.

Jo van 't Zet op boeg met Clara Schuckink Kool op slag en Suus van Ees als stuur bij de eerste vaart van de Galar.

Het was altijd heel gezellig. Ik vind het heel jammer dat het Pinksterkamp tegenwoordig bijna niet meer bestaat." Een keer of tien deed Jo mee aan de tocht van Muiden naar Utrecht, net zo vaak was ze op een buitenlandse tocht.

In 2005 vierde ze haar 85ste verjaardag in de groep van midweekroeiers. Elke woensdag zit ze dan nog in de C-vier, vrij recent ook nog in de gladde vier. Toen ze 78 was is ze gestopt met roeien in de skiff. Maar ook op zaterdag en zondag trekt ze nu nog haar baantje op het Merwedekanaal. "Ja, ik heb wel ten volle van Viking genoten." (CvW)

MUZIEK VAN LEX

"Op een middag hoorden we in Oog in Al een oorverdovend geluid en het kwam uit de richting van Viking. Daar moest ik als bestuurslid natuurlijk naar toe om te kijken wat er aan de hand was. We hadden toen op Viking die wat slungelachtige jongeman met van die lange haren, ja Lex Hulleman heette hij, en die had alle muziekapparatuur buiten op het balkon gezet en alles stond op vol volume te draaien. Daar moest ik wel even tegen optreden."

Er is veel publiciteit vooraf: persberichten aan dag- en weekbladen, Recreatiekrant, alle omroepen, etc. We hopen op uitzending op radio en/of TV. Ook daarom is het van belang dat alles vlot verloopt en iedereen op tijd de juiste dingen doet en leuk gekostumeerd mee doet." (Mededelingen in VN 1986-3)

Viking organiseerde dat jaar ook de Nationale Regiofinale voor de deur op het Merwedekanaal. Dat verliep voortreffelijk, mede dankzij de inmiddels uitstekende vloot en een vast team van medewerkers.

"Een primeur, die we daar willen organiseren, is het maken van videobeelden bij de start, die gelijktijdig bij de finish vertoond moeten worden. En dan moet in het beeld tevens de tijd meelopen. Wie ervaring heeft met dergelijke zaken wordt verzocht zich zo spoedig mogelijk te melden bij de lustrumcommissie." (VN 1986-3, Lustrumcommissie)

Een nieuw initiatief was de Landelijke Vaardigheidsdag. Vanwege het 16de lustrum werd er 16 uur gevaren, van 0 uur 's nachts tot 16 uur 's middags. Alle woonbootbewoners waren gewaarschuwd dat we die nacht, 15 juni, in stilte langs zouden roeien. Er waren in totaal die dag 81 deelnemers en "onze" Renee de Boer roeide in het pikkedonker de recordtijd 1.23.39, waar veelvoudig Skiffheadwinnaar Frans Göbel op het hem vreemde Merwedekanaal tot 1.23.50 kwam over 20 kilometer.

"De lustrumcommissie was samengesteld uit bekende Vikings, van wie sommigen, die niet nader genoemd hoeven te worden, het als een soort levenswerk hebben beschouwd. Die hebben kans gezien bijna alle andere commissies en soms vrijwel heel Viking bij het lustrum te betrekken. Daardoor is het een echt verenigingslustrum geworden en zo hoort het ook." (Jaarverslag 1986, voorzitter van de lustrumcommissie Hein van Drogenbroek)

Niet alles lukte bij deze lustra; *“Teleurstelling was er ook en is er nog steeds over het feit dat een poging om te komen tot een lustrumboek voor 1981 schipbreuk heeft geleden. Wat met veel enthousiasme begon ontaardde in antisiasme.”* (Jaarverslag 1980)

Regioroeien

Nadat Jo van 't Zet het coördineren van het regioroeien had overgedragen aan Ron Meyer hadden we hier het tijdperk van regio-Ron en regio-Rien (Pilon). In 1982 deden in totaal 16 Vikingploegen hieraan mee. We zaten weer bij Noord-Holland en Viking had de grootste juniorengroep. Viking won ook 6 van de 12 poules. *“Dankzij enige zeer enthousiaste mensen is nu hopelijk een stap gezet tot een ontwikkeling van het regioroeien. Zodat het uiteindelijk dé vorm van breedtesport-beoefening binnen Viking kan worden. Een vorm van roeien die iedereen in principe in een ploeg kan onderbrengen en het rondhangen en maar wat aanrotzooien vervangt.”* (Regio-Rien Pilon van de junioren in Jaarverslag 1982).

In 1983 waren er zelfs 40 jeugdigen actief in het regioroeien, een geweldig succes voor Regio-Rien. De meisjesploeg van Kash Pherai won de landelijke regiofinale: Annemarieke de Kloet, Clara van Willigen, Marguerite Stolp, Janneke Westendorp en stuur Ingrid Konijnenberg. De eerste Vikingploeg ooit die nationaal regioskampioen werd. En ze waren nog niet eens een jaar lid. *“Ik hoop dat men op Viking doorgaat met het formeren van ploegen, zodat zoveel mogelijk jeugd in het regioroeien gevangen wordt. Het blijkt namelijk, dat regioroeiers/sters enthousiast blijven voor het roeien en dus niet meer verloren gaan. Als er meer enthousiaste coaches blijven komen zal mijn wens, dat het regioroeien de normale (d.w.z. meest beoefende) vorm van roeien wordt, komende jaren misschien kunnen uitkomen. Dit is van belang, als je bedenkt dat alleen aankomende roeiers/sters, die in een ploeg worden opgenomen en met een doel voor ogen werken, in de toekomst voor de roeisport*

Marieke (2de van links) met haar ploeggenoten van Orca, Nereus en De Hunze waarmee ze brons haalde in de acht in Los Angeles, op het Casitasmeer.

behouden blijven.” (Regio-Rien Pilon bij zijn afscheid in Jaarverslag 1983)

Clubacht

Het clubroeien op Heineken Vierkamp en Head was ook van start gegaan en “bij vergissing” was een ploeg van Viking voor de Heineken van 1979 ingeschreven. Er werd onverwachts goed gevaren.

Waarom ga je roeien? Familietraditie? In dit geval wel maar het was niet de eigenlijke reden.

Marieke was in 1978 en 1979 clubkampioene zwemmen geworden en bezat derhalve een startnummer voor deelname aan nationale zwemwedstrijden.

Bunnik was te klein geworden en we moesten naar Utrecht voor beter zwemonderricht. Een proeftraining bijgewoond. De opzweperij en het fanatisme leken me niet gezond.” Ga maar roeien, daar doen ze niet zo gek.” Ze was groot en sterk en dan kom je bij het roeien ook weer snel in aanraking met de wedstrijdsport. En zo gebeurde het.

In de meisjes 2x met Fransje van Beek veelvuldig naar wedstrijden, maar Fransje werd 18. Dus later met Elsbeth Knappstein meisjes 17/ 18 roeien. Ze bewogen zich steeds in de voorste gelederen en hebben heel wat afgeroeid in die jaren. En dat kostte aardig wat trainingstijd. Die werd dan ook goed besteed en de respectievelijke coaches hebben er hun ziel en zaligheid ingelegd. Eerst Dick Bruntink, later Guus van Deventer. Met de school was het in die tijd anders. Het Stedelijk Gymnasium volgde de Grieken en Romeinen wel voor zover het dichtkunst en filosofie was, maar sport was in die tijd niet populair. Er werd in geen enkel opzicht rekening mee gehouden. Dat gaf wel tijdproble-

Toproeier Marieke van Drogenbroek

Brons op WK jeugd en Olympische Spelen

men en was een domper op het geheel. Toen er bij een wilde stoeipartij ook nog een gipsen kopie van het borstbeeld van Homerus sneuvelde waren de rapen helemaal gaar. Dat kostte geld en goodwill.

Maar zonder strijd geen overwinning en de meisjes van Viking scoorden goed op wedstrijden, waar tot dan toe de toon werd gezet door Willem III, De Hoop, Het Spaarne en Cornelis Tromp. Slechts sporadisch mocht een roeivereniging van buiten de Amsterdamse regio een deelnemer aanleveren voor het internationale roeigebeuren bij de jeugd. Maar Marieke werd in 1982 geselecteerd voor deelname aan het jeugd-WK, samen met twee meisjes van Het Spaarne en een van De Hunze. Dat werd kilometers maken naar Haarlem, waar de boot lag. En Vikingcoaches mochten niet mee, dus het werd na werktijd een chauffeursbezigheid voor pa. De schoolopleiding schoot er wat bij in. Maar de vier liep goed en de sfeer was prima en er werd veel gelachen, hard getraind en gemasseerd. Op naar Piediluco, ca. 60 km ten noordoosten van Rome, waar het jeugd-WK in

1982 werd gehouden. Geeske en ik zaten in een hotel in Rieti op redelijke rijafstand van de roeibaan en wij hebben alles goed kunnen volgen. Het was een enorm gebeuren. Heel veel deelnemers uit de hele wereld waaronder Japanners, die met grote filmapparatuur alles minutieus filmde.

Saillant detail: Oost Duitsland won de gouden medailles in alle nummers, zowel bij de jongens als bij de meisjes. Daaruit zijn later heel wat wereldkampioenen gegroeid. De Nederlandse meisjes dubbelvier, die brons won, leverde een prima prestatie. Ook de coach Keesjan Kuik was daarmee zeer ingenomen. Frankrijk pakte in een eindsprint net het zilver weg, dat scheelde maar een haar. Maar Viking pakte voorzover mij bekend haar eerste WK-medaille op jeugdwedstrijden en dat was een mooi begin.

Orca

Een jaar later zou Marieke gevraagd worden in de Orca vier met stuurvrouw en in 1984 won ze op de Olympische Spelen in Los Angeles in de acht een bronzen medaille. In de vier werden ze vierde. Marieke was toen 19 jaar.

Marieke (3de van rechts) met haar ploeggenoten op Schiphol na terugkeer van de WK jeugd 1982, waar ze brons haalde.

Het Stedelijk was wel ingeruild voor het Jordan Lyceum in Zeist, daar was wel waardering voor sport.

Nog later in 1987 won zij de kleine finale in de skiff op de WK in Kopenhagen, onder barre weersomstandigheden en met ongelijke baancondities. Ze kwam toen uit voor Triton. Geld om een coach mee te sturen stelde de KNRB niet beschikbaar, zodat pa wederom acte de

présence kon geven. Tijden veranderen nu eenmaal.

Haar dagboek, waarin de hele roeigeschiedenis door haar minutieus was genoteerd, is in een uitleensessie verloren gegaan. Zodat dit hele verhaal uit mijn geheugen is opgediept. (HvD, de trotse vader, Red.)

Voorzitter Bert Appeldoorn, 1989-1993

De meeste bestuursfuncties

In de geschiedenis van Viking is Bert Appeldoorn degene die de meeste verschillende bestuursfuncties heeft gehad. Begonnen in 1981 als wedstrijdcommissaris, waar meteen de rol van vice-voorzitter bij kwam, werd hij eind 1983 penningmeester (eerst interim en daarna echt). En na twee jaren buiten het bestuur volgde het voorzitterschap van 1989 tot 1993.

In commissies scoort hij waarschijnlijk ook het hoogst; jeugdbestuur, redactie, wedstrijden, examens, soos, instructie, lustrum, marathon en nu eeuwfeest. Waarschijnlijk alleen de materiaalcom-

missie niet. “Daar ben ik niet geschikt voor, al heb ik best links en rechts wat geholpen.”

Bert werd al jeugdlid A in 1965. Kreeg les in de brede vierpersoons oefengiek en daarna de eerste C-vieren Agnar en Vidar. Een van de instructeurs was zijn latere echtgenote Carolien de Lange. “Na de instructietijd zag je me vooral meer in het sociale leven op Viking, ik was er eigenlijk alleen nog maar op de onderlinge wedstrijden en een keer op districtswedstrijden.” De onderlinge wedstrijden werden nog gehouden vanaf de Krügerbrug, zoals die toen althans heette, onder de Muntbrug door. Ook

wel vanaf de Muntbrug tot Viking. “Ik roeide ook wel tochten mee, van Utrecht naar de Biesbosch bijvoorbeeld waar we meemaakten dat we bij cafébezoek het tij vergaten en onze boot bij eb aan een touw zagen hangen. De mensen op het terras spraken hun afschuw er over uit dat die roeiers dat zo deden. Wij beaamden dat, zittend op hetzelfde terras, en toen iedereen weg was hebben we gauw de

boot los gemaakt. Lampionnentochten en puzzeltochten waren ook erg in trek. De laatste werden stevast gewonnen door Els Kruitwagen. Totdat we een keer vóór het inleveren haar uitslagen vonden en die mengden met de onze.”

In 1970 trouwde hij met Carolien; “Het feest was op Viking en het was een erg koude dag.” Privé-feesten mochten toen ook al niet op de club, maar er waren uiteraard uitzonderingen mogelijk. Er volgde daarna een jaar Vikingpauze met voetballen. Meer Vikingers deden dat toen trouwens, onder andere Rob Bleijenberg en Peter Knappstein. Ook toen ze terug kwamen naar Viking werd er nog een tijd elke zondagochtend gevoetbald, op het plantsoen aan de Cervanteslaan. Er volgde ook een periode met regioroeien in een vier; “Een beetje een alternatief gebeuren, het ging vooral om de lol. Het echte wedstrijdroeien was vrijwel van Viking verdwenen, toen alle studenten van Viking weg waren. Er was nog wel wat jeugdwedstrijdroeien. In het VikingNieuws zag je toen altijd aan het eind van het seizoen een beschouwing over het wedstrijdroeien en daarna een verklaring waarom het weer niet goed gegaan was.”

Met Bert Beter Bier

“Invoering van het alcoholvrije bier”, noemt Bert als een van de belangrijkste zaken uit de periode dat hij voorzitter

van Viking was. Maar dat is natuurlijk een grap. “In de vergadering waarin ik aantrad kwam het voorstel om alcoholvrij bier te gaan aanbieden in de soos, maar tegelijkertijd had iemand, waarschijnlijk Rob Bleijenberg, als een soort verkiezingsleus een bord “Met Bert Beter Bier” gemaakt. Waar ik wel hard mee bezig geweest ben is de voorbereiding van de uitbreiding van de loods en de privatisering. Veel gesprekken met Mesa Cosa en de studentenverenigingen. En het Witboek Merwedekanaal is toen ook verschenen, om ons sterk te maken tegenover gemeente en andere instanties.”

Op Viking werd de keuken gerenoveerd, een paar junioren haalden de WK (Wiko Mocking, Just Janse de Jonge, dochter Tessa), de vereniging stelde haar eigen grens op 600 leden, dat waren ook in het oog springende zaken.

In Berts tijd werd ook in Vikings Huis-houdelijk Reglement vastgelegd dat een bestuurslid maximaal twee periodes van vier jaar in functie mocht blijven. Zelf vond hij het na één periode als voorzitter ook wel genoeg; “Ik had toen elf jaar in het bestuur gezeten en vond het welletjes.” Met de ingestelde regel moest wel meteen al gesmokkeld worden toen er niet op tijd andere bestuurders gevonden werden. “Soms is een regel onhandig.”

Het bestuur in 1989; staande materiaalcommissaris Peter Knappstein, voorzitter Bert Appeldoorn, penningmeester Aart van Beek, secretaris Guus Temming, zittend jeugdcommissaris Fred Tap, wedstrijdcommissaris Hub Hingstman en breedtesportcommissaris Wiep Nijdam.

Groter bestuur

Het bestuur van Bert telde nog “gewoon” zeven personen. “Het was leuk om daarmee te vergaderen en nuttig. De vergaderingen duurden waarschijnlijk langer dan tegenwoordig met vijf mensen, maar we kregen veel informatie van elkaar. We wisten waar iedereen mee bezig was. De wedstrijdcommissaris en materiaalcommissaris horen voor mij in het bestuur te zitten. Als bestuur weet je dan veel meer van je leden.”

Ondanks dat Bert in 2006 in de Eeuwfeestcommissie zit, in de redactie van het Vikingnieuws en in de

Bert (liggend) met links echtgenote Carolien en verder zijn regio-ploeg met Aart Naaktgeboren, Rik Vos, Hugo Linnenbank en Jan Bausch.

examencommissie, vindt hij zichzelf in een “afbouwfase” zitten. “Het is goed dat anderen de fakkel overnemen. Misschien ook wel in een andere structuur. De betrokkenheid bij de vereniging is een probleem, er komt meer consumentisme. Op den duur een betaalde verenigingsmanager, dat zou ook kunnen. Wat mezelf nog wel leuk lijkt is de toercommissie. Daar heb ik ook nog nooit in gezeten. Een leuke tocht uitzetten, dat moet ook voldoening geven.” (CvW)

“Wij als clubacht hebben in ieder geval onze uitzending volkomen waar gemaakt. Als je ziet met wat een souplesse bij de Amsterdamse verenigingen mensen ploegen vormen en aan allerlei wedstrijden meedoen, men daarna gezellig samen is en als je dan ziet wat voor een stimulans dat is voor het zelf roeien dan denk ik: “Waarom moet er in dit soort zaken op Viking vaak zo moeilijk gedaan worden, waarom kan er nooit wat? Is de TAFELTENNISTAFEL misschien een hint voor het alternatieve roeigebeuren bij URV Viking?” (ploeglid Fred Tap in VN 1979-4)

Het fenomeen clubacht was daarna niet meer weg te denken van Viking. Er kwam een aparte Clubachttafel waaraan nagepraat en vooral geconsumeerd werd. In de tijd dat het bier aan de bar f 1, - kostte was het “joeten” in zwang; de clubacht bestelde regelmatig 10 bier.

Soms was het aantal boten een beperkende factor; *“Wat wordt onder “clubacht” verstaan? Een groep roeiers/sters van één vereniging, die niet echt voor wedstrijden in training is, maar wel “serieus en hard” wil roeien. Dat dit een goed uitgangspunt is blijkt wel uit het feit dat met Head en Heineken steeds meer clubachten op het water verschijnen. Ook bij Viking groeit het aantal clubachten. Was er de laatste jaren steeds één (goed presterende) clubacht, op het moment dat ik dit schrijf hebben zich vier (!!) clubachten gevormd voor het seizoen 1986. Een ontwikkeling die ik toejuich, maar Viking anderzijds ook voor aanzienlijke botenproblemen stelt.”* (Wedstrijdcommissaris Iep Visser in Jaarverslag 1985)

Wedstrijden en training

Dit was ook de tijd dat het wedstrijdroeien op Viking weer tot bloei kwam. Aanvankelijk alleen met successen voor vooral de “Jonge Veteranen” op Head en Batavierenrace, maar de jeugd ging ook met meerdere ploegen winnen en zelfs kreeg Viking een paar goede seniorenploegen. De woensdagavond was de vaste avond voor de in-door training. Op vrijdagavond gaf Chris van Winden out-door training voor soms wel 45 leden tegelijk. Met het eten van Dick Bruntink daarna was het altijd een gezellige sociëteitsavond. Later kwam er voor de echte wedstrijdroeiers ook een krachttraining bij. In 1982 haalde Marieke van Drogenbroek brons op de WK jeugd in de dubbelvier. In 1983 hadden we meerdere nationaal kampioenen met Nico Temming

(J4x-), René de Boer en Jan van Bakkum (LSA2x). Op de Najaarswedstrijden van Asopos versloeg een Viking SB8+ met 4 junioren aan boord Nereus en RIC. We kennen een aantal jaren een "Circus Knapstein" met een eigen juniorenacht van Peter en zelfs een keer ook een J16 8+ van broer Simon.

De meisjes van "ploeg Bruntink" waren uiterst succesvol in 1984, toen Petra de Graaf, Natalie Tap, Muriël de Heer, Ingrid de Vries en stuur Carla Klein Gebbinck in totaal 11 blikken wonnen.

In 1985 begon de carrière van Tessa Appeldoorn met skiffblikken op de jeugdwedstrijden van De Amstel en Naarden. Viking won de verenigingsprijs voor jongens junioren op de ARB.

De jeugd won drie keer achtereenvolgende de Willem III-jeugd-estafette.

In 1987 waren er meerdere internationale uitzendingen; Marieke van Drogenbroek naar de WK senioren, Kees van Bakkum op het SB-toernooi (zilver) en Brian Hitchcock naar het WK junioren.

De KNRB hield een paar jaar achtereenvolgende een Clubkampioenschap op de Bosbaan. Daar gold een puntentelling over meerdere boottypen/leeftijden/sexen en er waren

Marieke van Drogenbroek (slag) en Fransje van Beek winnen in 1980 in Ratzeburg het nummer M18 2x.

ook regioploegen bij betrokken. Viking won in 1988 de wisselprijs van f 1500, te besteden aan roeimateriaal. Er was toen echt een flinke, goed presterende wedstrijd-groep.

Jeugd

In 1979 was er een poging om het jeugdroeien weer eens beter op te zetten. Kinderen van roei-ouders gingen naar KNRB-jeugdkampen en leerden daar roeien in skiffs. Dick Bruntink brak in het VN een lans voor het jeugdroeien van 10-14 jaar. Hij zag Viking te veel een veteranenclub worden zonder visie. Met Chris van Winden hield hij een pleidooi voor de aanschaf van jeugdskiffs in plaats van weer een toerwherry. De jeugdcommissie gaf er halverwege het jaar al de brui aan wegens gebrek aan medewerking.

In 1980 kwam er een "actiegroep jeugd" met ook nog eens Bert Appeldoorn, Peter Knapstein en Fred Tap. Ze noemde dat jaar "het jaar van de jeugd". Jeugd van 12 tot 14 jaar werd toegelaten en er kwam een verlanglijstje voor jeugdmateriaal; 2-4 jeugdskiffs, 1-2 jeugddubbeltweeën.

Er kwamen jongere jeugdleden en die werden opgevangen en er werden wedstrijdjes voor hen gehouden, waarbij zoveel mogelijk iedereen wat zou moeten winnen.

"Voorstanders van eerlijke loting zouden de tranen in de ogen zijn gesprongen als zij vrijdag aan het eind van de middag aanwezig waren geweest in de bestuurskamer. Wat daar gebeurde kent zijn weerga niet. Zelfs verkiezingen in Zimbabwe zijn eerlijk in verhouding met wat daar gebeurde." (Bert Appeldoorn in VN 1980-3 over de "loting" van de jeugdwedstrijden dat voorjaar.) Veel van de namen van deze jonge jeugdleden kwamen later terug in de regioploegen en de wedstrijd-ploegen.

Clubblad

Het VikingNieuws kwam zeer regelmatig uit en zat boordevol mededelingen, verslagen en opiniërende stukken en zelfs roeitechnische artikelen.

"1981 was een goed VikingNieuwsjaar. We, dat is dus de redactie, hebben weinig gemist. De meeste evenementen zijn wel verslagen. Dit mede dankzij uw medewerking. Remember: het VikingNieuws is nog steeds voor u en door u. Hierin willen we het komende jaar graag een stuk continuïteit houden. Dus maakt u wat mee, ergert u zich ergens verschrikkelijk aan of wilt u ergens op reageren, klim in de pen zou ik zo zeggen." (Redacteur Cor Lemstra in VN 1981-11) Normaliter leverden alle commissies maandelijks kopij aan en als ze een keer oversloegen werden ze daar door de redactie op gewezen. In 1982 vond de redactie het vermeldenswaardig als er van een enkel evenement eens een keer géén verslag was.

Al of niet via het clubblad was er ook veel communicatie met het bestuur, dat daar zelf om vroeg.

"Tijdig voor een bestuursvergadering horen wij altijd graag wat er op de vereniging beslist niet en hetgeen liefst zo spoedig mogelijk zou moeten worden veranderd, opdat zoveel mogelijk mensen tevreden en erg vaak roeien." (Secretaris Ad van Ommen in VN 1980-2). Het bestuur kondigde aan wanneer er vergaderd werd, zodat leden punten konden aandragen.

En ook buiten Viking viel ons clubblad op door hoge kwaliteit;

"Nog even dit. Jammer dat zoveel clubbladen weinig anders zijn dan een mededelingenfolder... Gelukkig zijn er clubbladen die uitstekende voorlichting geven. Zo is het februari-nummer van de roeivereniging Viking een unicum. De redactie heeft er een uitstekend informatieblad van gemaakt... Het VikingNieuws van februari 1984 is waard bewaard te worden. (Sporadiek, blad van de Utrechtse Sportraad.) (CvW)

Hoe Viking Oostenrijk onveilig maakte

Vrijdag 7 februari begon de grote evacuatie vanuit Viking naar het Oostenrijkse skiplaatsje Sint Jakob in Haus in Tirol. Bergen tassen, stapels ski's, knuffelberen en aanverwanten (wij dus) wachtten op de bus. Om 9 uur kwam dan eindelijk onze Slagharenbus aanrijden. Of gingen we naar de Efteling? Alles werd ingeladen, zelfs het gangpad werd volgestouwd met bagage en wij zouden er later ook nog eens bij gaan liggen.

Op de riem van Hoenier is het bedrag aangegeven dat in 1986 binnen kwam middels lustrum-activiteiten. Genoeg om de tweedehands acht Jarl te kunnen kopen.

Eenmaal op weg was iedereen enthousiast aan het kaarten, kwartetten en strippokeren, zodat het een rijdende gokhal annex sexclub leek. Naarmate we Oostenrijk naderden, we waren immers al bij Maastricht, begon ook de temperatuur in die buurt te komen. Tot overmaat van ramp viel de verwarming ook nog uit, waardoor er siberische temperaturen ontstonden. Door de voorruit (want de bloemen stonden op onze zijramen) scheen de Duitse ochtendzon ons tegemoet,

DICK BRUNTINK

Terwijl we in augustus 2006 dit deel van Vikings Eeuwboek schreven kwam de jobstijding binnen dat Dick Bruntink volkomen onverwacht was overleden. Hij werd 53 jaar. Hij was waarschijnlijk de meest succesvolle coach in deze Viking-eeuw en ook onze uitstekende kok bij allerlei feestelijke gelegenheden, talloze vrijdagavonden met outdoor training en ook de wintersportweek van het lustrum 1986. Jarenlang was hij ook voorzitter van de sociëteitscommissie en actief in vele andere Vikingzaken, terwijl hij zelf eigenlijk nooit roeide. Viking heeft zeer veel aan Dick te danken.

Dick Bruntink was in 2001 op de NSVD, bij de reünie van de generatie 1975. En natuurlijk roerde hij weer met een riem door de lekkere eenpansmaaltijd.

waardoor we wisten dat we deze nacht overleefd hadden. Iedereen telde de nog zittende uren af, totdat we plotsklaps midden op de snelweg op de middelste van de drie banen stil stonden. Er ontstond een grote file en de meest luxueuze bussen raasden onze Efteling-touringcar voorbij. Weldra kwam der Deutsche Polizei ons vragen of wir verrückt geworden waren.

Na een uur begon de motor als een Urkse kotter te klinken en we reden met een verbazingwekkende snelheid van 20 kilometer per uur Sint Jakob in Haus binnen.

We hadden ons snel in ons chalet geïnstalleerd, waarna we een home-run maakten naar de ski-verhuur. Onze kok Dick Bruntink had voor het eten gezorgd; zuurkool met ui!! De volgende morgen was een gevarenszone rond de WC uitgezet.

De dag brachten we door met skiën, langlaufen, vallen, sneeuwvallen en veel Glühwein om moed in te drinken. Iedereen kreeg het skiën snel onder de knie door de uitstekende begeleiding van Peter, Fred en Iep. De avond werd doorgebracht met spelletjes en corvee en een aantal begaf zich naar het carnaval-feest.

Na een paar dagen van fanatiek skiën werd de eerste gewonde binnengebracht. Hendrik-Jan had zijn been gebroken en werd per luxe vliegtuig onder begelei-

ding van onze skiklashapper Bastiaan naar huis gevlogen.

Ook de griep sloeg toe in ons chalet, menigeen moest een dag in bed blijven en meer dan de helft liep snotterend, hoestend of met keelpijn rond.

Op donderdagmiddag werden onder grote belangstelling van de plaatselijke toeristen de winterskiffwedstrijden gehouden. In 80 seconden moesten we een bepaalde afstand afleggen, maar dit werd meestal te snel gedaan. Onder begeleiding van Chris wist Bert het juiste aantal seconden te halen.

's Avonds ging de hele Viking-clan roddelen, eh, pardon, rodelen: keihard met een sleetje een ellenlange uitgezette baan af roetsjen. Dit betekende een half uur lopen en in twee en een halve minuut weer naar beneden. De meesten hadden het na één keer wel gezien

Met vele uren vertraging arriveerde de bus in St. Jakob.

En zo roeiden we in de langlaufloipe: de sneeuwskiff paste er precies in.

en doken gelijk de plaatstelijke rodelkroeg in (met een Nederlands sprekende Oostenrijker).

De laatste avond had Dick een feestmenu klaargemaakt. Volgens eigen recept gecreëerde “knoflooksoep”. Dit was soep waarvan de tranen je in de ogen sprongen. Sommigen vonden de soep zo lekker dat ze 3 of 4 borden aten en de rest (ca. 99 %) goot de soep terug in de pan.

's Avonds werd door de plaatselijke VVV een voorlichtingsavond georganiseerd met film, prijsuitreiking van de skiffwedstrijd en schnaps. Dit laatste moest in één teug achterover geslagen worden, wat sommige mensen goed beviel.

De volgende ochtend zouden we om 10 uur de reis terug aanvaarden. Dit werd echter uitgesteld doordat onze Eftelingbus annex Urkse kotter nog niet was gerepa-

reerd. Ondertussen begaven wij ons aan de zuidkant van onze villa alwaar wij werden overgoten door de Oostenrijkse zon. Om 1 uur kwam dan eindelijk de bus. Een half uurtje later lieten we Sint Jakob met fijne herinneringen achter ons.

De busreis verliep rustig ondanks de herrie bij het schakelen. Om 4 uur 's morgens kwamen we met witte koppen, maar toch een tikje gebruind het Walhalla binnen, alwaar de stamgasten alweer achter het bier zaten. Ineens realiseerden we ons dat deze te gekke, helemaal te woepie, onwijs gaaf wouhe, heftige, berewijze, en zeker voor herhaling vatbare vakantie was afgelopen.

Hierbij willen wij alle organisatoren hartelijk bedanken voor deze onvergetelijke tijd.

Viking had drie alpine skiklassen en een langlaufklas, met instructeurs uit eigen gelederen.

De wedstrijd baan moest in 80 seconden afgelegd worden. En dan moest er omhoog natuurlijk wel getrokken worden... Boven zien we de Buchenstein, de huisberg van St. Jakob.

MIEP, MIEP ROADRUNNER, INGE EN MARJOLEIN

Dit was een stuk uit het VikingNieuws van voorjaar 1986. In het kader van het lustrum toen was een wintersportreis georganiseerd naar Oostenrijk, St. Jakob in Haus in Tirol. Er deden 70 Vikings aan mee. De meeste verbleven in de jeugdherberg midden in het dorp. De bus was gehuurd van het goedkoopste bedrijf en de kwaliteit was daarnaar. Niet vermeld is hier dat na het onverwachts blokkeren van de remmen op het stuk snelweg tussen Neurenberg en München een politieheli boven de bus bleef hangen en dat de Vikings zelf getracht hebben de bus op te duwen. Het was die dag 10 graden onder nul en doordat de verwarming niet werkte was het ongeveer die temperatuur in de bus. Op de locatie St. Jakob, met ca. 500 inwoners en in de winter 2000, fungeerde Vikinglid Dick Bruntink als kok en jeugdherbergvader en gaven andere leden ski- en langlaufles. St. Jakob was toen al en is nog steeds een geliefde verblijfplaats voor diverse Vikings in de wintervakantie. (CvW)

Jaren 1989-1996

Naar (te) veel leden en verhuizing binnen de grotere loods

In de jaren negentig onder de voorzitters Bert Appeldoorn en Rik Vos bleef Viking groeien in ledental en vloot. De instructiecommissie kon het zelfs niet meer bijhouden en er kwam voor het eerst een ledenstop. De gesprekken over uitbreiding van de loods werden steeds serieuzer en in 1994/1995 werd er opnieuw gebouwd en kon Viking de boten verhuizen naar het loodsgedeelte direct onder het eigen Walhalla. Het gebouw werd ook aangepast voor minder-validen, tot vreugde van de Werkgroep Aangepast Roeien. Het aantal wedstrijdroeiers werd kleiner, maar Viking hield dezelfde smalle top. Tessa Appeldoorn werd als eerste Vikinglid uitgezonden naar Olympische Spelen; in Atlanta haalde ze de zesde plaats in de Nederlandse vrouwen acht.

“Onder het motto ‘Met Bert Beter Bier’ werd op 23 maart 1989 de zoveelste algemene Ledenvergadering van de U.R.V. Viking gehouden. Vermoedde men een spannende verkiezingsstrijd om de vrijkomende, zeer gewilde bestuursposities? Of was men in de veronderstelling een bier-proef-avond bij te gaan wonen? In ieder geval had een aanzienlijk grotere schare leden dan in voorgaande jaren zich naar het Walhalla begeven.” (Verslag ALV in VN 1989-3)

In de rondvraag vroeg Arie Oud om alcoholVRIJ bier. “Gezien de reacties van de vergadering en de verkiezings slogan van de nieuwe voorzitter moet de kans, dat dit inderdaad gebeurt, klein worden geacht.”

Bert Appeldoorn nam op de ALV van maart 1989 de voorzittershamer over van Pieter Kwantes. Vrienden/kennissen van Bert hadden een ludieke actie voorbereid in het kader van het sluiten van een nieuw contract met bier/drankleverancier Elsendoorn. In 1990 ging Viking over op het drinken van Gulpener bier.

Viking was een grote vereniging geworden en bruiste van de activiteiten. Er werd op allerlei niveaus en overal geroeid.

“Op roeigebied waren ‘we’ weer overal; het meer van Aiguebelette en de Arno, Maas, Merwedekanaal, Dokkumermeer, Ee, Donau, Eem, Etang van Souston, Amstel,

Ageïsche Zee, Lago del Torre di Puccini, Linge, Seine, Singelgracht, Loosdrechtse Plassen, Lac Lemane, Hollandse IJssel, van Harinxmakanaal, Ringvaart, Reitdiep, Kromme Rijn, Kromme Rakken, Bosbaan, Beekse Bergen, Thames, en ga zo maar door. Vikings waren daar in 1990. Grenzen schijnen niet meer te bestaan.” (voorzitter Bert Appeldoorn in Jaarverslag 1990)

Ledenstop

In die tijd was de opvang van nieuwe leden zo geregeld dat er elke eerste zaterdag van de maand nieuwe inloop was. Vaak kwamen er dan wel 15 nieuwelingen. Het instructiesysteem kon het op een gegeven moment niet meer aan en Viking stelde in oktober 1990 voor het eerst een ledenstop in. Voorjaar 1991 ging dit nog door. Alleen nog jeugd en ervaren roeiers werden toegelaten. De wachtlijst groeide naar 60 namen. Er kwam een beleidsbeslissing;

“Het bestuur van Viking heeft de navolgende beslissing genomen omtrent de toelating van nieuwe leden. Met ingang van heden (10 juni 1991) worden mensen die lid willen worden geplaatst op een wachtlijst. In ieder geval zullen deze mensen niet voor 1 november feitelijk lid kunnen worden van Viking en kunnen gaan roeien. Van een feitelijke ledenstop is geen sprake, omdat de wachtlijst niet geldt voor;

Vakantie op de loods. Op de voorgrond stuurt Marcel van Zanten de jongste jeugd in de *Sántis*, daarachter zijn Victor Wijnand en Albert van der Vooren aan het roeien/zeilen in de door Victor gerestaureerde *Stilo*.

1. *Kandidaat-jeugdleden.*
2. *Jeugdigen die na het zomerpropagandakamp lid willen worden.*
3. *Gehandicapten die vallen onder de opvang en begeleiding van de Werkgroep Aangepast Roeien.*
4. *Oud-leden die als gevolg van de lustrumviering besluiten weer lid te worden.*
5. *Personen die na de periode van het bedrijfsroeien (afloop 27 september a.s.) lid wensen te worden."*

Viking had inmiddels 600 leden en het bestuur wilde de toevloeiing wat afremmen om boten en mensen te ontlasten. Kandidaat-leden kregen een brief met de mededeling dat ze in het najaar zouden worden opgeroepen voor instructie. In november werden er dus meteen 60 (!) nieuwelingen tegelijk aangenomen. Daarna gold er weer een stop. De strijd om het lidmaatschap van Viking brandde helemaal los toen ook ervaren roeiers niet meer meteen werden toegelaten. Diverse ploegen zagen wel ergens in een Orca- of Tritonlid een net noodzakelijke aanvulling en dienden speciale verzoeken in bij het bestuur; *"Het meeste werk hierbij werd helaas bezorgd door eigen leden, die voortdurend het*

bestuur bestookten om voorrang te krijgen voor de kennis, vriend of vriendin" (Voorzitter Bert Appeldoorn in Jaarverslag 1992)

In 1996 kwam er een discussie over de wijze van opvang van nieuwe leden. De instuif-instructie bleef gehandhaafd tot de zomer, maar in de zomer zelf volgde er een proef met groeps-instructie. Willem Jan Merkies was gediplomeerd roei-instructeur geworden volgens de KNRB-normen en zette zich in voor de vervolg-instructie, of instructie 2de fase. Het werd georganiseerd via een Open Uur, maar de belangstelling viel

tegen. Er werd ook gestart met de aparte skiff-instructie.

Gebouw

Mei 1989 heropende Anton Geesink het gebouw, na een verbouwing en aanpassing voor invaliden. Veel dank was er voor de toen al een aantal jaren actieve WAR-commissie (Werkgroep Aangepast Roeien). Anton nam de invalidenlift in gebruik, die overigens daarna bijna alleen maar voor het transport van kratten en vaten heeft gediend. Links en rechts in het gebouw kwamen ook een paar mobiele hellingbanen voor rolstoelen te liggen.

Intussen werd de botenberging voor de drie verenigingen toch echt te krap en de situatie met de twee grote studentenverenigingen Orca en Triton in dezelfde sociëteitsruimte onhoudbaar. In 1989 werd een gezamenlijke Bouwcommissie voor de drie clubs ingesteld. De gemeente Utrecht schoof de nieuwbouw echter steeds weer een jaar vooruit. Er gingen ook stemmen op om Viking terug te laten gaan naar een nieuw gebouw aan de Keulsekade.

In het Viking Nieuws kwam een discussie Quantus op gang, gestart door Kash Pherai in november 1992, over kwaliteit en kwantiteit op Viking, maximaal aantal leden van Viking, al of niet toelaten van "onmisbaren" buiten de ledenstop om, al of niet toelaten van studenten in het Walhalla, verbouwen van De Driewerf of terug verhuizen naar Keulsekade, etc.

Kash startte de discussie na de geringe deelname aan de NSVD 1992 met 53 starts, terwijl er jaren van meer dan 100 starts geweest waren *"toen de URV Viking nog zo'n driehonderd leden telde"*. Hij hekelde de grootschaligheid van Viking, door vooral veel nieuwe roeiers die alleen voor kortstondig roeien en koffie drinken kwamen. Jurjen Kolmer, destijds penningmeester, antwoordde en gaf als zijn mening;

"In tegenstelling tot Kash Pherai wil ik wel aangeven wat naar mijn mening gedaan moet worden om Viking te laten blijven."

Een clubacht die van "joeten" hield. Stuur Titia Zalme, slag Willem Trip, Frim Appeldoorn, Willem van den Berg, René Bouman, Bert Apituley, Sjon Selles, Onno Gras, boeg Peter Molenkamp, coach Kash Pherai

Ik vind dat het maximale ledental 600 moet zijn. Nieuwe leden moeten uitsluitend in volgorde van aanmelding en gelimiteerd naar instructie-capaciteit worden toegelaten. Geen uitzonderingen voor mensen die al "iets" kunnen. Jeugdleden zonder beperkingen, maar op vaste data, toelaten.

Ik vind dat de regel geen leden van Orca en Triton toe te laten in het Walhalla gehandhaafd moet worden. Suggesties zoals "wel als het niet zo druk is" zijn onuitvoerbaar en scheppen geen duidelijkheid. Mijn voorkeur gaat uit naar een eigen accommodatie voor Viking. Mogelijk aan de Keulsekade, desnoods ergens anders."

Rob Bilderbeek, met roei-ervaring van elders, vond dat Viking eigenlijk helemaal niet zoveel problemen had. Voor oplossing van het kaderprobleem zouden ervaren roeiers wel toegelaten moeten worden. *"Als Viking te weinig actieve kaderleden heeft, dan begrijp ik niet goed waarom er een wachtlijst is van enige maanden voor aspirant-leden met een uitgebreid roeiverleden (bestuurservaring, coach- en instructie-ervaring, materiaal- know-how), die staan te trappelen om lid te mogen worden en graag bereid zijn meer dan alleen maar consumptief lid te zijn."* (VN 1993-2)

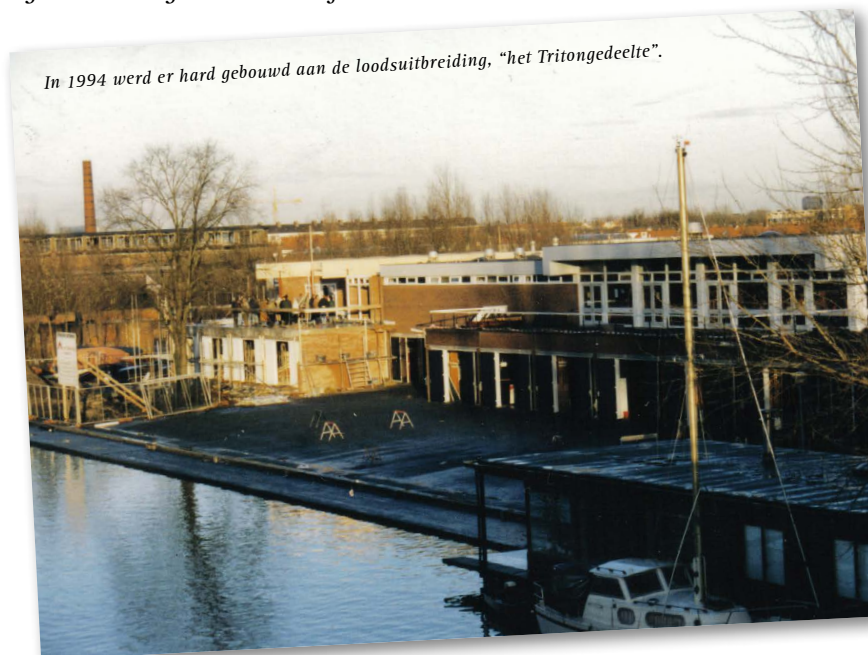
NSVD

Op de volgende NSVD, die van 1993, waren er weer "als vanouds" 100 starts. Mede door maandenlange werving in het Viking Nieuws.

"Non-Stop-Viking-Dag zaterdag zaterdag 26 juni. Om de keuze wat te vergemakkelijken hebben we jullie in het vorige Viking Nieuws al de hint gegeven op tijd eigen geslacht, leeftijd en roei-ervaring te bepalen en als dat gelukt is moet je alleen nog kiezen of je alleen, met zijn tweeën of met zijn vieren wilt zegevieren over jezelf en/of de tegenstanders. Mixed betekent dat de helft van de ploeg etc. Bij mixed acht wordt het exacte getal

van de helft van de acht nog nader bepaald. Alle wedstrijden gaan over de soepele afstand van 250 meter. In alle nummers werken we met het zogenaamde knock-out systeem. Je hoeft hier niet bang voor te zijn: het betekent alleen dat je na verlies, als je dus als eervol tweede van de twee over de finish komt, uitgeschakeld bent voor dat nummer." (Werving voor NSVD 1993.)

"Dat de wekker van Kash 's avonds nog een verjaardag had gehad zodat hij 's nachts een stroom-

In 1994 werd er hard gebouwd aan de loodsuitbreiding, "het Tritongedeelte".

storing kreeg die een ernstige lekkage veroorzaakte zodat hij met vertraging afliep en Kash dus met alle wedstrijdschema's wat later kwam paste ook nog volledig in het schema... Steeds weer dezelfde mensen die tegen elkaar moesten roeien en tegen zichzelf en dus op één moment in meerdere boten moesten zitten. Zo kwamen we langzaam achter te lopen op het heel precieze tijdschema en deze keer konden we niet inlopen." (Verslag

NSVD 1993, het roeien duurde van 9.00 uur tot 20.30 uur)

Onverwacht matige tijden op de NSVD van 1995. Het lag niet aan de roeiers en ook niet aan de stopwatches; *"Geen gezeur s.v.p. over de afstand van deze NSVD. Het was ook deze keer ongeveer 250 meter. Met de nadruk op "ongeveer". De helft van de hoofd-organisatoren van de NSVD wist 's morgens vrij vroeg – vooral voor hem – vrij zeker dat de start was "ter hoogte van de hijskraan", en de andere helft kon dat – omdat ik gewoon nog nooit de start had uitgezet – niet tegenspreken".* (Over NSVD 1995; de bedoelde hijskraan was mobiel en stond die dag zo ver mogelijk van Viking, vandaar geen records).

Uitbreiding en verhuizing

De plannen van de gemeente voor verdere bezuiniging door forse huurverhoging leken wel van de baan. In 1994 kwam het gemeentelijk besluit om de roeiloods na een grote uitbreiding te privatiseren. Hein van Drogenbroek deed al het overleg met de gemeente en werd lid van het bestuur van de Stichting Driewerf. Viking had wel drie ALV's nodig om te komen tot besluitvorming over een opknapbeurt van het Walhalla.

In het voorjaar van 1995 was de uitbreiding van de loods klaar en kon Viking intern verhuizen met de boten en tegelijk een vernieuwd Walhalla in gebruik nemen.

"Er heeft al maanden een lijst op Viking gehangen met alle klussen die de verhuizing met zich mee brengt. Daarop staan een veertigtal namen ingevuld en deze mensen worden allemaal betrokken bij de werkzaamheden. We hebben nog meer hulp nodig dan tot nu toe is aangemeld. Je mag bellen naar de verhuiscoördinator Arie Oud. Het kan ook zijn dat hij jou belt." (VN 1995-5).

Triton verhuisde met alle boten naar het nieuwe loods-gedeelte, Viking kreeg de vier "eerste" gaten en Orca kwam daar tussenin.

De officiële heropening was op de dag na de NSVD, zaterdag 17 juni. Er was toen ook een receptie, de wedstrijden mochten niet te lang duren. Voor organisatoren van evenementen werd het er niet makkelijker op; *"Ook de volgende aanval op onze jaarlijkse NSVD hebben we trouwens dapper doorstaan. Toen volgens de planning de grote aankondigingen in het Walhalla opgehangen moesten worden bleken plotseling de verrijdbare publicatieborden verdwenen te zijn. En mijn suggestie om dan maar het – m.i. té – maagdelijk wit van de nieuwe scheidingswand met mijn kleurige informatie aan te kleden – ik had echt aan de Orcakant getest hoe mooi schoon het plakband weer te verwijderen was – viel bij de secretaris in het vakje "Daar komt niets van in!" Nou, dan niet dus. Dan maar weer zo'n verrijdbare toestand terughalen uit de Orcaruimte omdat ik dacht dat dat ding er per ongeluk was blijven staan. Later bleken die dingen door onze voorzitter uitdrukkelijk aan Orca beloofd te zijn."*(Organisator CvW over de NSVD 1995; Viking had ineens geen publicatieborden meer.)

Voor de mensen die op het terras naar het roeien wilden kijken werd het er wel beter op. De gewraakte zicht-belemmerende plank in het balkonhek kwam na de verbouwing niet meer terug.

Roeiwater

Er kwam een Werkgroep Verbetering Merwedekanaal, bestaande uit vertegenwoordigers van de drie roeiverenigingen, die zou gaan letten op de kwaliteit van het roeiwater, althans "het kanaal". Zij letten op;

- schoon houden van het kanaal (drijvend vuil)
- flora en fauna (overhangende struiken)
- pleziervaart (snelheid, overlast)
- dubbel geparkeerde woonboten
- aanleg/verbetering van bruggen.

DRAKENBOOTRACES

In 1991 behaalde Viking met de drakenbootrace de (tot nu toe) grootste beker binnen. Een lange boot met op de boeg een kop van een draak werd gebruikt om een afstand van 350 meter af te leggen. Achter de kop van de draak zat een trommelaar die ervoor zorgde dat twintig paargewijs zittende peddelaars op ritme werden gebracht. De staande roerganger op de achterplecht zorgde voor de koers.

Vikings in de drakenboot

De voor september 1991 geplande marathon Rees-Deventer werd afgelast. Toch besloot een Hongaarse ploeg van Külker uit Budapest naar Nederland te komen, zodat de vakantie niet in het water zou vallen. In diezelfde tijd werd Bert Appeldoorn door oud-lid Anneke van Wezel gevraagd om scheidsrechter te zijn bij een door de Rabobank georganiseerde drakenbootrace op de Vecht in Breukelen. Hij stelde echter één

voorwaarde en dat was dat Viking ook een ploeg mocht leveren.

Na twee keer trainen kwam de volgende ploeg op 7 september 1991 aan de start: Tibor Mihály en echtgenote Klára Nyíri, Lajos Nyíri en echtgenote Éva Balogh, van Külker, en van Viking Gerard Ranke, Gerard van Bruggen, Kash Pherai, Remko Bak, Vasco de Cocq, Arie Oud, Cor Scheffers, Pieter Kwantes, Chris van Winden, Fred Tap, Peter Knappstein, Luuk Rensen, Harm Weurding, Remco Steller en Frim Appeldoorn. Anneke van Wezel roerde de trom en het roer werd door een vastberaden Rabobankmedewerker gehanteerd.

In totaal deden 8 ploegen mee aan de wedstrijd. Tijdens de eerste race won Viking van de Rotterdamse Drakenbootclub in een baanrecord van 1.36.49 tegen 1.37.33. In een tweede race versloeg Viking eenvoudig het Ministerie van Binnenlandse zaken.

De finale werd spannend en zou tot een fotofinish hebben geleid als hiervoor apparatuur aanwezig was geweest. De twee secundanten van hoofdscheids-

rechter Bert Appeldoorn waren het er over eens, dat Viking gewonnen had. Het tijdsverschil was slechts 2/100ste van een seconde (1.36.27 tegen 1.36.29). De grote beker was binnen.

Hoewel succesvol was de ploeg zeker voor verbetering vatbaar. Het bijschrift van een foto destijds in het Viking Nieuws maakt het ook duidelijk: "Luuk Et Harm zijn gelijk". Viking werd uitgenodigd om mee te doen aan de officiële nationale kampioenschappen op 28 september op de Sloterplas. Daar werd uiteindelijk de derde plaats behaald.

Voor de Nederlandse kampioenschappen was de ploeg flink gewijzigd, vanwege het vertrek van de Hongaren naar huis. Ranke, van Bruggen, Oud, Scheffers, Kwantes, van Winden, Tap, Knappstein, Rensen, Weurding, Steller en Appeldoorn werden bijgestaan door Simon Knappstein, Babu Brahma, Kees van Bekkum, Jan-Karel Tombrock en Marcel van Zanten. Cinthia Tap zorgde voor het ritme.

Het jaar daarop werd voor de wedstrijd in Breukelen een ploeg geselecteerd op lengte, gewicht en een vrije dag (7 september 1992) in de agenda. Helaas ontbrak het aan ritme en ging een aantal peddelaars al voor de prijsuitreiking huiswaarts. Viking ontving nog wel een beker voor "een prestatie". Bij een later lustrum is nog wel overwogen een eigen drakenbootrace op het Merwedekanaal te organiseren, maar dit ging niet door. Hoewel de drakenbootraces geen lange periode van Viking deelname kenden heeft het wel de grootste beker in de prijzenkast opgeleverd! (EA)

Viking, met een paar gasten van het Hongaarse Külker, wint het drakenbootvaren in Breukelen.

Rik Vos maakte maar één periode vol als voorzitter, maar het waren wel vier drukke jaren op Viking. De Roeibond Midden Nederland maakte een Witboek over de knelpunten in ons voornaamste vaarwater, de loods werd flink uitgebreid, de stichting De Driewerf en de Stichting Watersportbaan Midden Nederland (SWMN) werden opgericht, er was de start van de Hart van Holland tocht en de werkgroep Merwedekanaal werd ingesteld. Daarnaast trad Viking ook meer naar buiten door de tocht naar Rhijnauwen te organiseren voor leden van andere verenigingen (Gastentocht). En dat met een voorzitter die op een half uur rijden van Viking vlak bij een andere roeivereniging woonde...

“Mijn roots liggen helemaal op Viking en we hebben natuurlijk hier veel meer mogelijkheden om goed te roeien.” Dat is de verklaring van Rik Vos, dat hij niet op 200 meter afstand van zijn huis bij de vereniging Naarden roeit maar bij Viking. Lid vanaf zijn 18de verjaardag, een tijdje er uit geweest maar na een reünie teruggekomen. En wie de Naardertrekvaart met het Merwedekanaal heeft vergeleken snapt de keus ook wel. Of anders het verschil in vloot. Rik maakte de tijd van de ballotage nog mee. Het beroep van je vader en op welke school je zat waren o.a. de factoren, die bepaalden of je lid van Viking mocht

worden. Hij had geen probleem, hij zat op het Thorbecke Lyceum. Trok veel op met schoolgenoot Hugo Linnenbank. “Viking had onder de leden toen vooral veel Oog in Allers en veel NS-personeel”.

Rik Vos in functie als voorzitter.

Hij wachtte zelf tot hij bijna 18 jaar was (in 1962) om lid te worden. Als jeugdlid was je immers nog flink beperkt in die tijd. Je mocht bijna niet in het Walhalla komen, je mocht geen examens doen, je had geen stemrecht. Een jaar later werd hij al jeugdcommissaris met een jeugdbestuur, waar Jurjen Kolmer voorzitter van was. Er was toen veel jeugd op

Voorzitter Rik Vos, 1993-1997

Vier jaar met veel veranderingen

Viking en er werd veel door het actieve jeugdbestuur georganiseerd. Een busreis naar de Bosbaan bijvoorbeeld om Vikingers aan te moedigen op een wedstrijd. Zelf heeft hij nooit echt wedstrijden

geroeid, maar hij zat wel in een ploeg die altijd op onderlinge wedstrijden probeerde de wedstrijd ploegen er uit te roeien. Wat soms ook lukte. De wedstrijden gingen over korte afstand, van de Muntbrug tot voor de loods aan de Keulsekade, of over een kilometer van ongeveer

het bedrijf Van Hees (bij de Heycopstraat) tot wat toen de Krugerbrug (nu de Sowetobrug) heette.

Heen en weer

In 1968 verhuisde Rik Vos van Utrecht naar Lisse en zegde hij zijn lidmaatschap op. Maar bij een reünie in 1978 ter gelegenheid van de loods aan de Verlengde

Hooggravenseweg haalde Hugo hem over om weer lid te worden. Hij woonde toen in Woudrichem. Het werd een paar jaar competitie roeien met een ploegje met Bert Appeldoorn, Aart Naaktgeboren, Hugo Linnenbank en Jan Bausch. “Toen heb ik ook bier leren drinken”. Dat duurde een paar jaar, maar het hield op en Rik verdween weer als lid. Hij ging in Bussum werken en werd in 1989 toch maar weer Vikinglid. Oude ploegmaat Bert was voorzitter en vroeg hem om in het proces van de privatisering van de loods voor Viking te onderhandelen. Dat ging heel snel. “De gemeente wilde van De Driewerf af. Er was een vaste huur bedongen voor 25 jaar en dat gaf bij de gemeente een exploitatietekort. We kregen in 1994 het gebouw om niet in eigendom, nadat eerst werd het dak nog eens voor f 300.000,- was vernieuwd. Dat de gevolgen voor de hoogte van de contributie beperkt bleven, was te danken aan het beleid van vorige besturen. In 1993 werd Rik Vos zelf voorzitter met o.a. Jef Halkes als penningmeester en Arie Oud als materiaalcommissaris. Hij mocht dus in 1994 meemaken, dat Erica Terpstra de vernieuwde en geprivatiseerde loods met de uitbreiding aan de kant van Triton (trekker Hein van Drogenbroek) kwam openen, met burgemeester Opstelten en Universiteitsvoorzitter Veldhuis. De Stichting Driewerf werd opgericht voor het beheer van de accom-

modatie, de Werkgroep Merwedekanaal (met Rikus van de Ruit namens Viking) werd ingesteld om uitvoering te geven aan de aanbevelingen uit het Witboek van de RMN (met voorzitter Wietse Mulder) voor het Merwedekanaal en de SWMN werd opgericht om Trainingswater voor wedstrijdroeiers na te streven.

De Hart van Holland tocht (trekker Willem-Jan Merkies) was meteen de eerste keer al een redelijk succes. Omdat Viking meer naar buiten wilde treden werd de Gastentocht Rhijnauwen (trekker Herman Lohman) open voor alle Nederlandse verenigingen. "De Vaardigheidsproevendag bleef helaas te klein, geen echt groot extern gebeuren. Ik heb wel als voorzitter een paar keer de Vaardigheidsbeker van de KNRB voor Viking in ontvangst mogen nemen."

Hij denkt met positieve gevoelens terug aan die tijd en dat komt vooral omdat hij zich steeds gesteund wist door alle leden van het bestuur en ook velen in de vereniging. Deze steun was ook nodig omdat er voortdurend "gesleurd" moest worden om de diverse jaarlijkse activiteiten te laten slagen, zoals bijv. de NSVD, de vaardigheidsproeven, soosactiviteiten enz.

Een andere ervaring was, dat Viking bij de voorbereiding van belangrijke besluiten voor de ALV (bijv. de overname van

De eeuwige jonge veteranen acht met hier Rik op vier.

de accommodatie van de gemeente) een meningvormende groep, als raadgever voor het bestuur, node miste.

Al 15 jaar roeit Rik in de "jonge" veteranen acht, die jaarlijks meedoet aan Head en Heineken en die ter gelegenheid van het 5de en 6de lustrum van de ploeg deelnam aan de Head in Londen. In het voorjaar en de zomer wordt er weer twee keer per week op en neer naar Rhijnauwen geroeid als voorbereiding op o.a. de Hart van Holland tocht, die een vast item is. Buiten deze nam hij ook deel aan diverse andere wedstrijden en toertochten en zal dat ook blijven doen naast zijn activiteiten als voorzitter van de examencommissie.

En daarnaast is er genoeg bestuurlijk werk in de Stichting De Driewerf, belast met het beheer van de accommodatie, en de Stichting Watersportbaan Midden Nederland, die naar een echte roei-baan bij Utrecht streeft. Maar dat is een onderwerp voor een volgend jubileumboek. (CvW)

Zij hebben wat regels en rechten boven water gekregen;

- aan de westkant van het Merwedekanaal mogen nergens schepen afgemeerd worden
- (woon)schepen mogen niet verder dan 7 meter uit de kant reiken
- er mogen geen andere bootjes e.d. aan de waterkant van (woon)schepen afgemeerd worden.

Veel was samengevat in het Witboek Merwedekanaal met een beschrijving van alle problemen voor de roeiers en foto's van alle moeilijke situaties.

Maar het viel niet mee;

"Ten aanzien van de kwaliteit van het roeiwater moet worden geconstateerd, dat het zeer lastig is om, ondanks de inspanning van de werkgroep Merwedekanaal, de verantwoordelijke beheerders en besturen te bewegen iets te ondernemen in het belang van het roeien. Rikus van de Ruit zit namens Viking in de werkgroep Merwedekanaal en Willem-Jan Merkies is door de drie verenigingen benoemd tot Kanaalcommissaris, als centraal punt voor klachtenmelding en als contact voor beheerders. (Jaarverslag 1996)

Er werden ook ideeën ontwikkeld om te komen tot een Watersportbaan in de polder Rijnenburg bij Nieuwegein. Dit gebeurde onder leiding van Hein van Drogenbroek. Op korte termijn was hier echter weinig resultaat te verwachten.

Materiaal

Vikings bleven natuurlijk dapper schades maken en de materiaalcommissie bleef die op de dinsdagavonden repareren. Materiaalcommissaris Peter Knapstein schreef daarover altijd op zijn eigen wijze in het Viking Nieuws;

"Zoals u weet houden wij onze tijd onledig met het oplappen van het drijvend gedeelte van deze club (uitgezonderd vloten e.d.). De materiaalcommissie heeft per

dag ongeveer 36 uur nodig en twee kruiwagens geld. Bij de Raad van Europa is een verzoek ingediend om meer tijd per dag, bij de penningmeester van de club om meer geld. Het verzoek om tijd is afgewezen door gebrek aan geld en geld krijgen we niet, omdat onze penningmeester altijd bij zijn baas in Japan zit.

Op veler verzoek een stukje hoogstaand dichtwerk: Vanwege de regen kwam hij geen anderen tegen. Alleen was er die brug, daar had ie niet van terug. De oorzaak van schade heeft hij verzwegen. (Uit de bundel "Was al zo" van de schrijver van dit stuk.)

In 1990 werd de enkelwherry Jan Nagtegaal door Marcel Linssen in de oorspronkelijke staat teruggebracht. Het 70-jarige erelid Jo van 't Zet mocht de boot opnieuw inroeien.

Lichte vier, seizoen 1990. Gemiddeld net iets meer dan 65 kg, ze konden gekleed en met sporttas op de weegschaal. Ze wonnen de Winterwedstrijden en de Slotwedstrijden. Slag Pim van der Drift, Joris Oud, Falco van 't Riet, boeg Frim Appeldoorn.

Sindsdien is de Jan Nagtegaal eigenlijk alleen bij huwelijken van twee leden gebruikt. Topboten voor de recreatievaart waren jarenlang de C-dubbelvieren (hout, bouwer Busman) Freki en Geri. Ook op marathons als die van Genève werden deze boten ingezet. Een voorbeeld; in 1989 gingen deze beide boten meer dan 250 keer uit.

En nog maar even een paar opwekkende stukjes van materiaalcommissaris Peter; *"Van de shade top 3 van deze maand is te melden, dat van 2 naar 3 is gezakt "het laten vallen van de bankjes, waardoor deze kapot gaan". Met stip op twee "met de riggers tegen de deurpost aan rennen waardoor riggers verbuigen en posten uit de muur worden gerukt". En al 72 weken op 1:"kapotte riemen, maar er zat al een klein scheurtje in"* (Materiaalcommissie januari 1989).

"De Alsvin is voorlopig uit de vaart. Een dubbele hoofdspantbreuk is de reden, verkeerd in-uitstappen de oorzaak. De dader ligt op het kerkhof, in ieder geval als we hem vinden (grapje)." (Mat. Com. Peter Knappestein in VN 1989-8)

Er ging nog een boot uit de vaart, de acht Utrecht. De langste acht van Nederland, met de kortste roeiplaatsen, werd in stukken gezaagd en geveild. Cor Scheffers kocht de boegplaats en bood die aan Viking aan om aan het plafond van het Walhalla te bevestigen. *"Viking biedt hiermee op een waardige wijze onderdak aan een roeiplaats, waarvoor gedurende 31 jaar het gezegde "Goede boeg, goede ploeg" opging."* (voorzitter Rik Vos in VN 1995-9)

Niet zwaar, wel snel. Slag Maud Klinkers en boeg Janneke Schuurman, o.a. in 1996 nationaal kampioen M16 2x. Weer een product van coach Peter Knappestein.

De vroegere bootsman/botenknecht Albert Nagtegaal overleed in 1990. Veel Vikings hadden goede herinneringen aan hem; *"Toen ik vernam dat Albert was overleden deed mij dit gelijk weer terugdenken aan "die goeie ouwe tijd op het oude Viking". Aangezien wij in die tijd haast sliepen op Viking, maakte Albert een wezenlijk deel van onze jeugd uit. Als we spijbelden zaten we meestal in de armoe-dige werkplaats met Albert te dollen. Als de verkering uit was of we wilden wat weten over andere verkeringen, Albert wist alles... Later, toen we wat ouder werden, noemde hij ons op een sjieke manier "Mevroi" of "Meneea". Hij meende dat dit zo hoorde, ondanks onze protesten."* (Rob Bleijenberg in VN 1990-8)

Wedstrijden

Het aantal echte wedstrijdroeiers ging in deze periode langzaam afnemen terwijl het aantal veteranen en clubroeiers juist toenam. Maar Viking bleef wel regelmatig met een of meer roeiers vertegenwoordigd in de nationale equipes voor de WK-jeugd en de Coupe de la Jeunesse. Zo in 1989 Wiko Mocking, in 1990 Just Janse de Jonge en Tessa Appeldoorn, in 1991 weer Tessa, in

1992 Anna Heijnen, Jaap de Vries en Robert van der Vooren, in 1993 won Tessa twee medailles op de Nations Cup, Bjorn Knopper roeide op de Coupe. In 1994 drong Tessa (als eerste Vikinger ooit) door tot de echte senioren-equipe; in de acht werd op het WK van Indianapolis de vierde plaats gehaald. In 1995 werd dat zelfs brons op de WK in Tampere. De zesde plaats van deze acht op de Olympische Spelen van Atlanta was een teleurstel-

VIKINGERS NAAR ELDERS

Tessa Appeldoorn is haar hele lange roei-carrière blijven uitkomen voor Viking, maar andere goede junioren gingen studeren en kwamen voor andere verenigingen uit op internationale toernooien.

Een complete opsomming hiervan maken is te moeilijk. We noemen hier enkele voorbeelden; Ans Gravesteyn o.a. Olympische Spelen 1976 Montreal voor Triton, Jan van Bekkum o.a. zilver op de WK 1988 lichte 2x voor Triton, Brian Hitchcock, Falco van 't Riet en Joris Oud gingen naar Skadi en zaten op het WK 1994 in de nationale lichte acht. Robert van der Vooren roeide in de Twentevier van Euros naar deelname aan de Spelen in Sydney en zilver in de lichte twee op het WK van 2001. Maud Klinkers ging naar Triton en haalde op de WK van 2001 en 2002 brons en zilver in de lichtgew. vrouwen dubbeltwee. Renske van der Gaag ging naar Orca en haalde in 2006 brons op de WK in de senior B dubbeltwee. En zo zijn er nog veel meer voorbeelden.

ling. Het was verder wel een goed wedstrijdjaar voor Viking want Maarten Hoek roeide dat jaar op de WK jeugd en Marnix Oud, Janneke Schuurman en Maud Klinkers op de "Coupe".

*"Stuur je graag door weer en wind,
en ben je niet helemaal blind,
trap je je liever niet in het zuur,
dan ben je onze ideale stuur.
MxMxMxM."*

De ploeg M en M van Gerard Ranke zocht een nieuwe stuurvrouw, en vond een nieuwe M... Marian, Monique, Madeleine en Marjolein zijn gestuurd door Marlies en Marga.

Op de regiowedstrijden van de ARB in 1991 won een Vikingvier (waaronder Robert van der Vooren die later in de Twente-vier van Euros veel succes zou halen) zowel in de twee als de vier. Dit was volgens de organisatoren onmogelijk daar er maar één nummer ingeschreven had mogen worden. De Vikingers moesten voor de finale kiezen voor één nummer en deden mee in de vier. Op een accommodatie die totaal ongeschikt was werd de finale gehouden, waarbij twee uur achterlopen in het programma heel normaal was. Men werd tweede. Dit was een anti-reclame voor het regio-roeien.

De M en M-ploeg van Gerard Ranke roeide jarenlang in dezelfde samenstelling veel wedstrijden. Slag Marjolein Steller, Madeleine Gerretsen, Monique Postma, boeg Marian van Rijn. Stuur Marlies Cornelissen was de opvolger van Marga van Benthem.

Nieuwe jeugdopvang

In augustus 1989 werd een roeicursus voor jeugd gehouden, georganiseerd door de STK-functionaris van de RMN Chris van Winden. Er was veel publiciteit vooraf in de Utrechtse bladen en op de lokale radio. Goede medewerking ook van de Vikingjeugd. De cursus was al gauw volgeboekt. De bedoeling was dat de nieuwelingen na de vakantie in regioploegjes verder zouden gaan. Daarvoor werden senioren in duo's gevraagd voor de begeleiding. 22 nieuwelingen gingen mee op kamp naar Loosdrecht, naar het eiland met de boot Ome Jan. Dit is een aantal jaren herhaald en was een zeer succesvolle manier van jeugdopvang. Eerst een week in Utrecht elke dag roeien en daarna een week full-time op kamp. In twee weken tijd konden de nieuwelingen goed roeien. Een paar keer werd ook een "vrienden- en vriendinnen-dag" gehouden, die goede aanwas van jeugdleden gaf.

Het Paaskamp bleef natuurlijk ook, maar niet voor wer-
ving en instructie;

*“We zijn op weg naar Maarssen
maar de weg daarheen is lang
daarom vullen wij de tijd met feestelijk gezang
we kennen onze bundel en zingen heel wat af
en er was niemand meer die goeie commando's gaf*

*refrein;
Viking hier, Viking daar: ja, je ziet er veel dit jaar
op m'n vingers zit een blaar
Jee m'n zolen liggen daar
wat is dit een kutgitaar
dit was de allerlaatste snaar*

*We zijn al lang aan het roeien maar we moeten nog een end
de radio begeeft het dus we vormen zelf een band
de sluiswachter was pleite dus we konden er niet door
we moesten heel lang wachten maar betaalden er toch voor*

refrein

*We zitten bij de padvinders in een soort van kippenhok
de gitaar is al kapot dus we slaan ze met een stok
de leiding had een goed ideeje zoals altijd
dat idee was wandelen door de koeienschijt*

refrein

(Paaskamp jeugd, VN 1991-4)

In 1994 was het schoolroeitoernooi weer de grootste wervingsbron voor nieuwe jeugdleden. Er waren 20 schoolploegen. Het Christelijk Gymnasium Utrecht kreeg helemaal de smaak van het roeien te pakken en deed met een acht mee aan de Bumpingrace van Orca. In 1996 werd de jeugdopvang weer anders door de introductie van het KNRB-stappenplan; vanaf toen leerden jeugdleden allemaal roeien in de skiff.

Erelid Hein van Drogenbroek (1996) *Vikings' bouwmeester*

Als er één lid veel met Vikings' gebouwen te maken heeft gehad is het Hein van Drogenbroek wel. Bij de loods aan de Keulskade was hij al betrokken bij de laatste grote reparatie en het onderhoud van het dak. Voor het gebouw aan de Verlengde Hoogravenseweg was hij tot 2005 Vikings' regelaar en gesprekspartner met gemeente, universiteit en de andere verenigingen. Als zoon van een aannemer was hij helemaal in die wereld opgegroeid. Hij kwam bij Bredero Bouw te werken en werd later directeur van Bureau Bouwcoördinatie Nederland. “Mijn kennismaking met roeien stamt uit 1959, een skivakantie met wat andere Vikingmensen. Mijn broer Jan was wel al roeier, bij Laga. Hij heeft mij toen overgehaald. Ik heb vrij snel alle negen examens gehaald, ook al moest je er toen wel heel veel keer voor oefenen. Dat werd allemaal in het inschrijfboek bijgehouden”. Hein zat ook in de eerste veteranen acht van Viking, een groep zaterdagochtendroeiers. In de instructie had hij als ploeggenote ook ene Geeske Bangma. Ze roeiden vaak samen in een heel brede dubbel-twee en zijn later in het huwelijks-

bootje gestapt. Zie ook pagina met de Vikinghuwelijken.

“Mijn eerste klus aan het Vikinggebouw was de reparatie van de achtergevel. Deuren en ramen moesten vervangen worden. We hebben ook in eigen beheer het platte dak vernieuwd en ik heb een ontwerp gemaakt voor nieuwe douches. Het plan was toen nog om lang in dat

DOORSTROMING

*“Bij de oude veteranen acht is
toch wel sprake van een wat snelle
doorstroming. Als ik ga tellen kom ik
in de loop der jaren toch wel op zo'n
veertien ploeggenoten die inmiddels
overleden zijn.”*

gebouw te blijven. Uiteindelijk heb ik ook nog een ontwerp gemaakt voor een geheel nieuwe bovenbouw.” Maar penningmeester Jan Buys liet de hele administratie van Viking voor eigen rekening totaal nieuw opzetten en toen bleek dat Viking financieel gewoon helemaal niet meer levensvatbaar was. “Het is de verdienste van voorzitter Bruinsma

geweest dat hij met het rekenwerk van Buys bij de gemeente subsidie wist los te krijgen voor een bootzman. Plus het uitzicht op een heel nieuwe loods in de toekomst. En voor die plannenmakerij ben ik toen de vertegenwoordiger van Viking geworden. Het kwam eigenlijk de gemeente heel goed uit dat al die loods van Viking, Triton en Orca zo slecht waren. Dan konden ze dat alles in één keer opruimen en opnieuw opzetten. Vooral de plaats waar Viking zat wilde de gemeente graag zelf hebben om er te bouwen.”

Viking, Triton en Orca leverden hun terrein en opstallen in bij de gemeente en gingen huur betalen in de nieuwe gemeentelijke roeiaccommodatie.

“Viking had toen zo'n 225 leden en de studentenverenigingen waren ook maar relatief klein. Vandaar dat de loods nog vrij bescheiden van omvang is opgezet. Ik heb toen wel al steeds gezegd dat Viking in een nieuwe loods zeker veel meer leden zou gaan krijgen. Maar niemand geloofde daar toen zo hard in.”

Hein was als bouwmeester voortdurend betrokken bij de bouw van De

Hein van Drogenbroek in karakteristieke pose op boeg in een vier van "oude veteranen", Novembervieren 1992. Verder slag Ronald op den Orth, Jan Gerard Brat, Rob Bleijenberg, stuur Paulien van Sreenis.

Driewerf in 1978 en zeer praktisch ook bij het maken van de banken en tafels in de sociëteit van Viking. Hij noemt Jan van Zwol als zijn grootste assistent daarbij. Het ontwerp kwam van de vereniging Michiel de Ruyter in Uithoorn.

"Ideeën om de loods uit te breiden ontstonden er al snel, zeker met de situatie dat Orca en Triton één kantine moesten delen. Ik werd in 1987 gevraagd als voorzitter van de werkgroep uitbreiding. Ik heb toen eerst de verenigingen verplicht om geld te storten en daarvan heeft architect De Visser, die ook de oorspronkelijke ontwerper van de loods was, een voorlopig plan gemaakt. Dat kostte wel 4,5 miljoen gulden en ons budget was maar 2,5 miljoen. Daarvoor is het uiteindelijk ook gerealiseerd, wat

een mooi huzarenstukje was. Er zijn toen wegens geringe financiën wat dingen weggelaten, maar met de mogelijkheid tot verdere uitbreiding en bouwen op het dak was toen al wel rekening gehouden. De studenten zaten toen nog in de sportstichting Mesa Cosa en het overleg daarmee vlotte niet. Pas toen Orca en Triton uit Mesa Cosa gingen liep alles ineens in sneltreinvaart. De gemeente greep ook de kans aan om de hele loods meteen te verzelfstandigen. Met een subsidie voor een grote opknapbeurt als afscheid. Viking deed eigenlijk helemaal niet zo erg mee met de uitbreiding. Wij waren alleen geïnteresseerd in uitbreiding van de botenberging." Met veel festiviteiten werd de uitbreiding van De Driewerf door de staats-

secretaris van sport Erica Terpstra geopend. Hein van Drogenbroek werd voor zijn inbreng tot Lid van Verdienste van Triton benoemd. Hij is ook erelid van Viking geworden en kreeg later een Koninklijke onderscheiding.

Als bestuurslid van de Stichting De Driewerf kreeg hij al snel weer te maken met de plannen voor de bouw van het krachthonk. "Hier deed Orca meteen volop aan mee en Triton wat minder omdat ze de plaats niet zo gelukkig vonden. Dat Viking niet mee deed was ontzettend jammer. Als dat wel was gebeurd had het krachthonk er veel eerder en voor veel minder geld gestaan."

De laatste bestuursfunctie van Hein was (voorlopig) die van vertegenwoordiger van de roeiers in de werkgroep Liesbospark, wat in 2005 heeft geleid tot een herschikking van de parkeerplaatsen. Er zijn al ambitieuze plannen voor verdere uitbreiding van de loods, maar dat gaat onder een andere bestuurder. Laatste functie? Nou ja, Hein is ook nog bestuurslid van de Stichting Water-

sportbaan Midden Nederland die naar een professionele roeibaan bij Nieuwegein streeft.

Om tijdens het verblijf in het vakantiehuis in Friesland het roeien niet te verleren zijn Hein en Geeske ook lid van De Geeuw in Sneek geworden.

"Ik heb aan het roeien mijn huwelijk te danken, ik ben trots op mijn dochter Marieke die op de Olympische Spelen van Los Angeles brons gewonnen heeft. Ik heb genoten van de FISA-kampioenschappen waar we aan mee hebben gedaan en geniet nog

steeds met het roeien in de oude veteranen acht. Mijn Koninklijke onderscheiding heb ik ook voor een groot deel aan Viking te danken. Dat zijn de positieve punten. Minder goede herinneringen heb ik toch ook wel. Aan de vaak slechte verhouding tussen Viking en de studentenverenigingen. Dat Viking nog lange tijd terug wilde naar de oude locatie aan de Keulsekade, daar heb ik me ook aan gestoord. En dat we nu in een zwart shirt moeten gaan roeien is ook zeker mijn keus niet." (CvW)

VAAK VOORZITTER

"Ik ben misschien wel het vaakst voorzitter van Viking geweest. Ik zat als vice-voorzitter in het bestuur. Voorzitter Bote Bruinsma deed vreselijk veel voor Viking, maar nogal eens in zijn eentje. Het was over het algemeen een zeer gespannen tijd en als Bote het eens niet met de rest van het bestuur eens was gaf hij er wel de brui aan en was ik even voorzitter. De volgende vergadering was hij er dan weer gewoon bij, dat wel."

Erelid Els Kruitwagen (1996) *Vrijwilliger voor altijd en overal*

Els Kruitwagen heeft meerdere bestuursfuncties gehad en heeft lang in heel veel commissies gezeten. Ze werd in 1948 lid; een vriendin van haar roeide met de jaarlijkse grachten-tocht van Viking door de Oude Gracht langs Els haar huis; die was toen meteen gevangen om ook te gaan roeien, als jeugdlid.

Als jeugdlid in 1948 mocht Els alleen maar aan stijlroeien doen, zo waren toen de regels. Daarna is ze heel veel gaan toerroeien en instructie gaan geven. Ze was heel veel weekends met de boten weg. Naar de Lek, waar men ging zwemmen. Kersen eten in de buurt van Vleuten, tochten naar Hei- en Boeicop, Loosdrecht was een gewoon uitje op een zondag. Els ging ook twee jaar achtereens mee met een rondtocht door Nederland in eigen boten, die bij een roeivereniging werden achtergelaten. Ieder weekend werd er een stuk verder geroeid en dan gingen de roeiers weer met de trein naar huis. Ook eens een Pinkstertocht van twee dagen proefgevaaren naar Wijk bij Duurstede. Dan ging je over het Merwedekanaal naar Vreeswijk, dan via de Lek naar Wijk bij Duurstede en terug over de Kromme

Rijn. Op zo'n tocht is Els nog eens in de Kromme Rijn terecht gekomen toen ze vanuit de stuurstoel het roer van allerlei vuil wilde ontdoen. De bemanning moest zo hard lachen dat Els wel tien minuten in het water is blijven staan.

Deze verenigingsstochten werden gewoon onderling afgesproken, zonder organisatie vooraf. Voorts waren er vele grote roeibondstochten in binnen- en buitenland, waar- aan ze vaak heeft meegedaan.

ONDERSCHEIDINGEN

In 1987 kreeg Els een koninklijke onderscheiding, in 1996 werd zij benoemd tot erelid van Viking en in 1999 kreeg Els voor al haar vrijwilligerswerk van de gemeente Utrecht de prijs "Sportvrijwilliger van het Jaar", die toen voor de eerste maal werd uitgereikt. Als ze naar het tegenwoordige Viking kijkt maakt ze zich zorgen over de huidige beschikbaarheid van vrijwilligers die gedurende wat langere tijd willen meewerken. Dat is niet alleen bij Viking zo, vele verenigingen hebben nu hetzelfde probleem.

Els Kruitwagen (rechts) toen ze in 1999 de prijs "Sportvrijwilliger van het Jaar" kreeg. Naast Els Corrie Krietemeyer.

Haar werk als analiste bij de rijksuniversiteit bracht haar van eind 1966 tot eind 1969 naar de Californische Universiteit in Davis in de Verenigde Staten. Dit werd in het Vikingnieuws van augustus 1966 als volgt beschreven: "Met Els Kruitwagen verliest Viking een uitermate toegewijd lid... en dat bepaald niet om zelf op de voorgrond te treden of een kring van paladijnen om zich heen te vormen, neen, gewoon om gevraagd of ongevraagd, al datgene te doen wat noodzakelijk is om de vereniging te laten draaien. Daar is in de eerste plaats haar nimmer aflatende activiteit bij het afroeien, het organiseren van de onderlinge wedstrijden. Dit is steeds een kolfje naar de hand van Els geweest en heus geen gemakkelijk kolfje: het logisch indelen van een wedstrijdprogramma, rekening houdend met beschikbare boten, stuurlieden, juryleden, is een opgave, die men

over 50 jaar waarschijnlijk wel aan een computer zal overlaten. Dat dit alleen figuren met een nimmer verflauwend plichtsbesef opbrengen spreekt voor zichzelf."

Toen ze terug kwam werden de activiteiten op Viking meteen met nog hogere intensiteit opgepakt. De instructiecommissie, de examencommissie, twintig jaar toercommissie, vijf jaar sociëteitscommissie

en meerdere lustrumcommissies. In het bestuur was ze acht jaar penningmeester van 1973 tot 1981 en ook nog eens acht jaar secretaris van 1992 tot 2000.

Examens op Viking aan de Keulsekade

Wie examen moest doen meldde zich eerst met volledige bemanning boven in het Walhalla, waar de dienstdoende examencommissie aan het raam zat en vandaar over het roeiwater uit keek. Dan ging je naar beneden, je stapte in, je roeide een of meer keer aan het Raam van de Waarheid voorbij, en dan ging je trillend van de zenuwen boven de uitslag ophalen. De examens werden altijd door ten minste twee mensen afgenomen. Els deed dit vaak samen met Corrie Krietemeyer. Bij meerdere generaties Vikings zijn ze bekend als het duo Kriet en Kruit, garant voor jarenlange grote activiteiten

in de club. Er waren leden die de dames niet uit elkaar konden houden. Als Kriet en Kruit dienst hadden vonden sommige kandidaten dat ze te streng werden beoordeeld, ze gingen dan meteen weer naar huis. Anderzijds hebben beide dames toch ook al te zenuwachtige kandidaten geholpen door hen zogenaamd extra les te geven en dan na afloop te zeggen dat ze geslaagd waren.

Vechttochten

Vanaf 1989 is er van alle verenigingen die op of nabij de Vecht hun domicilie hadden een jaarlijkse tocht van Utrecht naar Muiden gehouden.

Els heeft hier tot 2002 de totale leiding over gehad. In een Vikinglustrumjaar werd de tocht van Muiden naar Utrecht gevaren. De gebruikelijke uitgebreide maaltijd voor 120 personen werd dan door Vikingleden zelf verzorgd. (CvW)

Els als penningmeester in het bestuur van 1980.

Meer roeien

“Eén van de punten was de naam van onze activiteiten. Nu er op verscheidene verenigingen zich ook mannen aansluiten bij het dames-uur dekt de vlag “Huisvrouwenroeien” de lading niet meer en kwam de naam “Midweekroeien” landelijk als beste alternatief uit de bus. We gaan dus onder die naam verder.” (Jo van 't Zet in Jaarverslag 1989). Op de landelijke Damesdag in Gouda kwamen zo'n 100 dames. Een aantal jaren waren er nog aparte mannendagen voor de Midweekgroep.

In 1990 werd voor het eerst de Els-Kruitwagen-beker uitgereikt, bedoeld voor iemand die zich bijzonder had onderscheiden voor het toerroeien.

In 1991 kwam daar bij de Marathonbeker. Viking was toen 15 jaar actief op dit gebied. Peter Knappstein kreeg de beker voor het eerst omdat hij over alle jaren de meeste kilometers had afgelegd. Er zou een minimum van 240 kilometer per jaar aangehouden gaan worden, zijnde het gemiddelde van Peter over die 15 jaar op georganiseerde marathons.

In 1996 werd ook voor het eerst door Viking een eigen marathon georganiseerd; de Hart van Holland tocht. *“Het is gelukt, Viking heeft haar eigen heuse marathon, de Hart van Holland. Op 21 april was het zo ver, met een feestelijk uitbundige zon en met allemaal opgetogen roeiers en roeisters. Zelfs de oude Vikingmeesters die als enigen de 75 kilometer zonder stop en zonder wissel in één ruk roeiden reageerden verrast. Dat wij zo dicht bij huis zo'n prachtig parcours kunnen uitzetten.”* (Red. VN 1996-5)

“Een evenement dat het verdient een evenwaardige plaats te krijgen naast de Elfstedentocht en de Ringvaart. Met voor een belangrijk deel dezelfde uitdagingen, maar ook uniek genoeg om er iets nieuws aan toe te voegen.” (Willem Jan Merkies in VN 1996-5)

Een gemeleerd gezelschap toerroeiers ging jaarlijks naar het Pinksterkamp. In 1992 was het weer eens in Blokszijl.

“Wat hebben we genoten van al dat prachtig wuivend riet dat vaker wel dan niet onze blote armen al schurend deed verwarmen

en dan die koeiepoep die als dunne soep zo heerlijk tussen je tenen omhoog stijgt naar je benen

Na het zwemmen in de modder glijdt nog een zwarte flodder langzaam uit de navel naar benee

Nee, dit is echt genieten ik wil bloed vergieten om dit weer mee te maken en dat voor twaalf knaken!

(deel van gedicht van Nico Bosma, 2de prijs)

In 1989 werd de eerste Vechttocht gehouden; Naarden, Weesp, Hilversum, Muiden, Baarn en Viking roeiden samen met 30 boten van Utrecht naar Muiden.

“De lustrumroeitocht van 11 mei georganiseerd door de toercommissie onder aanvoering van Paula Struick was een doorslaand succes. De door de leden gemaakte chutney werd zelfs voorzien van het Lustrumlogo. Er was een grote deelname van zusterverenigingen en zelfs de plaatselijke krant werd er mee gehaald.” (Jaarverslag 1996)

In 1993 en 1994 won Viking de KNRB-beker Nikkelen Nelis voor het afleggen van Vaardigheidsproeven. In die jaren werden echter slechts 35 en 49 proeven afgelegd.

Blijkbaar deden andere verenigingen er nog minder aan.

Het jaarlijks toernooi van het Bedrijfsroeien kwam tot grote bloei en werd weer langzaam kleiner. In 1989 deden er bijvoorbeeld 40 ploegen aan mee. Het was de tijd dat Peter Knapstein en Guus van Deventer zo ongeveer met hun tweeën er voor zorgden dat een maand lang elke avond de bar open was. Een gouden tijd dus ook voor de sociëteitscommissie.

“Wat de droge inkoop betreft kun je denk ik wel zeggen dat het het jaar was van de overjarige koeken, chips en marsen. Kortom, jullie hebben niet genoeg gesnoept.”

Als direct gevolg daarvan hebben we besloten in ieder geval het chocolade-assortiment in te krimpen. Aan de natte kant is wat geëxperimenteerd met speciaal bier. Soms loopt dit storm, soms blijven we met verrotte vaten zitten. Een nieuw experiment is het assortiment speciale bieren in flesjes wat uit te breiden.” (Sooscie., Jaarverslag 1992)

“Op maandagavond 3 februari hebben zo’n 30 enthousiaste barleden gehoor gegeven aan de uitnodiging van het DBS om een instructie-avond bij te wonen, waarvoor ze werden beloond met bonbons bij de geserveerde koffie en thee.”

“Na dit praatje verzorgde Babu een rondleiding en een demonstratie van de nieuwe keuken, waarbij ook het aansluiten van biervaten werd meegenomen. Ook het tappen werd nog eens gedemonstreerd, waarbij opviel dat een aantal zeer ervaren mensen er maar niet genoeg van kon krijgen de tap te bedienen onder het mom dat hun vaardigheid op dit gebied nog moest worden verbeterd. Dat deze biertjes wel hun weg vinden behoeft geen betoog.” (Sooscie., VN 1992-2)

In 1991 schonk het bedrijf Greenock aan Viking een “eigen” C-vier. Het Greenock-personeel heeft er zelf maar weinig gebruik van gemaakt.

In de beste jaren schreven er voor het Bedrijfsroeien tot 40 ploegen in.

“Walhalla Wijsheid; Niet zeuren over de koffie, je wordt zelf ook oud en slap!!!”
(VN 1992-4)

“Ligt het nu aan mij of niet? Nee, het ligt geloof ik niet aan mij... Vikingfeesten zijn gewoon niet meer zo leuk. Ik heb het idee, dat nogal wat mensen het met me eens zijn, getuige het geringe aantal feestgangers op het Zwart-wit-feest. Eigenlijk is disco gewoon een beetje uit. Om me

heen hoor ik verhalen over andere soorten muziek, die aangenamer zijn om te beluisteren en bovendien ook dansbaar...

Per feest kom je uit op zo’n f 450,-. Ik vraag me af of dat het waard is... De disco biedt je een heleboel decibellen en een heleboel lichten. De decibellen kun je zelf net zo goed produceren en eigenlijk hoeft dat, wat mij betreft, niet zo hard. Dan kun je nog eens praten. De lichten kun je zelf ook regelen, want zo duur zijn gekleurde lampen toch niet en het licht hoeft ook niet persé op de maat van de muziek aan en uit te gaan.”
(E.S. in VN 1990-4)

Viking Nieuws

“Verheugend is het feit dat het Viking Nieuws een ware en noodzakelijke bloeiperiode doormaakt.” (voorzitter Bert Appeldoorn in Jaarverslag 1989)

Het VN kwam zeer regelmatig uit; er stonden vaak leuke polemieken in, en ook veel informatie van bestuur en commissies.

In het laatste Viking Nieuws van de jaren 80 werd een enquête gehouden over dat VN. De meeste inzenders vonden dat het VN maar ongeveer 20 gulden per lid per jaar mocht kosten, terwijl het in de praktijk 40 gulden was. Men wilde wel uitbreiding van rubrieken.

Met name meer nieuws van het bestuur en de commissies, maar ook meer over roeitechniek en gezondheid. *“Volgens anderen staat er te weinig opinie in het blad. Dit is nu net iets, waar wij geen invloed op hebben. De Vikingleden zullen dat zelf op eigen initiatief moeten schrijven; wij plaatsen alles, behalve ongegronde scheldpartijen, dus ook kritiek op het Viking Nieuws of het beleid van de redactie.”* (redacteur Vasco de Cocq in VN 1990-2)

Rob Bleijenberg was al jaren een vaste scribent en zou dat nog heel lang blijven:

“Ik en de veurzitter.

We waren het allang van plan, beste mensen, ik en de veurzitter wilden eens wat brainstormen en evolueren over de gang van zaken op onze vereniging. Om dit nu bij een smaak bier te doen, die ons allang bekend is, werkt niet zo inspirerend. Bovendien wilde ik mijn verjaardag in een uiterst select gezelschap vieren. Omdat de dames veteranen en -heren toch wat wedstrijdjes in Italië hadden en ik en de vrouw van de veurzitter mee moesten doen, was dit natuurlijk de gelegenheid. Ik kan hierover natuurlijk niets ventileren, maar men merkt vanzelf wel wat bijsturingen in het dagelijks gebeuren op Viking.” (Rob Bleijenberg in VN 1990-8)

Het Viking Nieuws werd nog met de typemachine bij elkaar getikt door mensen die daar soms helemaal niet zo handig mee waren. En toen kwamen daar ineens de computer en de floppy...

“Dat was even schrikken...

Helaas was er het een en ander veranderd in de werkzaamheden van de redactie. Een ontwikkeling, die we niet goed gevolgd hadden, zodat we nu met de billen bloot moesten. De kopij moest namelijk op floppy bij de drukker aangeleverd worden. Nou zou dat niet zo'n groot probleem zijn wanneer al die aardige mensen, die ons met stukjes helpen al die bladzijden minder wit te krijgen, ook hun kopij op floppy zouden inleveren... Vasco heeft geen erva-

ring en affiniteit met automatisering en zijn éénvingerige typetechniek maakt het overtypen tot een saaie en vooral langdurige bezigheid. Daar ik wel vaker aan de computer heb gezeten en zelfs met tweemaal zoveel vingers als Vasco typ kwam die taak op mijn schouders terwijl Vasco mij de teksten voorlas. U begrijpt dat wij ons niet echt vermaakten. Deze avond stond in schril contrast tot de vroegere redactie-avonden, waar we geloof ik niet zoveel deden maar die een stuk bevredigender waren.” (VN-redacteur Frim Appeldoorn in VN 1995-1) De overgang van de typemachine naar de computer.

Kleding

Begin 1994 kwam er een eerste opmerking in het VN over het roeitenue. De kleding zou niet lekker zitten en niet mooi zijn. Het bestuur besliste eerst om dessin en kleuren te handhaven, maar stelde ook een Commissie Coördinatie Tenue aan. Op de ALV van oktober 1994 werd aangenomen dat de breedte van de rode streep op het midden van het shirt niet meer 8 cm hoefde te zijn. De baan rood werd breder. Vanaf toen waren er dus twee verschillende versies Vikingshirt in omloop. Lang niet iedereen kocht een “nieuw” shirt. Het bestuur was niet tevreden over de klederdracht bij evenementen en op het eigen kanaal;

“Het bestuur constateert dat nog lang niet elk lid in de originele Vikingkleding roeit en is van mening dat het dragen van de Vikingkleding bevorderd moet worden. Daarmee wordt de herkenbaarheid van Viking vergroot en wordt voorkomen dat er in allerlei soorten kleding wordt geroeid, hetgeen afbreuk doet aan het image van de vereniging.” (Bestuur, voor de ALV 1996)

Een voorstel om nieuwe leden een officieel Vikingshirt te geven (tegen betaling) werd niet aangenomen.

Lustrum

In 1996 werd het 18de lustrum gevierd met onder andere in september een vlootschouw. Viking had toen 80 boten met in totaal een kleine 300 roei- en stuur-

plaatsen. Er meldde zich zoveel leden en oud-leden dat er meerdere achten en vieren van Orca en Triton geleend moesten worden om iedereen een plaats te kunnen geven voor de inmiddels traditionele foto bij de Muntbrug.

“Deze dag werd afgesloten met een officiële receptie, die door samenvoeging met de oudledendag en de vlootschouw een gezellige sfeer had en ontiaan was van het vaak zo officiële tintje. De van de vlootschouw gemaakte foto's waren dezelfde dag al te bestellen.” (Jaarverslag 1996)

Maar net als in 1976 kwam er ook dat jaar geen lustrumboek uit. Tot juli werd er in het Viking Nieuws gemeld dat men kon voor-intekenen, maar de poging strandde opnieuw.

“Voor het samenstellen van het Lustrumboek heeft een enthousiaste commissie onder aanvoering van Bert Appeldoorn reeds het nodige werk verricht. Wegens diverse omstandigheden, waaronder het toch wel zeer vele werk, is de verschijning van het boek verschoven tot nader orde.” (Jaarverslag 1996)

Zo stond het netjes in het Jaarverslag. Naar mijn mening waren het meer het ouderwets strakke sleutelbeleid van Viking en een even ouderwets gebrek aan durf bij het bestuur die deze poging deden stranden. We kregen als Commissie Lustrumboek maar heel moeilijk toegang tot de archiefruimte en het Vikingbestuur stelde zich slechts “garant voor de afname van 25 exemplaren” van het boek. Zo konden we niet werken. Voor dit Eeuwboek hebben we wel tijdig over een sleutel van de archiefruimte kunnen beschikken, hoewel we ook nu weer bijna een heleboel informatie misten toen we pas heel laat het hele “archief van meneer Cole” vonden. (CvW)

Jaren 1997-2006:

Viking naar en in de 21ste eeuw

Bestuur en bardienst steeds moeilijker te vullen

In de lange aanloop naar het Eeuwfeest bleef Viking maar groeien in ledental, van 550 in 1997 (januari) naar 650 de laatste jaren. De instructiecommissie kon de toeloop nauwelijks verwerken. Er kwam in twee etappes een nieuw systeem voor de opvang. De vloot werd eerst nog groter en toen steeds beter, het aantal echte wedstrijdroeiers ging omlaag maar er zaten altijd wel Vikingers in de diverse nationale equipes. Er werd nagedacht over vrijwilligersbeleid, maar het vervullen van de bardiensten werd een groot probleem, dat niet werd opgelost toen het een verplichting voor alle leden werd. Het bestuur werd ingekrompen van zeven naar vijf leden en er kwam kwartaaloverleg met de commissies. Vlak voor het Eeuwfeest kon er slechts met moeite een penningmeester en voorzitter worden gevonden. In de laatste functie werd ook voor het eerst in 100 jaar een vrouw benoemd.

Viking werd steeds meer als “vol” ervaren omdat het roeien meer en meer geconcentreerd werd op de zaterdag- en zondagochtend en in de zomer de woens-

dagavond. Er werd dus vastgehouden aan de ledenstop bij 600 mensen. *“Als je naar mensen luistert wil men in de morgen roeien omdat men boodschappen moet doen, in de tuin moet werken of “wat” aan de zaterdag wil hebben (wat is “wat”?), enzovoort. Kijk, in de middag zijn er nauwelijks bootproblemen, er hoeven geen trucjes*

De jeugd-instructie gaat al jaren in skiffs. Daarvan heb je er dus veel nodig.

uitgehaald te worden met afschrijvingen, en je hebt de ochtend al goed kunnen besteden aan andere zaken.” (Bert Appeldoorn in VN 1997-10. Het wordt steeds stiller op Viking op de zaterdagmiddagen en Berts bardienst is ongezellig).

Door een eenmalig besluit van de ALV konden in 1997 ineens 45 ervaren roeiers extra lid worden; ze moesten wel aangeven hoe ze meteen actief zouden worden. Dit was vooral bedoeld om extra contributie binnen te krijgen, een noodzaak vanwege de sterk verhoogde aanslag van Stichting De Driewerf. Viking moest structureel f 14.000 per jaar meer gaan betalen.

De ALV van 7 oktober 1997 kon kiezen uit drie voorstellen van het bestuur;

1. *Het handhaven van de kwaliteit van de vloot bij een gelijk blijvend ledental van 600. Dit komt neer op een contributieverhoging van f 35,-. De nieuwe basiscontributie wordt dan f 355,- (was f 320,-)*

2. Een besparing van f 4000,- op de investeringen in de vloot bij een gelijk blijvend ledental van 600. Dit komt neer op een contributieverhoging van f 30,-. De nieuwe contributie wordt dan f 350,-
3. Het handhaven van de kwaliteit van de vloot bij een stijgend ledental tot ca. 645. Dit komt neer op een contributieverhoging van f 25,-. De contributie wordt dan f 345,-. Het uitgangspunt is hierbij dat de aan te nemen 45 extra leden mensen zullen zijn met roeiervaring. Dit om geen extra belasting op de instructiecommissie te leggen. Tevens zullen deze leden een bijdrage kunnen leveren aan de zo noodzakelijke coaching van de jeugd.

Het bestuur was van mening dat variant 2 een niet wenselijke variant was, gezien het negatieve effect op de vloot. Er werd voor variant 3 gekozen. Eind 1997 stonden er 150 mensen (vooral onervaren) op de wachtlijst.

Beleidsplan

In 1997 was Pieter Kwantes weer voorzitter geworden. Er was natuurlijk wel ooit die regel in het H.R. opgenomen over “maximaal twee periodes van vier jaar in een bestuursfunctie”, maar er was ook nog zo iets als “Nood breekt wet.” Pieter was na zijn bestuursperiode van 1978 tot 1989 bestuurslid van de KNRB geweest en zijn ervaring was meer dan welkom. Het bestuur kwam in 1997 met een Beleidsplan. Er stond onder andere in dat alle commissies een eigen Jaarplan moesten opstellen, inclusief een begroting. Dat kon natuurlijk in hoogdravende bewoordingen maar ook eenvoudig en duidelijk; *“De doelstelling van het midweek roeien is om op de woensdagochtend te roeien en na afloop gezamenlijk koffie te drinken. Activiteiten van de commissie: voorwaarden scheppen voor koffie drinken na afloop. Middelen: vloot, Walhalla, keuken.”* (VN 2001-2, uit het Jaarplan van de Cie. Midweek-roeien)

Pieter Kwantes doopt de dubbelvier Fro. Voor Pieter een van de laatste botendopen van de ca. 50 in zijn twee bestuursperiodes.

De communicatie tussen al die leden onderling was ook een belangrijk punt;

“De communicatie binnen de vereniging verdient dit jaar extra zorg en aandacht van het bestuur. De vereniging besteedt veel geld aan een eigen verenigingsorgaan, dat er qua uitvoering en lay-out thans erg aantrekkelijk uitziet...”

De publicatieborden zijn een ander belangrijk communicatiemiddel binnen de vereniging. Ook daar is verbetering blijkbaar nodig, omdat veel mensen geen kennis nemen van de belangrijke aankondigingen die daar gedaan worden.” (Beleidsplan bestuur 1997).

De redactie van het VN startte een nieuwe rubriek “Mijn mening”. Een lid mocht een mening geven over (een aspect van) de vereniging. Daarop mocht gereageerd worden en de eerste schrijver mocht nog één keer daarop reageren. Chris van Winden opende de rubriek met zijn MENING, dat verenigingsactiviteiten geld mochten kosten uit de algemene verenigingspot en dat dit op de begroting net zo’n post moest zijn als botenaanschaf. Er waren volgens hem al genoeg boten, maar in het verenigingsleven diende meer geïnvesteerd te worden.

Penningmeester Marjon Nooter meldde daarentegen dat het verenigingsleven een afnemende zaak was en het geld vooral diende te worden uitgegeven aan het directe doel van de vereniging; roeien. Alle andere activiteiten dienden kostendekkend te zijn. Chris repliceerde weer; Liever een goed en op tijd uitkomend clubblad dan een extra boot!

In 1997 werd langzaam iets veranderd aan het “open” instructiesysteem. Er werd nu geregeld dat mensen die minstens zes weken aan dat systeem hadden

meegedaan in een ploeg met vaste instructeur konden komen. Die zou dan de verdere opleiding doen tot de examens scullen 1, sturen 1 en boordroeien 1.

In het jaar 2000 kwam de volgende stap; vanaf toen kwamen er 3 (later 2) instructieperiodes per jaar met steeds 24 onervaren kennismakers, die 8 weken lang 2 keer per week instructie kregen in C-vieren en wherry’s voor de examens scullen 1 en sturen 1. Daarnaast werd een instructie georganiseerd voor wat voor veel leden de volgende stap was; de C-skiff.

“Vertoonde de logistiek van deze opvang aanvankelijk nog wat schoonheidsfoutjes, inmiddels is er een draaiboek en liggen de taken beter vast. Bij de opvang krijgen de nieuwe leden tevens algemene informatie over Viking en wordt geïnventariseerd op welke manier zij zich voor de club kunnen inzetten.” (VN 2004-6, Examencommissie)

De stuur-instructie werd dus in de wherry’s gedaan, tot 2005 onder andere rond de ducdalven bij de Zuiderbrug. Dit leverde wel wat schades aan de voorpunten van de wherry’s op. In 2004 gingen de examinatoren nog eens zelf het water op in de wherry’s om elkaar het examen sturen 1 af te nemen, met het doel om de individuele

beoordelingscriteria te toetsen. Het bleek een nuttig en gezellig tochtje te zijn! Materiaalcommissie en Instructiecommissie vroegen aan de Examencommissie om het “ducdalven” niet meer als exameneis op te nemen. Pas in tweede instantie nam de examencommissie dit over.

“In overleg met de materiaalcommissie en de examencommissie is de beruchte “ducdalf-oefening” uit het programma gehaald vanwege te veel schade aan de wherry’s als gevolg van de oefening. Dit tot grote vreugde van de beginners en enige weemoed en verdriet bij de instructeurs. Als opvolger is het “achtje rond twee boeitjes” geïntroduceerd. En naar gebleken is met succes: (veel) minder botsingen, minder zenuwachtige cursisten, nog steeds goed toetsbare stuurvaardigheden én nog steeds veel lol bij de instructeurs.” (Instructiecommissie in Jaarverslag 2005)

Nieuwjaar 2001, Viking in het 95ste jaar.

Dat jaar sloeg overigens voor het eerst een instructie C-vier om tijdens les 1, bij het afvaren van het vlot. “Veilig boord houden” hoort ook bij die les.

De vraag naar de exameneisen om in een dubbelacht te mogen roeien leverde in 2004 een levendige discussie op. Er was veel belangstelling om in dit boottype te gaan roeien, maar de exameneis dat alle roeiers sc 3 moesten hebben maakte dat de boot – de acht Couvee met scullriggers – maar een paar keer op het water kwam. Dit was voornamelijk bij de midweekgroep. Opriggen en afstellen kostte steeds veel tijd, tot wel 10 uur. In 2004 gold dat de dubbelacht “op proef” ging varen. Elke bemanning moest een rapportje van bevindingen inleveren. Er mocht niet op

zaterdag- en zondagochtend gevaren worden. Er kwamen maar heel weinig vaarrapporten binnen.

“We gaan voor een tijd een experiment aan met de dubbelacht. Maar de meerderheid van de mensen die met het idee kwamen mag er niet in roeien. Als we ons aan de regels gaan houden kan het experiment dus bij voorbaat al bijna niet lukken. Is dat bestuurlijke tactiek of gewoon onbekendheid met het zogenaamd nieuwe boottype?”. (VN 2004-2, CvW)

In 2005 werd de examen-eis na overleg van initia-

Proefvaart van de dubbelacht met een “gemengde” bemanning. Slag Dick Busscher, Lianne Oudshoorn, Ellen van Dun, Henk Tinga, Trui Goos, Sonja Kruisinga, Mariëtte Halkes en boeg Jef Halkes, stuur Chris van Winden.

tiefnemer Chris van Winden met de examencommissie bijgesteld naar 6 roeiers met sc 3 en de overige twee minstens sc 2. Voor een paar vaste groepen kon extra dispensatie worden gevraagd tot “de helft van de roeiers sc 3 en de andere helft sc 2”. Zo kon een groep waar Chris (met zelf sc 4) ook in zat er toch een paar keer in varen. Toen het (grotendeels vernieuwde) bestuur in 2006 deze permissie niet automatisch wilde verlengen maar slechts voor een paar maanden heeft Chris het project dubbelacht opgegeven; hij riggerde boot niet meer als zodanig op en niemand anders deed het. In 2004 en 2005 was de Couvee nog wel als dubbelacht gebruikt op de Dommelregatta, waar het nummer “octopul” officieel uitgeschreven was.

Viking in de 21ste eeuw

In 1999 startte de discussie over hoe het met Viking verder moest in de 21ste eeuw. Een aparte werkgroep organiseerde een tweetal discussie-avonden en hield een grote enquête onder de leden. *“Voor alle niet-ingewijden; de Projectgroep Viking in de 21ste Eeuw is*

De boegplaats van de acht Utrecht siert sinds 1995 het plafond van het Walhalla.

bezig met een grootscheeps onderzoek om het beleid van Viking in de komende eeuw zo goed mogelijk te laten aansluiten bij de culturele, persoonlijke, maatschappelijke en sociale ontwikkelingen waar haar leden mee te maken hebben.” (VN 1999-5.)

En wat kwam er uiteindelijk uit? Het bestuur werd ingekrompen van 7 naar 5 personen, commissies moesten steeds een jaarplan met begroting indienen, er kwam een kwartaaloverleg van het bestuur met de commissies.

De Projectgroep Viking 2000 (Viking in de 21ste Eeuw) kwam met de uitslagen van de grote enquête en daarna voorstellen voor de bijstelling van beleid en organisatie van Viking.

“In totaal hebben ruim 300 leden de enquête ingevuld. Enkele opvallende gegevens waren dat 83 procent van de respondenten gezelligheid bij Viking verwacht, dat 57 procent wel actief wil meehelpen en dat 59 procent vindt

dat een bijdrage aan het verenigingsleven ook verplicht mag worden gesteld.” (Projectgroep Viking in de 21ste Eeuw, VN 2000-1)

Uitgangspunten voor verbeteringsvoorstellen waren;

- meer aandacht voor introductie op de vereniging
- professionalisering van de instructie
- duidelijke sturing en begeleiding van vrijwilligers middels een vrijwilligersbeleid
- communicatie en cultuur (sfeer, aanspreekbaarheid).

Het bestuur zou moeten gaan bestaan uit een kern-groep (Dagelijks Bestuur) en een kwartaaloverleg met de voorzitters van de commissies en de organisatoren van projecten. Uitwerking van een solide vrijwilligersbeleid zou essentieel zijn. Het gebruik van een almanak/introductieboekje werd aangeraden. Er moest een introductiecommissie komen en voor nieuwelingen een proeflidmaatschap. Aan de ledenadministratie moest een database gekoppeld worden met de expertise van de leden en hun voorkeuren om in de vereniging iets te doen. De vrijwilligers moesten meer waardering voor hun inzet krijgen middels een briefje, gesprek, cadeau, betalen van onkosten, etentjes, etc. Men zag ook heil in meer betaalde dienstverlening; de schoonmaak, delen van de administratie, begeleiding van de instructie. Maar er moest ook meer openheid komen in de vereniging via een goede communicatie middels introductieboek, Open Uur, Viking Nieuws, brieven aan leden, informatieborden en website.

Met de bardiensten wilde het maar niet lukken; *“Verder is er helaas soms weer een tendens om gewoon niet te komen opdagen als men bardienst heeft. Dit is erg jammer want dat maakt dat de bar dan dicht kan/zal zijn. Ook de bereidheid om een bardienst te draaien liet dit jaar te wensen over (dit in tegenspraak met de enquête-uitspraken). Dit is*

aanleiding voor de commissie om het huidige systeem in 2004 ter discussie te stellen” (Sooscie. in Jaarverslag 2003)

“Eén belangrijk punt is het vermelden waard en dat betreft de invulling van de barbezetting. De sooscommissie heeft hier jaren invulling aan gegeven door het plegen van vele belletjes naar al onze leden om zo vriendelijk te zijn om 1 keer per jaar een bardienstje te draaien. Helaas werden wij steeds meer onvriendelijk te woord gestaan en kostte het heel veel belletjes om eindelijk weer één plaatsje ingevuld te krijgen. Dit heeft ons uiteindelijk en helaas doen besluiten om hiermee te stoppen, waarbij we het bestuur hebben aangegeven een andere oplossing hiervoor te vinden.” (Sooscie. in Jaarverslag 2004. Het bellen voor bardiensten werd daarna een tijd aan de commissies gedelegeerd.)

Halverwege 2005 werd dan eindelijk toch het fenomeen “verplichte bardienst” ingevoerd. Iedereen werd ingedeeld, gewoon op alfabet. De bardiensten waren al zeer ruim tevoren bekend en men kreeg ook nog een herinnering – per mail of telefoon – kort tevoren.

De hik-hak-ploeg roeide altijd op zondagmiddag intensief twee keer op en neer en weerde zich daarna intensief aan de bar. Ze deden ook zelf trouw bardienst en hebben nooit verzaakt.

Met 15 jaar roeide Tessa voor het eerst de Skiffhead, zo'n beetje de enige wedstrijd waar ze nooit een blik haalde.

Ze was de jongste roeister ooit op Viking, meegesmokkeld door haar ouders. Ze heeft met haar zilveren medaille op de Olympische Spelen van Sydney en nog twee WK-medailles als senior het grootste succes van alle Vikingers gehaald. En ze werd dan ook als enige tot erelid benoemd vooral vanwege roeiprestaties. En natuurlijk omdat ze in alle mooie jaren van het wedstrijdroeien voor die ene Utrechtse vereniging met die mooie kleuren bleef uitkomen. Bij hoge uitzondering werd een boot (een acht) naar haar vernoemd.

hun officieel lidmaatschap. Twaalf jaar was toen de ondergrens. Tessa mocht met elf al bij de club, ook omdat ze voor haar leeftijd vrij groot was. En er was een meisje te weinig voor een ploeg. Als wedstrijdroeister doorliep Tessa alle categorieën en ze zat jaren achtereen in de diverse leeftijdsgroepen van de nationale equipe. Eén van de eerste echte wedstrijden was de Skiffhead toen ze 15 jaar was. Het schaatsen ("Ik vond de 500 meter al te ver") en het schaken werden aan de kant gezet ten faveure van het roeien, want het bleek niet te combineren. De Skiffhead is trouwens zo ongeveer de enige wedstrijd die ze nooit gewonnen heeft: "Ik heb altijd vriendinnen in de boot nodig gehad om

Erelid Tessa Appeldoorn (2000)

Waardering om roeiprestatie

Tessa Appeldoorn was acht jaar toen ze voor het eerst in een skiffje zat. Ze kwam mee met vader Bert en moeder Carolien als die gingen roeien. Jaqueline Knappstein deed af en toe wat met een gedoogklasje van kinderen die nog moesten wachten op

te kunnen winnen." De WK jeugd van 1990 in het Franse Aiguebelette leverde een vijfde plaats in de dubbelvier op, een jaar later in Bañolas bleek alleen de achtste plaats in de dubbeltwee bereikbaar.

1992 werd een jaar zonder uitzending, maar het was wel leerzaam. "De selectie was al heel vroeg geweest en ik zat er naast. Maar op de Koninklijke startten we onder andere tegen de latere olympisch kampioenen uit Canada Heddle en MacBean en we hielden die op de eerste kilometer bij. Maar ja, de wedstrijd ging

natuurlijk over twee kilometer en toen lagen we ver achter!"

Op het jongerenkampioenschap van 1993 werd naast de dubbelvier ook in de boordvier gestart. Met succes, en dat werd voor Tessa de omschakeling van het scullen naar het boordroeien.

Op de Rotsee Regatta van 1994 haalde ze met Seada van den Herik, Anneke Venema en Tessa Knaben één van haar grootste successen. Winst in de vier-zonder met een baanrecord. Op dat moment ben je in dit boottype de beste van de wereld. Maar op de WK in

WINTERSPORT

In de winter van 1995-1996 trainde Tessa ook onder leiding van Kris Korzeniowski. Ze had het ook heel druk met de studie fysiotherapie, maar daar hield Kris niet zo veel rekening mee. Hij ging met zijn roeisters in december drie keer per dag trainen. Tessa kreeg toestemming om het voorlopig op twee keer te houden. "Maar toen kwam de Kerstvakantie en ik kreeg wat meer rust in de studie. Toen gaf Kris me een briefje met mijn opdrachten. De anderen mochten een tijdje wat minder doen en ik moest juist in de vakantie alles gaan inhalen met drie trainingen per dag. Toen ben ik zo kwaad geworden dat ik onmiddellijk naar Henk-Jan ben gegaan, die in de zaal er naast met de Holland Acht trainde. Ik zei tegen hem dat we de volgende dag op wintervakantie gingen. En we zijn een week wezen skiën waarbij ik heerlijk bij kon komen van dat stress-gedoe."

Tessa Appeldoorn dankt al haar instructeurs en coaches; Jaqueline Knappstein, Fred Tap, Kees van Bakkum, Natalie Tap, Willem van het Geloof, Jan Timens, Clarion Wegerif, Annet Bogstra, Kris Korzeniowski, Andreas Leichtfuss, Adriaan Lieszner, René Mijnders en al diegenen die we hier nog vergeten.

Tessa (links onder) met de zilveren medaille in Sydney.

Indianapolis zette de bondscoach Kris Korzeniewski onverwachts de andere vier uit de nationale acht in de vier en die werden wereldkampioen. Samen in de acht werd nog een vierde plaats gehaald. Met Kris had Tessa – en zij niet alleen – een soort haat-liefde verhouding. “Hij heeft zeker veel betekend voor het Nederlandse roeien. We gingen vaker en zwaarder trainen. Maar soms was het ook té veel. En hij gaf ons maar heel weinig informatie over hoe het in de trainingen ging. We wisten eigenlijk helemaal niet dat we met onze trainingstijden al lang op wereldniveau zaten.” In 1995 op de WK van Tampere groeide de acht naar een bronzen medaille, maar die tendens werd niet voortgezet op de Spelen van Atlanta. “We waren daar overtraint. Ik was met 69 kilo veel te

licht. Kris was als altijd supernerveus. Hij had ook nog eens veel rugpijn in die tijd en veel trainingen met ons gemist. Hij wilde tijdens het olympisch toernooi met de riemen experimenteren en ook de opstelling in de boot veranderen. Het was een grote stress-situatie. Ik heb daar Henk-Jan mogen feliciteren met zijn gouden medaille, maar verder was het voor ons allemaal een sof.”

In 1997 werd Tessa in een vrijwel nieuwe acht op de WK helemaal laatste. “Ik ben nog nooit zo dronken geweest als toen na afloop op dat supportersfeest”, vat ze de teleurstelling treffend samen. Een jaar later is er weer een medaille op het WK in Keulen, maar in het niet-olympische nummer vier-zonder. In 1999 werd er onder coach

René Mijnders serieus gebouwd aan een vrouwen acht voor Sydney met de vierde plaats als resultaat. “Mijn man Henk-Jan was toen assistent van René. Er is wel over gepraat of dit geen problemen zou kunnen geven. Ik mocht min of meer beslissen. Maar ik vond het leuk dat hij er steeds bij was.”

Sydney werd het hoogtepunt. “Alles ging er goed. Er was een zeer ontspannen sfeer, mede door coach René. Dat er twee uit de acht (Eeke van Nes en Pieta van Dishoeck, red.) ook nog in de dubbel-twee startten werd heel makkelijk verwerkt. Het was alleen maar lachen. We roeiden in de training elke keer harder. Met de zilveren medaille als eindresultaat.”

In 2005 hebben Tessa en Henk-Jan Zwolle drie kinderen. Ze wonen in Abcoude. De keus om bij Willem III in Amsterdam te gaan roeien ligt voor de hand. “Het is tien minuten van hier. We hebben er een verzameling van oud-internationals. Elke combinatie in de boot loopt goed, je roeit altijd lekker. En de Amstel is toch weer iets anders dan het Merwedekanaal. Maar Viking zal wel altijd mijn club blijven.” (CvW)

Het bestuur vanaf maart 2006; staande Marielle Frumau (nieuwe leden), Simon Knappstein (penningmeester) en Miranda Rovers (voorzitter). Onder Katja Moison (secretaris) en Janneke Voltman (jeugd en projecten).

Het probleem met de barbezetting was daarmee echter niet over, want heel veel “verplichten” kwamen zonder bericht niet opdagen. Vanuit bestuur en sooscommissie werden voornamelijk geen sancties op dit verzaken gesteld, wat weer leidde tot ergernis bij diegenen (“altijd dezelfde”) die zich geroepen voelden dan toch maar de bar te openen en naast “systeem zelfbediening” een dienst over te nemen.

“Het was eerder regel dan uitzondering dat we bij het betreden van het Walhalla vragen kregen over het nieuwe bardienstbeleid en hoe “vervelend” het allemaal verliep.” (Sooscie. in Jaarverslag 2005)
Zo was de situatie in september 2006, in het Eeuwfeestjaar.

Kleine commissie

Maar ook voor de invulling van een bestuursfunctie stonden de leden niet te dringen. In 2005 ontstond een probleem toen voorzitter Pieter Kwantes en penningmeester Peter-Jan Tuk reglementair moesten aftreden. Carel Reuser werd bereid gevonden voorzitter te worden, maar op de ALV waar hij wegens werk in het buitenland niet aanwezig was kon er nog geen nieuwe

Onze grote kleine jeugdleider Edwin Konijnenberg doet voor hoe je op je hoofd in een skiff kunt staan zonder om te slaan.

penningmeester benoemd worden. Het overblijvende bestuur van drie dames op de posten secretaris, commissaris nieuwe leden en commissaris jeugd/evenementen verhoogde de druk op de leden door te stellen dat er vóór een aparte ALV op 20 april een penningmeester gevonden moest worden of ze zouden allemaal aftreden en “daarmee de vereniging opheffen”. Een speciaal daarvoor ingestelde kleine commissie vond al snel een nieuwe penningmeester, Simon Knappstein. In 2006 werd dezelfde kleine commissie (Peter Prak, Peter Knappstein, Theo Brok en Chris van Winden) opnieuw aan het werk gezet om een nieuwe voorzitter

te vinden toen Carel Reuser zich moest terugtrekken (zie zijn hoofdstuk). En er bleken zelfs meerdere mogelijkheden te zijn! Miranda Rovers werd de eerste vrouwelijke voorzitter van Viking. Het complete bestuur voor 2006 was weliswaar pas bekend op de avond voor de betreffende ALV, waardoor een en ander niet netjes volgens de regels was aangekondigd. De ALV nam hier genoeg mee.

Olympisch zilver en altijd deelname

Op wedstrijdgebied ging Viking kwantitatief achteruit, maar qua uitzendingen en successen veranderde er weinig. Tessa Appeldoorn was jarenlang de absolute topper van de vereniging.

“Als je kijkt naar de roeiloopbaan van Tessa Appeldoorn valt op dat zij behoort tot de roeisters met de meeste uitzendingen. Stilaan kruipt zij naar het topje, maar om bijvoorbeeld Laurien Vermulst te benaderen moet zij wel doorgaan tot de Olympische Spelen van Sydney (en natuurlijk steeds geselecteerd worden). Nu slaat zij de acht voor op de wereldkampioenschappen, die van 31 augustus tot en met 7 september worden gehouden in Aiguebelette in Frankrijk. Voor Tessa Appeldoorn is dit een weerzien, aangezien zij in 1990 haar eerste wereldtoernooi, toen bij de junioren, ook hier heeft gevaren.” (CvW in VN 1997-5)

De acht van 1997 werd niet zo'n succes, maar er volgde brons op de WK van 1998 in de vier-zonder en als absoluut hoogtepunt zilver in de acht op de Olympische Spelen van 2000 in Sydney.

Opvolgers van Tessa waren Tjalling Knijff (4de WK jeugd 2000), Thomas Notermans (4de WK jeugd 2001), Suzan Ruijtenberg (Coupe de la Jeunesse 2002), Cyriel Ruers (WK jeugd 2004 en 2005) en Alex van der Gaag (WK jeugd 2006). Uiteraard gingen de meeste van deze junioren na hun Vikingtijd over naar een studentenvereniging. Sommigen spraken openlijk hun dank uit in het clubblad:

“Eigenlijk wil ik de Utrechtse Roeivereniging Viking in zijn geheel bedanken. Zowel het bestuur als de leden. In het bijzonder wil ik de namen noemen van degenen, die met groot enthousiasme elke dag weer langs de kant wilden fietsen en mij intensief hebben gecoacht: Marc Bos, Olaf Achterberg, Gertjan Bakkum, Betty van Esch, Peter Knappstein, Natalie Tap, Kees van Bekkum en Barbara Bleijenberg. Voor deze mensen heb ik altijd veel waardering gehad en dat heb ik nog steeds.”

Maud Klinkers ging na een aantal jaren jeugdroeien bij Viking over naar Triton (waar ze nog veel zou winnen).

Suzan Ruijtenberg schreef ook een stuk, maar deels met een trieste achtergrond;

“Dit was ook het jaar waarin Peter Molenkamp ziek werd en steeds zieker. Vlak na de Head ging hij voor het eerst het ziekenhuis in. De Head is zijn laatste roeiwedstrijd geweest. In het begin was het iets wat vervelend was voor hem, maar met mij niet zoveel te maken had. Ik ging twee keer per week naar het bezoeken, zag er soms tegenop en deed het toen vooral uit plichtsbesef. In de zomer was hij een tijdje thuis, vlak daarna ging hij weer het ziekenhuis in... Hij werd steeds zieker, hoop was er uiteindelijk alleen nog maar op het hospitaal... Avonden waarop ik met zijn handen in de mijne stond en bij hem de tranen op het kussen drupten, van angst, van pijn van alles wat niet gelopen was zoals hij wilde, die vergeet je niet... Het is nu meer dan een jaar geleden en als jullie dit lezen zou hij net 41 geworden zijn. Hij is uitgestrooid en hoewel de herinneringen blijven mis ik nog steeds de stem langs het kanaal.” (Suzan Ruijtenberg over de overleden Peter Molenkamp. Suzan nam met een mooie brief in het VN afscheid van Viking toen ze bij Orca ging roeien).

Kanaalcommissaris

We hadden natuurlijk onze 4,5 kilometer van het Merwedekanaal om te roeien. Maar er waren wel voortdurend dreigingen tot inkrimpen van de roei- en coach-

Jo van 't Zet werd 80 jaar en vierde dat (na het roeien) temidden van de midweekgroep. Links achter de kanaalcommissaris Willem Jan Merkies.

mogelijkheden daar. Een kanaalcommissaris, namens alledrie roeiverenigingen, ging in de gaten houden waar iets mis ging met een nieuwe brug, in de weg liggende woonboten of pontons, overmatige aangroei van waterplanten, etc. Dat viel niet mee;

“Bij rijkswaterstaat maken ze je duidelijk, dat beleid rond het Merwedekanaal een lage prioriteit heeft. Bovendien dragen ze het beheer binnenkort over aan het Hoogheemraadschap Stichtse Rijnlanden. Die zijn daar ook al niet erg blij mee. Voor sommige zaken trouwens (maar welke is ook niet altijd duidelijk) moet je weer bij de gemeente Utrecht zijn, met name bij de Reinigings- en Havendienst. Gaat het om controle, eventuele sancties, dan verwijst iedereen graag naar de politie. De Rijkspolitie te water evenwel bemoeit zich niet meer – in feite vanwege reorganisatie en bezuiniging – met het Merwedekanaal en verwijst naar de Gemeentepolitie. Maar die is daar niet voor toegerust en weet nauwelijks wat ze met de problemen rond het kanaal aan moet.” (baancommissaris Willem Jan Merkies in VN 1997-10)

Willem Jan overlegde ook met de assistent-wijkmanager, die blijkbaar geen verstand van de sport vissen had. (In het overleg over het Merwededeplantsoen had dezelfde man ook al getoond geen verstand van voet-

ballen te hebben door ergens een omhekt trapveldje van 8 bij 10 meter te plannen, wat wij een “box” noemden, maar dit terzijde. CvW)

“Onze correspondent van de Merwedekade heeft heel goed nieuws te melden. De problemen tussen de roeiers op het Merwedekanaal en de vissers op de oever van het Merwededeplantsoen zijn voorgoed voorbij. Onze baancommissaris Willem Jan Merkies en de assistent-wijkmanager Lex Möhlmann hebben in goed overleg een afdoende oplossing gevonden. De vissers gebruiken in het vervolg kortere hengels en gaan ook wat verder uit de oever zitten. De roeiers wordt aangeraden kortere riemen te gebruiken. De vissen zullen wat dichterbij de wal gaan zwemmen, het worden zogenaamde walvissen.” (Chris van Winden, bewoner Merwedekade, in VN 1998-2. Er was een visplaats aan het Merwededeplantsoen gemaakt met een hekwerkje 3 meter uit de oever. De vissers zouden daar mogen zitten met hengels van 3 meter).

En dan komt er weer een andere dreiging, een rapport over de toekomst van de kanaalzone...

“Tussen de Muntsluis en de Noordersluis behoudt het kanaal “een belangrijke functie als roeibaan voor de roeiverenigingen”. Dit is voor het eerst in honderd jaar, dat dit nu eens expliciet wordt gezegd.” (Rikus van de Ruit in VN 2003-1 over het Rapport Toekomstvisie Merwedekanaalzone.)

“Veel bedreigender is de gesuggereerde brug ter hoogte van aardewerkfabriek Mobach, die zou moeten zorgen voor een

aantrekkelijke relatie tussen Rivierenwijk en Park Transwijk...

Maar helemaal verbijsterend is het, dat op blz. 68 ter wille van de verlevendiging van de Kanaalweg ervoor wordt gepleit op dit rechte kanaalgedeelte aan beide oevers woonboten toe te staan.” (Idem VN 2003-1).

In 2006 leek de “Rivierenwijkbrug” wel weer van de baan en de woonboten langs het coachpad eveneens. Toen kwam weer het probleem dat de firma van Hees met veel pontons zou verhuizen van de plaats na de Balijebrug naar vlak bij de Driewerf, aan het BEFU-terrein. Er kwam hevige protest van de drie roeiverenigingen en de buurt.

Maar een positief bericht was dat de roeisport bij de gemeentelijke sportbestuurders een “kernstatus” had gekregen. Het was opgefallen dat de roeiverenigingen toch wel regelmatig nationale kampioenen afleverden.

De materiaalcommissie op een dinsdagavond in 2000. Toen alleen nog mannen. V.l.n.r. Gerard Otker, Rob Bleijenberg, Peter Knappstein, bestuurslid Arie Oud, Rob Schinkel, Harold Thijssen en Henk Kok. Wie is de grootste gek?

Voorzitter Carel Reuser feliciteert op de Nieuwjaarsreceptie 2006 Cyriel Ruers.

Voorzitter Carel Reuser, 2005-2006

Het bleek niet te doen

Hij was niet op de Ledenvergadering waarop hij aantrad en hij was er ook niet bij toen hij de voorzittersshamer weer over gaf. Carel Reuser had best een goede voorzitter van Viking willen en kunnen zijn, maar toen zijn werk hem nog meer naar het buitenland bracht dan verwacht ontstond er een onmogelijke gezinssituatie en moest hij al na een jaar het stokje overgeven. Echtgenote Andrea wilde hem tussen Kaapstad en Wladiwostok ook wel eens thuis zien en het werd snel basta voor Viking.

Schade-expert voor schepen, zo heet dat mooie en tegelijk lastige beroep. En dat over de hele wereld, voornamelijk daar waar gebaggerd wordt. Carel; "Ik deed dat natuurlijk al toen ik gevraagd werd als voorzitter van Viking en heb daarom toen ook getwijfeld, maar vooral in dat voorzittersjaar werd het ineens veel drukker en zat ik de helft van de tijd in het buitenland. Toen dreigde dat ik de andere helft van de

tijd aan Viking zou besteden werd er thuis aan de bel getrokken en moest ik mijn conclusies trekken." Echtgenote Andrea had hij op een van zijn eerste reizen ontmoet, in Costa Rica. "Ik dacht daar een paar weken nodig te zijn, maar het werd drie maanden. Terug op Schiphol kon ik f 750,- parkeerkosten betalen, meer dan de auto waard was."

Het beroep kwam voort uit de studie in Delft, waar hij ook roeide bij wat toen net Proteus-Eretes was gaan heten. Acht klasserende blikken haalde hij, waaronder een gouden in Luzern, en hij deed voor Nederland mee aan een vijflandenwedstrijd in Rome. Hij was materiaalcommissaris en botenvervoerder. Toen hij na wat buitenlandse jaren voor Ballast Nedam weer vrij frequent in Nederland kwam is hij lid van Viking geworden, maar blijkbaar vrij onopvallend. "Michael Strauss kwam me bij Ballast tegen en we kwamen over roeien te praten. Hij vroeg me toen om eens in zijn acht mee te varen als invaller maar wist niet eens dat ik al Vikinglid was." Tot 1996 roeide hij bij de "oude veteranen" mee, om daarna over te stappen naar de "jongeren". Twee jaar was hij ook wedstrijdcommissaris van Viking; "Een leuke tijd.

Je leert snel de hele vereniging kennen. En vanwege het aanvragen van boten wilde iedereen bij mij populair worden."

Vergaderingen

In zijn bestuursjaar kende Viking maar liefst drie ledenvergaderingen, waarvan maar één waar de voorzitter zelf aanwezig was. "Maar tussendoor was ik er wel bij. In dat jaar is het eeuwfeest voorbereid, de verplichte bardiensten zijn er gekomen, en we hebben met veel moeite het studentlidmaatschap geregeld. We hebben de banden met onze burens in het gebouw nog weer eens aangehaald, het voorzittersoverleg ging ook prima. De Nieuwjaarsreceptie van dat jaar was erg druk, dat vond ik een van de leukste dingen. Ik heb blijkbaar heel wat gemist toen ik op de avond van de keuze van het nieuwe shirt pas van Schiphol aankwam toen het afgelopen was. Over het eindresultaat zullen we het wel nooit eens worden, maar het schijnt een drukke en leuke avond geweest te zijn."

"De minder leuke dingen, de problemen van Viking? Nou, dat ik na een jaar al weer moest aftreden natuurlijk. We zitten ook tegen de maximale capaciteit

van het kanaal aan. En we hebben de dreiging dat het bedrijf Van Hees hier vlakbij veel pontons gaat stallen."

"Viking heeft ook nog heel wat te doen op het gebied van het vrijwilligersbeleid. We zullen er aan moeten vasthouden dat de leden niet alleen rechten hebben, maar ook plichten. Er zijn mensen die alleen maar aan Viking bijdragen zonder dat ze ooit roeien; daarvoor zou iets in het H.R. geregeld moeten worden. Aan de andere kant gaat het met de verplichte bardiensten nog niet goed. Een boetebeleid voor als mensen niet komen opdagen, de mogelijkheid om het af te kopen, de barmensen nog meer achter de broek zitten door ze vooraf te bellen, er zal "iets" moeten gebeuren. En ik vind het onjuist dat het ingestelde kwartaaloverleg nergens in onze reglementen een status heeft. Het heeft geen beslissingskracht. Er verschijnen ook geen verslagen van. De communicatie naar de leden kan in het algemeen nog een stuk beter." (CvW)

Dit zou moeten schelen in de strijd om het belang van vrij vaarwater in de buurt van de loods.

Er werd wel weer aan uitbreiding en zelfs eventueel verhuizing gedacht. *“Een volgende bedreiging is ons eigen succes en dat van Orca en Triton in het gebouw De Driewerf. Het gebruik is dermate intensief dat veiligheid en hygiëne niet altijd op het gewenste niveau gehandhaafd kunnen worden. Er zullen in de toekomst oplossingen gevonden moeten worden, hetzij in uitbreiding, hetzij in verhuizing. Daarvoor is een haalbaarheidsstudie gestart.”* (Jaarverslag 2005)

Gekken

Het materiaal werd nog steeds grotendeels onderhouden door eigen leden, d.w.z. de materiaalcommissie en hulpjes op de dinsdagavonden. Dat was dus altijd maar weer de troep opruimen die door de leden in het weekend gemaakt was. Daar kon je chagrijnig over worden...

“Het schrijven van stukjes is niet een van mijn favoriete bezigheden. Zeker niet als zich buiten een van die weinige zomerse dagen voltrekt. Ik zit dan liever (op mijn vrije dag) in de zon. Maar wat moet, dat moet. Ik ben namelijk als materiaalcommissaris van mening, dat ik toch maar even achter mijn PC moet gaan zitten om u deelgenoot te maken van mijn zorgen over het materiaal...”

Al schrijvende word ik er niet vrolijker van. Is het nu zo moeilijk om als lid van een vereniging, welke de beschikking heeft over een zeer grote en goede vloot, om je aan een aantal elementaire regels te houden? Ik ben van mening dat iedereen die wil zich op eenvoudige wijze aan deze simpele regels kan houden. Zij die daar moeite mee hebben zullen we als bestuur helpen door corrigerend op te treden. Dat is mogelijk vervelend voor de

persoon in kwestie, maar ook niet plezierig voor het corrigerende bestuurslid.” (Mat. Comm. Hugo Linnenbank in VN 1999-4. Er gaat altijd weer van alles mis met het bootgebruik en het aantal kleine schades stijgt weer.) Maar er werd hard gewerkt door al die “gekken” op de materiaal-avonden. Waar er een bij was die zelf nooit roeide.

“Henk Kok is wellicht de grootste gek. Hij roeit zelf alleen als dat persé moet, op de Non-Stop-Viking-Dag. Alleen voor de materiaalcommissie uiteraard. Verder doet hij veel aan het groot onderhoud van echte reviesboten. Gewoon een topgek, die Henk. Nauwelijks Vikinglid maar wel hard werken, gewoon helemaal maf.” (VN 2000-3, een stuk over de materiaalcommissie)

“Voor wat betreft het aantal gemelde mankementen per boot zijn de Nodri en de Nitti de koplopers met ieder 18 meldingen in 2002. De Wingolf en de Loki zijn goede tweede met ieder 12 meldingen. In deze top zijn als derde geëindigd de Odin en de Heimdall met ieder 11 meldingen... Naar aanleiding van deze cijfers en vragen vanuit de gebruikers heeft de materiaalcommissie een begin gemaakt met het vervangen van de instelmogelijkheden van de voetenborden in de C-boten. Op verzoek

van velen is het oude beproefde voetenbordverstelsysteem van de gatenrails met pennen in ere hersteld.” (de Mat. Comm. in Jaarverslag 2002)

“Iedere dinsdagavond is het materiaalavond op de loods. Dan wordt het mankementenschrift doorgenomen. In dit schrift worden mankementen door de gebruikers vastgelegd. Waar mogelijk worden de klusjes uit dat schrift nog dezelfde avond geklaard, danwel wordt bekeken of een boot wel dan niet met het mankement in de vaart kan blijven.” (VN 2002-5, Mat. Comm. Hugo Linnenbank)

De kunststof riemen hadden geen slijtrand aan de tip. Daarom werd het beleid om die “bolle kant onder” op het vlot te leggen en ze ook zo te houden bij het aanleggen. Dat gaf wel extra slijtage aan de bolle kanten van de stuurboordriemen...

*“Kijk ze daar eens lekker staan,
met hun rood-wit-groene jasjes aan.
Ook al kijk je zonder bril,
zie je toch een groot verschil.
De bakboordriemen zijn nog keurig,
met die van stuurboord is het echter treurig.
’t Komt waarschijnlijk van het vlot.
Die conclusie leidt dan tot:
Breng je boot eerst gans tot stilstand,
houd daarbij je handles in de hand.
Uiteindelijk is er geen beweging meer,
dan pas de bladen op de steiger neer.
Ook bij afvaart soms een onverlaat,
waar het voetenbord niet goed van staat.
Even naar achter, even naar voor,
de slijtage gaat wel door.
Stel je voetenbord af op het water,
dan kan het schilderen een jaartje later.”*
(VN 2005-6, Peter Knappstein namens de materiaalcommissie)

Schrijven wordt schijven

“Een probleem, waar wij op de redactievergadering toch wel lichtelijk geschift van worden, is het schijfgedoe. Met al onze aanwezige moderne laptopjes en mijn “sjouw-bare” PC samen kost het momenteel meer tijd om de diverse ultra-moderne Windows huppeldepup en Words huppeldepup schijven te converteren – oftewel te veranderen – naar een voor de drukkerij leesbare taal, dan het aan onze in de redactie aanwezige typiste zou kosten om het geheel even gewoon over te typen. En dat houd zelfs ik in 1998 toch nauwelijks voor mogelijk...”

Waarbij ik nogmaals uitdrukkelijk wil vermelden dat iedere bijdrage voor het Viking Nieuws, die met de schrijfmachine of met de hand op een stuk papier genoteerd is, nog steeds even welkom is. Ik herhaal, dat deelnemen belangrijker is dan geschijfd zijn” (Eindredacteur CvW in VN 1998-1)

En het Viking Nieuws werd wél gelezen;
“Omdat ik aanneem dat mijn vaste lezertjes van vroeger de kerstterreur hebben overleefd wil ik ze voor 1998 een

Cyriel Ruers (op 2) werd in 2005 12de op de WK jeugd in de 4x-, in Brandenburg.

Alex van der Gaag (op 7) werd in de Nederlandse acht 4de op de Coup de la Jeunesse 2005 in Eton.

Jantine Grijzen (slag) werd in de dubbeltwee met Ellen Maas 12de op het WK senioren B 2005 in Amsterdam.

lezen als de naam mij bekend voor komt.”
(Bolle B. in VN 1998-2)

En verder per jaar...

“De kick van het wedstrijdroeien hadden we meteen al te pakken en dus wilden we ook wel in die acht. Achteraf een absurde ervaring. Nog nooit boordgeroeid, nog nooit zo’n hakding in mijn handen gehad, nog nooit in een acht gezeten, maar erger

(roei)hart onder de riem steken. Als ik het Vikingblaadje in de bus krijg wordt er door mijn vrouw en mij altijd om gevochten. Afen toe moet er in een goede relatie wel eens geknokt worden, niet waar? Geen warmte zonder wrijving! Nadat mijn vrouw dus het blaadje eerst heeft doorgebladerd stelt ze het mij ter hand. Ik kijk dan eerst wie er een stukje geschreven heeft en ga daarna over tot

nog, nog nooit met echte roeicracks in de boot gezeten. Gingen we even een startje oefenen. Ik snapte de commando’s al niet, maar wat me toen overkwam valt met geen pen te beschrijven. Na zo’n vier halen begreep ik dat we gestart waren. Ik wist niet dat zoiets bestond! Waar ik dacht met mijn ploegje een absoluut record te hebben behaald, dat bleek nu een slakkenrecord te zijn...

En zo geschiedde het dat ik na twee maanden roeien reeds twee blikken en een vaantje rijker ben.” (Ineke Gorter in het VN over de NSVD van 1997. De mixed acht was een succesnummer.)

In 1999 was de Roeibond Midden Nederland nog actief... “De Roeibond Midden Nederland (RMN) heeft voor het komend winterseizoen de nodige opleidingen en cursussen op het programma staan;

1. De Cursus Coach A voor beginnende wedstrijdcoaches en gevorderde competitiecoaches.
2. De Basis Coach Cursus voor beginnende coaches.
3. De Basis Instructeurs Cursus voor iedereen met wat roei-ervaring die instructie wil gaan geven of zijn instructie wil verbeteren.
4. Stuurliedencursus voor stuurlieden op wedstrijden.
5. Materiaalcursus voor verenigingen, voor iedereen die roeit en iets meer wil weten over kleine reparaties, afstelling, etc.
6. Videodagen, voor alle ploegen die behoefte hebben aan een video-analyse.
7. Jeugdwaterdagen, voor alle jeugdroei(st)ers van de RMN-verenigingen.
8. Talentcentra jeugd, voor jeugd die aansluiting wil krijgen bij nationaal topniveau.” (VN 1999-4)

Er zijn ook “Roei-ontmoetingen met wedstrijd karakter”. Arkel Rond is er daar één van;

“Ook moet ik nog enkele begrijpende lieden op Viking bedanken voor de joviale opvang van twee van ons. Want die twee moesten nog nodig een ei en een flinke dorst kwijt. De andere drie leden van de bemanning moesten kennelijk ergens anders wat kwijt. Na de aller-, aller-, allerlaatste ronde kwam Michel Heuvelman ons goenacht kussen en zijn we tevreden huiswaarts gekeerd. (Bedankt, Klaas!)

Wat is het dan toch leuk als een van de roeiersvrouwen meldt dat haar man weliswaar wat slordig thuis kwam, maar dat het hem zo goed had gedaan. “We moeten dit

Vikings
roeien ook in
het buitenland.
Hier op slag
Ieke Schiferli,
Yvonne Kiers,
Hans van
den Berg, een
Oostenrijkse
gastheer,
stuur Martin
Bruijntjes
(Orca) in
2001 op de
Weissensee.

maar wat meer doen”, vond zij. Waarvan akte.” (Bolle B. in VN 2000-4)

“... Inbegrepen een groot debat over het gedogen en verbieden van roken. Waar wel, waar niet, wanneer wel en wanneer niet. Ik heb al jaren niemand zien roken in de kleedkamer, maar het is fijn dat er regeldriftigen zijn die iets verbieden dat er niet is. Uiteindelijk schijnt het volgende te zijn besloten. Binnen moet je gewoon niet roken, behalve als het feest is, dan moeten de niet-rokers naar buiten. Maar als het buiten feest is mag je binnen en buiten roken en moeten de niet-rokers naar huis. De voorzitter draaide de motie nog eens om: wie is er voor roken, vroeg hij. Toen geschermd werd met meegebrachte stemmen tegen het roken dreigden anderen de jeugd in te zetten als zou die massaal voor roken stemmen... Als

de ledenvergadering nu een feest zou zijn geweest, dan was zij in rook opgegaan...” (Bert Appeldoorn in VN 2001-2 over de ALV, waar maar 30 leden waren)

“Behalve het zelfstandig naamwoord “prijzen” bestaat er ook nog het werkwoord met gelijke letterangschikking. Deze vorm van prijzen was de laatste vernieuwing in onze Nachtwedstrijdtactiek. Eerdere jaren hadden wij al de TACTiek ingevoerd (Traject-Afstands-Controle). Ook de bekritiseerde FLUIT (Financieel-Langdurig-Uitoefenen-van Invloed- op Tijdcontroleposten) bracht ons het beoogde resultaat. Enfin, om niet te verslappen moet je elk jaar met iets nieuws komen, en dat was dit jaar de tactiek van het prijzen. Daar moet je niet te min over denken, veel mensen zijn gevoelig voor kritiek en complimentjes. Zo ook de beide roeiers Gerard van Bruggen

Schande voor het vrouwenroeien: een man in jurk wint hun skiffnummer.

en Jan Karel Tombrock, die door ons (vanuit het stuurhuis) tot grote hoogte werden geprezen.” (Toen de stuurlieden Peter en Marcel een foutje maakten moesten Gerard en Jan Karel heel hard terug roeien om te zorgen dat de ploeg de Nachtwedstrijd toch nog kon winnen. Verslag in VN 2002-6)

“In afwachting van onze laatste etappe bij Leeuwarden zijn wij liggend in de auto getuige van een fraai stukje recycling van zojuist geproduceerde humane afscheidingsproducten door twee lokale schoothondjes, die pas na langdurig aandringen van het baasje likkebaardend de door ons bezochte rietkraag verlaten... Deze Elfstedentocht

Bijna won Viking in het eeuwjaar weer de Elfstedentocht. De ploeg kwam ruim een minuut tekort op De Zwolsche: 16.45.57 (record) om 16.47.10. Hier Henk-Jan Zwolle (slag) en Han Abelsma vermoed bij de finish na een zeer zware strijd. De andere roeiers waren Gerard van Bruggen, Jan-Karel Tombrock, Roelof Jan Bokhorst, André Derksen, Stevin-Jan Duin, Kees Wierenga, Klaas Koster en Björn Knopper en de stuurlieden Hub Hingstman en Geeske Siegmund.

smaakte naar meer (dat dachten die hondjes waarschijnlijk ook!!) (VN 2002-4, verslag van Han Abelsma)

In 2003 waren er op de NSVD, die toen al als hoofnummer de Pettenrace kende, geen inschrijvingen op het nummer Dames Skiff. Ene Christien van Winden ging in een van zijn/haar buurvrouw geleende jurk wel over de baan en won de beker.

“Behalve jezelf meten op internationaal niveau staat Gent bij de Nederlandse jeugd ook bekend om de gezellige sfeer. Deze ontstaat doordat alle jeugd een heel weekend kampeert op de camping, gelegen langs de wedstrijdbaan. Ook voor de jeugd van Viking was het weekend compleet. Een eigen tentenkamp waarin het ondanks de regen goed vertoeven was. Genoeg fietsers en toeschouwers aanwezig op de meest vroege tijden. En de bus van Edwin die volgestopt was met enorme hoeveelheden brood, drinken en natuurlijk de traditionele pasta-salade...” (VN 2004-3)

“Ja, het moet dan in 1992 geweest zijn dat Peter de sollicitatieprocedure voor stuur goed doorgekomen was. Zo ging dat toen nog. Nu verder in jaren moeten we knapen en vrouwen vrij houden, het diner bekostigen en bijdragen in de kost en inwoning thuis of kamerhuur bij echtscheiding. Niet dat Peter geheel kosteloos

De Koninklijke onderscheiding voor Bert Appeldoorn was voor een belangrijk deel voor al zijn vrijwilligerswerk in de roeisport.

met het nobele werk bezig was. Ook hij werd verwend met bier, hapjes, petten en noem maar op. Maar bij Peter had je altijd het gevoel van één voor allen en allen voor één. Hij nam en kreeg alleen verlof voor vakanties.” (Bert Appeldoorn namens de heren veteranen-acht C-D-E in VN 2005-2. Peter Huigen stuurde zijn laatste wedstrijd bij hen)

De jeugd was succesvol bij de Jeugd-Ergohead 2005. Ook groeide het aantal jeugleden.

“Omdat ik niet meer coach, maar alleen adviseer en mijn zwaartepunt nu op Triton ligt kom ik op andere tijden op Viking dan ik gewend was. Bijvoorbeeld op vrijdag aan het eind van de middag als ik Ide adviseer, zie ik hele kuddes jeugdskipjes met kiemdoppen er in. De mensjes komen amper boven de boorden uit en gaan toch al met een brutaliteit aan het werk. Dit speelt zich ook op zaterdagochtend af... Omdat ik zelf wedstrijdjeugd heb geroeid doet dit me een genoegen. Eindelijk hebben de inspanningen van Geeske en Edwin succes... Heel leuk om te vernemen dat al die krielkippen en haantjes naar Gent gaan naar aanleiding van het komende lus-

trum... In Gent zijn op het gebied van de 12-jarigen gigantisch grote inschrijvingen. Hele trossen, bundels en hectaren jongens en meisjes worden losgelaten over 500 meter en krijgen een keurig verslag via de speakers op z'n "Bels". Ouders zijn nog fanatieker en schreeuwen hun Jeanpollekes en Godelieves toe om nog meer te "verdapperen" en om niet te "verachteren"... Ik ga zeker kijken als de prille Vikingjeugd onder leiding van Geeske en Edwin zich daar gaat weren en ik zal er een Stella op drinken... Awel, zonne!! (Rob Bleijenberg in VN 2005-5)

De jeugd ging in 2006 op Lustrumtrainingskamp in Gent. "Omdat Viking dit jaar 100 jaar bestaat is bijna de hele jeugd een week gaan trainen in Gent. We gingen maandag 1 mei weg van Viking. Op Viking kon iedereen die een trui had besteld de trui komen ophalen. Toen gingen we weg met de bus, er hing een karretje achter de bus met al de fietsen. We kregen in de bus een hele preek van Geeske van wat we allemaal gingen doen en wat we wel en niet mochten." (VN 2006-3, Meike). Er waren 39 deelnemers van de jeugd en meer dan 10 coaches en begeleiders. Er werd meestal twee keer per dag getraind. Veel van de jeugdliden maakten hier flink progressie. Aan het eind van de week werd deelgenomen aan de grote voorjaarswedstrijden van de KRSg. Een paar tweede en derde plaatsen, andere roeiertjes deden alleen maar mee in soms heel grote internationale velden.

Piet Paulusma kwam het weer voorspellen op het jeugdkamp van 2003.

Op zaterdag 24 juni 2006 vond een grote vlootshow plaats. Ca. 75 van de 85 boten kwamen op het water en werden met bemanning op de foto gezet. (Zie de omslag van dit Eeuwboek, Red.) Tevens die dag een grote reünie voor leden en oud-leden. Er lag een groot party-schip voor het vlot waarop diverse soorten muziek te horen was. Het was heel mooi weer en dus bleven veel mensen juist naast de boot het feest vieren.

In juli togen ca. 40 Vikingers naar Berlijn en Potsdam voor een roeivakantie daar, verdeeld over twee verschillende weken. Het was heel warm, soms te warm om te roeien. Alternatieven waren fietsen en te voet de historische plaatsen van Berlijn en Potsdam bekijken. Op de speciale HvH-marathon in mei weer 35 ploegen, 12 van Viking zelf. Goed weer. De totale afstand was nu 100 km, inclusief de aanloop en uitloop. De helft van de ploegen deed de extra kilometers op de Amstel. Op 1 juli was er de midzomerbarbeque. (CvW)

Net als in 1956 werd bij het eeuwfeest een grote reünie gehouden op een partyboot.
Deze bezette de hele steiger van De Driewerf.

De puzzeltocht van het Eeuwjaar startte nog in het licht. Men moest veel vragen beantwoorden.

De grote jeugdgroep even apart op de foto bij de Nieuwjaarsreceptie van 2006.

De wherry
Fritjof kan heel
wat hebben.
De jeugd op
toertocht in de
Oude Gracht.

Dagvoorzitter Bert Appeldoorn opent het Eeuwfeestsymposium, september 2006.

De clubkampioenen in de skiff van 2006; v.l.n.r.; J12/14 onervaren David Klusener, J12/14 ervaren Norbert Majenburg, M12/14 ervaren Milena Knappstein, J17/18 Michel Thijssen, M15/16 ervaren Julia Koelmans, mannen senioren Björn Knopper, M15/16 onervaren Kim Kooren, J15/16 ervaren Ide Hingstman, M12/14 onervaren Michelle Appel. De winnaar staat er ook bij (inzet).

De nationaal kampioen Sjoerd Hamburger sparde even tegen de jonge kampioenen van 2006. Hij zonder oprijden...

Beginners-instructie

rondom de millenniumwisseling

Er is een periode geweest waarbij nieuwe leden vrijblijvend op vaste tijden in het weekend langs konden komen om roei- en stuurinstructie te krijgen. Deze vrijblijvendheid was echter geen succes, zo kwamen er soms geen cursisten en soms te grote aantallen.

De instructiecommissie heeft dan ook rond de millenniumovergang meer structuur in het instructieprogramma aangebracht. Positieve gevolg hiervan was dat meer nieuwe leden hun draai in de vereniging vonden en ook na de instructieperiode lid bleven. Mensen die vanaf dat moment lid wilden worden van Viking, konden zich opgeven en kwamen (na een betaling van € 5,-) op een wachtlijst te staan. De gemiddelde wachttijd anno 2005 is 1 tot 2 jaar. Er wordt voor de onervaren nieuwe leden twee tot driemaal per jaar een instructieprogramma georganiseerd. Elk instructieprogramma biedt plaats aan 24 cursisten en kost € 120,-. De cursisten krijgen tweemaal per week les. Na 16 lessen zijn ze klaar voor de examens 'Sturen-1' en 'Scullen-1'.

De eerste les in de boot voor de cursisten is altijd spannend: "Hoe moet je dat eigenlijk doen, roeien?" "Hoe doe je dat met z'n vieren tegelijk?" en "Kan de boot omslaan?" Op die laatste vraag antwoordden wij als

instructeurs natuurlijk altijd heel geruststellend: "Nee hoor, met zo'n C4 moet je wel heel gekke dingen doen wil die omslaan!" Tsja, en toen bedacht een heel ervaren instructeur in 2005 dat hij de beginnelingen best in hun eerste les in de boot kon leren om peddelend strijkend bij het vlot weg te gaan... Maar beginnelingen moeten al aan zoveel denken dat zoiets als 'veilig boord houden' snel vergeten wordt. Gevolg: ze sloegen om naar de kant van het vlot en voor het eerst in 30 jaar vier beginnelingen (en een instructeur) met een kletsnat pak! Onze les voor de volgende cursussen: omslaan is niet makkelijk, maar het kán wel gebeuren. Dus altijd droge kleding mee en geen kostbaarheden in de boot.

Drukte bij de instructie; er gaan tegelijk 3 C-vieren en 4 wherry's uit.

Tijdens deze eerste fase worden de cursisten in de watten gelegd. De instructiecommissie zorgt ervoor dat er elke les voldoende boten (3 C4-en en 4 wherry's) inclusief instructeurs beschikbaar zijn. Daarnaast wordt een theorieles ver-

zorgd en worden aan het eind van de cursus videobeelden gemaakt van de cursisten tijdens de roeilessen in de C4. Jarenlang is de beruchte 'dukdaif' vast onderdeel geweest van het instructieprogramma. De beginnelingen moesten in een wherry een bocht om één dukdaif of zelfs een 'achtje' rond twee dukdalven maken. Favoriet bij veel ervaren instructeurs was de dukdaif, maar de grote angst en frustratie van menig cursist. Die keken je dan ook met grote ogen aan als je vertelde dat er fanatieke instructeurs waren die de dukdaif ook strijkend deden...of in een C4...of strijkend in een C4... Ook oud-gedienden keken daar vaak van op, vooral als dan werd voorgesteld het ook een keer met een acht te proberen! Diezelfde oud-gediende kreeg echter wel de smaak te pakken en stelde voor om, trainend voor de Head, op de Amstel met de acht even een dukdaifje te pakken. Dat ging de stuur in kwestie toch wat te ver! Hoe dan ook, na jaren plezier maar ook veel schade aan de boten (het ging nog wel eens mis bij de instructie...) is besloten de dukdaif in te ruilen voor een achtje rond twee boeitjes. Het leereffect is hetzelfde, er is veel minder schade aan de boten, de cursisten zijn minder angstig en ach, wij instructeurs leggen ons er bij neer maar denken nog steeds met enige weemoed terug aan 'de goede oude tijd van de dukdaif'.

Na de eerste fase mogen de nieuwe leden zelfstandig met een aantal boten het water op. De instructiecommissie verzorgt vervolgens de tweede fase. Tijdens deze fase krijgen groepjes cursisten een aantal namen van instructeurs. Van de cursisten wordt verwacht dat zij in overleg een datum en tijdstip plannen en een boot reserveren. Ze krijgen dan les in het besturen van een C4 en in boordroeien. Na een aantal lessen kunnen de cursisten zich opgeven voor het examen 'Sturen-2' en nog weer een aantal lessen later voor 'Boordroeien-1'.

De lessen duren zo'n anderhalf tot twee uur. Op zich niet lang. Maar sommige cursisten zijn zeer fanatiek in het integreren bij Viking en drinken voor de les een

De beginners-instructie in de C4x+.

kop koffie of thee in het Walhalla. En ja, dan kan zo'n les toch ineens lang duren als je dringend 'moet'. Zo ook twee dames tijdens een zaterdagse roeiles. Gelukkig was daar het haventje, bekend van de oefening 'keren in het haventje' en eigendom van de Reinigings- en Havendienst van de Gemeente Utrecht. De dames wipten even aan wal en doken in het struikgewas. Wat ze zich niet realiseerden was dat het struikgewas toch niet zo dicht was...en dat er een man of tien van de RHD op het balkon een kopje koffie stonden te drinken! Commentaar van de heren achteraf: "Die dames konden wel een zonnebankje gebruiken!". Dus mocht de nood een

keer hoog zijn: niet het struikgewas bij het haventje in, maar gewoon even aanbellen. Ze hebben in het kantoor een keurig toilet en ze hebben ons verzekerd dat roeiers daar best even gebruik van mogen maken!

Tot slot regelt de instructiecommissie rond de zomermaanden een vijftal lessen voor liefhebbers die willen leren roeien in een C1 (examen 'Scullen-2') en in een skiff ('Scullen-3'). Over het algemeen hebben de nieuwe cursisten dan al hun draai binnen de vereniging gevonden en daarmee ook een persoonlijke instructeur. (MR)

Het instructie- en examensysteem

Het instructie- en examensysteem, zoals we dat op dit moment kennen, heeft een lange voorgeschiedenis. Immers waar geroeid wordt, wordt instructie gegeven en worden er beoordelingen gemaakt voor het gebruik van de diverse boottypen. Het spreekt voor zich, dat het systeem van examens (beoordelingen) een relatie heeft met het instructiesysteem. Voor de diverse instructiesystemen, die er bij Viking zijn geweest, zie elders in dit boek.

Sinds de veertiger jaren werden nieuwe leden (twee of vier) ondergebracht bij een instructeur, die er voor zorgde, dat zij leerden roeien en sturen. Dat kon het hele jaar door en de commissaris instructie zorgde steeds weer voor de nodige instructeurs. Nadat de instructeur van oordeel was, dat er examen kon worden gedaan, werd er op zaterdag “voorgeroeid” voor een of meer leden van de examencommissie.

In de zestiger jaren bestond dit systeem nog steeds. Een vrije instroom van nieuwe leden en instructie en examens, waaraan ieder naar gelang zijn of haar wens deelnam. Het gehele jaar door werd de mogelijkheid gegeven en benut om te laten zien of men over de vaardigheden beschikte om de boten op een goede manier te behandelen, zowel wat het sturen als het roeien betreft. Daar waren toen naar huidige maatstaven nogal rigide voorschriften aan verbonden zoals: de jeugdleden-A (14- en 15-jarigen) mochten geen examens doen, en

men moest een minimaal aantal keren geoefend hebben in een boot alvorens examen te doen voor het volgende boottype (wie herinnert zich niet mevr. Cole, die het inschrijfboek stond te controleren of wel was voldaan aan het aantal keren oefenen).

Verder waren de examens afgestemd op de vloot met vooral overnaadse boten. Viking had in die tijd niet de beschikking over boordboten zonder stuurman, er was nog geen acht en in die tijd werden de eerste C-boten aangekocht ter vervanging van de drie maasvieren. De examens, die in die tijd werden afgenomen, waren:

En de stuurlessen in de wherry op de Vaartse Rijn. De ducdalven staan er nog, maar anno 2006 worden kleine boeien gebruikt.

Roeien-1 af te leggen in een overnaadse tub, Roeien-2 af te leggen in een wherry om te mogen oefenen in een overnaadse oefenskiiff, Roeien-3 af te leggen in een overnaadse oefenskiiff, Roeien-4 voor de overnaadse skiiff 45 cm. , Roeien-5 voor de overnaadse vier met stuurman, Roeien-6 voor de overnaadse skiiff 35 cm., Roeien-6a voor de overnaadse dubbeltwee Skuld (hangt

in het Walhalla), Roeien-7 voor gladde boten met stuurman, Roeien-9 voor de gladde skiff. Verder waren er maar 2 stuur-examens, namelijk Sturen-1 voor oefenboten en Sturen-2 voor alle boten. Het stuur-examen-1 was berucht vanwege het achtje maken rond de dukdalven bij de Muntbrug (die waren toen omvangrijker dan nu), het keren met een wherry onder de ophaalbrug bij de Munt en het passeren van de bruggen richting de Tritonloods in park Oog in Al. Ook het aanleggen bij de loods, waar geen drijvende vloten waren en de verharde strook langs de kant, die voor een deel slechts ca. 1 m. breed was, vereiste de nodige behendigheid op het smalle water voor het botenterrein. De examens werden afgenomen vanaf het balkon van de loods aan de Keulsekade ('s zomers tussen de boomkruinen door) door een examencommissie, waarvan het merendeel ook bestuurslid was. Voor de meeste jeugdleden uit die tijd waren Kriet en Kruit (Corrie Krietemeyer en Els Kruitwagen) een begrip. Zij hadden (al dan niet terecht) een naam opgebouwd als zeer kritische beoordelaars, maar dat ook hen wel eens iets ontging, moge blijken uit de volgende anekdote.

Een lid had al eerder gemerkt, dat op examentijden vanwege de drukte op het water de examinatoren niet altijd goed in de gaten hadden, wie van de talrijke boten en roeiers er examen deden en wie niet. Dus meldde hij zich zonder te hebben "voor geroeid" bij de examinatoren van dienst en kreeg te horen, dat hij was geslaagd.

Na het met succes afleggen van een examen werd dit bijgeschreven op een examenkaart, waarover elk lid beschikte.

In 1976 werden de opvang van nieuwe leden en het instructiesysteem herzien en vervangen door een "instuif-instructie". De toen opgerichte Afroei Begeleidings Commissie (Jo van 't Zet, Fred Tap, Lia van Leeuwen en Pieter Kwantes) zorgde er voor, dat op

vaste tijden instructie werd gegeven, waarvoor dan steeds een aantal instructeurs beschikbaar waren. Het examensysteem werd vervolgens in 1980 aangepast in de vorm, zoals dat nu nog werkt.

In de negentiger jaren werd voor de jeugdleden, die tot dat moment ook examens deden volgens het Viking-systeem, het KNRB-systeem ingevoerd. Met het KNRB-systeem wordt ingespeeld op de specifieke mogelijkheden en belangstelling van de jeugd.

In 2000 werd het instructiesysteem nogmaals herzien. Vanaf dan worden een groot aantal nieuwe leden tegelijk opgeroepen en die krijgen middels ploegen met vaste instructeurs in een korte tijd volgens een vast schema instructie. Aan het eind van deze periode doen zij examen en besluiten ze of ze lid worden. Deze wijziging heeft niet geleid tot een herziening van het examensysteem.

De examencommissie anno 2006 bestaat uit ruim 20 leden, waarvan slechts een enkeling ook bestuurslid is, en beschikt over een handboek dat ook op de website staat en waar duidelijk omschreven is, waaraan de kandidaten moeten voldoen voor een examen. Daarmee is het examensysteem meer open geworden en wordt mogelijke willekeur tot een minimum teruggebracht.

En in de C1x moet je altijd "veilig boord houden", zoals Willeke Hoepman hier demonstreert.

Het verplichte aantal keren oefenen, alvorens examen mag worden gedaan, is afgeschaft. Als roeiers en stuurlieden laten zien dat zij een boot beheersen verkrijgen zij het examen. Er zijn nu 4 boordroei-examens, 4 scull-examens en 4 stuur-examens, voor de ruim 90 boten in vrijwel alle boottypes waarover de vereniging nu beschikt. Om de twee weken worden examens afgenomen, nadat kandidaten zich daarvoor hebben ingeschreven, en zijn er steeds 4 examinatoren beschikbaar. Tevens regelt de examencommissie (een of twee keer per jaar) de instroom van nieuwe leden met roei-ervaring, die direct de nodige examens doen en daarna ook meteen aan de slag kunnen binnen de vereniging.

Last but not least mag niet onvermeld blijven, dat Els Kruitwagen in 2006 nog steeds deel uitmaakt van de examencommissie. (RV)

Junioerenwedstrijdroeien en iets meer

In dit boek is een overzicht opgenomen met alle namen van de junioren en senioren van Viking die Nederlands kampioen zijn geworden en van hen die ons land hebben vertegenwoordigd bij de internationale kampioenschappen.

Met betrekking tot die kampioenschappen gaat het bij de junioren om de Coupe de la Jeunesse, zijnde de West-Europese competitie voor beloften, en om het wereldkampioenschap voor junioren. Bij de senioren betreft het de wereldkampioenschappen onder de 23 jaar (hoewel die eerder andere benamingen en beperktere deelname kenden), de Europese kampioenschappen, die al een tijd niet meer bestaan, de wereldkampioenschappen en de Olympische Spelen.

Ruim vijftig jaar geleden, in 1954, wist de Viking damesdubbeltwee, bestaande uit Joeri Uittenboogaard en Lideke Kapelle nationaal kampioen te worden, hetgeen uiteindelijk ook betekende dat zij zouden deelnemen aan de eerste Europese kampioenschappen die in Amsterdam werden gehouden. Er was toen één finale, geen A- en B- enz. finales zoals nu voorkomt, dus konden zich maar zes boten plaatsen. De dames werden via de voorwedstrijden naar de herkansingen verwezen.

Helaas konden zij niet doordringen tot de finale. Zij werden gecoacht door Wim Mulder, die later met Joeri trouwde. Beiden zijn nog lang actief gebleven in de roeisport, Joeri als veteranenroeier en Wim als coach. In juni 2005 is Wim overleden. In 1956 kreeg Joeri, nu samen met roeister Dogterom, een kans om zich te kwalificeren voor internationale uitzending. De dames werden, als enige ploeg startend, kampioen in de dubbeltwee, maar werden kennelijk te licht bevonden voor verdere kwalificatie.

Begin jaren zestig had Viking toch enig succes. In 1960 durfde skiffeur Ad Besteman het aan om op de Holland Beker Wedstrijden de strijd aan te gaan met de skiff-elite. In de zaterdag editie werd hij in de finale vierde en laatste achter de winnaar Co Rentmeester. De echte strijd om De Beker op zondag werd ook gewonnen door dezelfde Rentmeester, onze Ad Besteman kwam niet in de finale, maar leverde al met al een opvallende prestatie als debutant. Op het Nederlands kampioenschap werd Besteman vierde.

Deze prestatie zou hij in 1961 verbeteren door tweede te worden bij de Nationale kampioenschappen. Om niet duidelijke reden werd het succes Besteman niet nagedragen getuige verslaglegging in het VikingNieuws, waarin hij "onze showman" wordt genoemd of in het jaaroverzicht 1961, waar botweg staat dat "Besteman's rijzende ster blijkt dit seizoen voorbij gestreefd door Aegir's skiffeur Groen." Het had wat positiever gekund,

zeker als je het vervolg van Rob Groen gekend zou hebben.

Ander roeisucces kwam te staan op naam van Ronald van de Pol, die kampioen bij de juniorenskiff werd. Bovendien won hij nog eens, nu samen met Frits Halewijn, Ed van de Boogert, René Kraal en stuurman Bas van Holst, in de overnaadse vier de nationale titel. Later werd Ronald uitgekozen om in september deel te nemen aan de Match du Nord in Boulogne sur Mer in Frankrijk, een strijd tussen Frankrijk, België en Nederland. Daar wist hij de eerste plaats te behalen.

De omstandigheden waren bijzonder bij de Match du Nord. Ronald moest zijn bed delen met zijn coach Jan Jongerius, de wedstrijd baan was 1180 meter in plaats van de gewoonlijke 1000 en het eten was ook verrassend. De laatste maaltijd voor de wedstrijd kregen zij een broodmaaltijd zonder beleg en zelfs de vierde boterham zonder boter

We gaan verder in de jaren zestig om nieuw groot succes te hebben. Nadat in 1968 de Head of the River was gewonnen door de Viking (Opopoi) acht, werden vier roeisters en de stuurvrouw Nederlands kampioen in de acht in een combinatie met Tachos. De ploeg ging later, nu met een stuurvrouw van Nereus, naar de Europese

Brian Hitchcock (boeg) werd in 1987 Nederlands kampioen J 18 4+ en uitgezonden naar de WK.

kampioenschappen en werd daar derde. Op het jaarfeest in november werden de roeisters, stuurvrouwen en de coaches (voor Viking was dit Teddy Bär) uitgebreid gehuldigd.

Bejubeld werd toen ook Ans Gravesteijn samen met haar coach Arianne Bleijenberg. Hoewel Ans de verwachtingen nog niet geheel waar had gemaakt door blessureleed.

Maar in 1969 wist Ans het kampioenschap te behalen bij de meisjes skiff. Ans, inmiddels gecoacht door Guus van Deventer, sloot daarmee een sterk seizoen af. In 1971 kwam zij nog voor Viking uit en wist in een combinatie-acht met De Vliet/Opopoi en Hades het kampioenschap in de acht te behalen. De Europese kampioenschappen brachten geen bijzondere klassering. Bij Triton ging Ans nog door als senior en zij kwam in de damesacht uit op de Olympische Spelen in Montreal, waar voor eerst het damesroeien deel uit maakte van het programma.

Het duurde dan wel lang voor de vlag weer uit kon en in het lustrumjaar 1976 werd Charles van der Schoot gevraagd zijn beschouwing te geven over het ontbreken van succes. Hij had de bloeiperiode van Viking zorgvuldig nageplozen en kon maar tot één conclusie komen, namelijk dat al die hoogtepunten altijd samenvielen en waren te verklaren uit de aanwezigheid van een geestdriftige en bekwame coach. In zijn beschouwingen ging hij daar diep op in.

Verder stelt hij dat de eerste helft van de zeventiger jaren het wedstrijdroeien teveel een exclusieve bezigheid was geweest van enkele fanatici. Niet geheel vreemd aan zijn persoon zag Charles zijn eigen ploeg als een lichtpunt, hoewel hij dat ook weer relativeerde door te stellen dat voor het wedstrijdroeien selectie moet plaatsvinden naar groep, naar wedstrijd, naar boottype en naar het soort race. Met wijlen Charles is dit niet meer te bediscussiëren.

Maar zijn kijk op de jeugd is interessant in het licht van de ontwikkelingen die daarna zijn geweest. Charles constateerde dat het echte wedstrijdbeeld werd bepaald door incidentele ploegen, die in kleine nummers meestal niet en soms verdiend tot opvallend goede prestaties kwamen. Bewondering voor deze enkeling was op zijn plaats, vond hij.

Het was jammer dat het ontbrak aan een kernploeg (op Viking) die continu bestond, van zich deed spreken en zich regelmatig ververste met jong talent. Tenslotte kwam Charles aan een zeer gewaagde slotspeculatie: *“Ook hier een blik in de toekomst. Verdomd gewaagd en ook heel delicaat. Ik zie spectaculaire mogelijkheden want, als het nieuwe roeicentrum door gaat zit de hele voorraad weer onder één dak. De voorwaarden van een vruchtbaar samengaan middels taakverdeling zijn ruimschoots aanwezig en de vloten zijn complementair. Veel wijsheid en veel geduld zullen nodig zijn om te zorgen dat het een blij gezinnetje wordt in plaats van een rovershol met moord en doodslag. Verder wens ik niet te kijken.”*

Als we begin jaren tachtig komen gaan er heel wat zaken samenkomen zoals Charles ze ook noemt. In de eerste plaats zitten we dan in de nieuwe loods en de kruisbestuiving kan beginnen. Kennis van Orca, met Chris van Winden en Dick Bruntink, komt binnen. Daar wordt al gewerkt aan een soort kernploeg onder leiding van Peter Knappstein. Enkele namen: Frank van der Plas, Babu Brahma, Simon Knappstein, Cor Lemstra, René de Boer, Gerard Ranke, Jan van Bekkum. Evenzo werkt Dick Bruntink aan een soort kernploeg bij de meisjes met onder meer Fransje van Beek, Marieke van Drogenbroek en Janine Versteeg.

Maar wat er verder gebeurde was dat tegelijkertijd onder leiding van Fred Tap een groep met met wijlen Rudmer Steller, Carolien Appeldoorn en Hans Allaart werd gevormd die zich bezig ging houden met de opvang van jonge jeugd vanaf twaalf jaar, want de

leeftijdsgrens voor toelating was verlaagd. En verder was Jaqueline Knappstein nog geregeld bezig met nog jongere kinderen

De kerngroep en de opvolging, daar werd dus tegelijkertijd aan gewerkt. En van die kernploeg pakten heel wat mensen de hand van de opvolgertjes vast om ze verder te brengen.

Trainingsfaciliteiten werden aangepast: er kwam naast de indoortraining serieuze krachttraining, de outdoor-training werd een groot sociaal gebeuren met iedere week eten op vrijdagavond, waaraan veel niet-wedstrijdroeiers deelnamen.

Er kwamen voor de jongste jeugd boten: skiffs, tweetjes en een vier. Bij de oudere wedstrijdroeiers bestond nog wel het idee dat men tekort kwam. Alles overziende kunnen sommigen zich soms tekort gedaan gevoeld hebben. Maar in de loop der jaren werd de vloot geweldig en kregen de wedstrijdploegen wat hun toe moest komen.

Verder werd er ook kennis uitgewisseld en overgedragen met coaches van de burens.

Als we met die ontwikkelingen voor ogen nu kijken naar de rij successen dan lijkt dat allemaal logisch. En dan gaat het hier niet alleen om de successen van de mensen die in de lijst staan, maar er zijn heel wat meisjes en jongens tweede geworden of waren landsbesten bij de 15-16 jarigen: Natalie Tap, Gilles van de Bunt, Hella van de Bunt, Petra de Graaf, Muriël de Heer, Ingrid Konijnenberg, Guus Temming, Carla Klein Gebbink, Renato Calzone, Pim van der Drift, Sven Querngester en ga zo maar door.

Het zijn de stuurlieden Ries Hendriks en Victor Zwezerijnen die de rij van kampioenen openen. Dat lijkt logisch. Orca had de roeiers, Viking bij de jeugd de stuurlui. Complementair werken dus! Victor stuurde ook

op de wereldkampioenschappen in Luzern, twintig jaar nadat zij daar begonnen waren in 1962.

In het zelfde jaar 1982 wist Marieke van Drogenbroek haar eerste landstitel in Vikingdienst te behalen. De kroon op haar jeugdtijd kon zij zetten toen zij in 1983 het brons behaalde in de dubbelvier bij de junioren wereldkampioenschappen in Piediluco (It.) Haar loopbaan zette zij vervolgens voort bij Orca, waar haar Olympisch succes natuurlijk geweldig was in 1984, brons in de damesacht. Elders in het boek wordt hier nog uitgebreid op ingegaan.

In 1987 ging Marieke op voor het skiffen in een serieuze poging zich ook weer een plek in de Olympische selectie te bemachtigen. Het leidde er wel toe dat zij werd uitgezonden naar de wereldkampioenschappen in Denemarken in dat jaar, waar zij achtste werd, maar het bracht haar uiteindelijk niet in Seoul. Wel pakte zij in 1988 nog de nationale titel mee in de damesacht.

De jaren 1983 tot en met 1985 zijn de jaren van de lichte mannen, René de Boer en Jan van Bakkum. Ieder behaalde twee landstitels, waarvan de eerste keer gezamenlijk. Toen Jan van Bakkum naar Triton overstapte kwamen voor hem de internationale prijzen waaronder zilver op de wereldkampioenschappen in 1988. René had in 1985 grote kansen om op te gaan voor het grote toernooi, maar hij besloot na de wedstrijden in Luzern de handdoek in de ring te gooien. Ingewikkelde selecties met ruzies en politiek gedoe met andere clubs deden hem tot dat besluit komen. In een openhartig artikel "En de Boer..." in het VikingNieuws van september

1985 probeerde hij alles haarfijn uit de doeken te doen, daarbij ook niet schuwend te zeggen dat hij niet altijd de steun ervaren had van het "Vikingthuisfront" op het moment dat hij dat het hardst nodig had. Het artikel is een document. René zal altijd te boek staan als de Viking in hart en nieren, die op vele fronten actief was. Hij was onze man die wereldkampioen Frans Göbel versloeg bij de vaardigheidsproeven en hij was een van de grote marathonmensen.

Sinds 1996 worden er onder leiding van Chris van Winden OS- en WK- campings georganiseerd. Toen Carolien en Bert Appeldoorn in een grote roomkleurige Cadillac met rode lederen bekleding op de camping van St. Catherines (Canada) kwamen, geloofde niemand dat zij kwamen kamperen. Toch, het van Piet Lap geleende paraplutentje werd uit de achterbak gehaald en binnen vijf minuten kampeerden zij. De auto heeft nog uitstekend dienst gedaan als taxi voor de damesacht)

Intussen kwamen ook de eerste jongens Nico Temming in 1983 kampioen in de dubbelvier en daarna vierde geworden op de wereldkampioenschappen in hetzelfde nummer. De hoogste klassering bij jongens. Alleen Tjalling Knijff in 2000 en Thomas Notermans in 2001 kwamen tot dezelfde klassering.

Brian Hitchcock werd in 1987 elfde op de wereldkampioenschappen in Duitsland in de jongensvier. Hij was daarin ook Neerlands eerste geworden. Brian heeft net zoals zijn Vikingmaat Sven Querngester zijn roeien voortgezet bij Skadi in Rotterdam. Daar heeft Sven nog nationaal succes gehaald en Brian wist het nog tot de internationale

lichte acht te brengen.

In deze acht (in 1994) zaten Joris Oud en Falco 't Riet, die beiden later naar Skadi kwamen nadat zij zelf eerst in 1989 een nationale titel hadden behaald voor Viking. Dit deden zij samen met Marcel van Zanten, Wiko Moking en stuurman Gert-Jan Bakkum.

In de snelheid van dit verhaal moeten we niet vergeten stil te blijven staan bij de mannen die geen nationale titel "behoefden" om toch naar het wereldtoernooi te gaan. Dan tekenen we het jaar 1986 toen Marius Voogt

Wiko Mocking (links) met zijn vier op het WK in Szeged.
Achter de boot coach Guus Temming.

in de jongensacht naar Oost- Duitsland ging en daar vijfde werd en het jaar 1986 waarin Kees van Bekkum in lichte dubbelvier achtste werd bij de wereldkampioenschappen onder de 23 jaar, zoals deze wedstrijden later zouden heten, in West-Duitsland. Kees had het volgende jaar dubbel succes, pakte de nationale titel en won zilver bij de WK-onder de 23.

De eerste meisjes die na Marieke van Drogenbroek de Nederlandse titel haalden waren Barbara Bleijenberg en Xanne Janse de Jonge. Dat deden zij in 1988 samen met roeisters van Gouda.

Barbara deed wat haar ouders, oom, tante, neef en nicht niet gelukt was. Evenals Marieke ging Xanne in een dubbeltwee met een meisje van het Spaarne naar de wereldkampioenschappen in Italië, nu naar Milaan. De ploeg wist zich niet bij de beste twaalf te plaatsen. In 1989 kwam Xanne weer in aanmerking voor de selectie van het grote toernooi, dat ze door blessureleed helaas aan zich voorbij moest laten gaan.

Toch bracht 1989 bijzondere verrassingen. Evenals al in eerdere jaren was gebeurd onder leiding van Peter Knappstein, werd er nu in 1989 een jongensacht voor de Head geleid door Guus Temming en Carolien Appeldoorn. Doorgaans wordt daarna gekozen voor het scullen. Dat jaar werd dit door de coaches omgebogen tot boordroeien omdat de roeibond daar gevoelig voor zou zijn met het oog op deelname aan de wereldkampioenschappen. En wat gebeurde? Marcel van Zanten en Wiko Mocking werden eerste op de Nederlandse kampioenschappen en hiervoor werd al gememoreerd dat ook bij de vier met stuurman de titel werd gehaald. Guus coachte de nationale vier – zonder met daarin Wiko – voor de wereldstrijd in Szeged, Hongarije. Een zevende plaats viel de ploeg ten deel.

De periode 1990 tot en met 2000 was vooral voor de jonge dames. In die periode grossierde Tessa Appeldoorn in nationale titels en uitzendingen naar wereldkampioenschappen en Olympische Spelen. Totaal twaalf nationale titels, acht wereldkampioenschappen en twee Olympische Spelen. De blikken-opbrengst was; twee zilveren plakken, waarvan één bij de Spelen in Australië, en twee bronzen plakken. Er zijn weinig roeisters die zoveel hebben meegedaan aan de

grootste toernooien. Daarnaast werden op diverse roeibanen eerste plaatsen behaald, waaronder Luzern. Aan Tessa werd het erelidmaatschap van Viking toegekend in 2000. Op een andere plaats in het boek wordt daar verder aandacht aan besteed.

Uitgerekend in het jaar dat Tessa niet meedeed aan een mondiaal toernooi was daar Anna Heijnen. Zij was daar niet ineens natuurlijk. Ook zij had er al enkele jaren ontwikkeling en trainingarbeid op zitten. Samen met Marijn van Bosbeek, Merijn Pieterse en de Alphen-roeister Annemiek Maurer werd zij al Nederlands kampioen in 1991 in de dubbelvier. Het jaar daarop deed zij het zelfde in een combinatie-ploeg. Deze vier wist uiteindelijk in Montreal (Canada) de vijfde plaats te bemachtigen.

Just Janse de Jonge, broer van Xanne, verscheen in Bañyolas (Spanje) in een dubbelvier, waar hij negende werd. Dat was in 1991, het jaar waarin hij in een jongensacht ook de nationale titel had gewonnen. Bjorn Knopper deed dat laatste ook, maar dan in 1993. Hij werd uitgezonden naar de Coup de la Jeunesse waarop later wordt teruggekomen.

Maarten Hoek deed wat Marius Voogt en Kees van Bekkum zo'n 10

jaar eerder hadden gedaan. Starten op de wereldkampioenschappen zonder eerst een Nederlandse titel behaald te hebben. Hij was geselecteerd in de twee zonder met de latere Orca-roeier en international Geert Cirkel en zij bereikten in Schotland de elfde plek.

Wie de Head wint, mag de blauwe wimpel een jaar lang laten "vlaggen" op het clubgebouw. Dus gebeurde dat in 1968 toen de Viking damesacht won. Later toen de wimpel geheel en al gescheurd en verweerd was, werd hij zorgvuldig bewaard. Toen zo'n dertig jaar later de wimpel in de prijzenkast werd gelegd, was die gauw verdwenen. Het "vod" werd niet als historisch waardevol herkend en is in een bui van schoonmaakwoede afgevoerd.

Tjalling Knijff, Nederlands kampioen in 2000 in de dubbelvier, is Oostblokbezoeker geworden. Een jaar eerder ging hij al naar de wereldkampioenschappen in Bulgarije als reserve. Bij de wedstrijd der reserves in de skiff werd hij derde. In 2000 haalde hij als lid van de nationale dubbelvier in Kroatië de vierde plaats. Toen kwam Thomas Notermans. Deze bereikte in hetzelfde nummer als Tjalling dezelfde plaats in 2001 bij de wereldkampioenschappen in Duitsland. Een jaar daarvoor had hij deelgenomen aan de Coupe de la Jeunesse.

Cyriel Ruers stond in 2005 tweemaal op het hoogste podium bij de Nederlandse kampioenschappen, in de dubbeltwee en in de dubbelvier. De twee uitzendingen voor de wereldkampioenschappen in 2004 (Spanje) en 2005 (Duitsland) brachten hem, met de acht respectievelijk de dubbelvier op de twaalfde plaats. Dat was minder dan waarop gehoopt werd. Zeker de ploeg van 2005 werd meer kwaliteits toegedacht dan de klassering doet vermoeden. Enige strubbelingen rond de begeleiding hebben niet bevorderend gewerkt.

De laatste man in de Vikingeeuw is Alex van der Gaag, die in 2006 op het WK junioren in Amsterdam de 7de plaats haalde in de vier zonder stuurman.

De dames tenslotte. Suzan Ruijtenberg, Maïke van den Berg en Jantine Grijzen wisten ieder twee keer de nationale titel binnen te halen. Suzan deed dat in 2002 in de dubbelvier en in 2003 in de dubbeltwee. Maïke pakte het jaar daarop twee titels in de dubbelvier en in de acht. Suzan verdiende in 2002 nog een plaats bij de Coupe de la Jeunesse. Dat bracht haar in Portugal waar eenmaal een zesde plek en eenmaal een vierde plek de meisjesdubbelvier ten deel viel.

Janatine Grijzen was in 2005 bij de dames onder de 23 jaar (senior B) met haar partner van RIC de beste van ons land gebleken. Bij de hoogste damesklasse presteerde zij ook het beste in een combinatieploeg. In de dubbeltwee werd zij uitgezonden naar de nu voor het eerst officiële wereldkampioenschappen-onder 23, die werden gehouden in Amsterdam. De ploeg werd twaalfde. Dit doet weer denken aan het begin van dit verhaal, dat begon bij 1954.

Piet Lap was een grote fan van Tessa Appeldoorn en heeft menig kampioenschap bezocht. Banyolas, Aiguebelette, Luzern, en ga maar door. Zijn eerste reis was naar Finland: vanuit IJmuiden met de boot naar Zweden, vervolgens doorrijden naar de oostkant om weer met een boot naar Finland te gaan naar Tampere. Het weer was enkele dagen niet best. Bij de baan moest geschild worden in een sauna die gelukkig niet aan stond, en een krat bier kostte 60 gulden. Maar tot geluk van Piet won de damesacht brons en zijn andere oogappel Annette Bogstra deed datzelfde in de lichte skiff. Dat was in 1995.

Hiervoor is al enkele keren gesproken over de Coupe de la Jeunesse. Dat zijn wedstrijden voor beloften. Dat zijn de jonge mensen die nog iets te kort komen voor het werk op een wereldkampioenschap of domweg nog te jong zijn of fysiek daar nog niet aan toe zijn. Aan de wedstrijden doen vooral West-Europese landen mee. Bij Bjorn Knopper, Thomas Notermans en Suzan Ruijtenberg stonden we even stil. In deze rij horen nog Timo Oud, die in 1996 in de vier zonder uitkwam en daarvoor in Nederland moest blijven en Alex van der Gaag, die in 2005 in de jongensacht in Eton startte. Alex werd in het eeuwjaar nog dubbel Nederlands kampioen. In de ongestuurde vier wist hij in een combinatieploeg van Willem III en De Amstel eerst bij de Senioren B en daarna bij de junioren beslag te leggen op de eerste plaats.

Dat de Coup evenzo een goede start is voor toekomstig succes moge blijken uit het volgende. In 1992 roeiden Jaap de Vries en Robert van der Vooren in een twee – zonder in Zwitserland. Robert ging door in zijn seniorentijd bij Euros (Twente). Hij maakte daar deel uit van de zogeheten Twentevier, een lichte vier die bij bondsbonzen als rebels werd ervaren, maar die zich een doel had gesteld. De top halen! En dat deden ze. Na een mooie reeks van wedstrijden nationaal en internationaal kwam de ploeg op de Olympische Spelen in Sydney, waar de ploeg bijna de kleine finale won en uiteindelijk achtste werd maar wel met een tijd die ook een mooie finaleplaats in de A-finale had betekend. Maud Klinkers en Janneke Schuurmans hebben zelfs twee keer meegedaan aan de Coupe, in Frankrijk en in Nederland. En voor Maud geldt een zelfde verhaal als voor Robert. Bij Triton roeiend reikte zij naar de top met behoorlijk succes en ondermeer met brons en zilver op de wereldkampioenschappen. Uiteindelijk was zij ook nog in 2004 reserve voor de dames dubbeltwee bij de Spelen in Athene. De twee won daar brons.

Veel jeugd is doorgegaan bij andere clubs zoals Skadi, Euros, Nereus, Orca, en Triton. Sommigen succesvol, anderen misschien minder. Hun basis lag op Viking en het is te hopen dat zij dat altijd zullen waarderen.

Tot slot een woord om nog terug te gaan naar het verhaal van Charles van der Schoot. Ja, hij heeft gelijk. Het zijn de coaches die nodig zijn. Die bij weer en geen weer, dag in, dag uit bereid zijn geweest de meisjes en jongens te coachen. Die ook bereid zijn zelf weer te leren. Geweldig gedaan!

Ook is bij de materiaal mensen een groeiende betrokkenheid bij het wedstrijdroeien ontstaan. Het gevoel, dat zij delen in succes, moet heel prettig zijn voor hen. (BA)

Zie in de Bijlagen voor een overzicht van Nationale Kampioenen en Uitzendingen.

Junioresen achten

1979. Slag Babu Brahma,
Rence de Boer, Simon
Knappstein, Rien Pilon,
Michiel van Yperen, Marc
Genot, Marco Jeeninga, boeg
Ernest Alvarez, stuur Ries
Hendriks.

Viking heeft regelmatig op de Head geroeid met een
eigen verenigingsacht junioren.
Coach was meestal Peter Knappstein. Zo'n acht kon
nooit winnen van combinaties of ploegen van Cornelis
Tromp of Het Spaarne etc. Veel roeiers uit deze boten
hebben later wel succes gehaald in kleinere boten.

Junioren achten

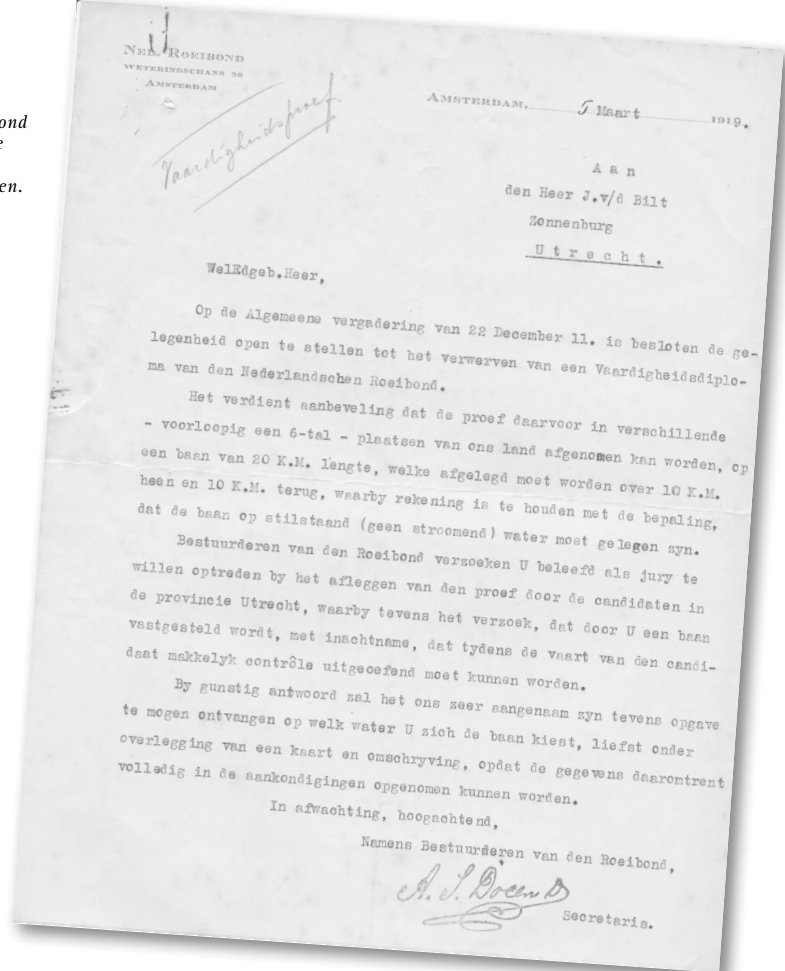

1992. Slag Timo Oud, Björn Knopper, Robert van der Vooren, Bram Harmsen, Jaap de Vries, Wouter Ruijssenaars, Jasper Reinbout, Jeroen Achterberg, stuur n.n.

1982. Slag Nico Temming, Guus Temming, Jan van Bakkum, Frank van der Plas, Robert Mekenkamp, Mike van Kleef, Gerard van Bruggen (invaller voor Renato Calzone), boeg Gerrit van Brakel, stuur Kees van Bakkum.

Brief van de Roeibond
aan Viking over de
instelling van de
vaardigheidsproeven.

Vaardigheids- proeven

*Wie roeit er wel aardig...
en wie is er vaardig?*

In principe zijn natuurlijk alle Vikings lid geworden van de roeivereniging om te roeien, en de meeste van hen zullen ook beweren dat ze kunnen roeien. Nou zal dat kunnen roeien voor de een nog heel wat anders inhouden dan voor de ander. Als je bedoelt dat je met een roeiboot vooruit kunt komen en dat je er niet regelmatig mee omslaat is dat natuurlijk al een bepaalde mate van kunnen roeien. Maar er is meer mogelijk. Je kunt je roeivaardig tonen.

De KNRB kent het fenomeen "Vaardigheidsproef". Je toont je vaardig in het roeien, je bewijst dat je het kunt, als je in het meest individuele boottype een bepaalde afstand kunt afleggen in een bepaalde tijd. Je moet voldoende roeitechniek hebben én voldoende fysieke conditie. Dat noemen ze dan kunnen roeien, er vaardig in zijn. De test is voor scullen in een éénpersoons boot dus skiff of C1x of enkelwherry, en voor boordroeien in een tweepersoons boot. Het gaat om wat langere afstanden en je moet redelijk doorroeien om de tijd te halen. Echt zwaar is de test niet, maar al slifferend in een feesttempo haal je het

*Jong en oud
op Viking is
roeivaardig.
Hier in 2001
de toen 80-
jarige Emilie
Voorhoeve en
de 11-jarige
Ide Hingstman.
Beiden deden in
2006 ook weer
hun vaardig-
heidsproef.*

Een vaardigheids-diploma uit 1936.

niet. Bij de eisen wordt rekening gehouden met leeftijd en geslacht. In sommige boottypen, vooral de gestuurde boten, mag je ook wat langer over de afstand doen. Voor de jeugd zijn er ook nog aanvullende eisen op het gebied van kennis van het roeien, dus bijvoorbeeld roecommando's en roemateriaal. Bij de volwassenen wordt die kennis zonder meer aanwezig geacht. Wie de proef haalt is dus roeivaardig en wie het niet haalt niet. Een beter examensysteem is eigenlijk nauwelijks te bedenken...

De eerste vaardigheidsproef op Viking werd 3 oktober 1920 afgelegd door vader en zoon P.H. Damsté. De eerste legde de afstand van 20 kilometer in de overnaadse skiff 't Vosje in 2:01 af, 14 minuten minder dan toegestaan. Zijn gelijknamige zoon roeide in de oefenskif Leander dezelfde afstand in 1:53, 7 minuten minder dan toegestaan. Een jaar later stelde Viking bij monde van P.H. Damsté sr. in de ledenvergadering van

de N.R.B. tevergeefs voor om de eisen te verscherpen. De eerste vrouw die 5 maal met succes een vaardigheidsproef aflegde en daarmee de gouden Piet Heinmedaille verdiende was in 1925 een Vikinglid, mej. J.B. Eerland.

De KNRB heeft als een van de eerste regels in haar statuten natuurlijk staan, dat ze de roeisport wil bevorderen. Men ziet dus graag dat veel mensen roeivaardig zijn. Er wordt dan ook jaarlijks een wisselprijs uitgereikt aan de vereniging die, bij volwassenen of jeugd, de meeste vaardigheidsproeven heeft gedaan. In het verleden werd er sterk rekening gehouden met het aantal leden

van de verenigingen. Viking was af en toe wel actief op het gebied van deze vaardigheidsproeven, maar greep bijvoorbeeld in het lustrumjaar 1981 met maar liefst 93 afgelegde proeven naast de prijs Nikkelen Nelis omdat een kleine vereniging relatief nog net wat beter had gescoord. Dat gebeurde een paar keer achtereenvolgend

WEL EN NIET

Natuurlijk wilde Viking ook in het Eeuwjaar weer de KNRB-prijzen winnen. In juni werd er al een vaardigheidsdag gehouden met in totaal 33 deelnemers. De KNRB reikte tot onze verrassing op haar Roeidag in oktober al de prijs voor de jeugd/junioren uit aan Viking voor onze 24 aangemelde proeven, maar de actie om tot 50 junioren en 100 senioren te komen was toen nog nauwelijks begonnen. Een misverstand. Viking zal dus zeker wel de prijs voor de senioren in 2007 gaan winnen. (CvW)

Jeugdcommissaris
Janneke
Voltman met de
Vaardigheidsprijs
voor de jeugd
voor 2006 van de
KNRB. In 2007
volgt die voor de
senioren.

toen de "aanmoedigingsprijs" zo meer op een "ontmoedigingsprijs" begon te lijken heeft Viking in 1986 het initiatief genomen om voor het doen van vaardigheidsproeven een speciale dag in Utrecht te houden, de Landelijke Vaardigheidsdag, met een prijs voor de vereniging die gewoon de meeste proeven liet noteren.

In 1988, 1994 en 1997 won Viking ook de Nikkelen Nelis van de KNRB met respectievelijk 95, 94 en 30 proeven. De Vaardigheidsdag is in 2006 al weer verwaterd. De KNRB reikt haar prijzen, voor senioren en voor jeugd/junioren, nog wel elk jaar uit, maar maakt eigenlijk voor het fenomeen vaardigheidsproeven nog nauwelijks reclame.

In het verleden kende het district Utrecht ook nog een eigen vaardigheidsproevenprijs, die wel herhaaldelijk door Viking gewonnen werd (1947, 1950, 1954, 1955, 1956). (EA, CvW)

Toerroeien

De eerste decennia van haar bestaan was Viking een echte toerroeivereniging en tot op heden wordt deze tak van de roeisport enthousiast beoefend. In de hele geschiedenis van onze vereniging zijn ontelbare tochten geroeid in binnen- en buitenland, al dan niet in verenigingsverband.

Een overzicht daarvan geven in dit eeuwboek was ondoenlijk en een bepaalde tocht er uit lichten altijd arbitrair. Wij hebben er voor gekozen om het lange verslag van één van de indrukwekkendste tochten (van Bazel naar Utrecht in 1952) waar we weet van hebben hier ingekort weer te geven. Het volledige artikel van Eduard de Nooij staat in de Waterkampioen van maart 1953.

“De boot was de in 1947 gebouwde Frigga (lengte 780 cm, breedte 111 cm, breedte w.l. 88,5 cm, holte 32 cm, gewicht 110 kg, aantal gangen 6, houtsoort mahonie). De roeiers waren Loek Couvée, Coos Ploeg, Sonja Voors, en Eduard de Nooij. De Frigga maakte de heenreis naar Bazel aan boord van het m.s. “Koningin Juliana”.

“Voor de Frigga begon de tocht op 31 mei 1952, toen wij van de Vikingloods afvoeren om haar via de Biesbosch naar Rotterdam te brengen. Deze kleine tocht was voor ons tevens een test voor de grote reis: we hadden de complete uitrusting daarvoor aan boord.

10 Juni zwaaiden wij de Frigga uit in Rotterdam; de 29^e Juni vonden wij haar in Bazel terug

als gast van de “Baseler Ruder Club Blau-Weiss”, waar zij door de goede zorgen van de kapitein van de “Koningin Juliana” te land was gekomen.”

“’s Maandagsmorgens vonden er eerst enkele ceremonieën plaats, ter gelegenheid van de verjaardag van een lid der bemanning, waarna we om 11 uur vertrokken na een inspannende wedstrijd tussen beschikbare “tonnage” en onmisbare bagage. Dat inpakken viel niet mee die eerste keer; later ging dat steeds sneller, ook al omdat de immense zak met levensmiddelen, die wij uit Nederland hadden meegenomen, steeds verder ineenschrompelde. Iedereen stond er versteld van (ook de douane keek belangstellend en wel ietwat achterdochtig toe) dat in zo’n wherry zoveel gestouwd kon worden. Van de weeromstuit nam één onzer ook nog een meer dan half versleten paar kousen van een matineuze zwemmer mee; je kunt tenslotte niet de hele garderobe van je metgezellen al aan het begin van de tocht uit je hoofd kennen.

Goed, daar gingen we dan met een vaart van een kilometer of 15 (langzaam roeiend!) op de

Van Bazel naar Utrecht met de Frigga (1952)

sluis van Kembs af, die we spoedig bereikten, na een bezoek aan de grote stuw, die de Alt-Rhein haar meeste water onthoudt. De ontvangst bij de sluis was echter niet zoals wij in Holland gewend zijn: de sluiswachter wilde ons niet schutten (was bang, dat wij om zouden slaan). Het enige, wat men ons had aan te bieden, waren wat onvriendelijke Duitse woorden, en gelukkig een drinkwaterkraan, die een levensvoorwaarde bleek te vervullen, daar we nu wel gedwongen waren om onze boot en alle bagage hetzij over een 800 meter over grote keien te dragen en dan direct in de Alt-Rhein te zetten, hetzij over 2 maal ca 150 meter te dragen over twee dijken en de tussenliggende afstand te varen. Wij deden het laatste, onder een gloeiend hete zon, en met tientallen bloeddorstige horzels om en op onze lichamen.

Dinsdagmorgen gingen we dan de Alt-Rhein af, nu een idyllisch stroompje, waar het flink uitkijken is met varen door de stroomsnelheid en de tientallen stroomversnellingen en ondiepten. We konden ons niet voorstellen, dat hier een half jaar terug, voor de sluiting van de stuw, de grote Rijnschepen voeren; maar toen was het waterpeil ook 5 á 6 meter hoger. Nu schoof de Frigga met haar zandstrook af en toe vlak over de keien; soms zag het er zelfs gevaarlijk uit, maar we kwamen er gelukkig veilig door, zij het ook, dat we enkele keren moesten uitstappen om de boot voorzichtig verder te loodsen.”

“Er viel hier (Chalampé) echter niet veel in te kopen, daar alle levensmiddelen eenmaal per dag op bestelling van een in de buurt gelegen stadje werden aangevoerd.

Zo beperkten we ons dus maar tot wat limonade en een praatje met de cafébeheerders. Weer naar de boot terug, die nog rustig op het strandje lag, snel op stroom en weer verder, want onze honger was nog steeds niet gestild (we hadden reeds twee dagen op brood en cho-

Van Straatsburg naar Utrecht met de Frigga (1961).

cola geleefd). We roeiden door naar Breisach, een Duits stadje, waarvan het oude gedeelte, tegen een heuvel gebouwd, ondanks (of dankzij?) ernstige oorlogsschade een schilderachtige indruk maakte. Een klein werkhavekje aan de voet van de heuvel bood een geschikte gelegenheid de boot te meren. Edoch, juist was een sleep voor de haveningang aan het manoeuvreren, op stroom wachten ging niet, daarvoor was de stroom te sterk. We besloten dus het risico te nemen en schoten

tussen twee schepen van de sleep door de haven in, onder de waakzame ogen van de sleepbootbemanning.”

“We roeiden een poosje midden op de rivier, toen we van Duitse kant aangeroepen werden om naar de wal te komen: de douane. De Zollbeamte ontvingen ons vriendelijk, controleerden pas en deviezen en vroeg naar smokkelwaar: “Kaffee?” “Jawohl.” “Wieviel denn.” “Ein Kilogramm.” “Hahaha, schon gut!” Verder geen controle. We voeren het kanaal naar Karlsruhe voorbij en legden pas aan in het haventje van de Franse bezettingstroepen vlak boven Speyer.”

“De Loreley oefende ook op ons grote aantrekkingskracht uit en we kampeerden dan ook aan de buitenkant van de haven-dam van de Loreley-haven op een miniem strandje. Aan de overkant was een officieel kampeerterrein, propvol tenten; wij hadden ons kleine plekje vorstelijk alleen.”

“Dan moeten we toch nog ook vermelden de gastvrije kapitein Figge van het sleep-schip “Damco 7”, die ons bij Ruhrort aan boord nam en bij Utrecht weer afzette.

Dat was erg plezierig, want over de mooie Boven-Rijn hadden wij zo lang gevaren, dat we voor de Beneden-Rijn na Keulen, die zeer veel op onze Waal lijkt, weinig tijd meer hadden.”

Oude veteranen

De aanschaf van de Utrecht in 1964 gaf aanleiding tot het vormen van ploegen en daaronder was een seniorenploeg die voornamelijk uit dertigers bestond en één uitzondering kende, de toen 51-jarige Boelo ten Have. De acht werd samengesteld uit een zaterdagochtend ploeg die meestal wel een vier op het water kon brengen, aangevuld met wat minder regelmatig roeiende Vikingleden.

Met dertig jaar was je veteraan en zo werd het ook algemeen gezien en gevoeld. Als stuurvrouw was Jeanette de Groot uit de hoedjesvier tevens degene die de ploegdiscipline hoog in het vaandel droeg. Wie op zaterdag was verhinderd zorgde zelf voor vervanging (altijd een jongere broeder). Dat leidde tot het regelmatig uitgaan in de acht.

Het zou drie jaar duren voor de ploeg, inmiddels aangevuld met een drietal “nieuwe” oud-wedstrijdroeiers, het ambitieuze plan opvatte om deel te gaan nemen aan de veteranendivisie van de Head of the River, een onder wedstrijdroeiers alom bekende voorjaarsklassieker. In het voorjaar van 1969 werd dit een feit en daarmee werd een start gemaakt met de Viking veteranenacht,

*Een van de eerste achten van “oude veteranen”:
slag Alphons Katan, Hein van Drogenbroek, Boelo ten Have,
Charles van der Schoot, Bote Bruinsma, Eduard de Nooij, Henk Hagen,
boeg Jan Buys, stuur John des Tombe.*

die nu nog immer aan dezelfde wedstrijd deelneemt. Zij het dat van de oorspronkelijke bemanning alleen de stuurvrouw inmiddels weer deelneemt en alleen de schrijver deze regels nog als roeier in de ploeg zit. Maar de ploeg is sindsdien blijven bestaan en aan de

Head is vrijwel zonder uitzondering deelgenomen als belangrijkste jaarlijkse evenement. Dat is niet altijd even soepel verlopen, maar dat zou ook teveel gevraagd zijn van een beperkt aantal mensen die de sport zolang een warm hart hebben toegedragen. De stuurvrouw was een tijd lang uitgevaren naar een verdere bestemming en derhalve niet meer beschikbaar. Pas vele jaren later na haar pensionering is zij in de regio teruggekeerd en heeft haar oude stuurplaats weer met verve ingenomen.

Harde kern

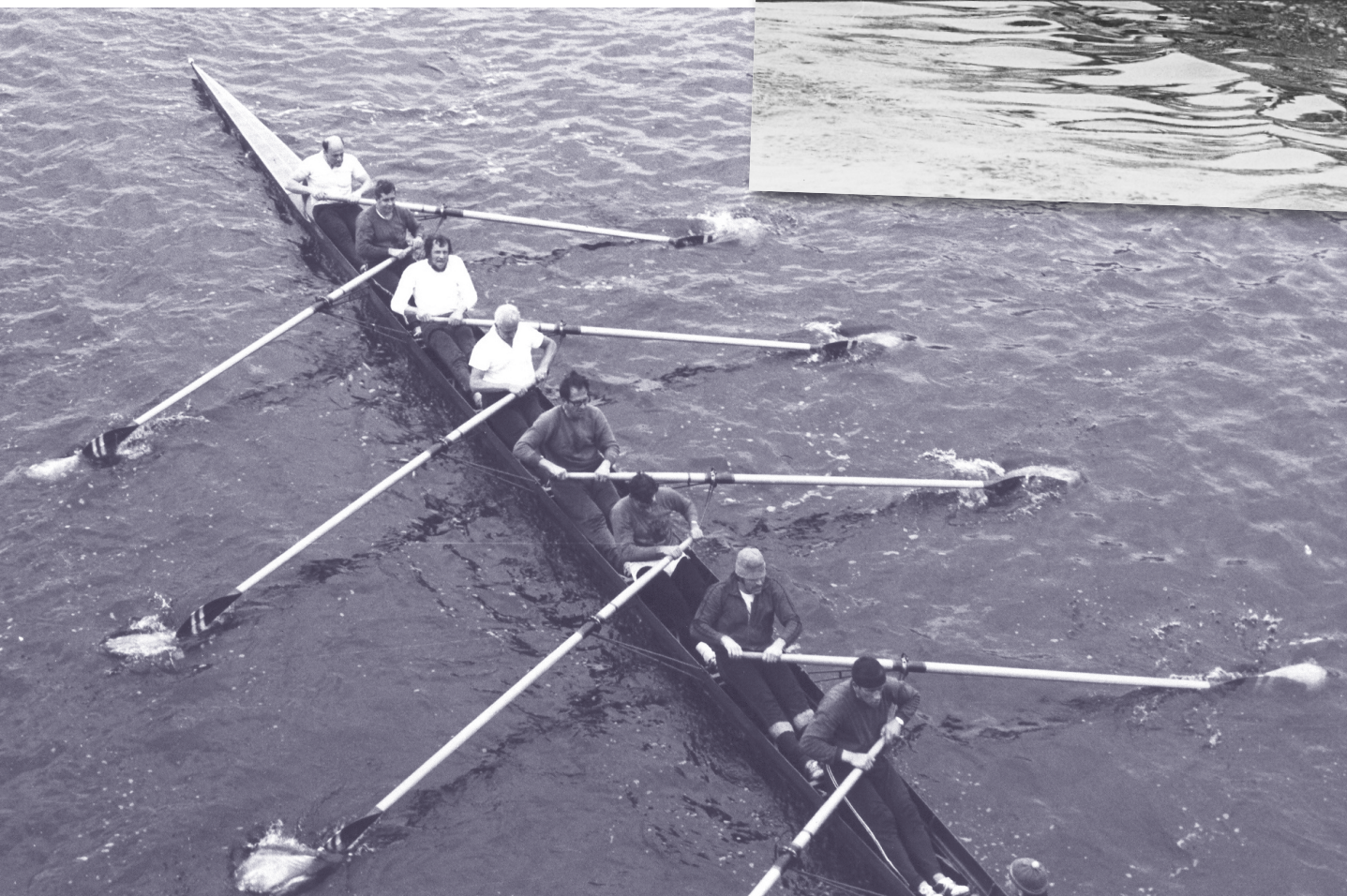
Zijn er nu speciale kenmerken te noemen die een ploeg zo een langdurig bestaan geven? Dat weet ik wel en niet, wat ik wel weet zal ik opsommen.

De ploeg moet een harde kern bezitten, die elkaar aanvoelt en waarmee je regelmatig een plezierig roeigevoel beleeft. Dat schept een band. Ook de gezamenlijke wil het steeds beter te laten lopen door oefening en concentratie moet er in gebakken zitten. Dan de wil om je te meten met andere ploegen via roeiontmoetingen/wedstrijden.

Opstelling vroeg 70-er jaren; slag Jan Speyer, Hans Bleijenberg, Louk Couvee (op Hollandia 1973 in de boot overleden), Charles van der Schoot, Boelo ten Have, Rolf Kok, Paul Schuckink Kool, boeg Peter Egyedi, stuur John des Tombe.

Head of the River 1986. De Viking 50+-ploeg wint in 29.49.75 in de boot Utrecht. De ploeg bleef een paar jaar in deze samenstelling en won veel op Heineken Vierkamp en Head. Vanaf boeg; Arnold Douwes, Rolf Kok, Jan Gerard Brat, Hein van Drogenbroek, Roel Blok, Ronald op den Orth, Wim Dermer, slag Theo Gieling, stuur Jos Steehouder.

Beleef je aan dit alles plezier dan is er geen reden om er mee op te houden, dus blijf je bestaan. Een goede en enthousiaste coach is bij een gemotiveerde ploeg niet weg te denken. Dit alles lijkt wel erg simpel, de werkelijkheid is grimmiger. Hoe groter de ploeg, hoe meer kans dat de een of ander de ploeg verlaat. Dan moet je ronselen bij oude ploegmaten die je kent en er moet iemand zijn die dit voor de ploeg wil regelen. Er valt bovendien heel wat meer te regelen, het voert te ver dit alles hier op te sommen.

Genoemde criteria zijn alle op onze ploeg van toepassing geweest. De lijst van deelnemers vanaf het begin telt meer dan 50 ploegleden. De ploeg is menigmaal geïmplodeerd, en steeds weer tijdig hersteld. De inzet was wisselend maar voornamelijk goed, vrijwel steeds werd meegedraaid in de voorste gelederen bij wedstrijden en we hebben menig blik getrokken. De harde kern is nooit zo hard geweest als nu en de harmonie was doorgaans zeer goed. Het aantal ploeganecdotes zo groot dat het ophalen van deze herinneringen menig koffie-uurtje opvrolijkt, temeer daar deze verhalen steeds in sterkte toenemen. Enige ervan wil ik u niet onthouden.

Gebitten

Jarenlang hadden we als boegroeier een gepromoveerd hervormd predikant, die het tot secretaris van de Nederlands Hervormde Kerk heeft weten te brengen. Geestelijk van een andere orde dan de overige ploegleden. Naast een veel te hoge bloeddruk, waardoor hij altijd een rood hoofd had, had hij zijn mond gevuld met een volledige gebitsprothese. Tijdens de laatste halen van een bekende voorjaarsroeiontmoeting, die tot op het bot werd uitgevochten, schoot deze prothese vanuit zijn mond direct te water en verdween al gapend in de diepte, waar hij vermoedelijk nog ligt. Een hartgrondig en duidelijk verstaanbaar G.V.D. klonk uit de getergde mond. Arnold Douwes heeft die avond “wegens omstandigheden” niet aan de gezamenlijke maaltijd deelgenomen.

Een dergelijk voorval was bij een ander ploeglid niet mogelijk. Deze legde

een soortgelijke prothese tijdens het roeien tegen de kielbalk van de boot tezamen met andere attributen waaronder een ring met een ruime kilo aan sleutels. Toen de boot tijdens een wedstrijd met harde wind wat water had gemaakt, bleven de sleutels liggen maar de prothese begon heen en weer te drijven en verscheen bij iedere haal eventjes in het blikveld van het voorzit-

tende ploeglid, die daardoor steeds uit zijn concentratie gehaald dreigde te worden.

Hetzelfde ploeglid had voor de wedstrijd zijn riem wat opgeruwd teneinde een betere grip te waarborgen. Bij het instappen bleek hij de verkeerde riem te hebben opgeruwd waar toen een ander ploeglid dankbaar

Heineken Vierkamp 1995. In de opstelling vanaf boeg; Karel Westerling, Rob Bleijenberg, Michael Strauss, Gerard Leerink, Hein van Drogenbroek, Frannie van Essen, Jan Gerard Brat, Ronald op den Orth, stuur Paulien Westerling-van Steenis.

Hoe ouder, hoe gekker? Karel Westerling klimt op zijn stoel en houdt een "boegenpraatje" bij het Ledendiner van 2000.

gebruik van maakte. De tijd ontbrak om alsnog zijn eigen riem te behandelen.

Weer een ander ploeglid ging, om de tijd te doden voor de finale training van een internationale wedstrijd, een stevige wandeling maken gewapend met kaart en kompas. De geplande terugweg werd door een te steile helling dermate bemoeilijkt dat de laatste training voor de wedstrijd niet is doorgegaan.

Bij een Non Stop Viking Dag lag onze zeer gemotiveerde vier aan de start, maar bij het "Af!" was de

tegenstander al weg en startten we eerst nadat we twee bootlengtes achter lagen. We verloren de race over 250 meter. Bij navraag aan de slag waarom hij zo traag van start ging antwoordde hij zeer serieus, dat ook bij wedstrijden eerlijk het langst duurde. Hem is toen aan het verstand gebracht dat het bij wedstrijden er juist om ging dat er om de kortste tijd werd gestreden. Hij distantieerde zich van de ploeg.

Toen ik mijn ploegmaat ophaalde voor een lange auto-tocht naar München om daar FISA veteranen wedstrijden te roeien nam ik de bocht wat ruim en schoven er

enige rijk bloeiende, diep gewortelde hortensia's achter de bumper, zodanig dat de daaronder hangende nummerplaat niet meer waarneembaar werd. Het weer was slecht en wij kwamen laat bij ons hotel aan. De volgende ochtend reden we richting roeibaan, juist op het moment dat de oostelijke randweg na jaren felle strijd gereed was. Wij sloten direct aan achter een politiecordon en een rij auto's van officials. Aangezien onze auto rijkelijk met bloemen was getooid leek het erop dat wij tot de officials behoorden en we werden luide toegejuicht. Mijn ploegmaat heeft zich later wel afgevraagd hoe het toch kwam dat de mooie rij hortensia's op zijn landgoed er zo gehavend bij stond. Bundeskanzler Helmut Kohl, die de opening vanaf een plankier verricht had, zou het hem zo hebben kunnen vertellen.

Gezonde sport

Zou dit rijke verleden mede debet zijn aan het nog immer voortbestaan van onze ploeg? Of is er een element van nimmer opgeven in de ploeg ontstaan? Wellicht is het ook een gezonde sport die je niet tot stoppen dwingt. Maar als het wedstrijdelement er uit verdwijnt en je slechts roeit om de wedstrijd uit te roeien dan zal de ploeg het niet overleven. Dan lijkt de strijd gestreden. Het is wel opmerkelijk dat toen Boelo ten Have van enige jaren over de vijftig in onze beginjaren door Ouderkerk liep in gezelschap van ons dertigers er gefluisterd werd; "Daar loopt een echte veteraan." Van trots werd hij nog enige centimeters langer. Inmiddels is de ploeg gemiddeld 68 jaar en zijn er vier de 70 jaar gepasseerd. Dat was begin jaren 70 ondenkbaar. Er is veel veranderd sindsdien, maar de snelheid per kilometer op wedstrijden heeft er nauwelijks onder geleden. Dat is ook opmerkelijk. (HvD)

Vikings Jonge Veteranen

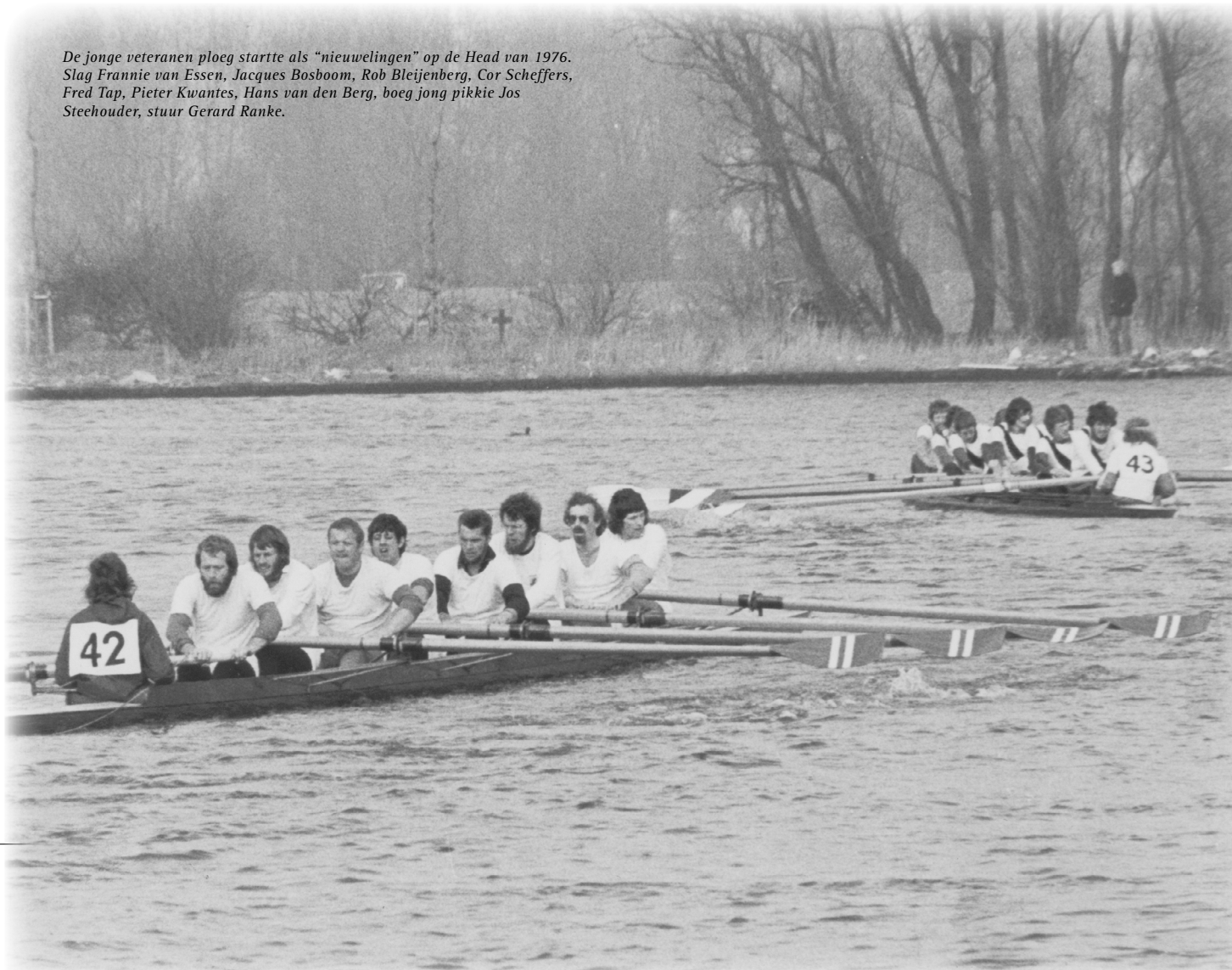
Van dat imago "jonge veteranen" komen wij gelukkig nooit meer af, want er was immers al een oude veteranenploeg en die is er nog steeds!

De roeiers en de wedstrijden

De jonge veteranen ploeg (27+) werd geformeerd in 1976 en startte in dat jaar als nieuwelingenploeg op de Amstelhead omdat op boeg van de oude boot "Utrecht" een jong 18-jarig pikkie Jos Steehouder (met niet zichtbaar donsbaardje) zat, die in dat jaar net zijn eindexamen op de middelbare school had gedaan! De anderen, Frannie van Essen (met baard), Jacques Bosboom (met baard), Rob Bleijenberg, Cor Scheffers, Fred Tap (met baardje), Pieter Kwantes (met baardje), Hans van den Berg (met baardje) en stuurman Gerard Ranke kwamen qua gemiddelde wel ruimschoots boven de jonge vet-leeftijd van minimaal 27+, maar het verschil tussen jong en oud mocht niet meer zijn dan 12 jaar! Wij haalden in dat jaar de finish omdat een lieve Argoosche even voorbij het Kalfje tot haar middel het water in liep om de stuurman zijn verloren stuurtoew aan te reiken! Zij kreeg een mooie bos bloemen thuis gestuurd.

Het volgende jaar begon de versterking van de ploeg met Arie Oud (met baard) en Hans van Oostrom. De techniek werd erin geslepen door Paul Schuckink Kool en in 1977 haalde de ploeg al de krant door de DD-race te winnen. Paul kwam soms rechtstreeks uit Kaapstad of Brazilië via Schiphol om ons op de fiets en in de stromende regen, met zijn kostuum nog aan, te coachen. Paul S., in die tijd voorzitter, kwam in het nauw door de schitterende nieuwe Empacher met de naam Couvee, genoemd naar de overleden Louk, voor de wedstrijden

De jonge veteranen ploeg startte als "nieuwelingen" op de Head van 1976. Slag Frannie van Essen, Jacques Bosboom, Rob Bleijenberg, Cor Scheffers, Fred Tap, Pieter Kwantes, Hans van den Berg, boeg jong pikkie Jos Steehouder, stuur Gerard Ranke.

VERKEERDE BOOT

Natuurlijk waren er ook wel Vikingers die wat jaloers waren op die jonge veteranen, die jaar op jaar hun divisie van de Head wonnen. Dus als je die eens te pakken kon nemen, ja, dat zou toch wel leuk zijn.

En er kwam een kans in een jaar dat er in één weekend de DD-race in Den Haag was en de Batavierenrace in Bodegraven. De nooit-iets-winnende clubacht zou in de oude Utrecht aan de DD-race mee doen en de superieure jonge veteranen in de topboot Couvee aan de Batavierenrace.

Op de vrijdag voor de wedstrijden kwam de botenwagen van Thêta naar Viking. Natuurlijk was er weer niemand van de heren jonge veteranen aanwezig om te helpen met het opladen van de boten. De jonge carrière-makers hadden dáár immers geen tijd voor...

Wel op de loods aanwezig – zoals bijna altijd – waren ene P. en ene C. Immer behulpzame jongelieden met een lichte ergernis aan “zij die er nooit waren bij het opladen”. En er ontstond een idee... De boten werden opgeladen, de Thêta-mannen reden glimlachend weg.

P. en C. namen een biertje op de goede afloop...

Op de zaterdag vonden de jonge veteranen in Bodegraven de oude Utrecht op het botenterrein. Ze waren stomverbaasd, roeiden hun wedstrijd, werden tweede in plaats van traditioneel eerste. Op de zondag vond de clubacht in Den Haag tot haar grote verrassing het topschip de Couvee. Van het roeien daarin hadden ze tot dan alleen maar mogen dromen.

Ze scoorden meteen wat hoger. En de botenwagencompagnie van Thêta? Die genoot op zijn jaarvergadering van het VAT BIER dat die twee Viking-snoodaards hen gegeven hadden voor deze “vergissing”.

Na al die jaren met plezier bekendgemaakt.

Ene C.

Hier wel allemaal veteranen. Slag Frannie van Essen, Hans van Oostrom, Arie Oud, Pieter Kwantes, Rob Bleijenberg, Fred Tap, Hans van den Berg, boeg Cor Scheffers, stuur Jaqueline Knappstein.

toe te delen aan de snelle jonge Vets terwijl de oude Vets meenden, gezien hun wedstrijdverleden, meer recht op dat ranke schip te hebben. De oudjes weken boos uit naar Cornelis Tromp in Hilversum en enkele zijn daar als lid blijven hangen!

Pauls opvolger was good old Charles van der Schoot en die was als coach minder subtiel en tactvol. Twee uurtjes interval van 50 harde halen met daartussen steeds een minuutje rust was een gebruikelijke training. Met tijdens de wedstrijd op de Amstel het opvolgen van zijn bevel “Val aan Viking”, bij het oplopen en passeren van een ploeg, begon in de 32 +- divisie pas echt de victorie. Van den Berg, Tap en Bleijenberg hadden in 1978 plaats gemaakt voor Maus Barendrecht, Friso Vrisou van Eck (met baard) en Eugene Broecheler. De getalenteerde stuurvrouw Jaqueline Knappstein had toen alweer jaren de touwtjes in handen. Voor een periode van 6 jaar was de ploeg superieur en een kannibaal op alle wedstrijden, zoals de Amstelhead, DD-race, Batavierenrace, door alle blikken daar weg te slepen. Cor Scheffers werd in die tijd voorgoed opgeborgen op boeg maar toen hij één keertje niet kwam opdagen bij de Batavierenrace nam de oude coach Charles met geleende gypies in een korte broek ook zijn veteranenblik trots en glunderend in ontvangst! Enige wisselingen in de ploeg deerden de gouden acht niet. Peter Hingstman was een goede

vervanger voor Maus en de sterke Pieter Offens (oud Olympiër) verving Hans van Oostrom. Willem Boidin nam de plaats in van Eugene. Ook Hans Huizinga (oud Olympiër) deed enige jaren mee en Bert Appeldoorn (met snor en toen net zonder baard) was inmiddels tot de acht toegetreten.

Rond het midden van de jaren tachtig kwamen er met regelmaat grote wisselingen in de ploeg. Voormalig Orcaan Jan Geursen (met baard), inmiddels overleden, roeide enkele jaren mee en daarna ontstond er eind jaren tachtig begin jaren negentig een andere vaste samenstelling van de ploeg. De oude garde Schefers, Kwantes, Oud en Appeldoorn werd aangevuld met Albert Wittkamp, Rik Vos, Pieter Duncker, Jim van Steenbergen, Carel Reuser en de jonkies Ruud van Ginkel, Rob Bilderbeek, Tom Berlee (slechts een jaartje) en Willie Ambergen. Tenslotte waren begin 2000 Peter Hingstman en Frannie van Essen weer in de jonge vet-ploeg (gemiddelde leeftijd al ruimschoots 55+) teruggekeerd. Inmiddels heeft de ploeg 4 (oud-) voorzitters en nog enkele (oud-) bestuursleden in haar midden. Na 1984 werden de overwinningen schaarser maar in al die jaren daarna kwam de ploeg, pech uitgezonderd, meestal voorin de uitslagenlijsten voor.

De acht nam in 1992 deel aan de Fisa Masters in Wenen. Het 25-jarig jubileum werd gevierd door de Head of the River op de Thames te roeien, wat in het jaar 2005 met dezelfde ploeg werd herhaald! In het jaar 2000 ontbrandde wederom tussen de Vikingploegen de strijd om de gele nieuwe Empacheracht "Tessa". De eerste jaren wist onze ploeg de selectieraces steeds weer te winnen. In het jubileumjaar 2006 bestaat de Jonge Vet-acht 30 jaar! Cor Scheffers en Pieter Kwantes maakten die volle periode mee.

Stuurlieden

Na het vertrek van Jaqueline Knapstein, die al na een jaar het stuurtoew overnam van Gerard Ranke, nam Cor Lemstra op assertieve wijze de stuurpositie voor enkele jaren over. Daarna kwam Titia Zalme. Ook roeierskinderen en -echtgenoten bleken ideale stuurlieden; Timo Oud, Thijs Hingstman, Heleen van Essen en Hub Hingstman stuurden onbeveng en scherp als een mes tijdens de Head op de Amstel, als zij Peter Huigen ver-

vingen. Peter Huigen, die ruim 16 jaar geleden als onze vaste stuur tot de ploeg toetrad, staat met een grote stip bovenaan. In al die jaren kunnen wij het aantal keren dat hij moest verzuimen op één hand tellen. Zijn laatste wedstrijd, zo besloot hij, stuurde hij in het jaar 2005 tijdens de Head op de Thames in Londen. Sindsdien waarschuwt hij bij het instappen "mind the steps between the boat and the platform."

Jarenlang vaste stuurman Peter Huigen.

Coaches

De jonge Vets hebben altijd geluk gehad met deskundige coaches. Paul Schuckink Kool en Charles van der Schoot waren zoals eerder gemeld de coaches in de jaren van de grote successen. Ook de ervaren Peter Knapstein hield het daarna een paar jaar vol. Meestal als combinatie werkten Sijske Boomstra en Caroline Appeldoorn in goed overleg uitgekende trainingsschema's af, die zij kregen van de oud-Olympiërs Henk-Jan Zwolle en Tessa Appeldoorn. De coach en de roeier op één kussen, daar komt als frictie de duvel niet tussen! En tussendoor waren daar Boelo ten Have (wat heeft ie niet gedaan!), Peter Hingstman die herstelde van een blessure, en Bernie van Leeuwen die als tukker gelijk als toetredend lid langs de kant werd ingezet. Als inval-ler/coach werd jarenlang een beroep gedaan op Piet van der Horst.

Trainingen

De eerste 10 jaar dat de ploeg bestond werd er tot aan nieuwjaarsdag meestal naast de indoor alleen in de weekenden getraind. Maar daarna werden de trainingen tot medio mei opgevoerd tot 3 á 4 keer per week. Twee keer het kanaal op en neer als outing was heel gewoon. Maar door carrière en gezin kwamen vanaf medio jaren tachtig de doordeweekse trainingen in het voorjaar nog maar zelden voor!

Slagenparen

Frannie van Essen als vaste slag had in de begintijd altijd sterke slagpartners als Hans van Oostrom, Mous Barendrecht en Peter Hingstman achter zich. Arie Oud was meestal de vervanger van Frannie. Andere vaste slagen waren Albert Wittkamp en Carel Reuser. Ook Pieter Duncker heeft de ploeg een aantal jaren voorgeslagen.

Bijschrift bij prijs (blz. 162); de NSVD van 2000 hielden de Jonge Veteranen een reünie. Op de foto zien we Maarten Koolhaas, Hans van den Berg, Friso Vrisou van Eck, Rik Vos, Fred Tap, Jos Steehouder, Jaqueline Knappstein, Bert Appeldoorn, Frannie van Essen, Cor Scheffers, Cor Lemstra, Piet van der Horst, Peter Huigen, Sytske Boomstra, Arie Oud, Peter Hingstman, Pieter Kwantes, Bernie van Leeuwen, Carolien Appeldoorn en Harold Thijssen.

Boten

Het begon in de Utrecht, daarna de Meyboom (een leenboot van Triton). Na de eerste paar jaar werd altijd in schitterend materiaal geroeid. De splinternieuwe Empacher Couvee was jarenlang onze lijfboot. Tussentijds werd geroeid in de Jarl of Mjølner. Na 2001 had de ploeg wederom enkele jaren het voorrecht om na gehouden selectieraces in de nieuwe Tessa te mogen zoeven.

Lijflied

In mei 1993 componeerden Arie Oud en Rob Bilderbeek ter gelegenheid van het 25-jarig huwelijksfeest van Cor

Scheffers het inmiddels beroemde lied “De Veteranen-acht” naar de melodie van “Those were the days my friend”. Sindsdien wordt dit lijflied bij iedere gelegenheid uit volle borst door de ploeg gezongen. Tijdens het 100-jarig jubileumjaar zal het lied weer voorzien van actuele teksten vaak ten gehore worden gebracht.

The moment of swing

De Jonge Veteranen. Een ploeg die jaarlijks bestond uit minimaal 11 tot 12 roeiers en het al 30 jaar met elkaar volhoudt. Dan moet er iets bovenaards zijn, dat de roeiers aan de ploeg bindt. Het ultieme genot als de

boot in balans is, dat door het ritme het tempo schijnbaar moeiteloos kan worden volgehouden. Dat de boot lijkt te gaan zweven en je als roeier in trance raakt. Dat moment dat je als roeier maar zelden beleeft. Dat begint met “the moment of swing” en meestal niet langer duurt dan een paar minuten! Aan die hunkering blijkt ieder van ons nog steeds verslaafd. (CS, PK, december 2005)

De prijs voor de veteranen 32+ op de Head of the River won deze groep zes keer.

Dames veteranen, ruim 30 jaar jong op Viking

Op 26 maart 1972 deed Viking voor het eerst mee bij de dames veteranen op de Head of the River. Er was daartoe een verzoek van Willem III uit Amsterdam gekomen... Een historisch moment!

Het coachduo, Henk Hagen en Charles van der Schoot, kwam met de volgende ploeg op het water: Jo van't Zet (boeg), Koos Couvée (2), Sietske Langbroek(3) en Ans Warffemius (slag). De boot werd gestuurd door Suus van Ees. In het volgende jaar tekende bijna dezelfde ploeg voor de wedstrijd. Koos Couvée deed niet mee, Sietske schoof een plaats naar achteren en Ineke Freser nam de drie-plaats in. "De Duifjes van Henk" gingen sneller dan het jaar daarvoor!

In 1975 verscheen er weer een ploeg op de Head. Deze bestond uit Ieke Schiferli, Riana Bleijenberg, Ineke Freser, Gerda Kruithof en stuurvrouw Cecile de Kruijff. Charles van der Schoot, altijd in woord en geschrift aanwezig, omschreef deze ploeg als het Nonnenkoor van Père Hagen. Bijnamen waren niet vreemd voor damesploegen, Rob Bleijenberg die veel damesploegen heeft gecoacht sprak vaak van duifjes, patrijzen, soepkippen en kraaien, afhankelijk van de prestaties.

Een van de eerste verenigingsachten met dames veteranen. Slag Ieke (Steller-) Schiferli, Carolien Appeldoorn, Susan van Nieuwenhuijzen, Anneke Ebbink, Riana Bleijenberg, Gerrie de Haan, Arianne Bleijenberg, boeg Arjaan Gelderman, stuur Jaqueline Knapstein

Coach Henk Hagen vond dat hij wat te stellen had met zijn dames. Tijdens een training bleven ze maar weg en hij maar wachten en wachten achter de brug. Toen ze eindelijk weer verschenen kwam de aap uit de mouw. Bij een van de dames was de beugel uit de BH geschoten en dat vroeg nogal veel aandacht.

Er deden in 1975 maar liefst drie Vikingploegen mee op de Head, waaronder deze damesploeg.

In hetzelfde jaar werd Arianne Bleijenberg (weer) lid van Viking en kon Carolien Appeldoorn qua leeftijd doorschuiven naar het veteranenveld. Voor 1976 had dit tot gevolg dat een vier werd gevormd, die geleid

werd door Rob Bleijenberg, waarin naast eega Riana en zijn zus Arianne ook Ieke Schiferli en Carolien Appeldoorn zaten. Stuurvrouw was Jaqueline Knapstein. Ieke moest echter op de wedstrijd helaas vervangen worden door Lies Muller van Naarden.

In het jaarverslag van 1975 van Viking werd gemeld "dat bij de dames veteranen een algemene ombuiging naar het toerroeien

merkbaar was". Geschiedschrijvers kijken doorgaans terug en de schrijver kon niet voorzien dat een bloeiperiode was aangebroken.

De genoemde vier trainde door en nam in het najaar deel aan de veteranenwedstrijden van De Hoop en de Novembervieren.

In april 1977 deden 4 skiffs van Viking mee aan de Skiffhead. De eerste veterane Ieke Schiferli, die tweede

werd. Dit was het begin van een mooie Skiffheadloopbaan die haar diverse medailles zou opleveren. Op de wedstrijden van de Amsterdamsche Roeibond (ARB) startten Ieke en Carolien in de dubbeltwee bij de dames veteranen, waar zij tweede werden. Verder werd deelgenomen aan de FISA veteranenwedstrijden, die in het najaar op de Bosbaan werden gehouden. Dit was de eerste stap naar internationale deelname. De vier (Riana, Arianne, Carolien, Ieke en Jaqueline) onder begeleiding van Chris van Winden, werd daar tweede in de heat en derde in het overall klassement. Vervolgens stapte de vier in een

Voor de FISA-wedstrijden in Kerteminde (Denemarken) was door de Nederlandse damesploegen een afspraak gemaakt dat ze zich zouden opsplitsen in een veld met dubbelvieren en nu ook een veld met boordvieren. Anders zou het zo'n Nederlandse aangelegenheid worden bij de dubbelvieren en had men beter thuis kunnen roeien. Kennelijk was de afspraak niet echt duidelijk gemaakt: alle ploegen hadden ingeschreven bij de boordvieren.

verroeid in binnen- en buitenland (Tours, Nottingham). Ook roeiden zij in vieren soms met elkaar, soms tegen elkaar in combinaties. In het jaar van Nottingham,

acht om deel te nemen aan het demonstratienummer, want tot dan toe was het nummer nog niet uitgeschreven. De Viking/Hoop/Poseidon -combinatie werd nipt tweede. Het jaar 1977 was dus om verschillende redenen bijzonder.

De jaren daarna stonden vooral in het teken van het dubbeltwee roeien van Ieke en Carolien, waarbij heel wat Veteranenwedstrijden werden

verroeid in binnen- en buitenland (Tours, Nottingham), 1988, koos Riana Bleijenberg voor de skiff. Een bijzonderheid was dat Joeri Uittenboogaard, uitkomende voor De Zwolsche, geregeld tegenstandster en combinatieroeister was. Zij kwam in de jaren vijftig voor Viking uit en werd in 1954 en 1956 Nederlands kampioene in de dubbeltwee. In 1954 nam zij met Lide Kapelle deel aan de eerste Europese kampioenschappen voor dames in Amsterdam.

In 1980 kwam er nieuw bloed. Cecile Bruntink en Anneke Ebbink meldten zich bij de veteranen

dames. Cecile maakte deel uit van de vier die de Head roeide (stv. Ellen Silfhout) en ging samen met Ieke, Carolien en Riana later in het jaar in een boordvier naar Kerteminde (Denemarken) naar de FISA-wedstrijden. Anneke Ebbink stuurde de vier. Daar verscheen Viking ook in een combinatie-acht met De Hoop.

Het jaar 1981 was ook belangrijk. De groep vrouwen begon te groeien. Viking startte toen voor het eerst bij de Heinekenwedstrijden in een verenigingsacht en werd tweede van twee ploegen in het nieuwelingenveld, maar werd in de boeken gezet als winnende veteranenploeg van de driekamp. Op de Head werd er op grond van al gemaakte afspraken in twee combinatie-achten geroeid, De Hoop/Viking I en De Hoop/Viking II. In de eerste acht zaten Ieke, Carolien, Anneke, Arjaan Gelderman en stuurvrouw Jaqueline. In de tweede ploeg zaten van Viking Riana (die ontbrak bij de Heineken), Arianne, Susan van Nieuwenhuijzen, Yvonne Tazelaar en Marcella Joolen. Algemeen werd deze versnippering in combinaties niet toegejuicht en het was dan ook fijn dat er bij de FISA-wedstrijden in Heidelberg gewoon weer

Een veteranendamesploeg die meedeed met de Turfschipperregatta (50 kilometer) ontwaarde de Tritonroeier Menco Niemeijer in het water. Hij was omgeslagen. Zijn boot bleef in het riet en hij mocht in de dames C- vier mee, op voorwaarde dat hij een door de dames aangereikte Vikingtrui aan zou doen. Menco had geen keus en trok toen voor het eerst en waarschijnlijk het laatst een Vikingtrui aan. Overigens werden de dames in eerste instantie gediskwalificeerd omdat ze met hun zessen in de boot zaten en Menco op boeg hadden laten mee roeien. De wedstrijdarts greep in en zei dat de dames heel verstandig hadden gehandeld. Toen kregen ze de sportiviteitsprijs.

De nieuwste lichting op de Heineken Vierkamp 2005; slag Marja Veltman, Mirjan Klok, Gisela van Blokland, Heleen de Jong, Marielle Frumau, Dédé de Haan, Clarine Bronkhorst, boeg Janneke Voltman, stuur Lucreë van den Heuvel.

een Viking-acht was, gevormd uit bovengenoemde dames zonder Marcella en met Rina Oud op de stuurstoel. Rina zelf roeide nog in een dubbelvier.

In de jaren 80 waren er veel overwinningen van de dames veteranen bij de Heineken en bij de Head, een periode waarin Viking met de verenigingsacht zeer sterk was. In 1982 kwam er weer een kwaliteitsimpuls met de komst van Lia Loesberg en Iep Visser van Triton.

Iep Visser coachte de vier waarin Lia, Ieke, Carolien, Arjaan en stv. Anneke zaten. De ploeg won de FISA-wedstrijden en de Novembervieren.

In de jaren daarna kwamen er weer nieuwe roeisters bij: Hub Hingstman, Coco Wessel, Lisette Tap, Gerrie de Haan, Elise Boltjes, Gé van Drogenbroek, Elly Admiraal, Lucy Rombouts, Iep Visser (als roeister), Janneke Haagmans, Els Braaksma, Carolien Scheepstra, Clara Prins, Lia Kaboord en Maria

Head of the River 2003. Slag Dionne Puyman, Ineke Gorter, Ageeth Wahle, boeg Gerty van Duynhoven, stuur Thijs Hingstman.

Zonderland (als coach). Sommigen hadden ruime roei-ervaring bij onder meer Argo, Triton, Orca en Aegir, anderen brachten de Vikingervaring mee. Sommigen bleven korter, anderen bleven langer en zijn er nog.

In allerlei samenstellingen roeiden deze dames veel wedstrijden in Nederland en bijna altijd de FISA-wedstrijden (1983 Praag, 1984 Gent, 1985 Toronto, 1986 Bled, 1987 Lila Edet, 1989 Vichy, 1990 Viareggio).

Nieuwe gezichten in de acht zijn Rina (Oud-)van Opstal op boeg, Carolien Scheepstra (4), Coco Wessel (5) en Lia Kaboord (6).

De jaren daarop kwamen Marjolein Schepel, Beatrix van Baaren, Joanneke Stamatiou, Carolien Eggermond en Sietske Boomstra in beeld. Zij gaven weer iets nieuws aan de bestaande groep, waaruit sommigen weggevallen waren.

Sietske pakte in 1993 haar eerste skiffplak bij de veteranen. Met Coco vormde zij een ijzersterk duo in de twee-zonder en won zij onder meer in Keulen (1992) en

*Heineken Vierkamp 2006.
De ploeg met slag Heleen
Weststrate-Kapteyn, Calrion
Wegerif, Marjolein Schepel,
boeg Nieske Heerema, stuur
Thijs Hingstman.*

meer combineren met leeftijdsgenoten onder meer van De Amstel. Met hen werden verschillende overwinningen (waaronder de Head) behaald. Enkele dames, waaronder Hub Hingstman en Carolien Appeldoorn, vonden hun weg in de dubbelvier of acht met nieuwkomers en zij pakten af en toe een Headblik mee.

Tot die nieuwe mensen hoorden ondermeer: de gezusters Souverijn, Jessica van der Ley, Ellen Beverdam, Ellis Baayen en Anja Bakker.

Een aantal jaren terug hervonden oud-Orca dames zich op Viking in verschillende dubbelvieren. Clarion Wegerif met haar ploeg, waarin we Carolien Schooneveld, Nieske Heerema, Martien op den Velde en Heleen Weststrate tegenkomen, boekten al enkele overwinningen. Een andere dubbelvier met daarin o.a. Meike van Driel, Marjolein van Ruiten, Monique van Paassen en Maaïke Doeve kon zeker bekoren. Ook vrouwen die met elkaar bij Triton hebben geroeid vonden het plezierig in het veteranenveld bij Viking door te gaan.

Al weer enige jaren draaien er jongere dames achten mee: Janneke Voltman, Ilja Starrowsky, Marion Nooter, Marjolein Steller, Diana de Rijk, Dédé de Haan, Talitha van den Elst, Inge Valstar, Gisela van Blokland, Heleen de Jong, Marja Veltman, Mirjan Klok, Clarine Bronk-

horst, Marielle Frumau, Lucrée van den Heuvel... en allen die hier niet staan.

In het vorenstaande is de nadruk gelegd op Head, Heineken en FISA-wedstrijden. Maar natuurlijk waren er meer waar verschillende ploegen wisselend succes boekten. Een aantal wedstrijden: Batavierenrace, Alkmaar-Akersloot, Leerdam, Arkel Rond en de Dommel Regatta.

Terugkijkend: het damesveteranenroeien is springlevend, het mag nog levendiger. Vergeleken met de heren veteranen hadden de vrouwen relatief meer succes en waren met hun keuze in wedstrijden avontuurlijker.

En het laatste voorjaarsblik in de honderd jaar van onze club was voor: Clarion Wegerif, Marjolein Schepel, Heleen Weststrate, Nieske Heerema en stuurman Thijs Hingstman. Het was het enige Vikingblik van de klassiekers, Heineken en Head. Het was het blik voor de 250 meter op de Heineken. (CA)

Bij de FISA-wedstrijden in Bled (1987) was voor het eerst het nummer dubbelvier dames ongestuurd uitgeschreven. Dat was niet overal goed doorgedrongen. Er hadden zich gestuurde en ongestuurde ploegen ingeschreven, zo bleek. De organisatie wilde de loting niet veranderen en zo startten in enkele heats gestuurde en ongestuurde ploegen met elkaar. Viking ongestuurd, verloor van een gestuurde ploeg met allemaal oud-WK-gangsters. Viking bleek de snelste ongestuurde vier en kreeg ook een blik.

Wenen (1993). In de vier in Keulen wonnen zij nog een blik met Joanneke Stamatiou en Carolien Appeldoorn. In de tweede helft van de negentiger jaren was het rustig. Er waren wel veteranenploegen maar niet in de omvang als voorheen. Toen kwam het Sevilla project in 1999!

Vier vrouwen: Ageeth Wahle, Ineke Gorter, Gerty van Duijnhoven en Karen v.d. Berg werden door wijlen Peter Molenkamp klaargestoomd voor de FISA-wedstrijden in Sevilla. En zij hadden succes in hun dubbelvier!

Bij de Amsterdam Masters in 2001 wist Ineke nu in de dubbeltwee met Dyonne Puyman (met een Tritonverleden) ook weer blik te behalen. Als we Inge Valstar nog noemen hebben we de groep Gorter en Co redelijk in beeld.

Een andere ontwikkeling was dat de dames zich door leeftijd en aantal gingen verdelen over de leeftijdsklassen. Een vijftig plus groep met Jenny Koekkoek, Lia Kaboord, Ieke Schiferli en Gé van Drogenbroek ging

Clubachten

Deze clubachten van Viking hadden meestal veel inzet tijdens de training, en veel omzet daarna.

Slag Hans Allaart, Bert Appeldoorn, Jos van Wezel, Walter Vermeulen, Jan-Herman Meijer, Jan van Zwol, Pim Okhuyzen, boeg Kash Pherai, stuur Anne van Mourik in de aloude Utrecht.

Slag Erik Hummel, Rienk-Jan Andriessen, Willem Trip, Hans Wansink, Sjon Selles, Willem van den Berg, Paul Vriend, boeg Onno Gras, stuur Peter Molenkamp.

De eerste Vikingploeg die de marathon van Genève won, in 1980. Slag Ton Gruter, Fred Tap, Chris van Winden, boeg Peter Knapstein, stuur Gerard Ranke.

Marathonroeien avontuur op het water

Viking geniet landelijke bekendheid met haar marathon- of lange-afstandsgroeien. Dat is anno 2006 geen verrassing, gezien de niet-aflatende deelname van Vikings aan lange-afstandstochten in het hele land en daarbuiten gedurende de laatste dertig jaar. Wel is het natuurlijk zo dat de erkenning van deze vorm van roeien pas later heeft plaatsgevonden in de roeiwereld naarmate er meer deelnemers en niet te vergeten deelnemers kwamen en ook het aantal evenementen enorm toenam...

Wat is marathonroeien?

Marathon- of lange-afstandsgroeien is een beetje een vreemde eend in de bijt. Over wedstrijdsgroeien bestaat geen misverstand. Ook het onderhoudende fuif- of recreatiegroeien heeft zijn erkende plek. Het marathonroeien zit daar tussenin. Daarbij gaat het niet zozeer om explosief 'knallen', maar wordt wel het nodige gevraagd van het uithoudings- en improvisatievermogen van stuur en bemanning op alle mogelijke verschillende soorten roeiwater en weersomstandigheden. Hoewel honderden verenigingsgroeiers ieder weekend erop uit trekken, heeft de landelijke erkenning lang op zich laten wachten. Het is sterk te danken aan de inzet van Viking dat het marathonroeien door de KNRB is geadopteerd. Er is nu landelijke afstemming over de verschillende tochten met de lange-afstandskalender. Ook is duidelijk welke tochten een wedstrijdskarakter hebben en welke niet. Deze laatste heten ter onderscheid 'prestatietochten'. Zo is er voor elke lange-afstandsgroeier wat wils. Ook de jaarlijkse landelijke beker voor de roeier die de meeste kilometers volbracht (zag mede dankzij de inspanning van met name ons lid Willem Jan Merkies het licht), draagt bij aan het succes van deze tak binnen het roeien. Het wekt geen verbazing dat de eerste jaren deze beker veelal door Vikings werd gewonnen, te weten Willem Jan Merkies en Adrie de Bruijn, die ieder jaar ongekende aantallen kilometers roeiend aflegden. De laatste ontwikkeling is die van het zee-roeien. Met speciale boten (in de volksmond 'zee-vieren') zoekt men lastig water op.

Zo oud als Viking...

Natuurlijk worden er al lange afstanden verroeid, zolang Viking bestaat. Het jaarverslag van 1910 maakt melding van een derde prijs van een eenpersoons Viking-wherry die een tocht van 114 km van Arnhem naar Dordrecht aflegde. Zo treffen we in een Viking Nieuws van 1952 een verslag van een tocht vanaf Basel in Zwitserland. In 1961 wordt er geroeid van Straats-

Adrie de Bruijn werd ook twee keer winnaar van het marathonklassement.

burg naar Utrecht. Vermelenswaard is ook de megatocht Ingolstadt-Zwarte Zee van maar liefst 2500 km in 8 weken in 1969. Voorwaar marathon-roeien!

Bloeiperiode 1977-1990

Vanuit een wat bijziend perspectief op de laatste decennia kun je spreken van een tweetal bloeiperiodes van de lange afstand roeisport binnen Viking. De eerste bloeiperiode dateerde vanaf midden jaren zeventig tot eind jaren tachtig. Een groep enthousiaste roeiers met nu nóg klinkende namen, zoals Peter Knapstein, Gerard Ranke, Bert Appeldoorn, Pieter Kwantes en Chris van Winden pakte het avontuurlijke marathonroeien op. In 1977 startte het met de Ringvaartregatta waar een Viking/Orca combinatie deelnam met voor Viking Ton Gruter, Johan Bollen, Peter Knapstein en de onderweg ingevallen Ad van Ommen. Verder zagen we in de boot onder meer de latere bondscoach René Mijnders en ook al Chris van Winden, die toen Viking-bootsman was. Het aandeel Vikings was best groot voor een ploeg die als Orca-ploeg wilde starten (maar dus niet vol kwam). In 1978 deed een bijna volledige Vikingploeg (met een invaller van Gyas) mee aan de Ringvaart, waarbij de namen Fred Tap, Hans van den Berg en Cor Scheffers naar voren kwamen. Een ploeg bestaande uit Hans van den Berg, Fred Tap, Peter Knapstein, Pieter Kwantes, Gerard Ranke, Bart Kimman, Peter Prak, Ton Gruter en stv. Ellen Silfhout werd een jaar later, in 1979 dus, 13de. In hetzelfde jaar werd de Turfschipper Regatta aan het programma toegevoegd, waarbij Fred Tap en Cor Scheffers eerste werden bij de veteranen.

Dat jaar was ook de eerste deelname aan de echt grote Marathon, de Tour du Lac Léman (Genève): Ton Gruter, Peter Knapstein, Gerard Ranke, Fred Tap en Chris van Winden behaalden net niet de eerste plaats. "Roeien, 160 kilometer lang en toch een eindsprint", was de kop enkele dagen later in het Utrechts Nieuwsblad. Deze ploeg ging in 1980 gewoon door met de Eindhoven-Roermondtocht, de Ringvaart, de Turfschipper Regatta en tot slot weer Genève, waar nu wel gewonnen werd. Dat jaar zag je meer Vikingploegen op meer wedstrijden uitkomen. Aan het deelnemersveld werden toegevoegd mensen als Cor Lemstra, Alfred Schoots, Derk Elemans, André Lindenbergh en Hans Allaart. Ook kwam de eerste mixed ploeg met Ton Gruter, Carolien Appeldoorn, Gerard Ranke, Ieke Schiferli en Ellen Silfhout (stv.) uit op de Turfschipper Regatta. Evenals in 1980 deden er in 1981 twee ploegen mee in Genève, die in dat laatste jaar de eerste twee plaatsen behaalden. De ronde van Luik werd in het najaar weer een nieuwe uitdaging. Nieuwe namen in het veld van 1981 en 1982 waren inmiddels: Guus van Deventer, Marten Kroes, Bert Appeldoorn, Gilles van de Bunt, Jos van Wezel, Kash Pherai, Pim Okhuyzen en Jan-Herman Meijer. Het hoogtepunt van 1982 was de Keulen-

ROERLOOS GENÈVE

In 1980 waren er zelfs twee Vikingploegen vertegenwoordigd in de Zwitserse hoofdstad, welke beslag legden op de eerste en derde plaats. Een keer werd een 'snel roertje' meegenomen van een twee-zonder. Dat scheelde in nat oppervlak en dus snelheid. Na 50 km functioneerde het roer niet meer. Daarna legde de stuur de boot op koers en keek de bemanning naar de sterren...

Zij genoten het langst van de tocht op Lac Léman: ruim 19 uur waren ze onderweg. Slag Pim Okhuyzen, Jos van Wezel, Jan-Herman Meijer, Kash Pherai, stuur Bert Appeldoorn.

Utrecht tocht. Deze tocht, opgezet in het kader van het 600-jarig bestaan van de Dom, werd feestelijk afgesloten met een ontvangst door het gemeentebestuur. De enige ploeg die de Dom-Dom tocht deed bestond uit Peter Knappstein, Fred Tap, Guus van Deventer, Cor Lemstra en Chris van Winden.

Bij de Turfschipper Regatta van 1980 deed onder meer een mixed C-vier van Viking mee. Het weer was slecht. Harde regen, onweer met blikseminslagen dichtbij.

Viking-recordhouders op Genève (2de ploeg van boven, bij de start al als een speer weg): slag Peter Knappstein, Marcel Linssen, Gerard Ranke, boeg Derk Elemans, stuur Gerard van Bruggen.

De mixed-vier pikte onderweg een omgeslagen Triton-skipper (Menco Niemeyer) op, die in een Vikingtrui werd gehesen en moest meeroeien om warm te worden. Dit kwam hen bijna op een diskwalificatie te staan, omdat dit hoogst onreglementair was, waarmee een zekere overwinning zou verdwijnen. Zij waren namelijk de enige ploeg in hun categorie. De wedstrijddarts stak daar een stokje voor en zorgde er voor dat er tevens een niet bestaande sportiviteitsprijs werd toegekend. Fred Tap en Chris van Winden hadden in de dubbel-

twee de tweede tijd, maar werden tot hun verrassing tot winnaars uitgeroepen. De snellere twee van Breda had namelijk de noodlottige aanvaring met de Triton-skipper gehad, hetgeen hen nu op een diskwalificatie kwam te staan. Dat pikten Fred en Chris niet en zij gaven de prijs terug aan de organisatie, die dat weer niet accepteerde. Met een toespraakje van Chris hebben zij de prijs vervolgens weer zelf aan de Bredase twee uitgereikt. "Viking toonde zich sportief, voorkomend en innemend (bier!)", aldus het verslag in Viking Nieuws.

In 1983 was het helemaal raak. Ringvaart Regatta, Turfschipper Regatta, de 24 uur van Luik (260 kilometer), Genève en weer Luik (60 kilometer). Nieuwe namen van mannen, deels uit het wedstrijdveld; Renee de Boer, Babu Brahma, Gerrit van Brakel, Marten Kroes, Twan Jütte, Ries Hendriks, Marcel Linssen en Jan van Zwol. Bij de 24 uur van Luik roeide de ploeg met Bert Appeldoorn, Cor Lemstra, Marcel Linssen, Kash Pherai, Jan van Zwol, Hans Allaart, Gerrit van Brakel, Twan Jütte, Marten Kroes en Gerard Ranke 260 kilometer in een C-vier estafette.

In het voorjaar van 1980 deed er een Vikingploeg (Peter Knappstein, Fred Tap, Chris van Winden, Ton Gruter en Gerard Ranke) mee aan de wedstrijd van Eindhoven (Thêta) naar Roermond (Aeneas). De reden waarom er niet veel vaker Vikingploegen aan meededen blijkt uit het stukje dat Gerard Ranke in het Viking Nieuws schreef: "Op de Zuidwillemsvaart aangekomen begint het pas echt. Het landschap bestaat hier nog voornamelijk uit asfalt en vangrails en van het kanaal valt weinig meer te zeggen dan dat het recht is. Afschuwelijk recht. Dat is natuurlijk niet zo leuk roeien, daarom hebben ze er ook sluizen in gelegd. Afschuwelijk veel sluizen. Met groot verval. Afschuwelijk groot verval. En steile kanten, waar je je boot nauwelijks het water uit krijgt. Afschuwelijk steile kanten. Met bloemperkjes, waar je met boot en al doorheen moet, nou ja, moet, waar wij dus met boot en al doorheen gebanjerd zijn om aan de andere kant te komen. Afschuwelijke bloemperkjes. Wij kregen pijn in onze ruggen. Afschuwelijke pijn. Zodat wij rek-oefeningen moesten doen om weer te kunnen roeien. Afschuwelijke oefeningen. Dit is geen roeien meer, dit is niet leuk meer, dit is afschuwelijk! Nu is het opeens duidelijk, dat Theta deze tocht organiseert. Die lui hebben altijd meer gehouden van boten sjouwen dan van er in te roeien".

In 1984 werd deelgenomen aan een eendaagse tocht over de Weser (135 kilometer) en werd deelgenomen aan de eerste Rees (Dld.)-Deventer tocht over 100 kilometer door Simon Knappstein, Fred Tap, Guus Temming, Nico Temming en Chris van Winden.

Op de Turfschipper Regatta verscheen de eerste volledige damesploeg, bestaande uit Iep Visser, Chantal Leemrijse, Fransje van Beek, Jenny Vink en Carolien Appeldoorn. Het hoogtepunt had Genève moeten zijn: maar liefst vier ploegen van Viking namen deel, drie vieren en een twee. Echter het weer was zo onstuimig, de golven waren zo enorm hoog, dat na 50 kilometer de strijd gestaakt moest worden. Vuurpijlen gingen de lucht in, de reddingsbrigades moesten hun werk doen. Alleen de twee met Derk-Tjalling Hoeksema, Marcel Linssen en Twan Jütte had dit niet begrepen (?) en ging door....tot Montreux aan de andere kant van het meer, waar ze alsnog door de organisatie van het water werden gehaald.

De eerste damesvier op de Ringvaartregatta werd een feit in 1985: Fransje van Beek, Rian Eysermans, Chantal Leemrijse, Clara Prins en Anneke van Wezel vormden die ploeg.

Op Rees-Deventer werd Viking dat jaar vertegenwoordigd door vier ploegen. Deze race kende een zogenaamde Le Mans-start: alle roeiers moesten achter een hek staan, dat na een schot open ging. Iedereen moest hardlopend naar de boot om snel te vertrekken. De ploeg van Ries Hendriks, Pieter Kwantes, Jos van Wezel, Jan Verhoef en Bert Appeldoorn schoof de boot over het grind en de boot zonk voordat de Rijn werd bereikt. Na reparatie met sporttape kon de race toch nog vervolgd worden.

Zeer memorabel was de winst van de jonge meiden (juniores wedstrijdroeisters): Petra de Graaf, Muriël

Dit is een andere ploeg, maar Viking was inderdaad trendsetter met de eerste C4x+ op de Ringvaart Regatta. Hier slag Fred Tap, Jan Verhoef, Pieter Kwantes, boeg Bert Appeldoorn, stuur Chris van Winden.

de Heer, Carla Klein Gebbink, Natalie Tap en Ingrid de Vries. Zij bezorgden Viking zo een mooie prijs: een stel riemen.

Hongarije werd een nieuw doel: Ton Gruter, Peter Knappstein, Gerard Ranke, Fred Tap en Chris van Winden togen in 1985 naar Budapest om mee te doen aan de Szabados (60 kilometer). Zij waren niet gewend stroomopwaarts te roeien en bleven niet dicht genoeg aan de kant, zodat er geen goede tijd werd gevaren. Een beker kregen ze wel. Als beste (en enige) buitenlandse ploeg. Zo ging het maar verder in 1986: Ringvaart (3 ploegen), Rees-Deventer (4 ploegen), Genève (2 ploegen). Vermeldenswaard: een jongensploeg bij de halve afstand van Rees-Deventer: Jeroen Bakker, Bart Berenbak, Michiel Meurs, Remko Bak en Frim Appeldoorn. De meesten mochten nog geen brommer rijden. Een jaar later zou

deze ploeg met Joris Oud in plaats van Jeroen Bakker de volledige afstand doen.

En verder... de eerste dames die de 160 kilometer bij Genève deden: Fransje van Beek, Rian Eysermans, Paula de Korte (toen Orca), Ruth van Laarschot (toen Orca) en Chantal Leemrijse.

De Elfstedentocht was het hoogtepunt van 1987. Een damescombinatie Viking/Orca deed mee. Slechts zes

dames (!): Fransje van Beek, Rian Eysermans, Paula de Korte, Ruth van Laarschot, Chantal Leemrijse en Anneke van Wezel gingen in 22 uur en 48 minuten langs alle stempelposten. De mannen werden trots eerste in 19 uur, 9 minuten en 37 seconden. Negen mannen tekenden voor die overwinning: Renee de Boer, Pieter Kwantes, Marcel Linssen, Fred Tap, Bert Appeldoorn, Derk Elemans, Peter Knappstein, Chris van Winden en Jan van Zwol.

Vermeld moet worden de vierdaagse tocht met wedstrijd karakter van Koblenz naar Utrecht.

De race, die bij vele boten beschadigingen opleverde, werd verroeid door Gerard van Bruggen, Harrie Lantinga, Marcel Linssen, Gerard Ranke en Bastiaan Hendriks (stuurman).

Vikings introduceerde de dubbelacht op de Ringvaart Regatta. Slag Chris van Winden, Guus van Deventer, Peter Knappstein, Fred Tap, Gerard Ranke, Hans Allaart, aart Snoek, boeg Derk elemans, stuur Cor Lemstra.

Keulen-Utrecht in twee dagen, eerst 200 km en toen nog 70. Burgemeester Vos-van Gortel ontvangt de Vikings Guus van Deventer (links), Cor Lemstra, Chris van Winden, Peter Knappstein en Fred Tap in hun roeikleding aan de Oude Gracht en in Hotel Noord-Brabant.

ACHTERLIJKE DUBBELFLAPPERS

Viking introduceerde ook de C4x+ bij de Ringvaart, tot hilariteit van de dominante studentenploegen die boordroeiden. De 'achterlijke dubbelflappers' mochten dan ook een uur eerder vertrekken, omdat de wedstrijdleiding verwachtte dat ze veel te langzaam gingen met zo'n bak. De feiten: bijna een uur eerder in Delft en diverse pilsjes achter de kiezen toen de eerste achten binnen kwamen. Ook de dubbelacht werd door Viking in deze wedstrijd gelanceerd. Met de Corrie K. werd 50 km zonder roer geroeid met overtrekken sb of bb, ook door de bruggen van de Vliet.

In 1988 won Viking de Elfstedentocht weer. Nu met Frits Foekema in plaats van Derk Elemans.

Naast een damesploeg deed nu ook een juniorenploeg mee van 16- en 17- jarigen in een D-twee: Frim Appeldoorn, Remko Bak, Bart Berenbak, Vasco de Cocq, Michiel Meurs, Wiko Mocking, Joris Oud, Victor Wijnand en Marcel van Zanten. Ondanks twee gebroken riggers bleven zij 20 minuten binnen de tijd, de damesploeg redde het helaas net niet. Het waren zwaardere omstandigheden dan het jaar daarvoor, getuige ook het feit dat de winnende Vikingploeg er bijna 40 minuten langer over deed dan het jaar daarvoor.

ORKAAN DOORSTAAN

Over Eiland van Dordt schetste Vikinger Peter van de Beek een bijna filmische anekdote. Vanuit een morsig internetcafé in Nakuru, Centraal-Kenia, met een sub-optimale verbinding, mailde hij op 24 augustus 2005: "Tijdens het Eiland van Dordt rond 1997 kwam een Vikingploeg in een orkaan terecht. Ter hoogte van de afslag Hollands Diep, Dordtse Kil. Gifgroene lucht, donderklappen, hoge golven, kolkend water, angstaanjagende windstoten, windmolens die als Magere Heinen oplichtten aan de horizon, een onbestuurbare wherry, rondvliegende bomen, opwaaiende zomerhuisjes, lijkleke dertigers aan de riemen. Temidden van dat alles een onverstoorbare Willem Jan die op het stuurbankje er bij zat alsof ie elke dag een storm meemaakte. Die rust, die kalmte, het gedecideerde "Doorroeien!", bijna alsof hij zijn lot in alle rust aanvaardde (hoe dit ook zou uitpakken). Stiekem hoopte hij misschien wel als hij toch het eind van de dag niet zou halen, dat hij dan een zeemansdood mocht sterven."

De jaren er na bleef Viking in de voorste gelederen bij de Elfstedentocht: Jan Geursen, Ruud van Ginkel, Jos Steehouder, Renee de Boer, Simon Knappstein, Arie Oud, Cor Scheffers waren nieuwe gezichten bij die race.

De Ringvaart ging door, zo ook Genève, hoewel het aantal deelnemers van Viking afnam. Er werd een nieuwe uitdaging gezocht. Deze werd gevonden in de race Budapest-Baja, 172 kilometer in één dag over de Donau. Twee ploegen roeiden daar: Viking I bestond uit Kees van Bekkum, Renee de Boer, Babu Brahma, Peter Knappstein en Simon Knappstein. Zij werden in een tijd van 10 uur en 34 minuten tweede. Viking II met Pim van der Drift, Gerard van der Linden, Frim Appeldoorn,

Cor Scheffers en Pascal Vink (Orca) deed er in een overnaadse vier 22 minuten langer over en werd derde.

De periode tot 1992 werd vooral gekenmerkt door veel deelname waarbij een deel van de ploegen echt voor de eerste plek ging. Ex-wedstrijdroeiers hadden een nieuw doel. De deelname van junioren was ook opvallend.

1992 tot heden: U-team en Hart van Holland

In 1992 meldde het jaarverslag mismoedig: "Hopeloos weinig enthousiasme voor het marathonroeien in 1992. Geen enkele Vikingploeg op welke marathon dan ook." Dan is echter de kentering nabij: een tweede periode is dan al ingeluid door Willem Jan Merkies en zijn U-team, dat eind jaren tachtig die fakkel over nam tot eind jaren negentig. Uiteindelijk culminerend in de vaste marathoncommissie die we nu kennen en waar tientallen Vikings als vanzelfsprekend ieder jaar van

genieten. Vanaf die tijd nam Viking opnieuw standaard deel aan de Elfstedentocht van Wetterwille met vele ploegen en legden Vikings proeven van bekwaamheid af voor 'roeien op snelstromend water' op de Maas bij Rotterdam. Een jaarlijks hoogtepunt was ook de proef van bekwaamheid Keulen-Düsseldorf over de snelstromende Rijn.

En natuurlijk kennen we vanaf 1996 onze eigen Hart van Holland tocht, die niet meer is weg te denken uit de roeikalender. Er waren tochten bij Berlijn en nog in mei 2005 ging een aantal Vikings naar Ierland voor een avontuurlijke roeivakantie. Ook waren er initiatieven voor zeeroeien in Cherbourg en bijvoorbeeld op de randmeren.

Feest na de winst op de Elfstedentocht in 1988. V.l.n.r. Marcel Linssen, Renee de Boer, Frits Fockema, Bert Appeldoorn, Babu Brahma, Fred Tap, Peter Knappstein, Pieter Kwantes en onze fysio-man.

Veteranen op de HvH-tocht: slag Piet Lap, Suus van Ees, Ineke van der Heide, Mariëtte Halkes, stuur Paul Schuckink Kool.

elk verenigingsjaar binnen Viking. Tientallen ploegen schrijven zich elk jaar in van vele verenigingen uit het land (en buitenland) en zo'n beetje de helft van de leden is dan actief bij de start, de tijdwaarneming, organisatie of catering.

Het aantal deelnemers is in de loop der jaren toegenomen. In 1996 waren er 77 deelnemers in 9 boten, een jaar later al 190 deelnemers in 26 boten en in 2000 241 deelnemers in 28 boten. De eerste lustrum-editie in 2001 kon op het laatste moment niet doorgaan

wegens de MKZ-problemen in die zomer. In 2003 waren er 31 boten (255 deelnemers), in 2004 al 33 boten (258 deelnemers) en in 2005 36 boten (277 deelnemers). In

Hart van Holland

En passant stond Merkies aan de wieg van Vikings Hart van Holland. Dit evenement dankte zijn bestaan eigenlijk aan een lustrumtocht van Orca in 1995 die niet doorging. Een tocht van Amsterdam naar Utrecht moest het worden. Orca kreeg de organisatie niet rond en Viking schreef zich in. Onder een andere vlag organiseerde Viking de tocht. In 1996 nam Willem Jan Merkies het initiatief voor de eerste Hart van Holland. De continuïteit was de eerste jaren verre van vanzelfsprekend. Pas na enkele jaren was het Vikingbestuur bereid hiervoor de verantwoordelijkheid te nemen en kreeg de tocht een vaste plaats op de kalender. Sindsdien is dit roeifeest niet meer weg te denken en vormt het een hoogtepunt in

Willem Jan Merkies was de initiator van Vikings' Hart van Holland tocht en het landelijk klassement voor Marathons.

WIE WAT BEWAART...

Over de roemruchte Purmerend Race van 1996 herinnert Coen Decnop zich: "Henk Jan de Vries sloeg met zijn ploeggenoten om. Zijn schoenen zaten echter met veters vast aan het voetenbord, waardoor hij bijna verdronk. Alle autosleutels en portemonnees zaten wonderwel in een plastic zakje eveneens aan het voetenbord. Bemanning en materiaal bleven gelukkig ongedeerd!"

2006 werd het tweede lustrum gevierd met 35 boten en 274 deelnemers. Voor wedstrijdroeiers kende deze eeuw-editie een route van 100 kilometer in plaats van de normale 90.

Vanwege het schutten in de Weerdsluis is het bij de HvH altijd zeer vroeg dag, de ploegen moeten voor 7 uur

De doorvaart van de Danne in Breukelen is altijd even spannend.

Twee Vikingvieren varen door het Hart van Holland.

's morgens van het vlot van Viking weg zijn. Maar daar maalt niemand om, zeker omdat het eerste deel van de route over de Vaartse Rijn en de fraaie Utrechtse singels gaat. De echte start is pas in Zuilen. Een spannend element is altijd de oversteek over het Amsterdam-Rijnkanaal bij Breukelen. Als immer begeleid door Rijks-waterstaat en de reddingsbrigade van Nieuwegein. De tijd wordt daar stil gezet en bij Portengense Brug wordt opnieuw gestart. Via De Hoef, Uithoorn, Ouderkerk aan de Amstel, Abcoude en Nieuwersluis (weer over het Amsterdam-Rijnkanaal) keert de armada weer terug in Breukelen. Dan is het finishen in Zuilen en doorhalen tot de laatste schutting van de Weerdsluis om 18.30 uur.

Verrassing en afwisseling

De charme van het lange-afstands-roeien zit in de verrassing en afwisseling in het roeiwater van ruig en wijds tot smal en ontoegankelijk. Een begrip in dit verband is ook geworden de manoeuvre 'Pieterburen', waarbij aan één boord de riemen moeten slippen en het andere boord moet doorhalen, zodat je onder smalle bruggen en dito vaarwater toch snelheid kunt houden. Bovendien

kom je op plaatsen waar je anders nooit zou komen. Andere verenigingen blijken weer andere gewoontes en eigenaardigheden en vooral heel veel aardige roeiers te hebben. Het mooiste is als je een boot kunt lenen. Als dat niet kan, heb je te maken met het enige nadeel aan het lange-afstandsroeien: het vooraf opriggen en na afloop (als je toch al kapot bent) het afriggen. Bij tochten met wat wilder water kun je ook nog eens uren zoet zijn met het afplakken van de boot om binnenklot-sende golven te voorkomen. Niets is echter mooier dan het zoet van de geleverde prestatie en de gezelligheid van een andere vereniging. (BA/EA/WdM)

Naschrift: Willem Jan Merkies, de grote motor van het lange-afstandsroeien, mocht de eindversie van dit hoofdstuk helaas niet meer meemaken. Hij heeft slechts de eerste versie kunnen lezen. Willem Jan overleed op 17 augustus 2005 –WdM

Na terugkomst op Viking een glaasje Baliekluiser als beloning.

De Nachtwedstrijd van Willem III

Een bijzonder evenement in de Viking-historie is de Nachtwedstrijd. Bijzonder, omdat het in de loop der jaren bij uitzondering overeind is gebleven als wedstrijd waarbij het niet alleen om de snelheid gaat. Ook bijzonder omdat er vele jaren voorbij gingen waarin Viking enkel voor spek en bonen meedeed.

De Nachtwedstrijd van Willem III is een wedstrijd in het kaartlezen en navigeren, hoofdzakelijk gedurende de avond- en nachtelijke uren. In het stikdonker dus. Liefst bij nieuwe maan en veel wind, met onbetrouwbare kaarten en bijna onbevaarbaar water.

Een wedstrijd dus en géén tocht, laat daar geen misverstand over bestaan. De eerste Nachtwedstrijd werd gehouden in 1950, de eerste Vikingdeelname was er in 1952. In dat jaar konden de heren Hofenk, Hoek, Alma en Terpstra hun boot "Najade" niet gefinished krijgen. Wel werd de ploeg als tweede vermeld in de uitslagen. Het zou tot 1958 duren voordat een Vikingploeg er in slaagde geklasseerd te worden. Dit hield in dat de ploeg

Het héél belangrijke werk voor het roeien: op de kaart wordt de route ingetekend.

uit '58 in 1960 weer als enige Vikingploeg deelnam. Wederom 12e. Tussen 1960 en 1965 was er telkens sprake van een ruime Utrechtse vertegenwoordiging die op het verloop van de wedstrijd geen invloed kon uitoefenen. Het Viking-bestuur moest dit met lede ogen hebben aangezien getuige een bekendmaking in '66 waarin zij

met de dames Kruitwagen en Kruithof en de heren van Drogenbroek en Terpstra in hun boot "Frigga" alle tijdposten en geheime controles wisten te vinden. Uiteindelijk was de 12e plaats met 65 strafpunten hun deel. Dit relatieve succes had tot gevolg dat er in 1959 vier Vikingploegen aan de start verschenen, die allen in de uitslagen verder niet meer vermeld worden, waarop de ploeg

De winnende opstelling: Kaartlezer Marcel Linssen, stuur Peter Knappstein, roeiers Gerard van Bruggen en Jan-Karel Tombrock.

In de boot kan de kaartlezer zich terugtrekken onder een kap.

potentiële deelnemers er met klem op wijst dat de tocht zwaar is en dat uitsluitend zeer ervaren en goed geëfende roeiers deze tot een goed einde kunnen brengen. De Vikingroeiers lieten zich weinig gelegen liggen aan hun bestuur en bleven zich in ruime mate interesseren voor de NW.

Zowel in '67 als in '68 konden Vikingploegen niet meestrijden om de bovenste plaatsen. Het feit dat illustere roeiers als Jacques Bosboom, Gerda Kruithof en Harry Willemsen deel uitmaakten van deze ploegen kon hieraan niets veranderen. Het niet onaanzienlijke verlies verlamde het enthousiasme voor langere tijd.

Pas in de tweede helft van de zeventiger jaren waren er weer Vikingploegen te vinden op de deelnemerslijst. Er werden zowaar beperkte succesjes geboekt ; de ploeg van Wijnand Romijn werd in 1978 12e, in 1979 werd de ploeg van Johan Bollen 15e.

Echt raak was het in 1980. Op de plassen bij Eernewoude streden 6 Vikingploegen letterlijk tot het bit-

tere einde. De 8ste plaats van ploeg Dick Bruntink was samen met de 18e plaats van ploeg Rob van den Heuvel en de 20ste plaats van ploeg Simon Knapstein reden voor gepaste feestelijkheden. Een bevriende vereniging was van deze feestelijkheden niet gecharmeerd en diende prompt een klacht in bij het Viking-bestuur. Men besloot officieel excuus aan te bieden. Het samenvoegen van twee halve ploegen in 1985 bleek achteraf een gouden greep. Het voorkwam getouwtrek

om de op dat moment enige beschikbare boot en het leverde de “Mannes Boelen-Beker” op. Deze beker is bestemd voor de eerst aankomende ploeg waarin geen winnaar van vorige jaren deel uitmaakt van de bemanning. De ploeg met Dick Bruntink, Rob van den Heuvel, Fred Tap en Peter Knapstein had kennelijk de smaak goed te pakken, in het lustrumjaar 1986 werd in Giethoorn voor het eerst in de historie van de vereniging de Nachtwedstrijd gewonnen.

Men besloot op het hoogtepunt van de roem te stoppen.

In het begin van de negentiger jaren werden de contouren zichtbaar van een ploeg die had geleerd van het verleden. Onder bezielende leiding van Marcel Linssen werd in een wisselende samenstelling deelgenomen van '93 t/m '95.

Overigens ook met wisselend resultaat.

Vanaf dat moment greep Viking de macht om die nog maar sporadisch af te staan.

Wederom in een lustrumjaar ('96) werd de Nachtwedstrijd gewonnen. Ditzelfde gebeurde in '99 en van 2001 t/m 2003; in 2000 en 2005 werd de ploeg met Marcel Linssen, Jan-Karel Tombrock, Gerard van Bruggen en Peter Knapstein slechts tweede.

Door de goede prestaties van de ploegen Konijnenberg en Siegmund won Viking in 2001 ook nog de verenigingsprijs. Deze prijs is een optelsom van de prestaties van de beste drie ploegen van één vereniging.

De nachtwedstrijd is altijd een wedstrijd geweest met een hoog gehalte aan peddelen, pielen, giethoornen, kaartlezen, gevoel voor richting, nauwkeurigheid, conditie, roeitechniek en samenwerking. Viking heeft de geheimen van deze wedstrijd doorgrond, goede resultaten zullen ook in de toekomst niet achterwege blijven. (PKn)

*En ook in 2006 weer winnaar!
Peter Knapstein is inmiddels landelijk
degen met de meeste overwinningen op
de Nachtwedstrijd; zeven keer.*

Vlootschouw

*Een Vikingtraditie
voor lustrumjaren
sinds 1986: op de
Nieuwjaarsreceptie
allemaal samen
op de foto en in
de zomer nog eens
allemaal in de boot.*

Nieuwjaar 1986.

Vlootschouw 1996.

Lustrumfoto 2001.

Vlootschouw 2001.

Vikingers in de huwelijksboot

Honderd Vikingparen, d.w.z. mensen die met elkaar getrouwd zijn danwel officieel gingen samenwonen, terwijl ze beiden op dat moment lid waren van Viking.

Er zullen er bij zijn die inmiddels weer gescheiden zijn, daar is geen rekening mee gehouden. De lijst is alfabetisch op de achternaam van de man.

Rienk-Jan Andriessen en Petra de Graaf
Jan van Apeldoorn en Maria de Wit
Kees van Apeldoorn en Janine van der Vuurst de Vries
Bert Appeldoorn en Carolien de Lange
Wim Barendse en Adrie van der Ham
Wessel Barnhard en Els Okhuijsen
Kees van Bekkum en Hella van de Bunt
André Belderbos en Floor van Haeften
Henk van de Belt en J. Hohenkamp
Ewoud van den Berg en Jannie Geels
Hans van den Berg en Yvonne Kiers
Rob Bilderbeek en Ingrid Nauta
Rob Bleijenberg en Riana van Gerwen
Hans Bleijenberg en Tineke Broekhuyzen
Ingrid van de Boel en Doke Epskamp
Renee de Boer en Marjolein Klein Gebbinck
Albert-Jan Boll en Aly Kok
Johan Bollen en Ellis Kimman

Rob Bleijenberg en
Riana van Gerwen

Jacques Bosboom en Ineke Hellendoorn
 Rob Boomsma en Irene de Roode
 Daniel Bourguignon en Carmely Mosterd
 Dick Bruntink en Cecile de Kruiff
 Vasco de Cocq en Marjolein Steller
 Henk Corbeek en Ans Bicker
 Louk Couvee en Coos Ploeg
 Ben Deibel en Afke Blauw
 Guus van Deventer en Lizette Rosenboom
 Ronald Dregmans en Corinne Bunschoten
 Hein van Drogenbroek en Geeske Bangma
 Frannie van Essen en Ineke Blauw
 Ton de Froe en Marijke van Roo
 Edzard Gelderman en Corrie Nieuwenhuijse
 Alex Grashof en Carla Bokdam
 Edo Groen en Coby Verhoeven
 Jan Gröneveld en Mies Louwerenburg
 Ton Gruter en Chantal Leemrijse
 Jeen Haalboom en Thea Oostveen
 Rob Hageman en Thea Serree
 Henk Hagen en Tony Fast
 Pieter ten Have en Arjanne Meerman
 Ben van der Heijden en Hannie van de Mortel
 Rob van den Heuvel en Lidy Bruntink
 Henk Hofman en Marijke Groot
 Jan Jongerius en Elfride van Haeften
 Emile Joolen en Juul Spiering
 Gerjan Keetman en Joke Boerrigter
 Therus Kolff en Erna Petiet
 Peter Knapstein en Jeanette Drost
 Jaap Kooyman en Toke Weggeman
 René Kraal en Margreet Wesselijs
 Roel Kruijne en Nicole Vroomans
 Steven van Leerdam en Jolanda Geertse
 Gerard van Leusden en Anneke van Rooijen
 Marcel Linssen en Carine Schuurmans
 Dick Meeuwis en Paulien Bicker
 Gertjan Miedema en Marjolein Schepel
 Wim Mulder en Joeri Uittenboogaard

*Dick Bruntink en
Cecile de Kruiff*

Marcel Linssen en Carine Schuurmans laten zich in hun eigen huwelijksbootje takelen.

Siem Muuse en Marijke Breet
 Ad van Ommen en Arjaan Gelderman
 Arie Oud en Sytske Boomstra
 Tom Orzechowski en Arda de Zeeuw
 R. Overmars en A. Storm van Leeuwen
 Reinier van Petegem en Jesca Hellemans
 Cyriel Petiet en Riet Schumacher
 Co Pothmann en Irene de Graaf
 Job van Praagh en Margreet van Piggelen
 Peter Querngester en Tjadi van den Berg
 Bernard Reith en Carla van der Pol
 Nico van Rheenen en Toos Uppelschoten
 Peter Schwarz en Remi Blankers
 Sjon Selles en Marian van Rijn
 Pieter Singelenberg en Anke Boomsma
 Boy Slaterus en An van Stigt
 Ruud Smit en Monique van den Ham
 Rob Staartjes en Lillian Silfhout
 Rudmer Steller en Ieke Schiferli
 Frans Stuifzand en Hennie Herbers
 Paul Tap en Ineke Gorter
 Guus Temming en Natalie Tap
 Harold Thijssen en Marianne de Boeij
 Jan-Karel Tombrock en Willeke Hoepman
 Peter-Jan Tuk en Carolien Goldhoorn
 Herman Tweeboom en Jetty Jansen
 Steven van de Velde en Marianne Geelhoed
 Martin Veldhuis en Wil v.d. Bremer
 Walter Vermeulen en Nel Yperlaan
 Lex Voorzaat en Adèle Oostveen
 Rik Vos en Mieke de Roode
 Ad Vreeswijk en Babs Schmitz
 Henk-Jan de Vries en Gerty van Duynhoven
 Hans Wansink en Lida Soesbergen
 Karel Westerling en Pauline van Steenis
 Jos van Wezel en Anneke Elfers
 Tjeerd van Wimersma Greidanus en Jenny Koekkoek
 Chris van Winden en Jaqueline Knapstein
 Maarten Wolf en Carine den Tex

Sponsors van dit boek

G. Bakker & Zn bv
verhuurbedrijf

Tel. 030 - 2 440 770
www.bakker-verhuur.nl

St. Antonius Ziekenhuis

Universiteit Utrecht

DRINK OP DE TOEKOMST

BOEKEL DE NERÉE

kfHein,

Rabobank

Universitair Medisch Centrum
Utrecht

Paul Thijssen
makelaars en taxateurs o.g.

B.R.N.-Parket
Van der Kroef

Den en Rust

Begraafplaats en Crematorium
Bilthoven

Bijlagen

Nationale kampioenen

Jaar	Nummer	Vereniging(en)	Namen
1952	M18 stijl-4	Viking	Ineke Buyserd, Joke Peek, Rina Reek, Lora Engelman, Ria van Ypenburg (stv.)
1953	J18 overn-4	Viking	Wim Voors, Dennis Hatenoer, Hans Bleijenberg, Theo Gieling, Linus Werner (stm.)
1953	M18 overn-4	Viking	Nel Hoek, Hanneke van Groningen, Laura van Lith, Tineke van der Hulst, Hazel Owen (stv.)
1954	J18 oefen 4	Viking	R. Hageman, J. Hofman, Tj. Greidanus, M. Bijvoet, R. Gerritsen (stm.)
1954	D 2x	Viking	Joeri Uittenbogaard, Lide Kappelle
1956	D 2x	Viking	Joeri Uittenbogaard, J. Dogterom
1959	J18 4+	Viking	P. Schwarz, J. Baas, R. Blankers, Th. van Hengel, W. Kolff (stm.)
1961	J18 1x	Viking	Ronald v.d Pol
1961	J18 Ov4+	Viking	Ronald v.d Pol, Frits Halewijn, Ed v.d Boogert, René Kraal, Bas v. Holst (stm.)
1968	D 8+	Viking/Tachos	M. Burger (stv.), Ellen v. Eekelen, Anne v.d. Berg, Mieke v. IJssel Smits, Sannemarie ten Kate, Joke Kaayk, Ellen Gerrits, Doriet v. Horne, Martino Smits
1969	M18 1x	Viking	Ans Gravesteijn
1971	D 8+	De Vliet/Opopoi/Viking/Hades	Ans Gravesteijn, Trui Visser, Aline Voetelink, Carolien Gijsberts, Margriet Boudewijn, Janneke de Vlas, Emma van Garden, Fanny van Oosten, L. den Ouden (stv.)
1981	H 4+	Viking/Orca	Ries Hendriks (stm.), Han Abelsma, Marius van Dorp, Herman Schreuder, Freek Dam
	H 8+	Viking/Orca/Aegir/Phocas/Nereus	Ries Hendriks (stm.), Han Abelsma, Marius van Dorp, Herman Schreuder, Freek Dam, Ted Bosman, Willem-Jan Atsma, Willem Appeldoorn, Peter van Berkel
	LH 2+	Viking/Nereus/Orca	Ries Hendriks (stm.), Gerard Oud, Jan Bas van Noord
1982	H4+	Viking/Nereus/Orca	Victor Zwezerijnen (stm.), Hans Perrée, Ronald Helder, René Mijnders, Freek Dam
	M18 8+	Viking/De Hoop/De Laak/Naarden	Marieke v. Drogenbroek, Marie Holman, Margriet Lucassen, Antoinette der Kinderen, Marina v. Holst, Mirjam Prenger, Meike Daams, Hester Dibbits (stv.)
1983	HL 4x	Viking/Spaarne/Dordtsche	Rene de Boer, Jan van Bakkum, Roel Barnhoorn, Leo Uitenbogaard
	J 4x	Viking/RIC/Rijnland/De Zwolsche	Nico Temming, Bart Peters, Hans Marten Hazelbag, Rob Verwey
1984	LH 4x	Viking/Amstel/Dordtsche	Jan v. Bakkum, Renee de Boer, Wouter v. Dierendonck, Joost Prins
1985	LSA 4x	RIC/Okeanos/Viking	Renee de Boer, Theo Nieuweboer, Hugo Winfield, Marcel Vervloet
1987	J18 4+	Viking/Spaarne/Naarden	Brian Hitchcock, Rutger Arisz, Steven v. Heukelom, Joris Vrij
	LH 4x-	Viking/Argo/Amstel/Aegir	Kees v. Bakkum, Hendrik Jan Hanning, Bart Breuk, Marten Immelman
1988	DSA 8+	Viking/Willem III/Nereus/Okeanos/De Hunze/Rijnland/Amstel	Marieke van Drogenbroek, Jos Compaan, Harriet v. Ettekoven, Marijke Zeekant, Rita de Jong, Marjan Pentenga, Letty Wessel, Anita Meiland, Lidwien Vriend (stv.)
	M18 4x	Viking/Gouda	Barbara Bleijenberg, Xanne Janse de Jonge, Suzette Breuk, Leonore v. Barneveld
1989	J18 2-	Viking	Marcel v. Zanten, Wiko Mocking
	J18 4+	Viking	Marcel v. Zanten, Wiko Mocking, Joris Oud, Falco v. 't Riet, Gert-Jan Bakkum (stm.)

Jaar	Nummer	Vereniging(en)	Namen
1990	M18 2x	Viking/Die Leythe	Tessa Appeldoorn, Jacobijn Bruijning
	M18 4x	Viking/Die Leythe/De Maas/Gouda	Tessa Appeldoorn, Jacobijn Bruijning, Sonja Berger, Annette Bogtstra
1991	M18 2x	Viking/De Maas	Tessa Appeldoorn, Sonja Berger
	M18 4x	Viking/Alphen	Anna Heijnen, Marijn v. Bosbeek, Merijn Pieterse, Annemiek Maurer
	J18 8+	Viking/Spaarne/Willem III/De Where	Just Janse de Jonge, Pim v. Oppenraay, Dirk Stefels, Maurice v. Ulden, Jeroen Rabenberg, Joost Snijders, Klaas Olij, Paul Boeijen, n.n. (stm.)
1992	M18 4x	Viking/Alphen/De Dragt/Wetterwille	Anna Heijnen, Anna Maurer, Hilda Hoekstra, Ismena Janssen
1993	J18 8+	Viking/Willem III/Die Leythe/Spaarne/Alkmaarsche/Proteus-Eretes	Bjorn Knopper, Jos Klinge, Jeroen Onstein, Randel Groot, Gerritjan Eggenkamp, Tim v. Til, Merlin Vervoorn, Arne Wentholt, n.n. (stm.),
1994	DSA 8+	Viking/Okeanos/Gyas/Vidar/Triton/Nereus/Orca	Tessa Appeldoorn, Seada v.d Herik, Tessa Knaven, Anneke Venema, Dambrink, Astrid v. Koert, Wendela Hoen, Gé-An v. Rossum, Gladys Kuurstra (stv.)
1995	DSA 8+	Viking/Okeanos/Willem III/Orca/Gyas	Tessa Appeldoorn, Rita de Jong, Muriel v. Schilfgaarde, Femke Boelen, Marieke Westerhof, Meike v. Driel, Anneke Venema, Tessa Knaven, Jissy de Wolf (stv.)
1996	DSA 8+	Viking/Okeanos/Willem III/Orca/Vidar/Nereus/Gyas	Tessa Appeldoorn, Rita de Jong, Muriel v. Schilfgaarde, Femke Boelen, Marieke Westerhof, Astrid v. Koert, Marleen v.d. Velde, Tessa Knaven, Jissy de Wolf (stv.)
1997	DSA 8+	Viking/Nereus/Skoll/Orca	Tessa Appeldoorn, Christien Vink, Karin Hoks, Wendela Hoen, Hilda Wiegertjes, E. Darler, Annemieke Eijgelaar, Daphne Swarts, A. Cruz (stv.)
1998	DSA 2-	Viking/Orca	Tessa Appeldoorn, Annemieke Eijgelaar
	DSA 4-	Viking/Orca/Nereus/Skoll	Tessa Appeldoorn, Annemieke Eijgelaar, Christien Vink, Esther Devilee
	DSA 8+	Viking/Gyas/De Maas/Orca/Nereus/Skadi/Proteus	Tessa Appeldoorn, A. de Ruwe, A. Hibma, D. Heijting, Annemieke Eijgelaar, Daphne Swarte, Esther Devilee, Christien Vink, J. Vervaart (stv.).
1999	DSA 8+	Viking/Nereus/Die Leythe/Orca/Phocas/Proteus	Tessa Appeldoorn, Marloes Bolman, Hadewich Jansen, Annemieke Eijgelaar, Marieke Westerhof, Elien Meijer, Nelleke Penninx, Carin ter Beek, Martijntje Quick (stv.)
2000	DSA 8+	Viking/Proteus-Eretes/Phocas/Skoll/Die Leythe/Orca/Gyas	Tessa Appeldoorn, Carin Ter Beek, Nelleke Penninx, Pieta v. Dishoeck, Eeke van Nes, Marieke Westerhof, Elien Meijer, Anneke Venema, Martijntje Quick (stv.)
	J18 4x	Viking/Alkmaarsche/Spaarne/Maas	Tjalling Knijff, Matthijs v. Gool, Martin Bosma, Roland Maas
2002	M18 4x	Viking/Wetterwille/Die Leythe/Beatrix	Suzan Ruijtenberg, Elisabeth Rikken, Marije v. Amerstfoort, Caroline Huls
2003	M18 2x	Viking/Thyro	Suzan Ruijtenberg, Dorien te Kieffe
2004	M18 4x	Viking/DDS/Willem III/Spaarne	Maike v.d. Berg, Sanne Eken, Hanneke Hengst, Tessa Dijn Vegter
	M18 8+	Viking/DDS/De Hoop/Spaarne/Gorcumse/Die Leythe/Breda/De Stern	Maike v.d. Berg, Anouk Pelser, Tessa Dijn Vegter, Eva de Jong, Angenietje Temme, Hellen Kida, Katie Steenman, Kirsten Boog (stv.)
2005	DSB 2x	Viking/RIC	Jantine Grijzen, Ellen Maas
	DSA 4x	Viking/RIC/Orca/Nereus	Jantine Grijzen, Ellen Maas, Dienne Bos, Mette Beugelsdijk
	J18 2x	Viking/Willem III	Cyriel Ruers, Meindert Klem
	J18 4x	Viking/Willem III/De Hunze/De Hoop	Cyriel Ruers, Meindert Klem, Joris Pijs, Abel Göbel
2006	J184-	Viking/Willem III/RIC	Alex v.d. Gaag, Govert Viergever, Vincent Muda, Tycho Muda
	SB 4-	Viking/Willem III/RIC	Alex v.d. Gaag, Govert Viergever, Vincent Muda, Tycho Muda

Uitzendingen

Naam	Jaar	Coupe de la Jeunesse	WK-junioren	SB-kamp. Nations Cup WK-U23	EK-senioren	WK-senioren	Olymp.Spelen	Waar	Resultaat
Joeri Uittenbogaard	1954				D 2x			Nederland	in herkansing uitgeschakeld
Lide Kapelle	1954				D 2x			Nederland	in herkansing uitgeschakeld
Ellen van Eckelen	1968				D 8+			Oost-Duitsland	3e plaats, brons
Anne v.d. Berg	1968				D 8+			Oost-Duitsland	3e plaats, brons
Mieke van IJssel Smits	1968				D 8+			Oost-Duitsland	3e plaats, brons
Sannemarie ten Kate	1968				D 8+			Oost-Duitsland	3e plaats, brons
Ans Gravesteijn	1971				D 8+			Denemarken	4e plaats
Jaqueline Knappstein	1977				D 8+			Nederland	6e plaats
Marieke van Drogenbroek	1982		M18 4x-					Italië	3e plaats, brons
Victor Zwezerijnen	1982					H 4+		Zwitserland	11e plaats
Nico Temming	1983		J18 4x-					Frankrijk	4e plaats
Marius Voogt	1985		J18 8+					Oost-Duitsland	5e plaats
Kees v. Bakkum	1986			LM 4x-				West-Duitsland	8e plaats
Marieke v. Drogenbroek	1987					D 1x		Denemarken	8e plaats
Kees v. Bakkum	1987			LM 4x-				Frankrijk	2e plaats, zilver
Brian Hitchcock	1987		J18 4+					West- Duitsland	11e plaats
Xanne Janse de Jonge	1988		M18 2x					Italië	niet bij eerste 12 ploegen
Wiko Mocking	1989		J18 4-					Hongarije	7e plaats
Tessa Appeldoorn	1990		M18 4x-					Frankrijk	5e plaats
Just Janse de Jonge	1990		J18 4x-					Frankrijk	9e plaats
Tessa Appeldoorn	1991		M18 2x					Spanje	8e plaats
Anna Heijnen	1992		M18 4x-					Canada	5e plaats
Robert van der Vooren	1992	J18 2-						Zwitserland	1x 4e plaats, 1x 5e plaats
Jaap de Vries	1992	J18 2-						Zwitserland	1x 4e plaats, 1x 5e plaats
Tessa Appeldoorn	1993			D 4x				Griekenland	4e plaats
Tessa Appeldoorn	1993			D 4-				Griekenland	2e plaats

		Coupe de la Jeunesse	WK-junioren	SB-kamp. Nations Cup WK-U23	EK-senioren	WK-senioren	Olymp.Spelen		
Naam	Jaar							Waar	Resultaat
Björn Knopper	1993	J18 4-						Frankrijk	2x 6e plaats
Tessa Appeldoorn	1994					D 8+		Ver.Staten	4e plaats
Tessa Appeldoorn	1995					D 8+		Finland	3e plaats, brons
Maud Klinkers	1995	M18 4x-						Frankrijk	1x 7e plaats, 1x 5e plaats
Janneke Schuurmans	1995	M18 4x-						Frankrijk	1x 7e plaats, 1x 5e plaats
Tessa Appeldoorn	1996						D 8+	Ver.Staten	6e plaats
Maarten Hoek	1996		J18 2-					Schotland	11e plaats
Maud Klinkers	1996	M18 2x						Nederland	1x 6e plaats, 1x 3e plaats
Janneke Schuurmans	1996	M18 2x						Nederland	1x 6e plaats, 1x 3e plaats
Marnix Oud	1996	J 4-						Nederland	2x 6e plaats
Tessa Appeldoorn	1997					D 8+		Frankrijk	8e plaats
Tessa Appeldoorn	1998					D 4-		Duitsland	3e plaats, brons
Tessa Appeldoorn	1999					D 8+		Canada	4e plaats
Tjalling Knijff	1999		J18 1x					Bulgarije	race der reserves, 3e plaats
Tessa Appeldoorn	2000						D 8+	Australië	2e plaats, zilver
Thomas Notermans	2000	J 4x-						Zwitserland	2x 5e plaats
Tjalling Knijff	2000		J 4x-					Kroatië	4e plaats
Thomas Notermans	2001		J 4x-					Duitsland	4e plaats
Suzan Ruijtenberg	2002	M18 4-						Portugal	1x 6e plaats, 1x 4e plaats
Cyriel Ruers	2004		J 8+					Spanje	12e plaats
Cyriel Ruers	2005		J 4x-					Duitsland	12e plaats
Jantine Grijzen	2005			D 2x				Nederland	12e plaats
Alex v.d Gaag	2005	J18 8+						Engeland	1x 4de plaats, 1x 5de plaats
Alex v.d Gaag	2006		J 4-					Nederland	7de plaats

Viking wisselbekers

Charles van der Schootbeker

Deze naar het in 1988 overleden erelid genoemde beker wordt op de nieuwjaarsreceptie door het bestuur uitgereikt aan een lid dat zich bijzonder verdienstelijk heeft gemaakt voor de vereniging.

1981 Ch.F. van der Schoot, 1982 Marieke van Drogenbroek, 1983 Nico Temming, 1984 Renee de Boer, 1985 Marius Willem Voogt, 1986 Dick Bruntink, 1987 Rian Eijssermans ploegenprijs, 1988 Chris van Winden, 1989 Els Kruitwagen, 1990 Tessa Appeldoorn, 1991 Edo Groen, 1992 niet uitgereikt, 1993 Victor Wijnand, 1994 Hein van Drogenbroek, 1995 Piet Lap, 1996 Suus van Ees, 1997 niet uitgereikt, 1998 Talitha van den Elst, 1999 Pieter Duncker, 2000 Ineke Gorter, 2001 Thijs van Gend, 2002 Edwin Konijnenberg, 2003 Peter Huigen, 2004 Hugo Linnenbank, 2005 Bert Appeldoorn

Jeugdcoachbeker

Deze beker wordt door het bestuur tijdens de nieuwjaarsreceptie (tot in de jaren tachtig tijdens de algemene ledenvergadering) uitgereikt aan een lid dat zich verdienstelijk heeft gemaakt op het gebied van jeugdcoachen. Sinds 1998 is er een nieuwe beker. Er moet ook een eerdere beker zijn geweest die in 1969 werd uitgereikt aan Nico Gravesteijn en in 1970 aan J. Hekman. 1973 Paul Boogerd, 1974 Jaqueline Knapstein, 1975 Cecile de Kruiff, 1976 Peter Knapstein, 1977 Riana Bleijenbergh-van Gerwen, 1978 Peter Knapstein, 1979 Chris van Winden, 1980 Fred Tap, 1981 Dick Bruntink, 1982 Hans Allaart, 1983

Edwin Konijnenberg, 1984 Robert Mekenkamp, 1985 Gerard Ranke, 1986 Jan van Zwol, 1987 Marcel van Zanten, 1988 Derk Riesthuis, 1989 Guus Temming, 1990 Harrie Lantinga, 1991 Kees van Bekkum, 1992 niet uitgereikt, 1993 MxMxMxM (=Marian van Rijn/Marjolein Steller/Madeleine Gerretsen/Monique Postma), 1994 Betty van Esch, 1995 Kees van Bekkum (2x), 1996 Bernard Welter, 1997 Barbara Bleijenbergh, 1998 Geeske Siegmund, 1999 Rob Bleijenbergh, 2000 Derk Elemans, 2001 Barend Doornduin/Erwin Kunnen, 2002 Hub Hingstman/Peter Molenkamp, 2003 niet uitgereikt, 2004 Rob Bleijenbergh (2x), 2005 Dirk-Jan Voorn

Peter Molenkamp Jeugdbeker

Ingesteld ter nagedachtenis van de in 2003 overleden Peter Molenkamp. De beker wordt door het bestuur op de nieuwjaarsreceptie uitgereikt aan een lid dat zich verdienstelijk heeft gemaakt voor het jeugdroeien. 2003 Geeske Siegmund, 2004 Martijn Mol, 2005 Thijs Hingstman/Suzan Ruijtenberg

Els Kruitwagenwisselbeker

Deze beker wordt door het bestuur op de nieuwjaarsreceptie uitgereikt aan een lid dat zich verdienstelijk heeft gemaakt voor het toerroeien. 1990 Greet van der Wilt, 1991 Huub Bredero, 1992 Ron Meyer, 1993 niet uitgereikt, 1994 Willem Jan Merkies ploegprijs, 1995 niet uitgereikt, 1996 Paula Struick, 1997 niet uitgereikt, 1998 Herman Lohman, 1999 niet uitgereikt, 2000 niet uitgereikt, 2001 niet

uitgereikt, 2002 Henk Tinga, 2003 niet uitgereikt, 2004 niet uitgereikt, 2005 niet uitgereikt.

Marathonbeker

Deze beker wordt door het bestuur op de nieuwjaarsreceptie uitgereikt aan een lid dat zich verdienstelijk heeft gemaakt voor het marathonroeien. Aanvankelijk was de beker bestemd voor het lid dat de meeste kilometers had afgelegd tijdens marathonwedstrijden, mits het aantal kilometers meer was dan Peter Knapstein gemiddeld de jaren voorafgaande aan de instelling van de beker had geroeid (240 km). Deze regel leidde ertoe dat de beker jarenlang niet werd uitgereikt.

1990 Peter Knapstein, 1991 niet uitgereikt, 1992 niet uitgereikt, 1993 niet uitgereikt, 1994 niet uitgereikt, 1995 Jan-Karel Tombrock, 1996 Willem Jan Merkies, 1997 Derk Elemans, 1998 Willem Jan Merkies (2x), 1999 Hart van Holland organisatie, 2000 niet uitgereikt, 2001 Claire la Rivière, 2002 Adrie de Bruijn, 2003 Adrie de Bruijn (2x), 2004 niet uitgereikt, 2005 Cyriel Ruers

Pechprijs

Werd uitgereikt tijdens de nieuwjaarsreceptie door de redactie van het Viking Nieuws aan een lid dat in het afgelopen jaar bijzonder veel pech (niet veroorzaakt door onkunde) heeft gehad. Deze prijs werd in 2006 afgeschaft. 1980 Paul Korte (overvaren door een motorboot tijdens pinksterkamp), 1981 Charles van der Schoot (ondanks recordaantal

vaardigheidsproeven geen Nikkelen Nelis), 1983 David Janssen, 1984 Chris van Winden (kon wegens rugklachten niet meedoen aan roeimathon Genève), 1986 Jacques Bosboom, 1988 Arnold Douwes (spuugde tijdens de Head zijn kunstgebit uit), 1989 Timo Oud, 1990 Jenny van Wimersma Greidanus-Koekkoek (vertrok naar Fisa Veteranenwedstrijden in Italië, die wegens storm werden afgelast), 1991 Sebastiaan Hoogstadt, 1992 niet uitgereikt, 1993 niet uitgereikt, 1994 Dick Akkies, 1995 niet uitgereikt, 1996 URV Viking, 1997 Ilja Starrowsky, 1998 Jos van Jaarsveld (werd tijdens skifwedstrijd op NSVD door een vier aangevaren met – gelukkig tijdelijke – medische complicaties tot gevolg), 1999 Henk-Jan de Vries, 2000 Herman Lohman (arm schoot uit de kom bij perenplukken tijdens roeien), 2001 Martine Kramer, 2002 Peter Knapstein ploegprijs (wegens stuurfout geen kans op overwinning elfstedentocht), 2003 Chris van Winden (2x) (moest als organisator van NSVD veel zelf doen, zelfs het winnen van dames skiff in geleende jurk), 2004 Ide Hingstman, 2005 Redactie (laatste keer).

Idunabeker

Deze beker werd door het jeugdbestuur van 1953 uitgelooft aan de school met de beste resultaten tijdens de onderlinge jeugdwedstrijden. 1953 Meisjes H.B.S., 1954 Meisjes H.B.S., 1955 Rijks H.B.S., 1956 Meisjes H.B.S., 1957 Meisjes H.B.S., 1958 Meisjes H.B.S.

Heren Senioren skiff-beker

Deze beker is in 1984 voor de Non-Stop-Viking-Dag ter beschikking gesteld door Cor Lemstra en Peter Knappstein. De beker werd vaak in lustrumjaren gewonnen door Gerard van Bruggen.

1984 Renee de Boer, 1985 Kees van Bekkum, 1986 Gerard van Bruggen, 1987 Sven Querngester, 1988 Harrie Lantinga, 1989 Harold Thijssen, 1990 Klaas Olij (Willem III), 1991 Gerard van Bruggen, 1992 Steven van de Velde, 1993 Harold Thijssen, 1994 Harold Thijssen, 1995 Erik Hummel, 1996 Gerard van Bruggen, 1997 Gerard van Bruggen, 1998 Björn Knopper, 1999 Peter Prak, 2000 Björn Knopper, 2001 Gerard van Bruggen, 2002 Gerard van Bruggen, 2003 Thijs Hingstman, 2006 Björn Knopper.

Dames senioren skiff

Van deze beker zijn de Non-Stop-Ving-Dag-winnaars vanaf 1990 met zekerheid bekend. 1990 Natalie Tap, 1991 Sytske Boomstra, 1992 Marjolein Steller, 1993 Sytske Boomstra, 1994 Monique Postma, 1995 Monique Postma, 1996 Hub Hingstman-Dooren, 1997 Xanne Janse de Jonge, 1998 Karen van de Berg, 1999 Mariëlle Buys, 2000 Dionne Puyman, 2001 Dionne Puyman, 2002 Suzan Ruijtenberg, 2003 "Christien" van Winden (= Chris van Winden in geleende jurk)

Echtparenbeker

Om deze beker werd tijdens de Non-Stop-Viking-Dag gestreden door echtparen. Er was een systeem van bonusseconden gekoppeld aan het aantal huwelijksjaren.

1985 Carolien en Bert Appeldoorn, 1986 Rina en Arie Oud, 1987 Carolien en Bert Appeldoorn, 1988 Rina en Arie Oud, 1989 Rina en Arie Oud, 1990 Chris en Jaqueline van Winden, 1991 Carolien en Bert Appeldoorn, 1992 niet verroeid, 1993 Lotte en Han Abelsma, 1994 Muriël de Heer en Harold Thijssen, 1995 Bert en Carolien Appeldoorn, 1996 Peter en Hub Hingstman, 1997 Pieter en Birthe van der Horst, 1998 Bert en Carolien Appeldoorn, 1999 Peter en Jeanette Knappstein, 2000 Arie Oud en Sytske Boomstra, 2001 niet verroeid, 2002 Carolien en Bert Appeldoorn, 2003 Harold Thijssen en Marianne de Boeij

Viking Wisselbeker

Deze wisselbeker heeft Viking wegens haar 50-jarig bestaan uitgelooft voor de wedstrijden van de Koninklijke/Hollandbeker.

Dames jonge dubbelvier:

1956 Nereus, 1957 Nereus, 1958 Willem III, 1959 De Hunze, 1960 Nereus, 1961 De Hunze, 1962 De Vliet, 1963 RIC, 1964 DDS, 1965 Nereus, 1966 Nereus, 1967 Gyas, 1968 Etuf-Essen, 1969 Ondine, 1970 niet verroeid, 1971 De Delftsche Sport, 1972 Marseille/Toulon/Creil (FRA), 1973 Gyas/De Hunze, 1974 RIC/Die Leythe/Ondine, 1975 Norges SF, 1976 De Hoop, 1977 Kobenhavnskredsen (DAN), 1978 Argo/Thêta DSB 4x :

1979 Féd. Française, 1980 De Laak, 1981 Die Leythe, 1982 niet verroeid, 1983 niet verroeid, 1984 De Laak/Skadi, 1985 niet verroeid, 1986 Rauxel/Hansa/Emscher, 1987 niet verroeid, 1988 Kvik/Silkeb/Aarhus/Horsen (DAN), 1989 Willem III/Cornelis Tromp/Rijnland

DSB 2x:

1990 niet verroeid, 1991 Laga/Alkmaarsche, 1992 Hanstadt (SWE), 1993 Triton/Viking (A. Bogstra/T. Appeldoorn), 1994 Gyas, 1995 Die Leythe, 1996 De Hunze/Wetterwille, 1997 niet verroeid, 1998 Okeanos/Njord, 1999 Nereus/Skadi, 2000 Ireland, 2001 niet verroeid, 2002 niet verroeid, 2003 Germany 1, 2004 Norway, 2005 Romania, 2006 Notts County (GBR)

Besturen van Utrechtse Roeivereniging VIKING

(*) ver- of herkozen tijdens Algemene Ledenvergadering

27 juli 1906 – 16 oktober 1907

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	dr. M.A.C. Andrau (*)
Secretaris	A.A.Th. Sedee (*)
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	F.P.G. van Loenen Martinet (*)
Commissaris van het Materieel	H.A.M. van Hoffen (*)
Commissaris van het Materieel	J. van der Bilt (* 4 feb)

16 oktober 1907 – 20 januari 1909

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	dr. M.A.C. Andrau
Secretaris	F.P.G. van Loenen Martinet (tot 18 mrt) J. van der Bilt (sinds 18 mrt)
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	H.A.M. van Hoffen
Commissaris van het Materieel	J. van der Bilt (tot 18 mrt)
Commissaris van het Materieel	mr. C.L. Kooiman (*)
Commissaris van het Materieel	dr. A. Kijlstra (* 15 apr)

20 januari 1909 – 27 januari 1910

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	dr. M.A.C. Andrau (*)
Secretaris	J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	H.A.M. van Hoffen
Commissaris van het Materieel	mr. C.L. Kooiman
Commissaris van het Materieel	dr. A. Kijlstra

27 januari 1910 – 24 januari 1911

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	dr. M.A.C. Andrau
Secretaris	J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	H.A.M. van Hoffen (*)
Commissaris van het Materieel	mr. C.L. Kooiman (*)
Commissaris van het Materieel	dr. A. Kijlstra

24 januari 1911 – 25 januari 1912

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	dr. M.A.C. Andrau
Secretaris	J. van der Bilt (*)
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	mr. C.L. Kooiman
Commissaris van het Materieel	dr. A. Kijlstra (*)
Commissaris van het Materieel	G.A. Charbon (*) (tot 1 jan)

25 januari 1912 – 23 januari 1913

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	dr. M.A.C. Andrau (*)
Secretaris	J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	mr. C.L. Kooiman
Commissaris van het Materieel	dr. A. Kijlstra
Commissaris van het Materieel	P. Vos (*)

23 januari 1913 – 27 januari 1914

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	dr. M.A.C. Andrau (tot 14 mei)
	dr. A. Kijlstra (sinds 14 mei)
Secretaris	J. van der Bilt (*)
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	dr. M.A.C. Andrau (van 14 mei tot 11 nov)
Commissaris van het Materieel	mr. C.L. Kooiman (tot 1 jan)
Commissaris van het Materieel	dr. A. Kijlstra (tot 14 mei)
Commissaris van het Materieel	P. Vos
Commissaris van het Materieel (plv)	J.M. van der Vlerk (sinds 20 feb)

27 januari 1914 – 27 januari 1915

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	dr. A. Kijlstra (*)
Secretaris	J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	P. Vos (*)
Commissaris van het Materieel	J.M. van der Vlerk (*) (tot 21 jul)
Commissaris van het Materieel	J. baron van Slingelandt (*)
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn (* 21 jul)

27 januari 1915 – 20 januari 1916

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	dr. A. Kijlstra (tot 21 apr)
	P. Vos (sinds 11 jun)
Secretaris	J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	P. Vos (tot 11 jun)
Commissaris van het Materieel	J. baron van Slingelandt (*)
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn (*)
Commissaris van het Materieel (plv)	J.C. Rijk (sinds 17 mei)

20 januari 1916 – 24 januari 1917

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	P. Vos
Secretaris	dr. J. van der Bilt (*)
Loco-Secretaris	H.H. Everwijn (sinds 29 aug)
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	J. baron van Slingelandt
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn
Commissaris van het Materieel	J.C. Rijk (*)

24 januari 1917 – 28 januari 1918

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	P. Vos (*)
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	J. baron van Slingelandt
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn
Commissaris van het Materieel	J.C. Rijk (*)

28 januari 1918 – 24 januari 1919

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	P. Vos
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	J. baron van Slingelandt (*)
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn
Commissaris van het Materieel	J.C. Rijk

24 januari 1919 – 30 januari 1920

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	P. Vos
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	J. baron van Slingelandt (tot 16 mei)
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn (*)
Commissaris van het Materieel	J.C. Rijk

30 januari 1920 – 27 januari 1921

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	P. Vos (*)
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn
Commissaris van het Materieel	J.C. Rijk (*) (tot 8 okt)
Commissaris van het Materieel	ir. D. Albers

27 januari 1921 – 26 januari 1922

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	P. Vos
Secretaris	dr. J. van der Bilt (*)
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn
Commissaris van het Materieel	ir. D. Albers (*)
Commissaris van het Materieel	dr. C.D.J. Brandt (*)

26 januari 1922 – 25 januari 1923

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	P. Vos
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn (*)
Commissaris van het Materieel	ir. D. Albers
Commissaris van het Materieel	dr. C.D.J. Brandt

25 januari 1923 – 25 januari 1924

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	ir. D. Albers (tot 5 okt)
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	H.H. Everwijn (tot 21 dec)
Commissaris van het Materieel	dr. C.D.J. Brandt (tot 12 apr)
Commissaris van het Materieel	ir. J.I. Planjer (*)
Commissaris van het Materieel (plv)	dr. P.A. van der Laan (sinds 12 apr)

25 januari 1924 – 23 januari 1925

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	J. Robertson (*)
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	ir. J.I. Planjer
Commissaris van het Materieel	dr. P.A. van der Laan (*)
Commissaris van het Materieel	F.W. Boers (*)

23 januari 1925 – 1 februari 1926

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	J. Robertson
Secretaris	dr. J. van der Bilt (*)
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	ir. J.I. Planjer
Commissaris van het Materieel	dr. P.A. van der Laan
Commissaris van het Materieel	F.W. Boers

1 februari 1926 – 31 januari 1927

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	J. Robertson
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	ir. J.I. Planjer (*)
Commissaris van het Materieel	dr. P.A. van der Laan (*)
Commissaris van het Materieel	F.W. Boers (tot 27 sep)

31 januari 1927 – 27 januari 1928

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	J. Robertson (*)
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	ir. J.I. Planjer
Commissaris van het Materieel	dr. P.A. van der Laan
Commissaris van het Materieel	dr. A.J. Haagen Smit (*)

27 januari 1928 – 11 februari 1929

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté (*)
Ondervoorzitter	J. Robertson

Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	ir. J.I. Planjer
Commissaris van het Materieel	dr. P.A. van der Laan
Commissaris van het Materieel	dr. A.J. Haagen Smit

11 februari 1929 – 31 januari 1930

Voorzitter	prof.dr. P.H. Damsté
Ondervoorzitter	J. Robertson
Secretaris	dr. J. van der Bilt
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	ir. J.I. Planjer (*)
Commissaris van het Materieel	dr. P.A. van der Laan (*)
Commissaris van het Materieel	dr. A.J. Haagen Smit

31 januari 1930 – 30 januari 1931

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris	W.F. van Iterson (*)
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	dr. A.J. Haagen Smit
Commissaris van het Materieel	mej. J. Kerkhoff (*) (tot 9 okt)
Commissaris van het Materieel (voorlopig)	G.J. Cole (*)
	dr. H.Th. Greidanus (*) aanvaardde verkiezing niet

30 januari 1931 – 29 januari 1932

Voorzitter	J. Robertson (*)
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris	W.F. van Iterson
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris van het Materieel	dr. A.J. Haagen Smit (*)
Commissaris van het Materieel	G.J. Cole (*)
Commissaris van het Materieel	mw. M.A. de Jongh (*)
Commissaris van het Materieel	mej. B.A. Tiddens (*)

29 januari 1932 – 27 januari 1933

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Secretaris	W.F. van Iterson

Penningmeester	D. Spanjaard (*)
Commissaris van het Materieel	dr. A.J. Haagen Smit
Commissaris van het Materieel	G.J. Cole
Commissaris van het Materieel	mw. M.A. de Jongh
Commissaris van het Materieel	mej. B.A. Tiddens

27 januari 1933 – 13 februari 1934

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris	W.F. van Iterson
2e Secretaris	E.J. Gelderman (*)
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris	dr. A.J. Haagen Smit
Commissaris	mej. dr. B.A. Tiddens (tot 1 jan)
Commissaris	mej. E. Roelofsen (*)

13 februari 1934 – 12 februari 1935

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris	W.F. van Iterson (*)
2e Secretaris	E.J. Gelderman
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris	dr. A.J. Haagen Smit
Commissaris	mej. E. Roelofsen
Commissaris	mej. A.C.J.A. Kolff (*)

12 februari 1935 – 14 februari 1936

Voorzitter	J. Robertson (*)
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris	W.F. van Iterson
2e Secretaris	E.J. Gelderman
Penningmeester	D. Spanjaard
Commissaris	dr. A.J. Haagen Smit (*)
Commissaris	mej. A.C.J.A. Kolff
Commissaris	mej. H.J.W. Friederich (*)
Commissaris	dr. P.A. van der Laan (*)

14 februari 1936 – 22 januari 1937

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Secretaris	W.F. van Iterson
2e Secretaris	E.J. Gelderman
Penningmeester	D. Spanjaard (*)
2 e Penningmeester	G.J. Cole (*)
Commissaris	dr. P.A. van der Laan
Commissaris	mej. C.Th. Nieuwenhuys (*)
Commissaris	mej. M. Bruyl (*)

22 januari 1937 – 10 februari 1938

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris/Penningmeester	G.J. Cole
2e Secretaris	E.J. Gelderman (*)
Commissaris	mej. C.Th. Nieuwenhuys
Commissaris	mej. M. Bruyl (*)
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman (*)
Commissaris	mej. R. van der Velden (*)
Commissaris	kapt. L.J. de Lagh (*)

10 februari 1938 – 7 februari 1939

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris/Penningmeester	G.J. Cole (*)
2e Secretaris	J.K. Bottema (*)
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman
Commissaris	mej. R. van der Velden
Commissaris	kapt. L.J. de Lagh
Commissaris	mej. A.P. Rutten (*)
Commissaris	A. Knol (*)

7 februari 1939 – 20 februari 1940

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Secretaris/Penningmeester	G.J. Cole
2e Secretaris	J.K. Bottema
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman

Commissaris	kapt. L.J. de Lagh
Commissaris	mej. A.P. Rutten
Commissaris	A. Knol (tot 1 jan)
Commissaris	mej. J. Roosenburg (*)

20 februari 1940 – 6 februari 1941

Voorzitter	J. Robertson (*)
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris/Penningmeester	G.J. Cole
2e Secretaris	D.W. Hoogewind (*)
Commissaris	J.K. Bottema (tot 23 apr)
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman
Commissaris	D. Vermaas (*)
Commissaris	mej. A.D. Moes (*)
Commissaris	mej. C.S. van Maanen (*) (tot 12 sep)
Commissaris	E.J. Gelderman (* 23 apr)

6 februari 1941 – 16 februari 1942

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris/Penningmeester	G.J. Cole
2e secretaris	D.W. Hoogewind
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman (*)
Commissaris	D. Vermaas
Commissaris	mej. A.D. Moes
Commissaris	E.J. Gelderman (*)
Commissaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer (*)

16 februari 1942 – 18 februari 1943

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer
2e Secretaris	mej. A. Schoonheim (*)
Penningmeester	G.J. Cole (*)
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman
Commissaris	E.J. Gelderman (tot 15 dec)
Commissaris	H. Koster (*)
Commissaris	J.F.Ch. Steyling (*)

18 februari 1943 – 9 maart 1944

Voorzitter	J. Robertson
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. A. Schoonheim
Penningmeester	G.J. Cole
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman
Commissaris	H. Koster
Commissaris	J.F.Ch. Steyling
Commissaris	P. Jebbink (*)

9 maart 1944 – 25 juli 1945

Voorzitter	J. Robertson (*)
Ondervoorzitter	ir. J.I. Planjer
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
Penningmeester	G.J. Cole
2e Secretaris	mw. A. van Elk-Schoonhuis
Commissaris	mej. A.G. Elink Schuurman (*)
Commissaris	H. Koster
Commissaris	J.F.Ch. Steyling
Commissaris	P. Jebbink

25 juli 1945 – 29 maart 1946

Voorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Ondervoorzitter	J.F.Ch. Steyling (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer (*)
Penningmeester	G.J. Cole (*)
2e Secretaris/Penningmeester	J.F.H. van Elk (*)

29 maart 1946 – 28 maart 1947

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Ondervoorzitter	J.F.Ch. Steyling
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
Penningmeester	G.J. Cole (*)
2e Secretaris/Penningmeester	W.J. Slaterus (*)
Commissaris (tijdelijk)	dr. D. Vermaas (sinds 15 jul)

28 maart 1947 – 19 maart 1948

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Ondervoorzitter	dr. D. Vermaas (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	W.J. Slaterus
Penningmeester	G.J. Cole
2e Penningmeester	F.A.M.J. van der Leeuw (*)
Commissaris	mej. M. Vermue (*)

19 maart 1948 – 25 maart 1949

Voorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Ondervoorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer (*)
2e Secretaris	mej. M. Vermue
Penningmeester	G.J. Cole
2e Penningmeester	F.A.M.J. van der Leeuw
Commissaris	C.H. Terpstra (*)

25 maart 1949 – 31 maart 1950

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Ondervoorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M. Vermue
Penningmeester	G.J. Cole (*)
2e Penningmeester	F.A.M.J. van der Leeuw (*)
Commissaris	C.H. Terpstra

31 maart 1950 – 19 maart 1951

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Ondervoorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M. Vermue (*)
Penningmeester	G.J. Cole
2e Penningmeester	F.A.M.J. van der Leeuw
Commissaris	C.H. Terpstra (*)

19 maart 1951 – 27 maart 1952

Voorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M. Vermue
Penningmeester	G.J. Cole (Vice-Voorzitter)
2e Penningmeester	T. van den Doel (*)
Commissaris	C.H. Terpstra
Commissaris	A.J.H. Beyerbergen van Henegouwen (*)

27 maart 1952 – 20 maart 1953

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Vice-Voorzitter	G.J. Cole (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer (*)
2e Secretaris	mej. M. Vermue
Penningmeester	G.J. Cole (*) (tot 1 jan)
	T. van den Doel (sinds 1 jan)
2e Penningmeester	T. van den Doel (tot 1 jan)
Commissaris	C.H. Terpstra
Commissaris	A.J.H. Beyerbergen van Henegouwen

20 maart 1953 – 25 maart 1954

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Vice-Voorzitter	G.J. Cole
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M. Vermue (*)
Penningmeester	T. van den Doel (*)
Commissaris	C.H. Terpstra
Commissaris	A.J.H. Beyerbergen van Henegouwen

25 maart 1954 – 22 maart 1955

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Vice-Voorzitter	G.J. Cole
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M. Vermue
Penningmeester	T. van den Doel
2e Penningmeester	mej. Th. Stavast (*)
Commissaris	C.H. Terpstra (*)

22 maart 1955 – 9 maart 1956

Voorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Vice-Voorzitter	G.J. Cole
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M. Vermue
Penningmeester	drs. H. van de Ruit (*)
2e Penningmeester	mw. Th. van der Meer-Stavast
Commissaris	W.E. Mulder (*)

9 maart 1956 – 12 maart 1957

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer (*)
2e Secretaris	mw. M. Koning-Vermue
Penningmeester	drs. H. van de Ruit
2e Penningmeester	mw. Th. van der Meer-Stavast
Commissaris	W.E. Mulder
Commissaris (Hup-Hup)	jkvr. C.E. de Brauw (* 8 nov)
Commissaris (Charon)	I.Th. Bertels (* 8 nov)

12 maart 1957 – 21 maart 1958

Voorzitter	ir. J.I. Planjer
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. mr. W.S.E. Wittenberns (*)
Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	W.E. Mulder (*)
Commissaris (Hup-Hup)	jkvr. C.E. de Brauw
Commissaris (Charon)	I.Th. Bertels

21 maart 1958 – 21 maart 1959

Voorzitter	ir. J.I. Planjer (*)
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
Penningmeester	drs. H. van de Ruit (*)
2e Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot (*)
Commissaris (Charon)	I.Th. Bertels
Commissaris (Hup-Hup)	mej. G. Zeelen (*)
Commissaris	mr. B.L. ten Have (* 9 okt)

21 maart 1959 – 22 maart 1960

Voorzitter	mr. B.L. ten Have
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris (Charon)	I.Th. Bertels
Commissaris (Hup-Hup)	mej. M.A. Bakker (*)
Commissaris	L. Vriens (*)

22 maart 1960 – 22 maart 1961

Voorzitter	mr. B.L. ten Have
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer (*)
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	mej. M.A. Bakker
Commissaris	L. Vriens
Commissaris	A.M. Wessels (*)

22 maart 1961 – 30 maart 1962

Voorzitter	mr. B.L. ten Have
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M.H.M. de Bruïne (*)
Penningmeester	mr. W.H. Barnouw (*) (tot jun/jul)
	drs. Ch.F. van der Schoot (sinds jun/jul)
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris Materiaal	drs. Ch.F. van der Schoot (*)
Commissaris	A.M. Wessels
Commissaris	W. van Dijk (*)

30 maart 1962 – 21 maart 1963

Voorzitter	mr. B.L. ten Have (*)
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M.H.M. de Bruïne
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit (*)
Commissaris	A.M. Wessels
Commissaris	W. van Dijk (tot 12 okt)

21 maart 1963 – 19 maart 1964

Voorzitter	mr. B.L. ten Have
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. M.H.M. de Bruïne (*)
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	A.M. Wessels

19 maart 1964 – 11 maart 1965

Voorzitter	mr. B.L. ten Have
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer (*)
2e Secretaris	mej. B.J. Sira (*)
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	A.M. Wessels (*)
Commissaris	M.A.M. Freericks (*)

11 maart 1965 – 22 maart 1966

Voorzitter	mr. B.L. ten Have
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	mej. B.J. Sira
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot (*)
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	M.A.M. Freericks (*)
Commissaris	G.A.R.M. Dijkmans (*)
Commissaris	A.A. Belderbos (*)

22 maart 1966 – 22 maart 1967

Voorzitter	mr. B.L. ten Have (*)
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer
2e Secretaris	mej. dra. B.J. Sira (tot 1 sep)
	mej. A.L. Iordens (* 7 okt)
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit (*)
Commissaris	M.A.M. Freericks
Commissaris	G.A.R.M. Dijkmans
Commissaris	A.J. de Froe (* 7 okt)

22 maart 1967 – 29 maart 1968

Voorzitter	mr. B.L. ten Have
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer
2e Secretaris	mej. A.L. Iordens (*)
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	M.A.M. Freericks
Commissaris	A.J. de Froe

29 maart 1968 – 27 maart 1969

Voorzitter	B.G. Bruinsma, arts (*)
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer (*)
2e Secretaris	mej. A.L. Iordens (tot 16 dec)
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	mr. B.L. ten Have
Commissaris	M.A.M. Freericks (tot okt)

27 maart 1969 – 10 april 1970

Voorzitter	B.G. Bruinsma, arts
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer
Penningmeester	drs. Ch.F. van der Schoot (*)
2e Penningmeester	drs. H. van de Ruit
Commissaris	mr. B.L. ten Have
Commissaris	drs. F.M. van Geest (*)

Commissaris	H.C. Maat (*)
Commissaris	mej. M.M. van IJssel Smits (*)
Commissaris	J.H. Buys (*) (sinds 1 december)

10 april 1970 – 26 maart 1971

Voorzitter	B.G. Bruinsma, arts
Vice-Voorzitter	W.J. Slaterus
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer (*)
2e Secretaris	mej. S.H. Bergman (*)
Penningmeester	J.H. Buys
2e Penningmeester	H.C. Maat
Commissaris	drs. F.M. van Geest

26 maart 1971 – 16 maart 1972

Voorzitter	B.G. Bruinsma, arts
Vice-Voorzitter	H.N.J. van Drogenbroek (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer
2e Secretaris	mej. S.H. Bergman
Penningmeester	J.H. Buys
2e Penningmeester	H.C. Maat
Commissaris	mw. A.Th.M. Verbeek-Seegers (*)

16 maart 1972 – 27 maart 1973

Voorzitter	B.G. Bruinsma, arts (*)
Vice-Voorzitter	H.N.J. van Drogenbroek
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer (*)
2e Secretaris	mej. I. de Roode (*)
Penningmeester	J.H. Buys
2e Penningmeester	H.C. Maat
Commissaris	mw. A.Th.M. Verbeek-Seegers

27 maart 1973 – 21 maart 1974

Voorzitter	P. Schuckink Kool (*)
Vice-Voorzitter	H.N.J. van Drogenbroek
Secretaris	mej. mr. C.A. Kriemeyer
2e Secretaris	mw. I. Boomsma-de Roode
Penningmeester	mej. E.C.J. Kruitwagen (*)
2e Penningmeester	H.C. Maat (*)
Commissaris	mw. J.C. van 't Zet-Middag (*)

21 maart 1974 – 26 maart 1975

Voorzitter	P. Schuckink Kool
Vice-Voorzitter	H.N.J. van Drogenbroek
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	P. Kwantes (*)
Penningmeester	mej. E.C.J. Kruitwagen
2e Penningmeester	H.C. Maat
Commissaris	mw. J.C. van 't Zet-Middag (*)

26 maart 1975 – 29 maart 1976

Voorzitter	P. Schuckink Kool
Vice-Voorzitter	H.N.J. van Drogenbroek (*)
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer (*)
2e Secretaris	P. Kwantes
Penningmeester	mej. E.C.J. Kruitwagen
2e Penningmeester	H.C. Maat
Commissaris	mw. J.C. van 't Zet-Middag

29 maart 1976 – 31 maart 1977

Voorzitter	P. Schuckink Kool (*)
Vice-Voorzitter	H.N.J. van Drogenbroek
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	P. Kwantes
Penningmeester	mej. E.C.J. Kruitwagen (*)
2e Penningmeester	C.B.J.G. Scheffers (*)
Commissaris	mw. J.C. van 't Zet-Middag

31 maart 1977 – 29 maart 1978

Voorzitter	P. Schuckink Kool
Vice-Voorzitter	H.N.J. van Drogenbroek
Secretaris	mej. mr. C.A. Krietemeyer
2e Secretaris	P. Kwantes (*)
Penningmeester	mej. E.C.J. Kruitwagen
2e Penningmeester	C.B.J.G. Scheffers (*)
Commissaris	mw. J.C. van 't Zet-Middag

29 maart 1978 – 28 maart 1979

Voorzitter	jhr. R.A. Meyer (*)
Vice-Voorzitter	P. Kwantes
Secretaris	A.F. van Ommen (*)
2e Secretaris	mw. C.T.M. Bruntink-de Kruiff (*)
Penningmeester	mej. E.C.J. Kruitwagen
2e Penningmeester	C.B.J.G. Scheffers
Commissaris	mw. J.C. van 't Zet-Middag (*)

28 maart 1979 – 26 maart 1980

Voorzitter	jhr. R.A. Meyer (*) (tot mei)
	P. Kwantes (sinds mei)
Vice-Voorzitter	P. Kwantes (tot mei)
	mw. J.C. van 't Zet-Middag (sinds mei)
Secretaris	A.F. van Ommen (*)
2e Secretaris	mw. C.T.M. Bruntink-de Kruiff
Penningmeester	mw. E.C.J. Kruitwagen
2e Penningmeester	P. Campagne (*)
Commissaris	mw. J.C. van 't Zet-Middag (tot mei)

26 maart 1980 – 25 maart 1981

Voorzitter	P. Kwantes
Vice-Voorzitter	mw. J.C. van 't Zet-Middag
Secretaris	A.F. van Ommen
2e Secretaris	mw. C.T.M. Bruntink-de Kruiff
Penningmeester	mw. E.C.J. Kruitwagen (*)
2e Penningmeester	P. Campagne (*)
Commissaris Wedstrijden	E. van Wijngaarden (*)

25 maart 1981 – 17 maart 1982

Voorzitter	P. Kwantes (*)
Secretaris	A.F. van Ommen
2e Secretaris	mw. C.T.M. Bruntink-de Kruiff
Penningmeester	P. Campagne
2e Penningmeester	mw. S. van Ees (*)
Commissaris Materiaal	J.F.M. Bosboom (*)
Commissaris Wedstrijden	H.H. Appeldoorn (*) (Vice-Voorzitter)

17 maart 1982 – 29 maart 1983

Voorzitter	P. Kwantes
Secretaris	mw. S. van Ees
2e Secretaris	mw. C.T.M. Bruntink-de Kruiff (*)
Penningmeester	P. Campagne
Commissaris Materieel	J.F.M. Bosboom
Commissaris Wedstrijden	H.H. Appeldoorn (Vice-Voorzitter)
Commissaris Jeugd	F.H. Tap (*)

29 maart 1983 – 29 maart 1984

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. S. (Suus) van Ees
2e Secretaris	mw. J.J. (Anneke) Elffers (*)
Penningmeester	P. (Paul) Campagne (tot 1 dec) H.H. (Bert) Appeldoorn (sinds 1 dec)
Commissaris Materieel	J.F.M. (Jacques) Bosboom
Commissaris Wedstrijden	H.H. (Bert) Appeldoorn (Vice-Voorzitter)
Commissaris Jeugd	F.H. (Fred) Tap
Commissaris Breedtesport	P. (Paul) Campagne (sinds 1 dec)

29 maart 1984 – 27 maart 1985

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. S. (Suus) van Ees
2e Secretaris	mw. J.J. (Anneke) van Wezel-Elffers
Penningmeester	H.H. (Bert) Appeldoorn (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materieel	J.F.M. (Jacques) Bosboom
Commissaris Wedstrijden	mw. M. (Iep) Visser
Commissaris Jeugd	F.H. (Fred) Tap
Commissaris Breedtesport	P. (Paul) Campagne (*)

27 maart 1985 – 27 maart 1986

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes (*)
Secretaris	mw. S. (Suus) van Ees (*)
2e Secretaris	mw. J.J. (Anneke) van Wezel-Elffers
Penningmeester	H.H. (Bert) Appeldoorn (*) (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	J.F.M. (Jacques) Bosboom (*)
Commissaris Wedstrijden	mw. M. (Iep) Visser
Commissaris Jeugd	F.H. (Fred) Tap
Commissaris Breedtesport	mw. C.J. (Clara) Prins (*)

27 maart 1986 – 12 maart 1987

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. S. (Suus) van Ees
Penningmeester	H.H. (Bert) Appeldoorn (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	J.F.M. (Jacques) Bosboom
Commissaris Wedstrijden	mw. M. (Iep) Visser
Commissaris Jeugd	F.H. (Fred) Tap (*)
Commissaris Algemeen	A.G. (Aart) van Beek (*)
Commissaris Breedtesport	mw. C.J. (Clara) Prins

2 maart 1987 – 24 maart 1988

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. S. (Suus) van Ees
Penningmeester	A.G. (Aart) van Beek (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	M.L.E. (Marcel) Linssen (*)
Commissaris Wedstrijden	mw. H.A. (Hub) Hingstman-Dooren (*)
Commissaris Jeugd	F.H. (Fred) Tap
Commissaris Breedtesport	mw. C.J. (Clara) Prins

24 maart 1988 – 23 maart 1989

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	A.F.G.A. (Guus) Temming (*)
Penningmeester	A.G. (Aart) van Beek (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	M.L.E. (Marcel) Linssen
Commissaris Wedstrijden	mw. H.A. (Hub) Hingstman-Dooren
Commissaris Jeugd	F.H. (Fred) Tap
Commissaris Breedtesport	mw. C.J. (Clara) Prins

23 maart 1989 – 13 maart 1990

Voorzitter	H.H. (Bert) Appeldoorn (*)
Secretaris	A.F.G.A. (Guus) Temming
Penningmeester	A.G. (Aart) van Beek (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	P. (Peter) Knappstein (*)
Commissaris Wedstrijden	mw. H.A. (Hub) Hingstman-Dooren
Commissaris Jeugd	F.H. (Fred) Tap
Commissaris Breedtesport	A.W.G. (Wiep) Nijdam (*)

13 maart 1990 – 12 maart 1991

Voorzitter	H.H. (Bert) Appeldoorn
Secretaris	A.F.G.A. (Guus) Temming
Penningmeester	J. (Jurjen) Kolmer (*) (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	P. (Peter) Knappstein
Commissaris Wedstrijden	mw. H.A. (Hub) Hingstman-Dooren
Commissaris Jeugd	S. (Simon) Knappstein (*)
Commissaris Breedtesport	A.W.G. (Wiep) Nijdam

12 maart 1991 – 10 maart 1992

Voorzitter	H.H. (Bert) Appeldoorn
Secretaris	A.F.G.A. (Guus) Temming
Penningmeester	J. (Jurjen) Kolmer (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	P. (Peter) Knappstein
Commissaris Wedstrijden	mw. E. (Els) Braaksma (*)
Commissaris Jeugd	S. (Simon) Knappstein
Commissaris Breedtesport	A.W.G. (Wiep) Nijdam

10 maart 1992 – 16 maart 1993

Voorzitter	H.H. (Bert) Appeldoorn
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen (*)
Penningmeester	J. (Jurjen) Kolmer (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	P. (Peter) Knappstein
Commissaris Wedstrijden	mw. E. (Els) Braaksma
Commissaris Jeugd	S. (Simon) Knappstein
Commissaris Breedtesport	J.J.M. (Jacob) Broersen (*)

16 maart 1993 – 22 maart 1994

Voorzitter	H. (Rik) Vos (*)
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen
Penningmeester	J. (Jurjen) Kolmer (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	A. (Arie) Oud (*)
Commissaris Wedstrijden	mw. E. (Els) Braaksma
Commissaris Jeugd	S. (Simon) Knappstein
Commissaris Breedtesport	mw. T. (Talitha) van den Elst (*)

22 maart 1994 – 28 maart 1995

Voorzitter	H. (Rik) Vos
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen
Penningmeester	J.L.A.M. (Jef) Halkes (*) (Vice-Voorzitter)
Commissaris Materiaal	A. (Arie) Oud
Commissaris Wedstrijden	J.C.J. (Jan-Karel) Tombrock (*)
Commissaris Jeugd	G.W.A.J. (Gerard) Ranke (*)
Commissaris Breedtesport	mw. T. (Talitha) van den Elst

28 maart 1995 – 19 maart 1996

Voorzitter	H. (Rik) Vos
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen
Penningmeester	J.L.A.M. (Jef) Halkes
Commissaris Materiaal	A. (Arie) Oud
Commissaris Wedstrijden	J.C.J. (Jan-Karel) Tombrock
Commissaris Breedtesport	mw. T. (Talitha) van der Elst
Commissaris Jeugd	G.W.A.J. (Gerard) Ranke
Commissaris Sociëteit	mw. L. (Lida) Soesbergen (*)

19 maart 1996 – 18 maart 1997

Voorzitter	H. (Rik) Vos
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen (*)
Penningmeester	J.L.A.M. (Jef) Halkes
Commissaris Materiaal	A. (Arie) Oud
Commissaris Wedstrijden	mw. C. (Carolien) Appeldoorn-de Lange (*)
Commissaris Breedtesport	mw. T. (Talitha) van der Elst
Commissaris Jeugd	G.W.A.J. (Gerard) Ranke
Commissaris Sociëteit	mw. L. (Lida) Soesbergen (tot nov 1996)

18 maart 1997 – 16 maart 1998

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes (*)
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen
Penningmeester	mw. J.M. (Marjan) Nooter (*)
Commissaris Materiaal	A. (Arie) Oud (*)
Commissaris Wedstrijden	mw. C. (Carolien) Appeldoorn-de Lange
Commissaris Breedtesport	mw. I. (Ilja) Starrowsky (*)
Commissaris Jeugd	G.W.A.J. (Gerard) Ranke
Commissaris Sociëteit	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk (*)

16 maart 1998 – 15 maart 1999

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen
Penningmeester	mw. J.M. (Marjan) Nooter
Commissaris Materiaal	H.J. (Hugo) Linnenbank (*)
Commissaris Wedstrijden	mw. M.J. (Marjolein) Schepel (*)
Commissaris Breedtesport	mw. I. (Ilja) Starrowsky
Commissaris Jeugd	T.W.C. (Theo) Brok (*)
Commissaris Sociëteit	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk

15 maart 1999 – 14 maart 2000

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. E.C.J. (Els) Kruitwagen
2e secretaris	mw. M.J.G. (Mariette) Halkes-van Schadewijk
Penningmeester	mw. J.M. (Marjan) Nooter
Commissaris Materiaal	H.J. (Hugo) Linnenbank
Commissaris Wedstrijden	mw. M.J. (Marjolein) Schepel
Commissaris Breedtesport	mw. H.C.G. (Gerty) van Duynhoven
Commissaris Jeugd	P.J. (Peter) Molenkamp (*)
Commissaris Sociëteit	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk

14 maart 2000 – 20 maart 2001

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. M.J.G. (Mariette) Halkes-van Schadewijk
2e secretaris	mw. J.A. (Jacqueline) Manintveld (*)
Penningmeester	mw. J.M. (Marjan) Nooter
Commissaris Materiaal	H.J. (Hugo) Linnenbank
Commissaris Wedstrijden	mw. M.E. (Martine) Kramer (*)
Commissaris Breedtesport	mw. H.C.G. (Gerty) van Duynhoven
Commissaris Jeugd	P.J. (Peter) Molenkamp (*)
Commissaris Sociëteit	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk

20 maart 2001 – 19 maart 2002

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes (*)
Secretaris	mw. M.J.G. (Mariette) Halkes-van Schadewijk
Penningmeester	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk (*)
Commissaris Vrijwilligersbeleid	mw. J.A. (Jacqueline) Manintveld
Commissaris Jeugd en projecten	mw. I.M. (Iris) van Loenen (*)

19 maart 2002 – 18 maart 2003

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. E. (Ellen) Beverdam (*)
Penningmeester	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk
Comm. Vrijwilligersbeleid en nieuwe leden	mw. M.J.G. (Mariette) Halkes-van Schadewijk
Commissaris Jeugd en projecten	mw. I.M. (Iris) van Loenen

18 maart 2003 – 23 maart 2004

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. E. (Ellen) Beverdam
Penningmeester	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk
Comm. Vrijwilligersbeleid en nieuwe leden	mw. M.J.G. (Mariette) Halkes-van Schadewijk
Commissaris Jeugd en projecten	mw. L. (Lucrée) van den Heuvel (*)

23 maart 2004 – 23 maart 2005

Voorzitter	P. (Pieter) Kwantes
Secretaris	mw. E. (Ellen) Beverdam
Penningmeester	P.J.B. (Peter-Jan) Tuk
Comm. Vrijwilligersbeleid en nieuwe leden	mw. M.Ch. (Marielle) Frumau (*)
Commissaris Jeugd en projecten	mw. L. (Lucrée) van den Heuvel (*)

23 maart 2005 – 22 maart 2006

Voorzitter	C.M. (Carel) Reuser (*)
Secretaris	mw. E. (Ellen) Beverdam
Penningmeester	S. (Simon) Knappstein (* 31 mei)
Com. Vrijwilligersbeleid en nieuwe leden	mw. M.Ch. (Marielle) Frumau
Commissaris Jeugd en projecten	mw. L. (Lucrée) van den Heuvel

22 maart 2006 –

Voorzitter	mw. M.M.A. (Miranda) Rovers (*)
Secretaris	mw. C.G.J.M. (Katja) Buijendorp-Moison (*)
Penningmeester	S. (Simon) Knappstein
Commissaris Nieuwe leden	mw. M.Ch. (Marielle) Frumau
Commissaris Jeugd en projecten	mw. J. (Janneke) Voltman (*)

De mythische proportie

Wanneer je als club al honderd jaar de naam Viking voert, dan mag je hopen dat de historische feiten, waar dit boek vol van staat, zich gaan mengen met heldendaden en grote verhalen. Dit is het begin van de mythische proportie, en wie wil daar nou géén onderdeel van zijn? Bij onze kennis over de Vikingen is hetzelfde het geval. De geschiedkundige feiten spreken een andere taal dan de Oud-noorse mythologie. Toch zijn ze innig verbonden.

Vikingen (Oud-noors: vikingr; uitspraak wikingr), ook wel Noormannen genoemd, is de naam voor de inwoners van Denemarken, Noorwegen en Zweden, voor zover die van eind 8ste eeuw tot laat in de 11e eeuw in West- en Oost-Europa verschenen. Eerst kwamen ze als zeerovers en plundersaars, later als veroveraars, stichters van staten en handelaren. Ze drongen daarbij diep in Europa, en zelfs in het Nabije Oosten door. Aan hun roofzuchtige tochten in West-Europa, die begonnen aan het eind van de 8ste eeuw, hebben ze hun beruchte naam te danken. Deze tochten vonden plaats over zee met hele vloten, bestaande uit lange smalle schepen (drakkar), bemand met zo'n 50 tot 60 krijgers. De tochten begonnen doorgaans in de lente en brachten de Vikingen aan de mondingen van rivieren en stromen, waarlangs ze diep in het binnenland doordrongen. Eigenlijk zoals nu nog steeds onze

clubgenoten over de wateren van Nederland roeien. Oeps, daar komen ze aan, de Vikingers.

De mythologie van de Vikingen, en van alle noordse volken, spreekt niet van rooftochten, veroveringen en handelsbetrekkingen. Daar gaat het over reuzen en dwergen, over goden, halfgoden en mensen, over het ontstaan en de indeling van de wereld, over de hemel en het dodenrijk, en over alle prachtige verhalen die daar bij horen. Die verhalen zijn hoofdzakelijk overgeleverd door twee versies van de Edda. De namen van onze Vikingboten zijn grotendeels afkomstig uit deze mythologie. De Skidbladnir was hun meest mythische schip. Het is niet het grootste schip, maar wel "het beste van alle schepen en met de meeste vaardigheid gemaakt". Alle asen, met hun wapens en volledige uitrusting, konden in dit schip vervoerd worden

Het Walhalla (Valhöll) ligt in het paradijs voor de gesneuvelde helden. Het is een zaal "zo hoog, dat het dak ternauwernood te zien was. Daarop lagen gouden schilden als dakspanen". Het was er "vol mensen; sommigen hielden zich bezig met een spel, anderen met drinken, weer anderen hadden wapens en waren met elkaar aan het vechten. Hij keek om zich heen en veel van wat hij zag kwam hem ongelooflijk voor." Iedere avond vond een feestmaaltijd plaats waarvoor een machtig everzwijn werd geslacht, dat diezelfde avond weer tot leven werd gewekt. Er werd mede gedronken, afkomstig uit de uier van de geit Heidrun. Kortom, het was er goed toeven, na afloop van de heldendaden. (HS)

(Citaten uit: Snorri Sturluson, Verhalen uit Edda en Heimskringla).

Boten

Vanaf	Naam	Boottype	Bouwer (evt. bouwjaar)	Naamsverklaring, bijzonderheden
1907	Prins Hendrik (Njord)	4-riemsoefengiek		Geleend van Njord; genoemd naar de broer van koning Willem III
1907	Neptunus (Triton)	2-riemsoefenboot		Geleend van Triton; genoemd naar de Romeinse zeegod
1907	Prins te Paard (Triton)	4-riemsgiek (raceboot)	Deichmann & Ritchie (1893)	Geleend van Triton
1907	Telegraaf (Triton)	4-riemsgiek	Deichmann & Ritchie (1894)	Geleend van Triton; genoemd naar een dagblad; eerste outrigger boot van Nederland
1907	Viking	4-riems inrigged wherry, vaste banks	Hart & Co	Gekocht in Engeland; oude inwoner van Scandinavië
1907	Ariël	4-riemsgiek		Gekocht van De Maas; bijbelse naam
1907	Batavier	4-riemsgiek		Gekocht van De Maas; oude inwoner van Nederland
1907	Henriëtte	wherry		Schenking door particulier; reeds binnen een jaar onbruikbaar
1907	Waterlelie	4-riems inrigged wherry, vaste banks		Gekocht van particulier; waterbloem
1907	Frya	oefenski		Wane, dochter van Njord, godin van de liefde
1908	Mayflower	4-riems inrigged wherry, vaste banks		Schenking door particulier; genoemd naar schip van Pilgrim Fathers
1908	Hilda	kano		Schenking door particulier
1908	Thelma	2-riems outrigger wherry	Thiebout	
1909	Balder	overnaadse 2-riemsgiek	Deichmann & Ritchie	Ase, zoon van Odin en Frigga, god van licht
1909	J	inrigged 2-riemsracegiek	(1887)	Schenking door particulier; afkomstig van Triton; onbruikbaar
1909		4-riems marine whaleboot		Niet gebruikt en direct doorverkocht
1911	Njord	2-riems outrigger wherry	Thiebout	Wane, vader van Freya en Frey, god van de vruchtbaarheid en rijkdom
1912	Odin	4-riems outrigger wherry	Deichmann & Ritchie	Ase, oppergod, éénogige zoon van Bor en Bestla
1913	t Schrijverke	overnaadse skiff	Deichmann & Ritchie	Waterdier
1913	Kemphaan	overnaadse 4-riemsgiek	Deichmann & Ritchie	Vogelsoort
1913	Najade	4-riems outrigger wherry	Deichmann & Ritchie	Riviernimf (Gr. mythologie)
1914	Leander	overnaadse skiff	Deichmann & Ritchie	Geliefde van Hero (Gr. mythologie)
1914	Minerva	2-riems outrigger wherry	Deichmann & Ritchie	Godin van de wijsheid (Romeinse mythologie)
1914	t Vosje	overnaadse skiff (45 cm)	Deichmann & Ritchie	Vernoemd naar schenker P. Vos (bestuurslid 1912-1923)
1914	Zwaan	overnaadse 4-riemsgiek	Deichmann & Ritchie	Vogelsoort
1914	Freya	4-riems outrigger wherry	Deichmann & Ritchie	Wane, dochter van Njord, godin van de liefde
1916	Zwerver	oefengiek, dubbelwherry		Gekocht van leden
1917	Rhenus	enkelwherry (maas)		Gekocht van particulier; Latijnse naam voor rivier Rijn
1917	Sirene	dubbelwherry	Deichmann & Ritchie	Zeemeermin (Gr. mythologie)
1917	Sylvia	toerboot	Deichmann & Ritchie	
1917	Fram	enkelwherry		Gekocht van particulier; "vooruit"
1918	Trio	enkelwherry		Geschonken door drie Vikingleden

Vanaf	Naam	Boortype	Bouwer (evt. bouwjaar)	Naamsverklaring, bijzonderheden
1923	Lotos	dubbelwherry	Deichmann & Ritchie	
1923	Nagtegaal	oefengiek vastebanks	Deichmann & Ritchie	Vernoemd naar Jan Nagtegaal (bootzman 1912-1942)
1924	Fuut	overnaadse skiff (35 cm)	Deichmann & Ritchie	Vogelsoort
1925	Batavier	gladde 2-riemsgiek		Oude inwoner van Nederland
1927	de Arke Noachs	8-persoons tubboot (oefenvlot)	Cor Heuvelman	Gezamenlijk eigendom met Triton; Bijbels vaartuig
1929	t Sterntje	overnaadse skiff (45 cm)	Cor Heuvelman	Vogelsoort
1930	Dolfijn	gladde vier	Deichmann & Ritchie (1913)	Gekocht van Triton (H. van Kuijk); Waterzoogdier
1930	De Lagh	gladde skiff		Naam van de schenker kapitein Lou de Lagh; kort daarop teruggeven
1933	De Snip	overnaadse skiff (35 cm)		Vogelsoort
1934	Meeuw	overnaadse 4-riemsgiek		Vogelsoort
1937	Skadi	gladde 4-riemsgiek		Reuzin, 2e echtgenote van Njord
1937	Thor	gladde 4-riemsgiek		Ase, zoon van Odin, dondergod
1942	Aegir	enkelwherry		God van de zee, gehuwd met Ran
1942	Iduna	maasvier	Cor Heuvelman	Godin van de eeuwige jeugd, gehuwd met Braga
1943	Hermod	overnaadse vier	Cor Heuvelman	Ase, zoon van Odin
1943	Fritjof	2-riemsgiek, tub	Cor Heuvelman	Noorse boerenzoon
1943	Hero	oefenskiff	Cor Heuvelman	Priesteres van Aphrodite (Gr. mythologie)
1944	Leander	oefenskiff	Jacob Slegtenhorst	Geliefde van Hero (Gr. mythologie)
1947	Charon I (Veritas)	wherry		Eigendom van Veritas; veerman van de doden (Gr. mythologie)
1947	Frigga	dubbelwherry	Jacob Slegtenhorst	Ase, vrouw van Odin
1947	Oberon	gladde skiff	(1932)	Koning van de elfen
1948	Sif	overnaadse skiff (35 cm)	Jacob Slegtenhorst	Vrouw van Thor
1948	Sleipnir	quadruple scull, glad		Achtvoetig, grijs paard van Odin
1948	Thor	gladde vier	Jacob Slegtenhorst	Ase, zoon van Odin, dondergod
1948	Loki	oefenvier		Zoon van Farbauti en Laufega, gehuwd met Angerboda
1950	Ingeborg	2-riemsgiek, tub	Jacob Slegtenhorst	Zuster van Fritjof
1951	Forsete	gladde dubbeltwee	(1928)	Zoon van Balder en Nanna, god van de vrede
1951	Aegir	gladde twee		God van de zee, getrouwd met Ran
1951	Sigurd	overnaadse 2-riemsgiek	Jacob Slegtenhorst	Afstammeling van Odin, drakendoder
1952	Najade	dubbelwherry	Jacob Slegtenhorst	Riviernimf (Gr. mythologie)
1952	Balder	overnaadse vier	Jacob Slegtenhorst	Ase, zoon van Odin en Frigga, god van licht
1953	Njord	oefenskiff	Jacob Slegtenhorst	Vader van Freya, god van de vruchtbaarheid en rijkdom
1953	Haakon	2-riemsgiek, tub	Jacob Slegtenhorst	Noorse koningsnaam die veel in sagen voorkomt
1954	Gefjun	overnaadse skiff (45 cm)	Jacob Slegtenhorst	Godin van de vruchtbaarheid
1955	Hodr	maasvier	Jacob Slegtenhorst	God van de duisternis en de winter
1956	Kara	overnaadse skiff (35 cm)	Jacob Slegtenhorst	

Vanaf	Naam	Boortype	Bouwer (evt. bouwjaar)	Naamsverklaring, bijzonderheden
1956	Skuld	dubbelskiff	Jacob Slegtenhorst	Norne (schikgodin) van de toekomst
1958	Heimdall	toerwherry	Jacob Slegtenhorst	Wachter van de regenboog
1958	Alsvin	gladde skiff	Jacob Slegtenhorst	Een van de paarden die de strijdswagen van de zon trokken
1959	Odin	tub-wherry	Jacob Slegtenhorst	Oppergod, éénogige zoon van Bor en Bestla
1959	J.F. Smoor	overnaadse vier	Jacob Slegtenhorst	Vernoemd naar verongelukt lid van verdienste van Charon
1960	Sirius (NRB)	C-vier		Leenboot NRB; hond van Orion (Gr. Mythologie)
1960	Jonge Neel	gladde vier	Jacob Slegtenhorst	Genoemd naar sponsor (houtfabrikant)
1961	Ouwe Pim	gladde vier	Jacob Slegtenhorst	Genoemd naar sponsor (jenever)
1961	Jan Nagtegaal	enkelwherry	Jacob Slegtenhorst	Vernoemd naar Jan Nagtegaal (bootsman 1912-1942)
1962	Ran	quadruple scull, glad	Jacob Slegtenhorst	Vrouw van Aegir, heerseres van de zee
1962	Thialf	overnaadse vier	Jacob Slegtenhorst	Snelvoetige boerenknaap. Dienaar van Thor
1963	Jacob Slegtenhorst	gladde twee	Jacob Slegtenhorst	Vernoemd naar Jacob Slegtenhorst (bootsman 1943-1970)
1963	Skadi	gladde twee	Jacob Slegtenhorst	Dochter van Thjazi, echtgenoot van Njord
1963	Octopus (NRB)	jeugdvier		Leenboot NRB; achtarmige inktvis
1964	Wieland	enkelwherry	Jacob Slegtenhorst	Avontuurlijke smid
1964	Vidar	C-vier	Jacob Slegtenhorst	Zoon van Odin en Frigga
1964	Utrecht	acht	Deichmann & Ritchie (1927)	Gekocht van De Maas; stad waar Viking is gevestigd
1965	Agnar	jeugdvier	Jacob Slegtenhorst	Zoon van Hraudung en broer van Geirröd
1965	Sigi	tub-wherry	Jacob Slegtenhorst	Koning. Zoon van Odin.
1966	Cole	skiff	Jacob Slegtenhorst	Vernoemd naar erelid Gerard Cole (bestuurslid 1930-1933 en 1936-1956)
1966	Freja	dubbeltwee	Jacob Slegtenhorst	Dochter van Njord, godin van de liefde
1967	Ajoe	skiff		Erfstuk van oud-voorzitter Planjer
1967	Rinda	dubbeltwee	Jacob Slegtenhorst	Vrouw van Odin, moeder van Wali
1967	Hugin	oefenskiff	Jacob Slegtenhorst	Raaf, die op Odin's schouder zat en elke dag naar de aarde vloog.
1968	Munin	oefenskiff	Jacob Slegtenhorst	Raaf, die op Odin's schouder zat en elke dag naar de aarde vloog.
1968	Ir. J.I. Planjer	wedstrijdskiff	Fa. Heuvelman	Vernoemd naar voorzitter Ir. J.I. Planjer (voorzitter 1945-1959)
1968	Boy	gladde skiff	Jacob Slegtenhorst	Vernoemd naar erelid Boy Slaterus
1970	Atla	gladde vier	Jacob Slegtenhorst	Eén van de negen reuzinnen die met Odin huwde
1970	Bjorn	gladde dubbelvier	Jacob Slegtenhorst	Vertrouweling van Fritjof
1970	Magni	twee zonder	Jacob Slegtenhorst	Zoon van Thor bij de reuzin Jarnsaxa, verpersoonlijking van kracht
1970	Modi	twee zonder	Jacob Slegtenhorst	Zoon van Thor bij de reuzin Jarnsaxa, verpersoonlijking van moed
1970	Harry	skiff	Fa. Logger	Vernoemd naar het lid Harry Willemse, motor van vele activiteiten
1973	Fiorgyn	dubbeltwee	Hongarije	Dochter van Jörd, moeder van Frigga
1974	Fjalar	C-twee	Fa. Heuvelman	Dwerg, die samen met Galar de wijze Kvasir en de reus Gilling doodde
1974	Galar	C-twee	Fa. Heuvelman	Dwerg, die samen met Fjalar de wijze Kvasir en de reus Gilling doodde
1974	Buri	polyesther skiff	De Hoop	Reus, vader van Bor

Vanaf	Naam	Boortype	Bouwer (evt. bouwjaar)	Naamsverklaring, bijzonderheden
1974	Freki	C-vier	Fa. Busman	Wolf, die aan de voeten van Odin lag
1974	Geri	C-vier	Fa. Busman	Wolf, die aan de voeten van Odin lag
1974	Thrym	D-twee/D-drie	Fa. Heuvelman	Reus, die tijdens Thors slaap diens hamer stal
1974	Hymir	D-twee/D-drie	Fa. Heuvelman	Reus, die het commando voerde over het schip Naglfari
1975	Soosboot	gladde skiff	Hongarije	Aangeboden door de sooscommissie
1975	Balder	gladde vier	(1965)	Ase, zoon van Odin en Frigga, god van licht
1975	Gjalp	polyesther C-skiff	De Hoop	Reuzin, door Thor verpletterd
1975	Greip	polyesther C-skiff	De Hoop	Reuzin, door Thor verpletterd
1975	Costunix	polyesther skiff	De Hoop	Aangeboden door de sooscommissie
1977	Louk Couvée	acht	Empacher	Vernoemd naar een na een wedstrijd overleden veteranenroeier
1977	Fritjof	dubbelwherry	Empacher	Noorse boerenzoon
1978	Kayoshk	skiff	Raymond Sims (1932)	In langdurig bruikleen van Chris van Winden; Indiaans voor meeuw
1979	Albert Nagtegaal	B-dubbeltwee	Cambridge Rowing Boats	Vernoemd naar Albert Nagtegaal (bootsman 1942-1976)
1979	Iduna	C-vier	Fa. Busman	Godin van de eeuwige jeugd, gehuwd met Braga
1979	Loki	C-vier	Fa. Busman	Zoon van Farbauti en Laufeyja, gehuwd met Angerboda
1979	Wicky	jeugdskiff	Hasle	In langdurig bruikleen van Fred Tap; tekenfilmfiguur
1979	Stilo	dubbelwherry	W. Deutsch (1906)	Aanvankelijk particulier; Italiaanse gemeente in de regio Calabrië
1980	Egia	skiff	Cambridge Rowing Boats	Eén van de negen reuzinnen die met Odin huwde
1980	Auglia	skiff	Cambridge Rowing Boats	Eén van de negen reuzinnen die met Odin huwde
1980	Thor	gladde boordvier	(1975)	Ase, zoon van Odin, dondergod
1980	Keulse Kade	B-dubbeltwee	Cambridge Rowing Boats	Kade waaraan de loods voorheen stond
1980	Sirene	dubbelwherry	Fa. Busman	Zeemeermin (Griekse mythologie)
1980	Halvar	jeugdskiff	Empacher	Uit de tekenfilmserie Wicky de Viking, vader van Wicky
1980	Ilva	jeugdskiff	Empacher	Uit de tekenfilmserie Wicky de Viking, moeder van Wicky
1980	Ilvie	jeugdskiff	Empacher	Uit de tekenfilmserie Wicky de Viking, vriendin van Wicky
1981	Knut	jeugdtwee	Empacher	Uit de tekenfilmserie Wicky de Viking
1981	Sven	jeugdtwee	Empacher	Uit de tekenfilmserie Wicky de Viking
1981	Sleipnir	dubbelvier	(1972)	Achtvoetig, grijs paard van Odin
1981	Oele (KNRB)	jeugdskiff	Empacher	Uit de tekenfilmserie Wicky de Viking
1981	Corrie Krietemeyer	acht	Empacher (1970)	Vernoemd naar het erelid C.A. Krietemeyer (bestuurslid 1941-1978)
1982	Tyr	dubbeltwee	Empacher	Zoon van Odin en Frigga, oorlogsgod
1982	B. Gosse B.	skiff	(1967)	Afkorting van de naam van de vorige eigenaar Bote G. Bruinsma (voorzitter 1968-1973)
1983	Boelo	skiff	Empacher	Vernoemd naar erelid Boelo ten Have (voorzitter 1959-1968)
1983	Thrud	twee zonder	Empacher	Dochter van Thor en Sif
1983	Apollonia	skiff	Empacher	Heilige, patrones van de tandlijders én tandartsen
1984	Hodr	C-vier	Fa. Busman	Blinde zoon van Odin en Frigga

Vanaf	Naam	Boortype	Bouwer (evt. bouwjaar)	Naamsverklaring, bijzonderheden
1984	Leander	C-skiff	Fa. Busman	Geliefde van Hero (Griekse mythologie)
1984	Säntis	jeugdvier	Empacher (1976)	Afkomstig van de KNRB, in 1986 eigendom van Viking
1984	Kromme Rijn	dubbelwherry	Scheepstimmerhuis Willemsen	Tot 1995 eigendom KNRB; Rivier in de provincie Utrecht
1985	Hero	C-skiff	Fa. Busman	Geliefde van Leander (Griekse mythologie)
1985	Gefjon	skiff	Empacher	Godin van de vruchtbaarheid
1985	Alsvin	skiff		Een van de paarden die de strijdswagen van de zon trokken
1985	Starkad	dubbelvier	Empacher	Achtarmige reus, opgeleid door Hrossharsgrani
1986	Skulda	dubbeltwee	Janousek	Norne van de toekomst
1986	Hermod	vier zonder	Empacher	Zoon van Odin
1987	Forsete	dubbelvier	Empacher (1975)	Zoon van Balder en Nanna, god van de vrede
1987	Jarl	acht	Empacher (1980)	Edelman, vorst
1987	Heidrun	skiff	Hasle	Geit, die de bladeren en twijgen graasde op Lerad, de hoogste tak van Yggdrasil
1987	Sif	skiff	Glynn Locke	Vrouw van Thor
1988	Thialfi	skiff	Glynn Locke	Snelle jeugdige schildknaap van Thor
1988	Fimmilene	skiff	Raymond Sims	Bovennatuurlijke wezens, verbonden met de oorlogsgod (Griekse Mythologie)
1988	Ratatosk	dubbeltwee	Raymond Sims	"Knaagtand", eekhoortje dat boodschapper was tussen Nidhögg en Vefölnir
1989	Bede	skiff	Raymond Sims	Bovennatuurlijke wezens, verbonden met de oorlogsgod (Griekse Mythologie)
1989	Lorelei	dubbeltwee	Raymond Sims	Waternimf op een hoge rots bij de Rijn
1989	Fafnir	skiff	Loewe	Zoon van Hreidmar
1989	Wingolf	vier met	Empacher (1984)	Paleis in Asgard waar de godinnen samenkwamen om te praten
1989	Pegasus	dubbelwherry		In langdurige bruikleen van de St. Roeivaldatie
1990	Regin	skiff	Loewe	Broer van Fafnir (Griekse Mythologie)
1990	Sigurd	skiff	Hasle	Afstammeling van Odin, drakendoder
1990	Greenock I	C-vier	Empacher	Genoemd naar sponsor
1990	Heimdall	dubbelwherry	HRV Tromp	Wachter van de regenboog
1990	Ylvie	jeugdskiff	Hasle	Uit de tekenfilmserie Wicky de Viking
1991	Gangleri	dubbelvier	Empacher	"Wandelaar", bijnaam van Odin
1991	Irawold	twee zonder	VEB Bootsbau (1986)	Uitgestrekte vlakte, hoog boven de aarde, waar de goden verbleven
1991	Freya	twee zonder	Filippi	Dochter van Njord en Skadi, zuster van Frey
1992	Odin	dubbelwherry	HRV Tromp	Oppergod, éénogige zoon van Bor en Bestla
1992	Ottr	skiff	Hasle	Echtgenoot van Freya
1992	Nista	dubbeltwee	Hasle	Dienaar van Odin
1992	Ran	vier met	VEB Bootsbau (1986)	Liggende stuurman; Vrouw van Aegir, heerseres van de zee
1992	Asgard	acht	VEB Bootsbau (1986)	Huis van de goden
1992	Olme	jeugdskiff	Hasle	Franse gemeente in het departement Loire
1992	Sylfen	dubbeltwee	Stämpfli	Latere naam voor de geesten in de lucht (bijvoorbeeld Oberon, de elfenkoning)

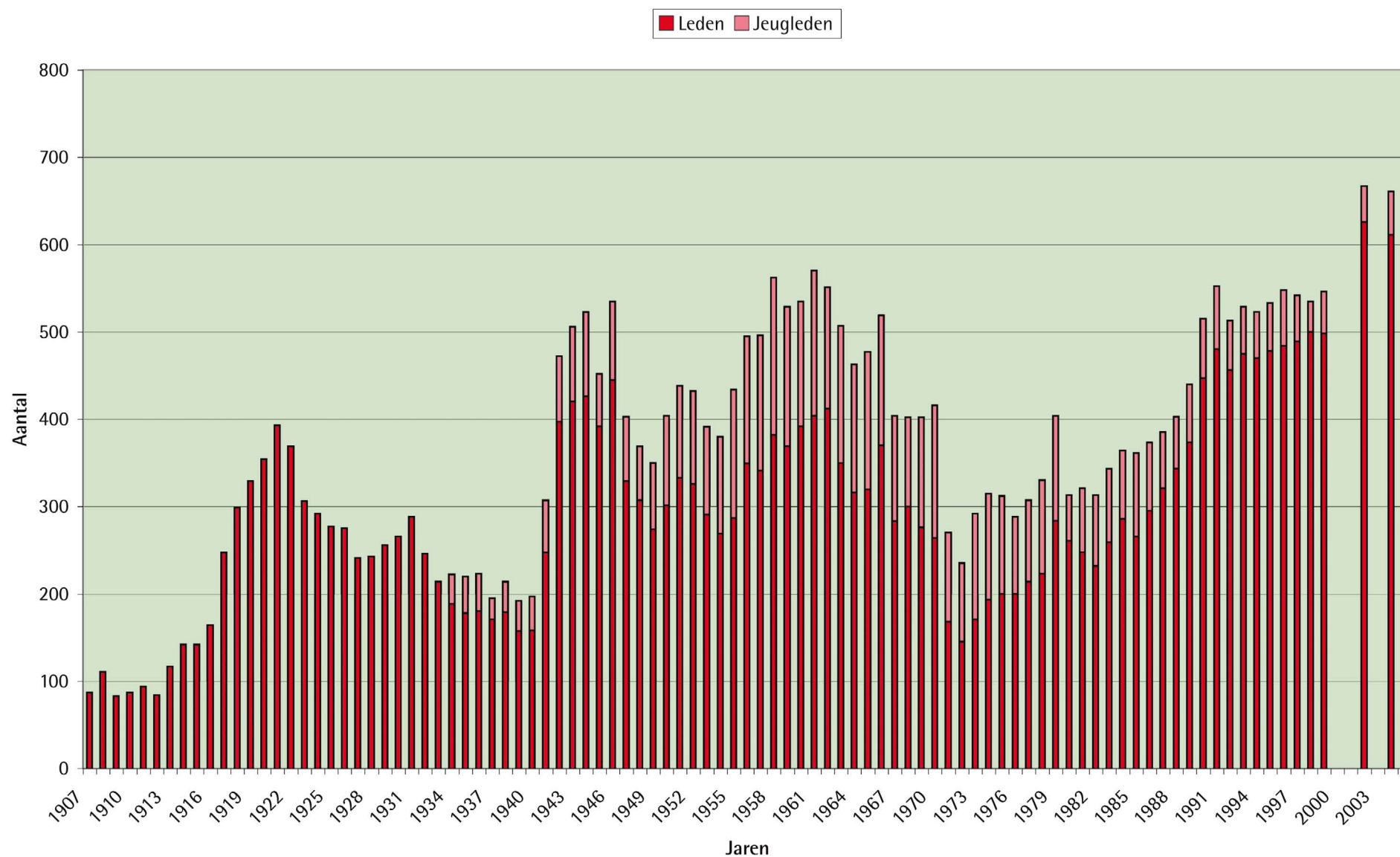
Vanaf	Naam	Boortype	Bouwer (evt. bouwjaar)	Naamsverklaring, bijzonderheden
1993	Gna	skiff	Empacher	Snelle bode van Frigga
1994	Nodri	C-dubbeltwee	Fa. Busman	Dwerg, die het hemelgewelf aan de noordzijde ondersteunde
1994	Ivald	C-boordtwee	Fa. Busman	Vader van Sindri
1994	Sudri	C-dubbeltwee	Fa. Busman	Dwerg, die het hemelgewelf aan de zuidzijde ondersteunde
1994	Fulla	skiff	Empacher	Zuster van Frigga
1995	Rinda	twee zonder	Empacher	Vrouw van Odin, moeder van Wali
1995	Dagur	dubbeltvier	Empacher (1985)	Zoon van Dellinger en Nott. Hij reed op zijn wagen in een etmaal rondom de aarde
1995	Mjölnir	acht	Empacher (1983)	Donderhamer van Thor, die steeds doel trof
1996	Nitti	C-vier	Fa. Busman	Dwerg
1996	Sol	C-skiff	Fa. Busman	Dochter van de reus Muldifari
1996	Mani	C-skiff	Fa. Busman	Zoon van de reus Muldifari, maangod
1996	Buri	C-vier	Fa. Busman	Vader van Bor
1996	Wara	skiff	Empacher	Dienares van Frigga
1997	Skiold	dubbeltvier zonder	Empacher	Zoon van Odin, echtgenoot van Gefjon
1997	Wili	C-skiff	Fa. Busman	Zoon van Bor en Bestla, broer van Odin
1997	Wali	C-skiff	Fa. Busman	Zoon van Odin en Rinda
1998	Nana	twee zonder	Empacher	Vrouw van Balder, moeder van Forsete
1998	Ve	skiff	Empacher	Zoon van Bor en Bestla, broer van Odin
1998	Jörde	skiff	Hasle	Godin van de aarde, ook wel Erda genaamd
1998	Syn	dubbeltvier	Filippi	Poortwachtster van de burcht Gladheim, godin van de huisvrede
1999	Annar	skiff	Filippi	Tweede echtgenoot van de Nacht, vader van haar dochter, de Aarde
1999	Bara	dubbeltwee	Filippi	Waternimf
1999	Bestla	dubbeltwee	Hasle	Vrouw van Bor en moeder van Odin
1999	Ham	dubbeltvier	Filippi	Eén van de twee heksen de andere heette Heid.
2000	Dain	jeugdskiff	Hasle	Dwerg, was meester smid
2000	Ringwiel	jeugdskiff	Empacher	Boot in huurkoop van de KNRB
2000	Westri	C-dubbeltwee	Fa. Busman	Dwerg, die de westpunt van het hemelgewelf ondersteunde
2001	Urd	C-twee/C-drie	Empacher	De Norne (schikgodin) van het verleden
2001	Tessa Appeldoorn	acht	Empacher	Wedstrijdroeister met zilveren medaille op Olympische Spelen (erelid)
2001	Afi	skiff	Empacher	Sterveling wiens vrouw Amma Karl, de voorvader van het boerenvolk, baarde
2001	Hella	skiff	Empacher	Dochter van Loki en Angerboda, heerseres over de onderwereld
2001	Dufa	jeugdtwee	Empacher	Waternimf
2001	Sindri	jeugdskiff	Empacher	Zoon van Ivald, broer van Brok
2001	Alsvin	skiff	Filippi	Een van de paarden die de strijdswagen van de zon trokken
2001	Nott	C-twee/C-drie	Empacher	Godin van de nacht, dochter van de reus Norvi
2002	Brok	jeugdskiff	Empacher	Broer van Sindri

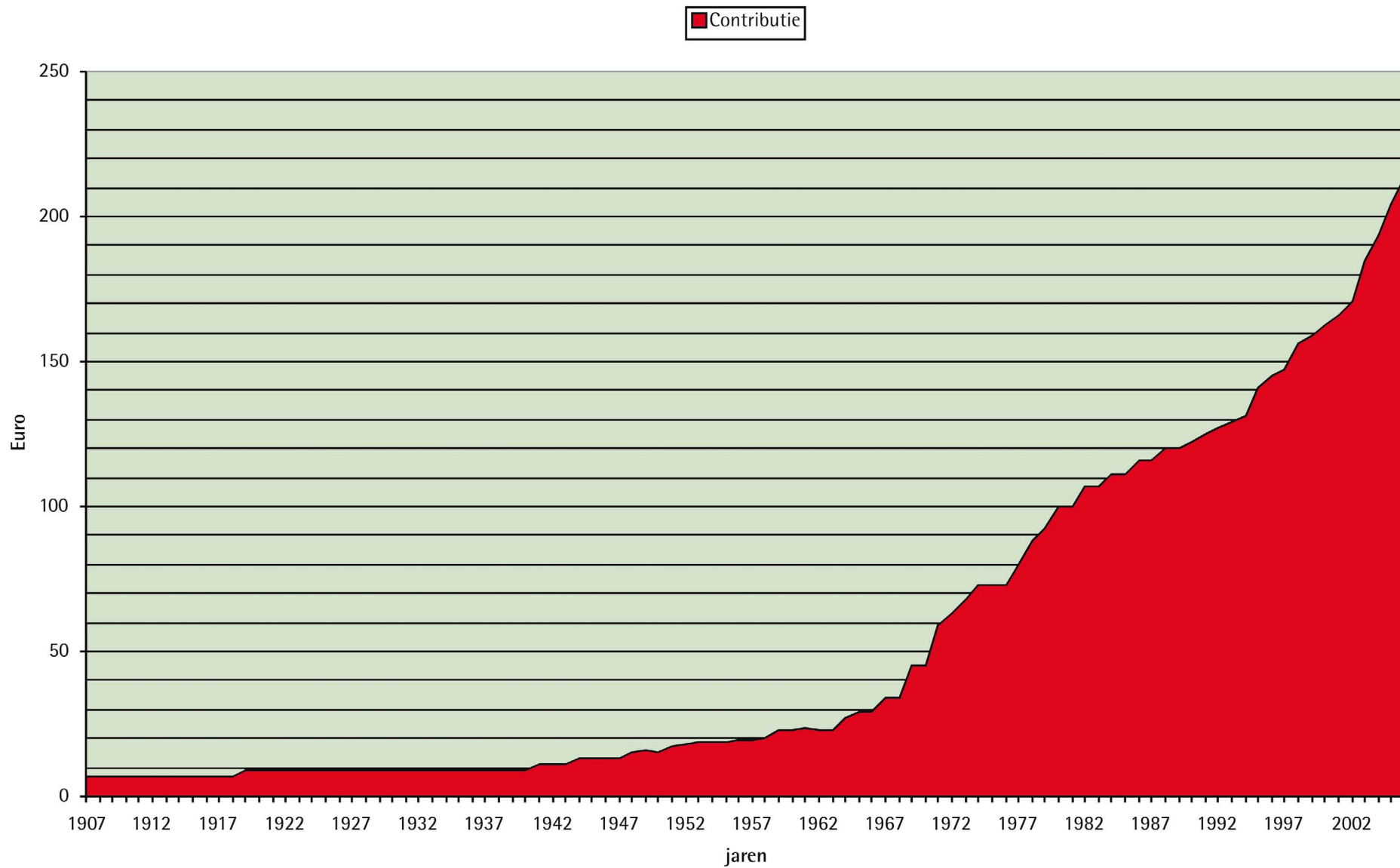
Vanaf	Naam	Boortype	Bouwer (evt. bouwjaar)	Naamsverklaring, bijzonderheden
2002	Irpa	jeugdtwee	Empacher	Noorse stormgodin
2002	Kolga	dubbeltwee	Empacher	Waternimf
2002	Saga	twee zonder	Empacher	Godin van de goden- en heldensage
2003	Garm	skiff	Empacher	Monsterhond met twee paar ogen en bloedbelopen borst
2003	Austri	C-dubbeltwee	Lambrechtse & Meijer	Dwerg die het hemelgewelf aan de oostzijde ondersteunde
2003	Bor	dubbelvier	Filippi	Zoon van Buri
2003	Ask	skiff	Empacher	Van Ask en Embla stammen de mensen af
2003	Menia	skiff	Empacher	Reuzin
2004	Fenia	skiff	Empacher	Reuzin
2004	Amma	skiff	Filippi	Vrouw van Afi, moeder van Karl
2004	Geri	C-vier	Lambrechtse & Meijer	Wolf of jachthond die aan de voeten van Odin lag
2004	Atla	skiff	Filippi	Een van de negen reuzinnen die met Odin huwde
2004	Edda	twee zonder	Empacher	Sterfelijke moeder van Thrall en oermoeder van alle horigen
2005	Erna	dubbeltwee	Filippi	Gehuwd met Jarl
2005	Fro	dubbelvier	Filippi	Is Freyr, zoon van Njord en broer van Freya
2006	Elb	skiff	Empacher	Watergeest (rivier Elbe)
2006	Nip	skiff	Empacher	Vader van Nana, schoonvader van Balder
2006	Willemjan Merkies	C-dubbeltwee	Roeiwerf Wiersma	Overleden lid, promotor van marathonroeien
2006	Surt	C-dubbeltwee	Roeiwerf Wiersma	Vuurreus, die Mispelheim met vlammend zwaard bewaakte
2006	Modi	C-vier	Roeiwerf Wiersma	Zoon van Thor bij de reuzin Jarnsaxa, verpersoonlijking van moed

Ledenaantallen

Contributie

100 euro club Eeuwjaar 2006

Abelsma Han
Ambergen Willie
Appeldoorn Bert
Appeldoorn Carolien
Appeldoorn Frim
Appeldoorn Kati
Bakker Anja (100e lid)
Beijerbergen van Henegouwen, Dries
Berg J.E.
Bernard Guda
Beverdam Ellen
Bilderbeek Rob
Boer Renee de
Boomsma-de Roode Irene
Boomstra Sytske
Bosma Nico
Bredero Huub
Brok Theo
Bruggen Gerard van
Bruinsma Bote
Corbeek Edo
Drogenbroek Geeske van
Drogenbroek Hein van
Drost Jeanette
Dun Ellen van
Duncker Pieter
Duyn Anneke
Ees Suus van
Elst Talitha van den
Frumau Marielle
Goos Henk
Goos Trui
Gorsira Ria
Gorter Inkeke
Görts- van Rijn Ara

Groen Edo
Groot Jeannette de
Haalboom Jeen
Halkes Jef
Halkes Mariette
Hermans Gusta
Hermans Paul
Heuvel Rob van den
Heyde Ineke van der
Hingstman fam.
Hooft Marcel van der
Hupkes Christiaan
Kaboord-Bartels Lia
Knappstein Simon
Knappstein Peter
Kolmer Jurjen
Koolhaas Maarten
Kraan Scheffers Luc
Krietemeijer Corrie
Kruitthof Gerda
Kruitwagen Els
Kuijer Marleen
Kwantes Gerda
Kwantes Pieter
Laan Constance ter
Lange van Dam J. de
Lap Piet
Leeuwen Bernie van
Leeuwen Marian van
Legger Frits
Ley Jessica van der
Linnenbank Hugo
Lohman Herman
Manintveld Jacqueline
Matser Bernard

Muuse Siem
Nieberg Steven
NN
NN
Nooter Marjon
Nooy Ed de
Orth Ronald op den
Oud Arie
Querngester Sven
Ranke Gerard
Reuser Carel
Rienks Nico
Rienks-van Ettekoven Harriët
Riet Falco van 't
Rijk Diane de
Rovers Miranda
Ruit Rikus van de.
Scheepstra Carolina
Scheffers Anton
Scheffers Cor
Scheffers Jomine
Scheffers Martijn
Scheffers Robin
Schepel Marjolein
Schiferli Ieke
Schuckink Kool Klara
Schuckink Kool Paul
Sellink Clari
Smit Leny
Soesbergen Lida
Steenbergen Jim van
Stofbergen Wil
Struick Paula
Sybrandy Elly
Tap Fred

Tap Marina
Tap Paul
Temming Guus
Temming Natalie
Tinga Henk
Tuk Peter-Jan
Visser Theo
Volmer Mirjam
Voltman Janneke
Vooren Albert van der
Vos Rik
Werff Guus van der
Winden Chris van
Wittkamp Albert
Zet-Middag Jo van 't
Zwolle Henk-Jan
Zwolle Tessa

Voor-intekenaars Eeuwboek

1 Bert Appeldoorn	36 Dick Busscher	71 Gerrie Eggels	106 Luuk Evers
2 Jef Halkes	37 Suzan van Helvoirt	72 Jan Willem ten Have	107 Floor Berends
3 Christiaan Hupkes	38 Coen Decnop	73 Wim Gorissen	108 Els van der Lely
4 Peter Knapstein	39 Ward de Moor	74 Niels Eijsbroek	109 Monique Postma
5 Carolina Scheepstra	40 Theo Visser	75 Ellen Beverdam	110 Carel Reuser
6 Frim Appeldoorn	41 Gerda Kruithof	76 Bert Appeldoorn	111 Edwin Konijnenberg
7 Jo van 't Zet	42 Petra Gerritsen	77 Harmke Werner	112 Suzan Ruijtenberg
8 Marielle Frumau	43 Simon Knapstein	78 Erik van der Struijs	113 Sven Querngester
9 Clara Prins	44 Katja Buijtendorp-Moison	79 Gerard van Bruggen	114 Falco van 't Riet
10 Ellen van Dun	45 Tijmen van Gulik	80 Paula Struick	115 Han Abelsma
11 Paul Schuckink Kool	46 Joke Bakker	81 Adrienne Vos de Wael	116 Dionne ten Berg-Puyman
12 Rikus van de Ruit	47 Ineke van der Heide	82 Marina Tap	117 Natalie Temming-Tap
13 Hans van den Berg	48 Chris van Winden	83 Willemijn Hulscher	118 Gerard Ranke
14 Simone Sijbrandij	49 Hugo Linnenbank	84 Emilie Voorhoeve	119 Irene Boomsma
15 Janneke Voltman	50 Jopie van Beek	85 Chris van Winden	120 Herman Lohman
16 Marjolein Schepel	51 Bert Appeldoorn	86 Els Peterse	121 Paul Campagne
17 Peter-Jan Tuk	52 Joyce Duppen	87 Steven van de Velde	122 Pieter Kwantes
18 Corrie Krietemeyer	53 Ellen van Dun	88 Chris van Winden	123 Geeske Siegmund
19 Theo Brok	54 Ellis Baaijen	89 Jan Karel Tombrock	124 Martijn Mol
20 Myriam Volmer	55 Carolina Scheepstra	90 Nico Bosma	125 Gerard Langeveld
21 Peter Huigen	56 Jeen Haalboom	91 Kati Appeldoorn-Homoki	126 Bert Appeldoorn
22 Jan Kleymans	57 Jos Steehouder	92 Daan Wijga	127 Elsbeth Knapstein
23 Lucrée van den Heuvel	58 Greetje van Ditmarsch	93 Maud van Doorn	128 Arie Oud
24 Marjolein Steller	59 Dirk J. Dekker	94 Jenny Koekkoek	129 Sytske Boomstra
25 Harm Schut	60 Paul Hermans	95 Guda Bernard	130 Jaqueline Knapstein
26 Bert Appeldoorn	61 Lia Kaboord-Bartels	96 Emmy Beuks	131 Maarten Kylstra
27 Rik Vos	62 Leny Smit	97 Anne Ernest	132 Erik Hummel
28 Frits Legger	63 Daan Langemeijer	98 Edo Groen	133 Rutger Hondelink
29 Carel Reuser	64 Ieke Schiferli	99 Meta Rijks	134 Jette Eshuis
30 Roelf Dijkhuis	65 Mimi Bröker	100 Chris van Winden	135 Jeroen de Wijs
31 Els Kruitwagen	66 Albertine van der Worp	101 Bert Appeldoorn	136 Ed Veling
32 Marian van Leeuwen	67 Henk en Trui Goos	102 Madeleine Gerretsen	137 Fam. Van der Gaag
33 Suus van Ees	68 Ria Gorsira	103 Bjorn Knopper	138 Lida Soesbergen
34 Hein van Drogenbroek	69 Peter Knapstein	104 Willie Ambergen	139 A. Beijerbergen van Henegouwen
35 Marcel Linssen	70 Wijnand Romijn	105 Carel Reuser	140 Eric Bak

141	Frits Lely	177	Bram Voncken	212	Edwin de Vries		
142	Jeanette de Groot	178	Rob van den Heuvel	213	Willem van den Berg	400	Chris van Winden
143	Bernard Reith	179	Carla Klein Gebbinck	214	Pim Ockhuijsen		
144	Muriël de Heer	180	René de Boer/Marjolein Klein Gebbinck	215	Richel Lubbers	444	Cees Klein
145	Ineke Gorter	181	Judith van der Goes	216	Jan Jongerius		
146	Ageeth Wahle	182	Rob van den Broek	217	Ellen Silfhout	459	E. J. Barendse- van Zurk
147	Erwin Bakker	183	Paul Vriend	218	C. en M. Petiet-Schumacher		
148	Martin en Nicole Kerkhof	184	Paul Bogerd	219	A. Kolmer		
149	Marja Veltman	185	Elise Boltjes	220	W. Barnard-Okhuysen	500	Peter Hingstman
150	Inette Mennen	186	Erna en Therus Kolff	221	J. P. van Praagh	501	Sjoerd Hingstman
151	Bert Appeldoorn	187	Hans van Craaikamp	222	Robin Holtel	502	Thijs Hingstman
152	Birthe en Piet van der Horst	188	TonGruter	223	T. Roetink	503	Auke Hingstman
153	Han Abelsma	189	M.J. van der Vuurst de Vries	224	Claire la Rivi'ere	504	Ide Hingstman
154	Roelof Jan Bokhorst	190	Ron Meyer	225	Katja Witsenburg		
155	Rob van der Laan	191	Th. Peek	226	H. D. Miessen	555	Pieter Duncker
156	Henk Tinga	192	H. en A. Corbeek-Bicker	227	Elsbeth Knappstein en Stan Wender		
157	Joris Oud	193	J.P. van Leusden	228	Gabe Mensinga	559	Chris van Winden
158	Pim van Leeuwen	194	Cecile Bruntink-de Kruijff	229	Yvonne Tazelaar		
159	Shanti Haazer	195	Guda Bernard	230	Rob Hageman	600	Maaïke Rijlaarsdam
160	Jan Willem den Duyn	196	Marcel van Zanten	231	Marcella Joolen		
161	Talitha van den Elst	197	Margriet Inglot	232	Frits Tazelaar	636	Chris van Winden
162	Hans Teijgeler	198	Focko ten Have	233	Robert Mekenkamp		
163	Reinier van Petegem	199	Ed van Wijngaarden	234		750	Anja Bakker
164	Mathijs Peters	200	Rob Matser	235	Miep Dusseldorp- Simon Thomas		
165	Sebastiaan Peters	201	F. en M. van Halewijn- van Rhenen			888	Sjon Selles en Marian van Rijn
166	Hilco Bekenkamp	202	Johan Bollen en Ellis Kimman	250	Erik Wals		
167	Jenny Koekkoek	203	René Kraal				
168	Hendrien Landeweer	204	Inge Schönherr	288	Herman Daemen		
170	Miranda Rovers	205	S. J. Bartels	289	Ries Hendriks		
171	Hans van Beusichem	206	G. Lutje Schipholt				
172	Siem Muuse	207	Daphne van den Brande	300	Chris van Winden		
173	Edwin Ongkosuwito	208	Babu Brahma				
174	John Broekman	209	J. P. Schumacher	333	Hans Allaart		
175	Inge Valstar	210	Viktor Wijnand				
176	G. van Eeuwijk	211	Bezeij van de Reijt	336	Bas van Holst		

Nawoord van de makers

Driemaal is scheepsrecht, ook voor roeiers. Nadat in 1981 en in 1996 pogingen om te komen tot een Viking Lustrumboek gestrand zijn hebben we nu dan toch een lustrumboek. Nota bene het Eeuwboek ! In ons enthousiasme dachten we het boek iets eerder klaar te hebben, maar we kwamen zoveel historie tegen en er gebeurde nog zoveel in dit eeuwjaar, dat dit er toe leidde dat het boek later is verschenen . “Elk nadeel hept zijn voordeel”, want zo staat er nog in dit boek dat Viking voor het eerst in honderd jaar een vrouwelijke voorzitter kreeg. Ook de namen en foto's van de clubkampioenen van oktober 2006 konden we nog meenemen, en het feit dat onze navigatiekampioenen wéér de Nachtwedstrijd wonnen, en de jeugd de KNRB-vaardigheidsprijs. Een succesvol jaar dus voor Viking.

Toen we in 2004 met twaalf “redactieleden” aan deze klus begonnen konden we ook niet bevroeden dat we met zijn drieën en de hulp van een paar zeer goede medewerkers zouden eindigen. Willem Jan Merkies zou ongetwijfeld een zeer grote bijdrage geleverd hebben, maar hij werd ernstig ziek en kwam in 2005 te overlijden.

Van de trouwe medewerkers noem ik hier speciaal Hein van Drogenbroek (HvD), die snel en degelijk zijn gevraagde bijdragen leverde, en Bert Appeldoorn (BA), die onuitputtelijk was in het aanleveren van feiten en overzichten van wedstrijdroeien, kampioenen en prijzen. In het boek heeft Frim Appeldoorn (EA) zich vooral geconcentreerd op de eerste helft van de Viking-eeuw. Hij was ook verantwoordelijk voor het merendeel van de Bijlagen, met namen van bestuursleden, de botenlijst, de ledenaantallen, de hoogte van de contributie. Ik was officieel de trekker en regelaar van het project en heb vooral van de periode vanaf 1959 alle informatie van Jaarverslagen en clubbladen verzameld en in hoofdstukken weergegeven, en daarbij interviews gehad met alle nog in leven zijnde voorzitters en ereleden.

We hebben voor een deel de feiten van 100 jaar Viking willen weergeven, maar middels selectief aanhalen van stukken uit jaarverslagen en Viking Nieuws ook “het mooiste” nog eens naar voren willen halen. Heel veel Vikingers hebben in deze eeuw veel plezier aan Viking en de sport roeien gehad. Als de

lezers van dit boek hier ook nog eens plezier aan hebben zijn wij in onze opzet geslaagd.

Petra Gerritsen tekende voor de professionele en prikkelende opmaak. Grafifors, het grafische bedrijf dat al jaren het VikingNieuws verzorgt, was de logische partner voor het drukken van dit boek.

De uitgave van het boek is ook mede mogelijk gemaakt door een aantal sponsoren, die op een aparte pagina vermeld worden. Ook naar hen gaat onze dank uit.

*Mede namens Frim Appeldoorn en Christiaan Hupkes,
Chris van Winden,
coördinator van het Eeuwboek Viking*

